

NEW YORK TIMES BEST-SELLINGS AUTHOR

KAREN
ROBARDS

this side of heaven

Nơi này
trời
vẫn còn
xanh

Thai Uyen

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR

KAREN
ROBARDS

this side of heaven

Nơi này
trời
vẫn còn
xanh

Thal Uyen

vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Nơi này trời vẫn còn xanh

Tác giả: *Karen Robards*

Dịch: *Khánh Vân*

Công ty phát hành: *Thái Uyên*

Nhà xuất bản: *NXB Văn Học*

Ngày xuất bản: *03/2013*

Chụp pic: *Phi Phi Yên Vũ*

Type:

Annabelle Tran

Prince Ashitaka

Ngọc Quế Trần

Yến Ngọc

Tsubaki Minamoto

Claire Mimi

Linh Linh

Beta: *Ha Huyen & Phi Phi Yên Vũ*

Tạo prc: *Dan Nóng Nảy*

Nguồn: *Hội Chăm Chỉ Làm Ebook Free*

Ebook: *Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com*

Giới thiệu tác giả

Karen Robards (sinh ngày 24/8/1954 tại Louisville, Kentucky, Hoa Kỳ) là một trong những tác giả viết tiểu thuyết lãng mạn lịch sử hay nhất theo bình chọn của New York Times, USA Today và Publishers Weekly với hơn bốn mươi tiểu thuyết đặc sắc được dịch ra nhiều thứ tiếng trên thế giới. Bà cũng là chủ nhân của nhiều giải thưởng có giá trị từ Romantic Times hay Affaire de Coeur.

Giới thiệu tác phẩm

Xinh đẹp và hấp dẫn, nàng Caroline Wetherby thường được cha dùng làm mối nhờ với mục đích lừa bịp những gã trai háo sắc trên khắp các sông bạc nước Anh. Sau khi cha mất, nàng trốn chạy khỏi lão chủ nhà dâm ô để sang Mỹ tìm kiếm sự giúp đỡ từ chị gái.

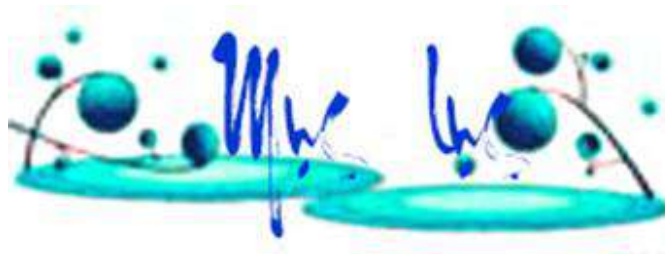
Ephraim Mathieson, một người đàn ông mạnh mẽ quyến rũ, người sở hữu trang trại to nhất vùng Saybrook, đã quyết định sẽ không bao giờ tái hôn sau cuộc hôn nhân mà chàng luôn cố gắng quên đi với chị gái của Caroline, Elizabeth đã mất hai năm trước.

Sẽ thế nào nếu hai người họ, một người con gái xinh đẹp mang trong mình nỗi khiếp đảm về ái ân và một người đàn ông đầy khát vọng yêu đương

nhưng thề không tái hôn gặp gỡ và yêu nhau?

Họ có thể xóa nhòa ký ức để mở lòng và gây dựng một chân trời mới với tình yêu và hạnh phúc ngập tràn?

Anh sẽ cưới em, vì anh yêu em. Caroline, hơn bất cứ ai hay bất cứ thứ gì trên đời này. Anh yêu em nhiều đến nỗi chỉ nghĩ đến chuyện đánh mất em thôi cũng khiến lòng anh ngập tràn sợ hãi. Anh yêu em nhiều đến nỗi, nếu em từ chối anh, có khi anh sẽ ngửa cổ hú lên với vầng trăng suốt quãng đời còn lại như một con sói bị điên mất.

1 2 3
4 5
6 7
8
9 10
11 12
13 14 15
16
17 18 19
20 21
22 23
24
25 26
27 28

29 30 31

32

33 34 35

36 37

38 39

40

41 42

43 44 45

46

Chương cuối

Dành tặng Doug, Peter và Christopher – ba người thân thương của tôi

Mũi chiếc xuồng lớn thuộc con tàu *Dove* chẳng may đụng phải cây cọc neo đầu tiên. Những thùng đường và mật chất kín hai đầu xuồng lập tức chao đảo, va vào nhau lạch cạch.

“Kìa, coi chừng!” Thuyền trưởng Rowse gắt lên với mấy tay chèo khi hàng hóa xô dịch bất ngờ làm cho con xuồng bị nghiêng về một bên. Ông ta đang ngồi ở đuôi xuồng, còn Caroline ngồi trước mặt ông ta, gần như ở giữa, và nàng phải bám lấy mép tấm ván ngồi của mình để giữ thăng bằng. Đôi chân đi giày vải bị trượt khỏi phần nắp bọc da của một trong những chiếc va li lớn, nơi nàng đang gác lên vì chẳng còn chỗ nào khác để đặt chân. Chiếc giỏ lớn có nắp đang nằm yên trong lòng nàng cũng nhất thời bị xô nghiêng. Nàng liền vồ lấy nó, dựng thẳng lại, xem chút nữa thì vật quý giá đựng bên trong bị rơi tòm xuống vịnh. Nàng để chân lại vị trí cũ. Một tay đặt lên nắp giỏ; tay kia nàng nắm lấy chiếc quai giỏ dày dặn, siết nó thật chặt cho đến khi các khớp ngón tay trắng bệch ra. Đó là biểu hiện duy nhất của nỗi lo lắng đang khiến bụng dạ nàng cồn lên, chỉ chực giải phóng hết bữa sáng mà nàng vừa mới nhét vào bụng. Nếu biết sự căng thẳng của mình bộc lộ rõ ràng đến mức nào qua hành động ấy, thì hẳn là nàng đã thận trọng mà nới lỏng tay rồi.

Sẽ thật là bẽ mặt nếu những gã đàn ông lạng lẽ xung quanh nhận ra nàng đang sợ hãi trước cuộc đón tiếp sắp tới. Caroline cẩn thận lảng tránh ánh mắt họ, dáng điệu nàng vừa cô đơn vừa kiêu hãnh khi lướt mắt qua những tay thủy thủ đang gồng tay chèo để nhìn về phía mảnh đất xa lạ sắp trở thành quê hương mới của mình.

Đôi mắt nàng vẫn chẳng tỏ lộ điều gì. Nàng đã học được một điều rằng giữ chúng như vậy là tốt nhất. Chúng không ánh lên chút hoang mang nào khi bao quát dải đất ven bờ xám xịt cứ dốc lên mãi cho đến khi bị chặn lại bởi những công sự bằng đất và cái bến tàu làm bằng gỗ mộc xấu xí. Xa hơn nữa là một đồng cỏ rộng có lẽ tới cả trăm mẫu được phát quang từ khu rừng xanh bạt ngàn. Trên đồng cỏ lô nhô từng dãy lều gỗ nhỏ xíu hình hộp. Chúng có thể là gì được nhỉ? Lều của ngư dân chăng? Chúng quá nhỏ bé, quá tồi tàn, quá ít ỏi để làm thành cái thị trấn mà nàng đoán rằng chỉ nằm ngay bên kia vịnh.

Không khí sớm mai lành lạnh thổi vào từ ngoài khơi đặc quánh mùi muối và cá biển. Một cơn sóng tinh nghịch bắn tung bọt nước lạnh buốt lên má và chiếc áo choàng không tay của Caroline. Nàng liền đưa bàn tay xanh xao với những ngón tay dài lên lau những giọt nước đọng trên mặt. Giờ đang là đầu xuân năm 1684, quê hương Anh quốc của nàng lúc này đang cực kỳ mát mẻ và đầy sương mù. Nhưng ở đây, tiết trời tháng Ba vẫn còn lạnh căm căm, mặc dù vầng dương đang tỏa sáng rực rỡ với cường độ gần như gay gắt. Caroline nghiêm khắc nhắc nhở mình rằng đây không phải là nước Anh. Và có lẽ, nàng sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy nước Anh lần nữa.

Saybrook chẳng hề giống với những gì nàng đã hình dung. Những bức thư mà người chị cùng cha khác mẹ tên Elizabeth gửi cho nàng luôn miêu tả rất sinh động về nơi chị ấy ở, trong khu kiều dân Connecticut. Trước giây phút này, khi mỗi nhát chèo mang nàng lại gần hơn thứ mà nàng sợ rằng sẽ là một trận mắng nhiếc nhục nhã, Caroline đã nuốt lấy từng lời của chị gái và tô vẽ thêm lên để tạo ra bức tranh về một thiên đường xanh tươi mà nàng chỉ cần nhắm mắt lại là có thể ghé thăm.

Nhưng thực tế thì kém xa so với tưởng tượng. Hẳn là niềm hy vọng mà nàng ấp ủ về sự chào đón nồng nhiệt từ người chị gái cũng

đã bị đặt nhầm chỗ. Mặc dù công bằng mà nói, trong hoàn cảnh này, cũng chẳng trách được Elizabeth nếu tỏ ra không mấy hân hoan khi gặp lại cô em gái mình chỉ còn nhớ lò mò.

“Ồ này! Daniel Mathieson!”

Tiếng réo gọi của thuyền trưởng Rowse vang lên gần như sát bên tai khiến Caroline giật nảy mình. Nàng siết chặt cả hai bàn tay vào quai giỏ, môi mím lại để ngăn chặn những lời lẽ chanh chua chực thoát ra khỏi đầu lưỡi. Nhưng lớp vỏ lãnh đạm mà nàng đang trốn bên trong vẫn nguyên vẹn, và nàng chỉ bối rối ngoảnh nhìn thuyền trưởng. Ông ta đang vẫy vẫy ai đó trên bến tàu. Từ họ của người đó, nàng biết anh ta là người thân của chị mình. Tim đập thành thịch, nhưng vẻ mặt nàng vẫn không hề biến đổi. Một vẻ ngoài nghiêm trang, kiêu hãnh sẽ có hiệu quả hơn nhiều so với những lời xin lỗi khúm núm - nàng đã học được điều đó.

Con xuống lại quệt nhẹ vào một cọc neo, xa hơn cuộc va chạm không mong muốn đầu tiên một chút, và lần này một thủy thủ nhảy lên bờ bắt lấy chiếc dây cáp để buộc nó lại. Caroline nghiêng rặng, sắp đến lúc nàng phải giải quyết những vấn đề của mình rồi.

“Để tôi đỡ cô lên bờ.” Thuyền trưởng Rowse đặt bàn tay bên dưới khuỷu tay Caroline và gần như kéo nàng dậy. “Kìa, Homer, giúp cô Wetherby một tay đi. *Ê này, Daniel Mathieson!*”

Nhấn mặt trước tiếng gọi oang oang của ông ta, Caroline không thềm nhờ đến bàn tay đang chìa ra của gã thủy thủ mà tự leo lên bờ. Những tấm ván gỗ bồng như chao nghiêng bên dưới chân khiến nàng lảo đảo. Một bàn tay đàn ông tóm lấy cánh tay nàng, giúp nàng đứng vững.

“Cẩn thận chứ, chân cô đã quen với mặt đất đâu,” một giọng nói cộc cằn nhắc nhở. Caroline vùng ra. Gã thủy thủ bèn nhún vai và bỏ

đi làm việc khác. Đúng lúc ấy, một người đàn ông đội chiếc mũ rộng vành màu đen bước ra từ trong đám đông lao xao đang tụ tập quanh bến để xem tàu dỡ hàng. Thuyền trưởng Rowse nhảy lên bờ, đứng bên cạnh Caroline, chào người mới tới bằng một cái vỗ vai nồng nhiệt, trong khi đó, ở những chỗ khác dọc theo bến tàu, thêm nhiều con xuống thuộc chiếc *Dove* đã tới nơi và bắt đầu dỡ hàng cũng như đưa khách lên bờ.

“Gọi tôi gì hả, Tobias?” Daniel Mathieson chào thuyền trưởng tàu *Dove* một cách thân mật. Bất chấp bộ quần áo giản dị và mái tóc cắt ngắn đặc trưng của những người theo phe Cộng hòa, Daniel vẫn thật cuốn hút với vóc dáng cao ráo, mái tóc nâu vàng và nước da sạm nắng gió. Đôi mắt xanh của anh ta tò mò hướng về phía Caroline. Nàng đón nhận ánh mắt hiếu kỳ ấy với vẻ bình thản lạnh lùng. Không đời nào nàng để cho anh ta nhìn thấu nỗi lo lắng của nàng, lúc này nó đã trở nên quá dữ dội đến nỗi nàng phải nghiền chặt răng để không nôn ọe.

“Matt có ở quanh đây không?”

“Không, Matt đang ở nhà. Anh ấy chẳng phải đón đợi ai hay cái gì cả, lại còn khối việc để làm nên không muốn phí thời gian với một việc vô nghĩa như xem tàu cập cảng, anh ấy bảo vậy đấy.”

Thuyền trưởng Rowse cười khùng khục. “Đúng là giọng điệu của Matt.” Rồi ông ta ngừng cười, liếc nhìn Caroline. “Thật ra, tôi có một thứ cho anh ấy. Chính là... quý cô này đây.”

“Cái gì?” Daniel lại hướng đôi mắt ngờ vực sang Caroline. Nàng đón nhận ánh mắt anh ta không chút nao núng.

“Thật đấy. Cô ta nhận mình là em vợ của Matt. Tới đây để sống cùng với gia đình anh ấy.”

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện như này đây!”

Trước khi Daniel có thể tiếp tục bộc lộ sự ngạc nhiên với đôi mắt tròn tròn và đôi môi mím chặt, Caroline liền lên tiếng với vẻ cao ngạo lạnh lùng. Nàng không phải là một đứa trẻ, cũng không phải là một con ngốc mà để mặc cho người ta bàn tán như thể mình không có mặt ở đây! “Tôi là Caroline Wetherby. Ephraim Mathieson là chồng của chị gái tôi, Elizabeth. Từ họ của anh, tôi đoán anh cũng là người nhà của chị ấy. Anh sẽ vui lòng dẫn tôi tới chỗ chị tôi chứ?”

“Chúa phù hộ chúng con!” Giọng điệu của Daniel cũng kinh ngạc như vẻ mặt anh ta vậy. Anh ta không trả lời yêu cầu của nàng ngay mà chỉ đưa mắt nhìn khắp người nàng. Đôi mắt Caroline nheo lại khi thấy mình bị quan sát quá lộ liễu và lại còn có vẻ không được đánh giá cao lắm, mặc dù anh ta cũng chẳng thấy được gì mấy ở nàng. Ngoại trừ khuôn mặt với những đường nét thanh tú, cân đối, đôi mắt to tròn màu nâu vàng gần ngả sang màu hổ phách, và vài lọn tóc đen bóng mượt được cột lại đằng sau - những đặc điểm mà trước giờ không một quý ông nào thấy khó ưa, chiếc áo choàng không tay có mũ trùm đầu rộng thùng thình mà nàng đang mặc đã che giấu nốt những gì còn lại. Nhưng có lẽ bản thân cái áo choàng bằng nhung đỏ thẫm được mua hồi cha nàng vẫn còn dư dả và được nàng gìn giữ cẩn thận trong những năm tháng khốn khó sau đó đã quá đủ để kích thích sự kinh ngạc của anh ta. Cứ nhìn vào những gam màu âm đạm như nâu, xám và đen chiếm ưu thế trong trang phục của toàn bộ dân chúng có mặt ở đây là đủ để thấy rằng chỉ riêng thứ màu sắc rực rỡ này thôi cũng khiến người ta chướng mắt. Thực tế thì, rất nhiều người trong đám đông hỗn độn đã ném ánh mắt chê trách về phía nàng. Đặc biệt là những hành khách trên con tàu *Dove*, chẳng hiểu làm thế nào mà họ đã biết hết về cảnh ngộ khốn khổ của nàng. Trong những cộng đồng nhỏ, tin tức luôn lan truyền một cách bí ẩn như vậy. Caroline nhận ra rằng chẳng mấy chốc câu chuyện sẽ lan khắp Saybrook khi nàng nhìn những người

mới đến chào hỏi bạn bè và người quen của họ trong đám dân khai hoang. Một vài người còn chụm đầu bàn tán với nhau và đang lén lút liếc trộm về phía nàng. Caroline đứng thẳng người lên trước sự soi mói khó chịu ấy, chẳng đời nào tỏ ra là nàng biết chủ đề của những câu chuyện ngồi lê đôi mách ấy chính là mình.

“Chưa phải tin xấu nhất đâu.” Thuyền trưởng Rowse nhẹ nhõm vui vẻ thấy rõ khi sắp trút bỏ được gánh nặng không mong muốn này. “Cô Wetherby còn nợ tôi tiền vé. Suốt chuyến đi cô ta cứ cam đoan với tôi rằng anh rể mình sẽ trả thay.”

“Sao lại thế được?” Daniel thất kinh.

“Quý cô này đã lên tàu muộn và nài nỉ thuyền phó của tôi chấp nhận cho cô ta mua vé bằng một món trang sức thay vì tiền mặt. Nhưng hóa ra mấy viên đá quý của cô ta chỉ là đồ giả. Xui cho cô ta là chúng tôi có một thợ kim hoàn trên tàu, nếu không thì chắc lúc nào đi bán chúng tôi mới biết mình bị lừa mất. Trăm phần trăm cô ta đã lên kế hoạch từ trước.”

“Tôi đã nói đi nói lại với ông biết bao lần rồi: tôi không hề biết gì cả! Chiếc trâm đó là của mẹ tôi. Tôi cứ tưởng nó là đồ thật.” Con giận dữ trào ra trước khi Caroline có thể ngăn nó lại. Đôi mắt nàng lóe lên phần nộ với thuyền trưởng Rowse; rồi nàng gắng kìm nén cảm xúc và một lần nữa lại giấu mình trong vẻ ngoài băng giá. Ngẩng cao đầu, nàng đối mặt với sự hồ nghi của Daniel Mathieson và sự ngờ vực rành rành của thuyền trưởng Rowse.

“Bao nhiêu?” Daniel hỏi để cho có. Sau khi nghe câu trả lời của thuyền trưởng, đôi mắt anh ta mở to, và anh ta khẽ huýt sáo. “Matt sẽ không thích thú gì đâu.”

“Tôi cũng đoán vậy. Nhưng biết làm thế nào đây? Tôi có thể đưa cô ta ra tòa...”

“Không. Không.” Daniel lắc đầu. “Nếu cô ấy quả thực là họ hàng của Matt...”

“Làm ơn đừng nói chuyện về tôi như thể tôi không có mặt ở đây nữa được không, và hãy dẫn tôi tới chỗ chị tôi đi chứ? Tôi chắc chắn ít ra chị ấy cũng vui mừng khi gặp tôi.” Caroline không tự tin như nàng đang thể hiện, nhưng ngoài nàng ra chẳng ai biết được bụng nàng đang nhộn nhạo, còn lòng bàn tay thì ướt đẫm vì căng thẳng.

Mặt Daniel hiện lên vẻ bất lực. Anh ta và Rowse đưa mắt nhìn nhau, và thuyền trưởng nhún vai.

“Nếu tôi mà là anh, tôi sẽ để Matt giải quyết chuyện này.”

“Được rồi.” Rõ ràng đã quyết định xong, anh ta gật đầu và đưa tay định cầm lấy cái giỏ của Caroline. “Hãy đi với tôi, thưa cô. Tôi là em trai của Matt - tức là Ephraim đó.”

“Tôi sẽ tự xách cái giỏ, cảm ơn,” nàng lạnh nhạt nói. “Nếu anh muốn giúp tôi, thì khiêng giùm tôi mấy cái va li.”

“Va li của cô ấy đâu?” Daniel hỏi khi Caroline đã bước đi, đầu ngẩng cao.

“Có ba cái cả thảy,” thuyền trưởng Rowse trả lời với nụ cười nửa miệng, chỉ vào chỗ hành lý mà người của ông đã xếp đống gần đó. “Cô ta cao ngạo nhỉ? Không biết Matt sẽ nghĩ gì về cô ta?”

Daniel lắc đầu, rồi cúi xuống để vác một cái va li lên vai. “Anh ấy sẽ không vui về gì đâu, tôi đảm bảo đấy.”

Caroline theo sau Daniel và thuyền trưởng Rowse đi trên con đường đất bụi bặm băng qua khóm nhà mà nàng đã nhìn thấy lúc còn ở trên xuồng. Khi nhìn gần hơn, nàng thấy rằng chúng thực ra là những túp nhà nhỏ được làm bằng ván ghép chưa bị đổi màu vì sương gió. Các ô cửa sổ được che bằng giấy nhuộm màu vàng hay là da sống chẳng rõ. Hầu như nhà nào cũng có khói tỏa lên nghi ngút. Một cô chị có vẻ đang lo lắng trông nom đàn em nhỏ, chúng cứ nghịch ngợm chạy hết từ nhà này sang nhà khác, cười rinh rích khi nhìn thấy ba người đi ngang qua và trang phục kỳ lạ của Caroline. Một người phụ nữ ăn mặc đơn giản bồng một đứa bé bên hông, mái tóc được che giấu kín đáo bên dưới chiếc mũ vải lạnh màu trắng, lom khom đứng vẫy tay với bọn họ, vẻ mặt tò mò thấy rõ.

“Chào buổi sáng, Mary!” Daniel gọi to, giơ tay chào người phụ nữ.

“Chào cô Mathieson!” thuyền trưởng Rowse cũng gọi to, chạm tay vào vành mũ. Dựa vào họ của cô ta, Caroline đoán rằng người thiếu phụ này cũng có mối quan hệ họ hàng với chị nàng. Một cô em dâu chăng? Nàng lấy làm mừng khi Daniel không dừng lại mà tiếp tục rảo bước về phía rìa làng.

Trên đường đi, nàng nhận thấy những túp nhà nằm theo kiểu ngẫu hứng quanh một khu đất ngập cỏ mà nàng cho là quảng trường của thị trấn. Ở chính giữa mọc lên một tòa nhà lớn hình chữ nhật với những ô cửa sổ bằng kính thật. Nhìn cái tháp chuông bốn mặt nằm trên đỉnh và nghĩa địa nhỏ nằm bên trái nó, Caroline đoán rằng đây hẳn là nhà thờ. Một vị linh mục mặc áo chùng đen và đội

tóc giả màu trắng bước ra đứng trên bậc thềm, xác nhận phán đoán của nàng.

Ông ta quan sát họ với vẻ nghiêm nghị, mặc dù bàn tay vẫn giơ lên đáp lại lời chào của Daniel.

“Trông Đức cha Miller như vừa uống nhầm giấm chua ấy nhỉ,” thuyên trưởng Rowse nhận xét khi họ đã ra khỏi tầm nghe.

Daniel càu nhàu. “Ông ta và Matt vốn bất hòa với nhau, thế nên ông ta chẳng ưa gì chúng tôi. Ông ta coi Matt là một kẻ vô đạo.”

Thuyên trưởng Rowse cười nhả nhỏ. “Tôi không nghĩ ông ta dám nói thế trước mặt Matt đâu.”

Daniel lắc đầu. “Ông ta chưa đến mức hoàn toàn mất trí như thế. Nhưng một hai ngày nữa kiểu gì ông ta cũng sẽ đi dò la về *cô ta*.”

Anh ta hất đầu về phía Caroline. Vai nàng căng cứng trước kiểu ám chỉ đầy coi thường ấy, nhưng nàng không nói gì cả. Thật ra, cứ mỗi phút họ gần đến nơi, nàng lại càng thêm sợ hãi. Vì quá đổi lo lắng nên nàng chẳng còn tâm trí đâu mà tranh cãi với những người hộ tống mình. Liệu Elizabeth có chào đón mình không? Nếu chị ấy không hoan nghênh thì mình biết làm sao? Caroline vội hếch cao cằm, không cho phép mình suy đoán tiếp.

Khi quảng trường đã lùi lại phía sau, nàng chẳng còn biết nhìn ngắm gì ngoài những cánh đồng rộng mênh mông vẫn còn tro nhiều gốc cây mới đốn, được phát quang từ khu rừng nguyên sinh âm u và lạnh lẽo nằm cách hai bên đường chừng một dặm. Ở nước Anh vẫn minh, vùng đồng quê luôn gọn gàng và ngăn nắp, đâu đâu cũng thấy đồng cỏ xanh rờn và các trang trại trù phú, được bao quanh bởi những bức tường đá thấp hoặc những hàng giậu được xén tỉa cẩn

thận. Còn nơi này... nơi này đúng là một nơi hoang dã và lộn xộn. Sự ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng dân chúng ở đây sống trong những túp lều gỗ kia cũng chẳng là gì nếu so với sự thật là cái cộng đồng nhỏ xíu bao gồm nhà thờ và những túp lều hình hộp ấy lại chính là Saybrook. *Toàn bộ* Saybrook. Ngoại trừ những nông trại nằm ở nơi xa xôi hẻo lánh, thị trấn chẳng còn gì nữa cả.

Họ gặp một người đàn ông mặc áo chên bằng da đang dẫn một con ngựa què đi về phía ngôi làng. Daniel và thuyền trưởng Rowse chào hỏi ông ta nhưng không dừng lại để trò chuyện, mặc dù qua ánh mắt tò mò của người lạ về phía Caroline, rõ ràng ông ta rất hiếu kỳ về thân phận của nàng. Một lần nữa Caroline lại thấy biết ơn sự kín miệng của những người hộ tống. Với bộ cánh màu đỏ thắm vốn chẳng thu hút được ánh mắt người khác đến lần thứ hai nếu ở Anh quốc, ở đây nàng cảm thấy mình nổi bật như con chim giáo chủ giữa một bầy sẻ vậy. Nàng gằn như không kìm chế nổi thôi thúc kéo cái mũ trùm đầu che sát mặt hơn. Nhưng sự kiêu hãnh không cho phép nàng trốn tránh.

“Lối này.” Daniel, người đang đi đầu, mỗi bên vai vác một chiếc va li, rẽ từ đường cái sang một con đường mòn dẫn vào rừng. Thuyền trưởng Rowse, vác cái va li thứ ba, đi theo anh ta. Sau khi liếc nhìn và kinh hãi nhận ra con đường mòn này dẫn đi đâu, Caroline đành ngậm ngùi chấp nhận rằng mình không có lựa chọn nào khác. Nàng lê bước theo họ, vừa ôm chặt cái giỏ bên mình vừa rón rén bước trên con đường mòn nhỏ hẹp.

Những bóng râm âm u lập tức vây phủ lấy Caroline ngay khi nàng ướm những bước đầu tiên vào trong rừng; những thân cây khổng lồ với cành lá xoắn xít bện chặt như những ngón tay đan vào nhau phía trên đầu để chặn lại ánh sáng mặt trời. Những nhánh dây leo mát lạnh vươn ra quệt vào da nàng; không gian râm ran tiếng chim hót và tiếng thú gọi bầy inh ỏi. Nhưng cánh đàn ông đang rải

bước rất mau lẹ phía trước. Họ gần như đã đi khuất tầm mắt. Đã mạo hiểm cất công tới tận đây rồi thì không thể chùn bước trước một khu rừng được, cho dù nó có đáng sợ thế nào chẳng nữa. Dồn hết can đảm, nàng vội vã đuổi theo họ. Chẳng ai bận tâm tới chuyện gạt hộ nàng những nhánh cây chìa ra chắn lối, vì vậy Caroline phải cố né tránh chúng bằng cách cúi đầu hoặc nghiêng người trong khi vẫn ôm chắc cái giỏ trong tay. Bỗng một cây con mềm vừa bị thuyên trưởng Rowse gạt ra bật lại quật trúng vào mặt nàng; Caroline khẽ kêu lên đưa tay ôm bên má bị đau và trừng trừng nhìn theo kẻ tội đồ, nhưng ông ta vẫn thản nhiên đi tiếp. Rồi ông ta biến mất ở một khúc quanh trên đường, và nàng chỉ còn lại một mình. Caroline dựng tóc gáy khi nghĩ đến những loại thú dữ có thể đang hau háu quan sát mình trong những lùm cây thấp. Ở Connecticut có gấu hay chó sói không nhỉ? Nàng nhìn quanh và rùng mình. Vất vội đuổi vạy lên một cánh tay cho khỏi vướng, nàng gần như chạy để đuổi theo cánh đàn ông.

Nàng đã từng theo cha rong ruổi hết thành phố này sang thành phố khác trên khắp nước Anh, và không phải lúc nào cũng được sống trong cảnh xa hoa. Nhưng cha nàng kiếm ăn bằng trò lật quân bài và gieo xúc xắc, và vì bản chất của nó mà ông chủ yếu hành nghề ở những nơi văn minh. Nàng biết đủ thứ về cuộc sống thị thành, nhưng chẳng có mấy kiến thức thực tế về các nông trại hay vùng đồng quê. Caroline cảm thấy sồn gai ốc khi liếc nhìn khung cảnh rừng rú âm u xung quanh. Hàng tuần lễ nay nàng luôn tự dặn vặt rằng mình đúng là một con ngốc khi tới miền đất này. Và vào lúc này cảm giác đó lại càng dâng lên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nhưng nàng làm gì còn sự lựa chọn nào khác chứ? Nàng đã quá túng quẫn, không biết bầu vùi vào ai và cũng chẳng biết đi đâu cả. Lựa chọn duy nhất khác của nàng là trở thành gái điếm, nhưng nàng sẽ không đời nào làm việc đó.

Daniel đã dừng lại ở rìa một khoảng đất trống. Thuyền trưởng Rowse vừa bắt kịp anh ta thì Caroline cũng bước ra từ những hàng cây, sau khi đã thả váy xuống vì nhớ ra sự đoan trang của mình.

“Tới nơi rồi. Chúng ta sẽ để những thứ này lại đây,” Daniel hạ mấy cái va li xuống đất với sự nhẹ nhõm thấy rõ, “cho đến khi Matt quyết định nên làm gì.”

“Có lý đấy.” Thuyền trưởng Rowse tán thành và đặt cái va li trên vai ông xuống bên cạnh hai cái còn lại. Từ việc họ không muốn khiêng những món đồ nặng nề này đi xa hơn, Caroline hiểu rõ rằng họ sợ chẳng mấy chốc sẽ phải khiêng chúng trở về nơi xuất phát. Bụng dạ nàng lại nhận nhạo; họ không nghĩ nàng được chào đón, và có thể họ đoán đúng. Nhưng Elizabeth, chị gái của nàng, nhất định phải tiếp nàng chứ? Mặc dù họ đã xa nhau từ hồi Caroline lên bảy. Trời đất, lẽ nào đã mười lăm năm trôi qua rồi sao?

Caroline dừng lại sau hai người đàn ông chừng một hai bước chân, lén chỉnh lại chiếc mũ rồi phúi phúi đám lá và cành con đang bám trên váy. Nàng liếc nhìn toàn bộ ngôi nhà, những căn nhà phụ và khu đất xung quanh và cảm thấy yên tâm đôi chút. Những ngôi nhà trong thị trấn không hơn những túp lều là mấy. Còn cơ ngơi này trông vừa tiện nghi vừa khang trang.

Căn nhà cao hai tầng, với những ô cửa sổ dài và hẹp bằng kính viền chì và một cửa chính đồ sộ. Tầng trên nhô ra như để che chắn cho những căn phòng bên dưới mỗi khi gặp thời tiết xấu. Nó cũng có vẻ được dùng làm trạm gác và hiển nhiên sẽ là một vị trí chiến lược để bắn lại kẻ địch nếu cần thiết, mà ở một vùng đất chưa ổn định như thế này thì có lẽ chuyện ấy xảy ra quá thường xuyên. Toàn bộ ngôi nhà được làm bằng những khúc gỗ mộc đẽo gọt qua loa, với những ống khói khổng lồ bằng đá tự nhiên nhô lên ở cả hai bên mái. Sau nhà là một chuồng gia súc có hàng rào bao quanh nuôi bò và ngựa. Một đứa bé nhỏ thó mặc độc chiếc áo sơ mi đang cho gà ăn

trong sân nuôi gà vịt, và xa hơn nữa là hai người đàn ông đang làm việc trên cánh đồng gần nhất trong số vài cánh đồng rộng lớn được phát quang từ khu rừng. Ở một chái nhà, một thằng bé lớn hơn đang khuấy cái nồi bốc hơi nghi ngút trên đồng lửa. Một con chó lai to lớn lông khoang nằm ngay dưới chân thằng bé; nó bật dậy, sủa inh ỏi khi nhìn thấy Daniel, thuyền trưởng Rowse và Caroline.

“Matt đang ở cánh đồng đằng kia.” Daniel giơ tay chào thằng bé rồi lại bước tiếp với Caroline và thuyền trưởng Rowse theo sau. Thằng bé vẫy tay chào đáp lại trong khi con chó nhảy vọt về phía họ.

“Lịch sự chút nào, Raleigh,” Daniel mắng yêu con chó khi nó lao tới, nhắm vào chân thuyền trưởng Rowse mà nhe răng gầm gừ. Thuyền trưởng vung bàn chân đi giày ống để đẩy nó ra, vẻ mặt hoàn toàn bình thản, như thể ông đã quá quen với việc bị một con chó to bằng con ngựa con tấn công. Bị đẩy lui, con vật chạy vòng lên quanh ba người họ, sủa âm ỉ. Và rồi, thấy vẻ kinh hãi của Caroline, nó liền chuyển sự chú ý sang nàng.

Caroline chưa từng phải đối mặt với con chó nào trong đời, và giống chó đặc biệt này không những to lớn mà còn có hàm răng trắng ớn cực kỳ sắc nhọn. Nó nhe răng gầm gừ và chuẩn bị xông tới tấn công nàng.

“Ồi!” Mặc dù đã cố gắng hết sức để bình tĩnh, nhưng nàng không thể kìm được tiếng kêu thét lên.

“Cô sợ chó như vậy thì thật là phí,” Daniel nhận xét, giọng điệu ra chiều thích thú khi nàng ôm sát cái giỏ vào người hơn và xoay mình, quay lưng về phía con vật đáng sợ.

“Vậy sao?” Bình thường giọng Caroline vốn êm dịu, uyển chuyển, du dương, nhưng lúc này nàng đang gắng sức tỏ ra điềm

tĩnh khi con vật ngoạm vào và nhay nhay mép áo choàng của mình, vì thế, nghe nó chẳng khác nào một tiếng rít the thé.

Cả hai người đàn ông đều chẳng tỏ vẻ gì là sẽ tới cứu nàng. Trái lại, họ còn cười toe toét khi quan sát cuộc giằng co không cân sức ấy. Liệu đến lúc con quái vật cắm răng vào bắp thịt nàng thì họ có còn vui vẻ như thế nữa hay không nhỉ, nàng tự hỏi, rồi tự kết luận rằng họ vẫn thế mà thôi. Nghiến chặt răng, cố gắng kiềm chế cả nỗi tức giận lẫn sự sợ hãi đang trào dâng mạnh mẽ. Caroline thận trọng giật cái áo choàng lại. Con chó vẫn ngoạm chặt. Gấu váy rách toạc, con chó càng kéo mạnh hơn... và rồi điều không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra. Chiếc móc gài mỏng manh của cái giỏ bị tuột, nắp giỏ bung lên, và một cái đầu lông lá đen sì ngóc dậy. Đoán biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, Caroline liền vội vàng ấn con mèo xuống, nhưng đã quá muộn. Millicent chỉ mất một giây đã đánh giá được tình hình. “Ngao” một tiếng, nó nhảy vọt ra ngoài thành giỏ.

“Cái quái gì...?” Caroline không nghe hết câu cảm thán của Daniel. Chỉ sau một thoáng sửng lại vì kinh ngạc, Raleigh đã nhả cái áo choàng của nàng ra để đâm bổ theo con mèo đang lao như bay. Tiếng sủa điên cuồng hòa lẫn với tiếng hét của Caroline khi con thú cưng của nàng tránh được hàm răng con chó trong gang tấc. Chẳng còn nghĩ ngợi gì đến phẩm giá lẫn sự an toàn của bản thân, Caroline thả phịch cái giỏ xuống, vén váy lên và lao theo cứu con mèo. Nhưng Millicent rõ ràng không có ý định đợi cứu viện. Nó chui qua hàng rào của sân nuôi gà vịt trong khi Raleigh nhảy vọt qua đó, đuổi theo sát nút.

“Millicent! Dừng lại!”

Nó chẳng thèm đoái hoài đến tiếng gọi của nàng. Hai con vật điên cuồng đuổi nhau giữa lãnh địa của lũ gà làm chúng kêu quang quác và chạy tán loạn. Thằng bé đang cho gà ăn đánh rơi cái chảo khi Millicent lao qua giữa hai chân nó; Raleigh đổi hướng kịp lúc để

không làm thằng bé đang xoay như chong chóng bị ngã, rồi tiếp tục đuổi theo con mèo với tiếng sủa inh tai nhức óc. Thằng bé cũng hét lên để nhập cuộc.

“Millicent! Ôi trời ơi, ai đó làm ơn gọi con chó đáng nguyên rủa kia lại được không?”

Caroline bám vào đỉnh hàng rào rồi đu mình nhảy qua nó xuống giữa khung cảnh hỗn loạn gây ra bởi đàn gà, đứa trẻ, con chó và con mèo. Đằng sau nàng, Daniel vừa cười sặc sụa vừa hét gọi Raleigh quay lại. Hai người đàn ông đang lao động ngoài cánh đồng cũng đã ngừng tay và nheo mắt nhìn về phía cảnh tượng huyền ảo. Một người hét lên gì đó mà Caroline không hiểu nổi.

Millicent chui qua hàng rào bên kia của khoảng sân khi Raleigh và thằng bé rượt theo nó. Caroline chạy theo sau, chiếc váy bị kéo lên cao để lộ lớp váy lót màu trắng và bắp chân thon nhỏ. Đứa trẻ dừng lại, có vẻ đành lòng chấp nhận đứng chờ bên cánh cổng và nhìn theo lũ chó mèo băng ngang qua đồng cỏ. Nó hét lên gì đó với Caroline khi nàng leo qua hàng rào. Nhưng nàng quá chú tâm vào cuộc rượt đuổi nên không nghe ra những lời ấy cho đến khi đã băng qua gần nửa cánh đồng. Tới lúc đó những lời thằng bé mới trở nên rõ ràng. Nó đã hét: “Coi chừng bò tót!”

Bò tót?

Caroline chùn bước. Nàng rời mắt khỏi lũ chó mèo để quét mắt theo một vòng cung lớn. Rồi nàng nhìn thấy một thứ khiến nàng chết lặng và buông rơi vạt váy. Miệng nàng há hốc, còn mắt thì tròn kinh hoàng.

Đúng là có một con bò tót.

Nó đen trùi trùi như quỷ Satan và to tướng như một gã khổng lồ, đang nhìn thẳng vào nàng từ cách đó hơn chục mét!

Trong một khoảnh khắc thời gian như ngưng lại, Caroline và con vật nhìn nhau chăm chăm. Và rồi, tránh voi chẳng xấu mặt nào, nàng nhấc váy lên, quay ngoắt lại, và chạy vụt về chốn an toàn là cái sân nuôi gà vịt, chiếc áo choàng đỏ bay phần phật như một lá cờ.

Đằng sau nàng, con vật khổng lồ rống lên một tiếng đáng sợ, rồi bắt đầu đuổi theo.

“Chạy đi!”

Thằng bé đứng bên hàng rào hét lên động viên, nhưng Caroline hầu như không nghe thấy. Nàng đã trở nên đui mù và điếc đặc vì sợ hãi. Đôi mắt nàng chỉ tập trung nhìn vào hàng rào, còn đôi tai nàng chỉ nghe tiếng bước chân nặng nề lẫn tiếng thở phì phò của con vật đang đuổi huỳnh huých sau lưng.

“Cố lên! Cố lên!”

Đứa trẻ cố vũ nàng, nhưng điều đó chẳng cần thiết. Ngay cả người chạy nhanh nhất thành London cũng chẳng thể nào sánh kịp với tốc độ của Caroline trong buổi sáng hôm nay. Nàng chạy hết tốc lực về phía hàng rào như một con chó săn thỏ. Đằng sau nàng, tiếng rống đầy giận dữ của con quái vật và tiếng nện thành thịch từ móng guốc của nó dội bên tai rất rõ.

Caroline hét lên. Thằng bé đứng bên cổng la inh ỏi. Những người đàn ông và lũ trẻ đã đổ xô tới sân nuôi gà vịt từ mọi hướng.

Nàng cảm tưởng như hơi thở ấm nóng của con vật đang phả vào lưng mình.

“Áo choàng! Cởi áo choàng ra!”

Khi nàng còn cách hàng rào vài bước chân, Daniel hét lên và chạy đến giúp nàng.

Caroline một tay túm váy - bị vấp ngã vào lúc này thì nàng chết chắc - còn tay kia đưa lên cởi dây buộc của chiếc áo choàng. Nó tuột ra ngay tức khắc.

“Tốt lắm!”

Nỗi khiếp sợ như chấp thêm cánh cho đôi chân của nàng để chúng nhảy vọt về phía hàng rào cách đó gần một mét. Daniel cũng đã leo lên đó, túm lấy tay Caroline và kéo nàng qua. Vì váy nàng bị mắc lại nên anh ta phải kéo thật mạnh. Có tiếng vải bị xé toạc, và nàng thấy mình đang bay qua không trung rồi tiếp đất đánh rầm, mặt cắm xuống sân.

Khi nàng đang nằm sõng xoài, ê ẩm mình mẩy và thở hồng hộc, Millicent từ đâu xuất hiện và cọ cọ đầu vào người cô chủ. Từ khu rừng phía bên kia đồng cỏ nơi có con bò tót, Raleigh vẫn đang sủa vánh lên tìm kiếm con mèo. Caroline thậm chí không còn sức để rên rỉ khi con mèo của nàng bắt đầu kêu grừ grừ.

Thời gian dường như kéo dài vô tận khi Caroline nằm yên bất động, những tiếng kêu an ủi của Millicent vang vang bên tai nàng. Cú ngã làm nàng đau đến tức thở; mặt đất cằn cỗi chà xước khiến khuôn mặt và hai tay nàng đau nhói. Khấp người nhức nhối vì cú ngã, tim nàng vẫn còn đập thành thịch. Tệ hơn nữa, chắc chắn rằng khi nàng mở mắt ra, một cái mồm to tướng đầy răng nhọn hoắt sẽ chực sẵn để xoi mói nàng dưới sự chứng kiến của những người chủ chỉ biết cười nhe nhớn, không một ai trong số họ sẵn sàng nhắc dù chỉ một ngón tay để bảo vệ nàng.

Nhưng Caroline chẳng thể trì hoãn điều bất khả kháng ấy lâu hơn nữa. Nàng đưa tay nhắc Millicent lên, ôm con mèo vào lồng ngực bầm tím rồi miễn cưỡng mở mắt, từ từ lặn người lại và nhìn quanh. Không thấy con chó đâu cả. Nàng trút một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có thằng bé cho gà ăn lúc nãy đang nhú mào chăm chú nhìn nàng. Nàng rón rén ngồi dậy.

“Cô ấy còn sống, cha ơi.”

Thằng bé ngoảnh ra sau để nói, rồi lại hướng đôi mắt xanh tròn xoe về phía Caroline. Mái tóc đen mềm như lụa của nó lòa xòa rủ xuống mắt; và ở chỗ đầu gối trên quần nó có một vết rách cần được vá lại. Nó vẻ không được chăm sóc chu đáo, và cách cư xử vẫn cần phải uốn nắn. Nhưng đó không phải việc của nàng, và nàng lấy làm biết ơn về điều đó.

Nheo mắt trước ánh mặt trời chói chang, Caroline nhìn qua đứa trẻ về phía năm người đàn ông trưởng thành và thằng bé khuấy cái

nồi lúc nãy. Họ đang đưa người vào hàng rào mà nàng vừa trèo qua. Xa xa là con bò tót đang thở phì phì và giậm giậm chân, dùng sừng hất những gì còn lại của cái áo choàng lên trời. Cả năm người đàn ông đều chăm chú quan sát con vật hung dữ với sự lo lắng ắt hẳn sẽ làm nàng ấm lòng nếu được đón nhận. Nhưng mỗi quan tâm ấy lại được dồn vào con bò. Điều đó thật khiến nàng tức điên lên.

Trước lời thông báo của đứa trẻ, tất cả bọn họ đều quay đầu lại. Sáu cặp mắt dồn cả vào Caroline với những mức độ trách móc khác nhau. Nàng tập trung chú ý vào người lớn tuổi nhất trong số ba người đàn ông lạ mặt. Nếu nàng không nhầm, anh ta chính là người mà Daniel đã gọi là Matt. Đôi mắt nàng gườm gườm nhìn Ephraim Mathieson. Anh ta cũng tiến lại phía nàng.

Anh ta thậm chí còn cao hơn cả Daniel với đôi bờ vai rộng lớn, bộ ngực nở nang, phần hông hẹp và đôi chân dài khỏe khoắn. Giống như hai thằng bé, anh ta không mặc áo khoác hay gi-lê. Trên người anh ta lúc này là một chiếc áo dài tay màu trắng không cổ và cái quần màu đen rộng thùng thình dài quá đầu gối một chút. Chân anh ta đi đôi tất len màu xám cùng với đôi giày da mũi vuông đơn giản. Người đàn ông này không đội mũ, và tóc anh ta đen tới mức ánh lên xanh thẫm trong ánh mặt trời chói chang, một gam màu đen hiếm hoi và tuyệt đẹp hết như màu tóc nàng vậy. Giống như Daniel, nó cũng được cắt ngắn kiểu những người theo phe Cộng Hòa, nhưng những lọn tóc quăn sóng của anh ta lại có vẻ quyết tâm thách thức kiểu đầu đơn giản ấy.

Ngay cả khi chưa nhìn rõ khuôn mặt anh ta, Caroline đã quá quyết rằng chồng của chị gái nàng là một người đàn ông rất hấp dẫn.

Chỉ đến khi anh ta tiến lại gần hơn, nàng mới nhận ra anh rõ ràng mình có tật đi khập khiễng. Đầu gối bên trái của anh ta dường như không thể co gập lại, nó cứ cà nhắc vụng về khi anh ta di chuyển. Về

thù địch trong mắt nàng nhạt đi đôi chút. Một người đàn ông có vẻ cường tráng như thế chắc là cay đắng lắm khi phải gánh chịu tai ương này.

Còn cách nàng vài bước chân, Matt liền dừng lại, hai tay chống nạnh, chăm chú quan sát nàng và cau mày. Caroline ngập ngừng nhìn theo ánh mắt anh ta. Khi nhận ra những khiếm khuyết của mình, nàng phải hết sức để không nhận nhó. Tuy cao ráo và mảnh dẻ, nhưng ngày xưa nàng vẫn nở nang ở những chỗ cần nở nang. Nhưng chuyển đi vất vả cùng với những tháng ngày chán chường, mệt mỏi trước đó đã cướp mất sự đầy đặn nữ tính, khiến giờ đây nàng trở nên gầy gò thảm hại. Thật không may, chiếc váy bằng lụa màu ngọc lục bảo có diềm xếp nếp vô cùng đáng yêu mà nàng đang mặc lại được may hồi thân hình nàng vẫn còn đầy nữ tính. Giờ nó như được treo lòng thòng trên người nàng, cổ áo bị trễ hơn nhiều so với trước kia, phần tay áo dài đến khuỷu và phần eo lưng thì thõng xuống, chân váy cũng bị xệ xuống mất vài phân. Nó còn bị rách toạc và bẩn lem nhem sau cú ngã của nàng mới rồi nữa chứ. Với mái tóc bị xổ tung và lớp váy lót tốc lên đến tận đầu gối phô ra gần hết đôi chân, Caroline xấu hổ nhận ra rằng trông mình thật kinh khủng.

Anh ta đang nhìn đôi chân trần của nàng với vẻ chê trách. Toàn bộ vẻ thù địch lúc nãy trong mắt nàng lập tức quay trở lại.

“Ephraim Mathieson?”

Giọng nàng lạnh băng. Anh ta gật đầu xác nhận. Nàng lồm cồm bò dậy cho dù các bắp cơ đau nhức không muốn nhức nhích, cố gắng vừa ôm Millicent thật chặt vừa phải phủi bụi bám trên chiếc váy. Con mèo trừng trừng nhìn anh ta; Caroline kiềm chế để không bắt chước nó khi cố gắng chỉnh trang lại ngoại hình của mình.

Cái cổ áo vuông vắn của nàng đã bị tuột xuống một bên vai, để lộ phần trên của áo lót và một phần làn da trắng mịn. Nàng giận dữ

xốc lại vạt thân trên xộc xệch đầy khiếm nhã ấy cho đến khi nó chỉnh tề đôi chút. Nhưng nàng chẳng thể làm được gì với vết rách nơi chân váy để lộ lớp váy lót màu trắng có diềm đăng ten ở bên trong. Còn về mái tóc, vì đang phải ôm Millicent trên tay nên nàng buộc phải để mặc nó. Cố gắng không nghĩ đến chuyện khuôn mặt mình chắc chắn cũng bần như cái váy, Caroline hếch cao cằm và nhìn thẳng vào mắt ông anh rể. Nàng chưa bao giờ rơi vào một tình thế bất lợi như vậy trong đời, nhưng nàng sẽ chẳng đời nào để cho ai biết được điều này!

“May cho cô đấy,” anh ta nói bằng giọng trầm, lỗ mãng, “vì cô chưa làm con bò của tôi bị thương.”

Sau tất cả những gì vừa mới trải qua, câu nói đó quả thực khiến nàng chịu hết nổi. Caroline hít vào một hơi dài khó nhọc, cố gắng trong vô vọng níu lại sự tự chủ đang tuột mất.

“Tôi làm cho con bò của anh bị thương ư!” nàng thốt lên, đôi mắt long sòng sọc vì phẫn nộ. “Con quái vật của anh suýt tí nữa đã giết chết tôi thì có! Quỷ tha ma bắt con bò khát máu chết tiệt ấy đi!”

“Ngậm ngay cái miệng thô tục của cô lại!” Một tiếng gầm vang lên từ đằng sau khiến Caroline giật nảy mình và suýt nữa buông rơi Millicent. Tóm gọn con mèo đang giẫy giụa chực nhảy vọt đi, Caroline quay ngoắt lại và phát hiện ra vị linh mục đang đứng cách mình không quá chục bước chân, ông ta đã đứng đó tự lúc nào và chỉ lên tiếng khi nghe thấy những lời nói thiếu suy nghĩ của nàng. Sự bất bình hiển hiện rõ mồn một trên gương mặt góc cạnh của ông ta. Bên dưới những lọn tóc xoăn giả màu trắng, khuôn mặt ông ta đỏ gay gắt.

“Trời đất ơi,” Caroline lâm bẫm, lúng túng trước sự xuất hiện bất thành linh của viên linh mục. Nàng cũng cảm thấy xấu hổ với những gì mình vừa mới thốt ra như ông ta cảm thấy kinh hãi với

chúng vậy. Nàng cứ tưởng những khó khăn mà nàng từng chịu đựng đã chấm dứt vĩnh viễn tính nóng nảy và thói quen bạ đâu nói đấy của nàng. Thế mà tại sao cả viên linh mục trời đánh này và những người sắp sửa là gia đình mới của nàng lại được chứng kiến thói xấu đó hồi sinh chứ?

“Vậy ra cô vừa là một kẻ ăn nói báng bổ, vừa là một tên trộm, vừa làm điếm, lại vừa dối trá!” Viên linh mục nhìn bao quát Caroline và nói với giọng điệu đầy công kích trước khi hướng ánh mắt sang người đàn ông đằng sau nàng. “Ephraim Mathieson, nếu anh chưa phủ nhận mối quan hệ với người phụ nữ tro tráo này, tôi khuyên anh nên làm thế ngay lập tức, và hãy làm một cách công khai! Khi một con chiên của tôi kể lại những tội lỗi của cô ta lúc còn ở trên tàu, tôi đã rùng mình và vội vàng tới đây ngay để báo cho anh biết! Nhưng có vẻ như không cần phải cảnh báo điều gì nữa: chính những lời vừa thốt ra từ miệng cô ta đã đủ chứng minh cho những tội lỗi ấy rồi!”

Lời tố cáo của viên linh mục cất lên vang rền trong không trung. Đôi mắt Caroline lóe lên, và nàng mở miệng định bào chữa cho mình bằng những lý lẽ đanh thép. Nhưng nàng chưa kịp thốt lên lời thì một bàn tay khỏe khoắn, ấm áp đã đặt lên vai nàng và siết nhẹ để ngăn nàng lại.

“Tôi cũng chúc ông một ngày tốt lành, ông Miller.” Lời chào của Matt mỉa mai và lạnh lùng, nhưng Caroline chẳng hề để ý vì nàng còn đang rùng mình trước sự đụng chạm của anh ta. Biết đến bao giờ mình mới thôi ghê tởm cảm giác bàn tay đàn ông đặt trên người mình đây, nàng tự hỏi khi hết nó ra. Sau khi đã loại bỏ được sự tiếp xúc đáng ghét ấy, đầu óc nàng lại trở nên rõ ràng, và nàng lại có thể chú tâm vào cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Ánh mắt nàng di chuyển từ viên linh mục đang phẫn nộ sang Matt, và nàng thấy rằng vẻ mặt anh rể mình thậm chí còn khó chịu

hơn cả giọng nói. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn sát khuôn mặt anh ta, và đôi mắt nàng bất giác mở to kinh ngạc khi nhận ra một điều đặc biệt. Anh ta đang gườm gườm nhìn viên linh mục với sự căm ghét lạnh lùng, nhưng điều ấy không hề làm mất đi vẻ đẹp trai. Những đường nét trên khuôn mặt anh ta còn đẹp hơn cả một bức tượng Hy Lạp; quai hàm và gò má hảnh đã được tạc nên từ bàn tay của một người nghệ sỹ bậc thầy. Mũi dọc dừa, khuôn miệng hoàn hảo với bờ môi dưới hơi đầy đặn hơn môi trên một chút. Đôi mắt sâu ẩn dưới hàng lông mày thẳng và đen rậm. Chúng mang màu thiên thanh sáng rực, nổi bật hẳn lên trên là da ngăm ngăm dãi dầu nắng gió. Khiếm khuyết duy nhất của anh ta là vết sẹo sần sùi màu trắng trên má trái, chạy dài từ khóe mắt đến bên trên miệng. Nếu không có vết sẹo đó, Caroline sẽ kết luận ngay Matt là người đàn ông điển trai nhất mà nàng từng thấy trên đời này.

May mắn là anh ta không nhận thấy phản ứng của nàng mà đang dồn cả sự chú ý vào viên linh mục.

“Tôi yêu cầu anh chấn chỉnh gia đình mình, Ephraim Mathieson, và vạch mặt người đàn bà tội lỗi này!” viên mục sư gầm lên chói tai.

Matt mím chặt môi, và mắt anh ta nheo lại. “Ông không cần phải chỉ bảo tôi cách xử lý chuyện gia đình tôi, Joachim Miller. Ông cũng không có quyền kết án một người lạ khi không có bằng chứng.”

“Bằng chứng ư?” Ông ta cười gằn. “Bằng chứng về sự ăn nói báng bổ của cô ta thì chính tai tôi vừa mới nghe thấy rất rõ. Còn bằng chứng về việc ăn cắp và nói dối, tôi đã nghe những hành khách đi cùng cô ta trên tàu *Dove* kể lại! Cứ thử hỏi Tobias thì biết; tôi chắc chắn ông ấy sẽ xác nhận chuyện này! Còn bằng chứng về việc làm gái điếm, hãy nhìn vào cách cô ta đang khoe thân lộ liễu trong cái váy chướng mắt kia! Nó là một sự lăng mạ với lễ nghi phép tắc! Phải

đem cô ta ra giữa quảng trường cho mọi người phi nhô, rồi sau đó gửi trả về cái chốn trụy lạc mà cô ta đã sinh ra!”

“Tôi có thể tự giải quyết chuyện của mình mà không cần ông can thiệp vào.”

“Anh dám chống lại lời của Chúa ư?”

“Lời của Chúa thì tôi sẵn lòng lắng nghe, nhưng những lời bậy bạ của ông thì không! Hãy biến đi cho khuất mắt tôi, ông Miller, trong lúc ông còn có thể!”

“Giờ anh còn quá quắt tới mức dám đe dọa một giáo sĩ ư! Anh sẽ phải chịu trách nhiệm cho những hành động của mình đấy, Ephraim Mathieson!” Cầm viên linh mục run lên giận dữ, rồi ông ta lập tức quay gót. “Anh sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay!” Ông ta hất áo choàng và băng ngang sân nuôi gà vịt, ùng ùng đi thẳng về phía con đường mòn đâm xuyên qua rừng.

“Không khôn ngoan gì khi gây thù chuốc oán với một linh mục đầu, Matt.” Cả Matt và Caroline đều quay lại nhìn Daniel khi nghe thấy câu nói đầy bực bội này của anh. Giờ nàng mới để ý rằng tất cả bọn họ, bao gồm Daniel, một người đàn ông trẻ hơn chắc cũng là anh em vì trông anh ta rất giống Daniel, một người đàn ông nữa có mái tóc hung và nụ cười nửa miệng, và hai thằng bé, đã đứng thành hình bán nguyệt đằng sau Matt. Tobias Rowse thì đứng hơi chếch về một bên, lắc đầu và cau mày.

“Daniel nói đúng đấy, Matt,” người đàn ông tóc hung nói.

Matt nhún vai, rõ ràng chẳng bận tâm tới lời cảnh báo. Anh ta hướng sự chú ý sang Caroline. Đôi mắt xanh của anh ta bắt gặp đôi mắt màu hổ phách của nàng và chúng cứ thế nhìn nhau một lúc lâu.

“Lúc nào cô cũng gây phiền phức thế này à?” một lát sau anh ta hỏi. Caroline hất cằm lên. Ephraim Mathieson rõ ràng cũng kém văn minh như vùng đất anh ta đang sống vậy!

“Tôi hiếm khi gây phiền phức cho ai, nếu như tôi không bị quấy rầy bởi những con chó không lồ, những con bò hung hãn và những gã đàn ông thô lỗ,” Caroline chua ngoa đáp. Sau khi đã đánh mất vẻ lãnh đạm mà nàng cứ ngỡ sắp sửa trở thành bản chất thật của mình, dường như nàng không thể lấy lại nó được nữa.

Matt làu bàu. Đằng sau anh ta, Daniel định lên tiếng, vẻ mặt hết sức lo lắng. Nhưng Matt phẩy tay ra hiệu cho em trai im lặng. “Qua những gì mà em trai tôi và Tobias đã nói với tôi, tôi đoán rằng cô mới từ Anh đến đây sáng nay, và tuyên bố là có họ hàng gần gũi với gia đình tôi. Bây giờ, sau khi đã làm tất cả chúng tôi mất công mất việc với một vụ náo loạn có một không hai, có lẽ cô cũng nên giải thích chuyện là thế nào chứ nhỉ?”

Đôi mắt Caroline lóe lên, và nàng những muốn rửa xả anh ta một trận. Nhưng thay vào đó, nàng chỉ hít một hơi sâu, vì nàng chợt nhận ra sẽ thật đại dột nếu gây xích mích với người đàn ông mà mình cần nhờ cậy nhất. Nàng biết làm gì đây nếu anh ta, với tư cách là chồng của chị gái, xua đuổi nàng? Ý nghĩ đó thực khó lòng chịu đựng nổi.

“Tôi là em gái của chị Elizabeth,” giọng nàng điềm tĩnh. “Tôi là Caroline Wetherby.”

Anh chàng trông giống Daniel thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc, còn hai thằng bé thì tròn tròn mắt. Đôi mắt Matt lấp lánh, rồi nó từ từ lướt khắp người nàng trước khi quay trở lại khuôn mặt. “Tôi chẳng thấy giống mấy.”

“Tin tôi đi, tôi là em gái của chị ấy thật mà. Tôi có giấy tờ để chứng minh cho thân phận của mình, và chị Elizabeth chắc chắn sẽ nhận ra tôi.”

“À, cô mới gặp cô ấy à?”

“Anh hẳn phải biết rằng tôi không gặp chị ấy đã mười lăm năm rồi chứ!” Giọng nàng nhuốm vẻ bức tức. “Chính xác là từ ngày chị ấy bỏ trốn đi với anh.”

Miệng Matt khẽ giật giật, rồi anh ta kìm chế lại. Vẻ mặt anh ta lạnh băng. “Cô ấy đã từng kể về cô.”

Việc anh ta công nhận nàng thực sự là em gái của Elizabeth khiến Caroline cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Cho đến khi nàng chợt nhớ lại chính xác những gì anh ta vừa nói.

“Chị ấy đã từng kể về tôi?” nàng hỏi lại cho rõ, cảm thấy sống lưng lạnh buốt vì một mối linh cảm chẳng lành. “Chị ấy không còn nhắc đến tôi nữa sao?”

“Chắc là cô chưa nhận được thư của tôi.”

“C...chưa. Tôi chẳng nhận được lá thư nào của anh cả.”

“Tôi đã viết năm ngoái. Cho cô và cha cô. Ông ấy không ở cùng cô à?”

“Cha tôi đã mất hơn hai tháng trước.”

“À. Thành thật chia buồn với cô.”

“Cảm ơn.”

Đôi mắt xanh của Matt chứa đầy vẻ thận trọng và anh ta có vẻ do dự như thể đang cân nhắc những lời tiếp theo. Cùng với sự im lặng nặng nề của những người xung quanh, sự ngập ngừng ấy đã khẳng định điều xấu nhất mà Caroline đang nghi ngờ.

“Elizabeth mất rồi, đúng không?” Mặc dù nàng có cảm giác như một bàn tay khổng lồ đang bóp nghẹt tâm can, những lời nàng nói ra vẫn khá điềm tĩnh.

Matt mím chặt môi, và rồi anh gật đầu. “Đúng vậy.”

“Ôi, không.” Caroline nhắm nghiền mắt, hít liền mấy hơi thật sâu để kìm nén cơn nôn nao lại bất chợt dâng lên. “Ôi, không!” Mấy người đàn ông chỉ biết im lặng đứng nhìn. Sau một thoáng, đôi mắt nàng lại mở ra. Lần này chúng đầy kinh hoàng. “Sao... sao chị ấy lại mất.”

“Cô ấy bị chết đuối,” Matt đáp nhanh. “Vào tháng Năm năm kia.”

“Ôi, không!” Dường như nàng chỉ thốt lên được hai từ đó. Khuôn mặt của lũ trẻ và mấy người đàn ông bỗng chốc nhòa đi. Nàng như mê sảng khi nghĩ đến việc mình đã phải lặn lội bao xa và chịu mạo hiểm thế nào để thực hiện được chuyến đi này. Tất cả đã thành công cốc, thành công cốc... những lời ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng. Bụng nàng quặn lên; nàng nghiêng rặng, quyết không nhượng bộ cơn nôn nao trong dạ. Nhưng lần này nàng không thể kiềm chế được nữa. Nàng giúi bừa Millicent vào tay Ephraim Mathieson, rồi bụm một bàn tay lên miệng, nàng vội quay gót, loạng choạng chạy tới chỗ khuất gần nhất.

Vừa mới vòng được ra đằng sau chuồng gia súc gần đó thì nàng đã quy gối và bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Khi đã nôn hết, nàng lết sang một bên, co mình ngồi trong bóng râm của cái chuồng, đầu ngả

vào vách gỗ xù xì. Nàng chưa bao giờ có cảm giác khủng khiếp thế này, cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Elizabeth đã chết. Caroline thậm chí chẳng còn đủ sức để khóc thương chị gái. Vào lúc này nàng chỉ còn nghĩ được cho bản thân mình: nàng đã trở nên túng quẫn, trôi giạt đến một vùng đất xa lạ không người thân quen. Nàng đã chẳng còn đường nào để quay lại nước Anh, mà cho dù có chẳng nữa, nàng cũng không có đủ tiền để trở về. Nàng biết làm gì đây, ngoại trừ việc trông mong vào lòng thương hại của ông anh rể chẳng mấy thân thiện?

Caroline co rúm người lại trước ý nghĩ nhục nhã đó.

Nhân vật chính trong những suy nghĩ của nàng đang đi vòng ra sau chuồng gia súc. Caroline nhìn anh ta tiến lại gần, mơ hồ nhận ra dáng điệu khập khiễng mà hẳn là anh ta rất căm ghét. Matt vẫn tiếp tục bước tới cho đến khi đứng ngay bên cạnh nàng. Nàng không nói gì một lúc, chỉ ngẩng lên nhìn anh ta với đôi mắt thất thần. Phải cố gắng lắm nàng mới quay lại được với hiện tại.

“Anh đã làm gì con mèo của tôi?” Millicent là tất cả những gì thân thương nhất của Caroline còn lại trên cõi đời này, và tình trạng của nó là điều đầu tiên nảy ra trong tâm trí nàng.

“Daniel đang giữ nó. Nó an toàn rồi.”

Anh ta thoáng nhìn nàng, rồi rút từ trong tay áo ra một chiếc khăn lạnh vuông vắn.

“Lau mặt đi.”

Sau một thoáng do dự, Caroline nhận lấy chiếc khăn và làm theo lời anh ta. Lau xong, nàng máy móc đưa trả chiếc khăn đã bị vo

viên nhàu nhĩ. Anh ta chỉ nhăn mặt rất khẽ khi nhận lại nó và nhét vào thắt lưng.

“Như thế tốt hơn rồi đấy.” Đôi mắt anh ta nheo lại lướt khắp người nàng. “Tôi vẫn còn nhớ rất rõ ông bố màu mè theo phe Bảo hoàng của cô. Cô rất giống bố. Tôi có đôi chút hy vọng rằng sự giống nhau ấy chỉ nằm ở vẻ bề ngoài thôi, nhưng dường như tôi đã lầm. Tobias nói với tôi rằng cô đến đây để sống cùng chúng tôi. Ông ấy còn bảo tôi nợ ông ấy tiền vé tàu của cô, và kể cho tôi nghe một câu chuyện khó tin. Tôi không có lòng kiên nhẫn với những tên trộm, nhưng để cho công bằng, tôi sẽ không kết tội cô khi chưa cho cô cơ hội giải thích. Vậy nên, cô Caroline Wetherby, đây là cơ hội của cô: hãy kể với tôi những gì mà cô muốn, và tôi sẽ lắng nghe. Ngoài ra, tôi không thể hứa trước điều gì cả.”

“Anh không được xúc phạm cha tôi!”

Đôi mắt Caroline lóe lên khi nàng bảo vệ danh dự cho người cha lang bạt có vô vàn thói hư tật xấu, nhưng vẫn là người nàng hết lòng yêu kính.

“Tôi không được phép ư? Tôi chỉ nói sự thật thôi, mặc dù những khuyết điểm của Marcellus Wetherby chắc chắn không phải là vấn đề cần bàn tới ở đây.”

Caroline loạng choạng đứng dậy, siết chặt nắm đấm và quắc mắt nhìn anh ta. “Tôi sẽ không nghe anh bôi nhọ ký ức về cha tôi đâu. Ông ấy là người tử tế và tốt bụng!”

“Ông ta là một kẻ phóng đảng, vô trách nhiệm, tôn sùng mù quáng một tên hôn quân truy lạc, chưa kể những đức tính chẳng mấy dễ chịu khác nữa.” Giọng Matt lạnh lùng.

“Còn anh đúng là con dòng cháu giống của những kẻ giết vua [1]! Nếu vua Charles không quyết định tịch thu đất đai của tất cả những kẻ phản bội thì chắc là anh đã đổi giọng rồi nhỉ!”

[[1]] Những người về phe quốc hội trong cuộc nội chiến Anh (1642-1649), giữa Charles I và quốc hội (người chỉ huy quân sự là Oliver Cromwell). Sau khi bắt được nhà vua, những người đứng đầu phe quốc hội đã kết tội Charles là bạo chúa và ký vào bản án xử tử ông. Sau khi Cromwell chết, tình hình nước Anh lại rơi vào hỗn loạn, Charles II lại được mời về nước làm vua Anh, tái lập chế độ quân chủ.

Nàng biết điều đó từ những gì cha kể cho nàng nghe về gia đình anh ta. Họ đã mất hết đất đai và tài sản khi chế độ quân chủ được lập lại sau cái chết của Cromwell. Trong vài năm tiếp theo, gia đình Mathieson một thời quyền lực đã phải sống lần hồi qua ngày trên mảnh đất từng là một trong những nông trại cho thuê của họ. Sau đó Mathieson cha, vẫn là một người trung thành với Thanh giáo, qua đời, và Ephraim, hay thường được gọi là Matt, với tư cách người chủ mới của gia đình, đã quyết định di cư. Không biết có bao nhiêu người trong gia đình đã rời đất nước với anh ta - như Elizabeth Wetherby đã làm khi mới hai mươi tuổi. Quả là thiếu khôn ngoan khi lôi chuyện cũ ra mà mĩa mai người đàn ông nàng đang cần nhờ cậy, Caroline nhận ra điều đó ngay từ lúc nàng mở miệng, nhưng con giận đã choán hết miệng lưỡi của nàng và những lời lẽ ấy bật ra trước khi nàng kịp ngăn chúng lại.

May mắn thay, anh ta không nóng nảy như nàng.

“Những người quyết định xử tử vua đã làm rất đúng. Charles đệ nhất đã gây ra quá nhiều tội lỗi, và con trai y cũng cùng một giuộc với y. Nhưng tôi sẽ không bàn chuyện chính trị với một con bé lúc ấy còn chưa ra đời như cô. Thay vào đó, cô nên nói cho tôi biết thứ gì đã xúi cô tới Connecticut? Chẳng lẽ sau khi bố mất cô không còn ai ở Anh để tìm đến sao?”

Caroline bực tức nhìn anh ta, nhưng sự thận trọng ngăn nàng tiếp tục cuộc tranh cãi. “Không.”

“Một cô gái hấp dẫn như cô ít ra phải có một người theo đuổi chứ. Sao cô không lấy chồng?”

“Tôi không muốn lấy chồng.”

“Thay vào đó cô lại muốn rời bỏ gia đình và đất nước của mình để làm một cuộc hành trình đầy nguy hiểm tới một nơi hoang dã rồi ở lại với những người lạ hoắc sao?” Lòng mày anh ta nhướng lên thắc mắc.

“Elizabeth là... từng là người thân duy nhất mà tôi còn trên đời này. Tôi muốn gặp chị ấy, muốn sống cùng với chị ấy. Vậy nên tôi mới tới đây. Nếu tôi biết... nếu tôi biết chị ấy đã qua đời, tôi đã thu xếp theo cách khác.”

“Tôi hiểu. Giờ thì chúng ta sẽ đi vào vấn đề chính. Sau khi quyết định đến đây, cô đã liều lĩnh mua vé tàu bằng một món trang sức vô giá trị. Điều tôi muốn rõ là liệu cô có biết những viên đá quý đó là giả hay không?”

Caroline chớp mắt. “Không.”

“Nói thật đi. Tôi không thích những kẻ nói dối.”

“Tôi không nói dối!”

Matt nhìn nàng với vẻ nghi ngờ. “Tobias đã cho tôi xem cái trâm. Đó là một món đồ rất xinh đẹp, rất đặc biệt. Nó đặc biệt đến nỗi khiến tôi nhớ tới một chuyện: nhiều năm trước, Elizabeth từng kể cho tôi nghe về một cái trâm có hình con công rất đẹp, giống như cái trâm của cô vậy, đó là vật mà bố cô thường đem ra đánh cược khi chơi cò bạc mỗi lần ông ta túng thiếu. May là ông ta thường thắng, bởi vì những viên ngọc trên chiếc trâm đó đều là giả, và nếu người ta phát hiện ra thì ông ta sẽ bị treo cổ ngay lập tức. Cô không định nói là hai cái trâm ấy chỉ tình cờ có hình dáng giống hệt nhau thôi đấy chứ?”

Đôi mắt anh ta nhìn xoáy vào nàng. Caroline phải gắng hết sức mới không nhắm mắt lại trước tia nhìn dữ dội như thiêu đốt ấy.

Nàng nghiêng răng và héch cằm lên.

“Thôi được. Tôi biết nó là giả đấy,” nàng xác xược nói.

“À.”

“Thế anh định làm gì nào?” Nàng hỏi vẻ dữ tợn.

“Cô nên kể cho tôi nghe toàn bộ câu chuyện khi còn có thể. Tôi đang định phải bỏ mọi trách nhiệm với cô. Tôi đã nói rồi đấy, tôi không thích những kẻ dối trá, và với những tên trộm thì lại càng căm ghét hơn.”

Miệng nàng mím chặt vì giận dữ. “Anh muốn biết toàn bộ câu chuyện ư? Thôi được, tôi sẽ kể cho anh nghe. Trong hai năm cuối đời, cha tôi bị ốm nặng, ông ấy không thể lo liệu cho hai chúng tôi được nữa. Tôi đã nhận khâu vá để kiếm chút tiền ít ỏi, nhưng nó còn chẳng đủ để trả tiền nhà, chưa nói gì đến mua thức ăn. Chúng tôi đã phải bán hết những đồ giá trị, nhưng vẫn không đủ. Lão chủ nhà của chúng tôi lúc ấy lại mê mẩn tôi, và trong mấy tháng cuối lão không đòi tiền nhà nữa. Khi cha tôi mất, lão mới đòi tôi trả. Bằng... bằng thân xác của tôi.”

Caroline ngừng lại, không thể tiếp tục được nữa khi những dòng ký ức đáng sợ ủa về tâm trí nàng. Bàn tay của Simon Denker rờ rẫm khắp cơ thể, cái mồm hôi thối và ướt nhẹp của lão ngấu nghiêng miệng nàng. Nàng siết chặt nắm tay, cố gắng kìm lại những giọt lệ đang dâng lên trong đáy mắt. Tự hạ thấp phẩm giá của mình như thế là đủ lắm rồi; nàng không được khóc.

Môi Matt mím lại, đôi mắt tự lự nhìn nàng.

“Anh không cần phải nhìn tôi như thế!” nàng hét lên. “Nếu ở vào tình cảnh của tôi thì anh sẽ làm thế nào? Khi anh đã cùng

đường, thì dùng cái trâm may mắn của cha mình cũng đâu đến nỗi quá khủng khiếp chứ?”

Anh ta có vẻ suy nghĩ rất lung, rồi gật đầu. “Phải đối mặt với hai điều tồi tệ, cô đã chọn thứ ít tồi tệ hơn. Mặc dù sẽ tốt hơn nếu khi người ta hỏi cô chịu nói thật.”

Caroline run rẩy hít vào một hơi thật sâu. Như mọi lần, khi những ký ức về ngày hôm đó đột ngột tấn công tâm trí, nàng lại cảm thấy nôn nao và yếu ớt lạ lùng. Nàng lão đảo, rồi cố trấn tĩnh lại, bám tay vào vách chuồng gia súc cho khỏi ngã. Sự căm phẫn bùng lên trong mắt khi nàng nhìn gã anh rể đang đứng chỉ trích mình. Khi người ta không rơi vào cảnh cùng quẫn thì lên mặt đạo đức có khó gì đâu!

“Ngoan đạo vốn là bản chất của anh hả Mathieson? Hay anh phải nỗ lực lắm mới ra vẻ như thế được?”

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ kiềm chế cái miệng lưỡi phù thủy của mình lại.” Một vẻ thích thú bất chợt hiện lên trên mặt anh ta. “Và cứ làm bộ ngất xỉu đi, nếu đấy là mảnh khóc tiếp theo để khiến tôi động lòng thương cảm. Tôi đã quyết định trả tiền cho Tobias giúp cô rồi đó.”

“Anh tử tế quá.” Giọng điệu mỉa mai biến những lời nói lịch sự của Caroline thành lạnh lùng. Nàng bỏ tay khỏi vách tường và đứng thẳng người dậy. Nàng sẽ không quy ngã đâu có phải chết vì đứng thế này. “Nhưng rốt cuộc cũng chẳng cần thiết. Tôi không cần anh giúp nữa đâu.”

Nàng làm ra vẻ cao ngạo để át đi nỗi tủi hổ trong lòng. Sự kiêu hãnh và nóng giận khi đã kết hợp với nhau thì chẳng còn chỗ nào cho óc suy xét sáng suốt, nhưng lúc đó Caroline thực sự không nói suông.

“Nếu tôi không trả tiền cho Tobias, ông ta sẽ đưa cô ra tòa và bán cô làm nô lệ.”

Caroline giàu lòng kiêu hãnh, nhưng nàng không ngu ngốc, và lời tuyên bố thản nhiên của Matt khiến nàng sừng sốt tột độ.

“Một việc như thế mà luật pháp cũng cho phép sao?”

“Tôi cam đoan với cô là có.”

“Ừ nhỉ, ở một đất nước mọi rợ thế này thì dĩ nhiên nó phải được coi là hợp pháp rồi! Những gã Cộng hoà các anh còn trò ghê tởm nào khác ngoài việc chiếm hữu nô lệ không?” Sự giận dữ len vào từng lời nói của nàng.

Anh ta nheo mắt. “Tôi có một lời khuyên cho cô, cô gái. Đừng có ỏi ra những lời mách quẻ của cánh Bảo hoàng các cô ở bên này bờ đại dương. Chúng tôi trừng phạt những kẻ ăn nói bừa bãi như thế nghiêm khắc lắm đấy.”

“Vậy thì tôi sẽ phải suốt đời dè chừng những kẻ như gã linh mục mặt nhăn mày nhúm của anh à?”

“Đủ rồi! Tôi cảnh cáo cô, tôi sẽ không nín nhịn sự xúc láo của cô hơn nữa đâu. Nếu cô muốn trở thành một thành viên trong nhà tôi, cô sẽ phải cư xử sao cho đúng mực. Nghĩa là, ít nhất cũng không được trộm cắp, nói dối, ăn nói báng bổ hay diễn thuyết cho phe Bảo hoàng.” Nếu Caroline đủ tỉnh táo, nàng sẽ thấy trong đáy mắt anh ta lóe lên một tia hóm hỉnh. Nhưng thật không may, nàng lại chẳng hề để ý.

“Có lẽ anh sẽ ngạc nhiên, nhưng tôi không còn muốn ở trong nhà anh chút nào nữa!” Caroline nghiêng răng nói, vứt bỏ sự khôn ngoan của mình và cảm thấy phẫn chấn lạ lùng.

“Cô thích bị bán làm nô lệ hơn à?” Anh ta nhướng mày hỏi.

“Tôi sẽ đi tìm việc. Tôi không lạ gì với những công việc chân tay vất vả. Tôi có thể nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa và may vá. Nếu anh trả tiền cho thuyền trưởng Rowse giúp tôi, tôi sẽ trả lại anh ngay khi nhận được những đồng lương đầu tiên. Coi như là anh cho tôi vay tiền vậy.”

Matt cười khẩy. “Cô nghĩ quanh đây có ai buồn thuê một người phụ nữ theo phe Bảo hoàng, nói năng xác xược và ăn mặc lố lăng như cô chứ? Cô sẽ chết đói trước khi kiếm được một mẩu bánh mì mất.”

Bị chặn họng, Caroline quắc mắt nhìn anh ta. “Anh đang bất lịch sự quá mức đấy, anh rề!”

“Vậy thì chúng ta hợp nhau quá còn gì. Vì cô là em gái người vợ quá cố của tôi và là dì của các con tôi, nên tôi sẵn sàng cho cô ở nhờ. Nhưng cô sẽ làm việc để được ở lại, và để trả nợ tôi khoản tiền tàu. Chúng tôi đang cần một người nấu nướng kiêm dọn dẹp nhà cửa, và cô sẽ đảm nhiệm việc đó. Tôi chỉ yêu cầu một điều thôi, là cô đừng có gây thêm rắc rối gì nữa. Tôi không muốn ngày nào cũng phải chịu đựng những hành động ngu ngốc của cô như sáng nay.”

“Hành động ngu ngốc ư!” Caroline mới kịp nói đến đấy thì một tiếng động lớn bỗng vang lên từ sân nuôi gà vịt, khiến nàng đờ người ra. Nàng còn chưa định thần lại thì Millicent đã từ đâu xuất hiện với con chó quái quỷ vừa sủa âm ỉ vừa đuổi theo sát nút. Nhìn thấy cô chủ, Millicent liền lao thẳng tới, cào rách váy của Caroline để nhảy lên vai nàng, rồi xù lông và rít lên với con vật miệng đầy rớt dãi đang rượt theo sau.

“Đi đi! Xùy!” Caroline hét lên, một tay giữ con mèo trong khi tay kia cuống quýt xua xua con chó đang lao đến.

“Raleigh, không!” Matt hét lên, nhưng quá muộn rồi. Raleigh đã lao tới, hai chân chồm về phía trước. Nó đâm sầm vào Caroline như một con ngựa lồng, đẩy nàng ngã sòng soài xuống đất. Nàng hét lớn; Millicent bèn rít lên, và bất ngờ giơ móng vuốt sắc như dao tấn công con chó; Raleigh kêu ăng ẳng; Matt thì la hoảng. Cách đó vài thước, những người còn lại trong nhà Mathieson huỳnh huých chạy tới.

Và rồi, khi Caroline một lần nữa còn đang nằm choáng váng trên mặt đất, Millicent đã nhảy vọt lên nóc chuồng gia súc, làm Raleigh sủa điên loạn. Đám đông chứng kiến thì kẻ cười, người hét, người túm lấy con chó đang nhảy lên chồm chồm.

Lần thứ hai trong ngày, căn nhà lại chìm trong hỗn loạn.

“Nằm xuống, Raleigh! Tao hết chịu nổi mấy trò bậy bạ của mày rồi đây!” Matt gầm lên, tức giận tột độ và tóm lấy gáy con vật đang bị kích động. Nhận ra giọng nói uy quyền của chủ, con chó ngừng ngay những tiếng sủa chói tai và nằm phịch xuống đất ngay dưới chân Matt. Từ trên mái chuồng gia súc, Millicent nhìn xuống với sự thỏa mãn ác ý khi thấy kẻ quấy rầy mình bị mắng mỏ. Và rồi, yên tâm rằng con chó đã sợ khiếp vía, nó liền ngồi xuống và điềm tĩnh liếm láp mặt mày. Caroline gắng gượng ngồi dậy và lén xoa xoa cái mông ê ẩm. Khi bất chợt nhận ra mình đang là nguồn cơn khiến đám khán giả bấm bụng nén cười, nàng bèn xấu hổ ngừng ngay lại.

“Con mèo chết tiệt! Tôi mà biết thì đã cho người ném nó xuống biển rồi. Thảo nào ngay từ lúc khởi hành bọn tôi đã gặp cả mớ rắc rối.” Thuyền trưởng Rowse vừa nói vừa bước tới chìa tay ra cho Caroline. Ông ta đang rất cáu tiết vì biết nàng lén mang Millicent lên tàu, y như khi nàng mua vé bằng cái trâm vô giá trị vậy. Quắc mắt nhìn thuyền trưởng, nàng lạnh lùng từ chối sự giúp đỡ của ông ta và tự mình đứng dậy.

“Millicent chẳng gây ra rắc rối gì lúc ở trên tàu cả,” nàng giận dữ phản đối.

“Ồ, không à? Chẳng phải chúng ta đã không đi nổi suốt bốn ngày vì thiếu gió và suýt phải dùng đến mái chèo sao? Chẳng phải bột trên tàu bị mốc và buộc phải vứt đi sao? Chẳng phải chiếc ghế được đặt hàng đặc biệt của Goody Shoemaker đã bị nứt ở ván lưng khi một cái thùng rơi trúng nó sao? Chẳng phải tay phụ trách lái tàu

chỉ cắt một sợi dây mà cũng cắt phải chân, sâu đến tận xương sao? Đúng không nào, cô gái?”

“Không thể đổ tất cả những việc đó lên đầu Millicent được!”

“Ai cũng biết đem mèo lên tàu là rất xui xẻo. Nhất là mèo đen. Tàu của tôi chưa bao giờ gặp cả chuỗi tai họa như thế trong một chuyến đi. Chắc chắn là do con mèo rồi.”

“Vô lý quá chừng!” Caroline thốt lên khinh bỉ.

“Do cô ta thì đúng hơn,” Matt khẽ nói. “Ở đây cô ta cũng đã phá hoại quá nhiều rồi.”

Anh ta đã buộc một sợi dây quanh cổ Raleigh. Lúc Caroline hướng đôi mắt như tóe lửa về phía anh ta, Matt đang vẫy tay ra hiệu cho thằng bé lớn hơn lại gần. Giống như em trai, thằng bé này cũng có mái tóc đen rối bù và đôi mắt xanh biếc. Nhưng nó cao hơn em trai nhiều và gầy như que củi. Caroline đoán nó chừng mười tuổi.

“Đem buộc nó đằng sau nhà.” Matt đưa sợi dây cho con trai.

“Nhưng, cha...!”

“Chỉ đến khi nào mọi chuyện yên ổn thôi. Nó sẽ không bị làm sao đâu. Làm ngay đi.”

“Vâng, thưa cha.” Thằng bé phụng phịu nhưng ngoan ngoãn vâng lời. Raleigh lì lợm cứ cố ghìm mình lại nhưng vẫn bị lôi đi. Caroline thở phào nhẹ nhõm khi con vật biến mất khỏi tầm mắt.

“Anh không thể đổ sự náo loạn sáng nay lên đầu tôi!” Caroline phẫn nộ nói với Matt. “Anh thừa biết tất cả là do con quái vật khó bảo kia mà!”

“Cô nên cố gắng dẹp nỗi sợ chó của mình đi,” Daniel nhấn nhò nhận xét, trước khi Matt kịp trả lời.

“Chỉ có đồ ngốc mới không sợ một con vật to lớn hung dữ như thế!” Caroline gắt gỏng, đôi mắt đảo về phía anh ta. Daniel đang đứng giữa cậu em trai trông gần giống hệt mình và người đàn ông tóc hung. Cả ba đều đang cười ngoác đến tận mang tai. Nàng quắc mắt giận dữ nhìn họ.

“Hung dữ ư! Raleigh chẳng hung dữ tẹo nào! Có mà cô nhát gan quá ấy!” Thằng bé con cau có nói với nàng. Caroline phải cố gắng kìm chế không trừng mắt nhìn lại nó. Trông nó chưa đầy năm tuổi, và chấp vạt một thằng bé còn vắt mũi chưa sạch như thế thì quả thực không đáng. Tuy nhiên, tất cả những gã đàn ông ngạo mạn ở đây đều khiến nàng khó chịu kinh khủng!

“Đủ rồi đấy, David Mathieson.” Matt nghiêm khắc mắng con trai. “Con sẽ phải lễ phép với dì của mình, nếu không cha sẽ đánh nát mông con đấy.”

“Cô ta không phải là dì của con! Đúng không cha?” Đứa trẻ hốt hoảng hỏi, nhưng dường như vẫn có phần thích thú.

“Cô ấy là dì của con thật đấy. Từ nay về sau dì Caroline sẽ sống cùng với chúng ta.” Matt liếc nhìn Caroline. Nàng cũng ngạc nhiên trước mối quan hệ giữa họ gần bằng đứa bé đang tròn xoe mắt kia, nhưng dĩ nhiên đó là sự thật. Nếu chúng là con của Elizabeth, vậy thì nàng chính là dì của chúng. Không hẳn là dì ruột, vì nàng với Elizabeth là chị em cùng cha khác mẹ.

“Chào cháu, David,” nàng nói với đứa bé, cố gắng tỏ ra vui vẻ hết mức có thể, và lấy làm tự hào vì mình làm được điều đó trong hoàn cảnh như thế này.

“Con không muốn có bà dì nào sống cùng mình hết!” David hét lên, trừng trừng nhìn Caroline. “Chúng ta sống với nhau là được rồi, chỉ đàn ông chúng ta thôi!”

“Im đi!” Tiếng quát của Matt đã có tác dụng với Raleigh, và bây giờ nó lại có tác dụng với David. Thằng bé lúng túng ngậm miệng lại, nhưng vẻ mặt đầy thù địch khi nhìn Caroline.

“Dì Caroline nói dì ấy biết nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa và may vá. Nhà mình cần một người như thế. Hơn nữa, dì là người thân của chúng ta. Dì ấy sẽ ở lại, và cha sẽ không nói thêm một điều gì nữa về chuyện này!” Như thể nghĩ rằng mình sẽ bị phản đối, ánh mắt anh ta lướt quanh ba người đàn ông và cậu con trai đang đứng thành hình bán nguyệt. Những người lớn có vẻ hoài nghi, đưa trẻ thì tỏ ra chống đối. Caroline cau có nhìn bọn họ. Chênh chếch về phía bên phải, thuyền trưởng Rowse cười khùng khục rồi vội giả vờ húng háng ho, nhưng không ai buồn liếc về phía ông ta.

“Cô đã biết Daniel, bên trái cậu ấy là em trai Thomas của chúng tôi” - Matt chỉ vào người đàn ông tóc hung - “và bên phải cậu ấy là Robert. Họ sống ở đây, làm việc trong nông trại với tôi và lũ nhỏ. John là con cả của tôi. Thằng nhỏ này là David.” Đôi mắt anh ta hướng sang thuyền trưởng Rowse. “Tobias, nếu ông vào trong nhà cùng tôi, chúng ta sẽ cùng giải quyết vấn đề và uống với nhau một ly.”

“Tuyệt quá.” Thuyền trưởng Rowse cười toe với Daniel và những người đàn ông khác sau lưng Matt.

“Caroline, cô cũng có thể đi với tôi. Tôi sẽ chỉ cho cô biết đồ đạc để ở đâu và chúng tôi muốn cô làm gì. Mọi người quay lại làm việc đi. Cả con nữa, Davey. Mau lấy thêm ít ngũ cốc cho gà ăn nốt đi.” Giọng anh ta dịu lại khi nói với con trai.

“Còn mấy cái va li của cô ấy thì sao?” Daniel hỏi.

“Va li á?” Matt nhướn mày nhìn Caroline.

“Có ba cái,” Daniel đáp. “Nặng lắm. Cả một cái giỏ nữa.”

Matt càu nhàu. “Hãy mang chúng vào nhà.” Rồi anh ta lắc đầu. “Ba cái va li cơ à!”

Và rồi anh ta đi về phía ngôi nhà, biến mất ở chỗ khúc quanh của chuồng gia súc cùng với thuyền trưởng Rowse trong khi những người khác đi làm tiếp việc của mình. Nhưng thay vì đi theo Matt, Caroline lại ngẩng lên nhìn con mèo đang chễm chệ trên nóc chuồng gia súc.

“Lại đây nào, Millicent,” nàng dỗ dành.

Millicent nhìn lại nàng, đôi mắt màu vàng không chớp lấy một cái.

“Millicent, xuống đây nào!”

Con mèo từ từ chớp mắt, rồi đứng dậy và uể oải vươn mình. Cơ thể màu đen mượt mà của nó uốn cong, cái đuôi dựng đứng.

“Cô gái, cô đâu rồi? Cô có đi không đấy?” Tiếng gọi cẩu kình của Matt vang lên ở đâu đó ngoài tầm nhìn của Caroline khiến nàng giật nảy mình.

“Chờ tôi một phút!” nàng hét với lại. Rồi nàng lại quay sang nhìn con mèo cưng, nó đang thong dong đi dọc theo đường gờ nóc như thể chẳng cần bận tâm đến thứ gì trên đời. Caroline gọi tiếp với giọng giục giã: “Millicent! Lại đây!”

“Mặc xác con mèo đi! Khi nào chán thì nó sẽ xuống thôi, có gọi cũng chẳng được đâu.” Matt đã quay trở lại. Khi thấy nàng đang định làm gì, anh ta lập tức bước tới nắm lấy cánh tay nàng rồi lôi về hướng mà anh ta muốn nàng đi. “Hôm nay tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi. Tôi không muốn mất thêm chút thời giờ nào nữa để đợi một con mèo chết tiệt.”

Caroline giằng ra khỏi tay anh ta. “Nhưng con chó sẽ vồ được nó mất!”

Matt dừng bước, chống hai tay lên hông và quắc mắt nhìn nàng. “Nó đã bị xích lại rồi, và dù sao đi nữa nó sẽ chẳng làm hại con mèo đâu. Quanh chuồng gia súc có khối mèo, nhưng chúng vẫn sống rất yên ổn với nó. Raleigh chỉ đuổi theo thứ gì thích chạy thôi.” Anh ta lại giơ tay định chạm vào nàng. Caroline vội lùi lại để tránh.

“Nhưng nó sẽ lạc mất! Tôi đã nuôi nó từ lúc nó còn nhỏ xíu, và...” Giọng nàng van vỉ một cách vô thức.

Môi Matt mím lại. Anh ta lưỡng lự, rõ là đang rất bực mình. Rồi anh ta thở dài. “Nếu tôi bắt con mèo phiền phức quái quỷ ấy xuống cho cô, liệu cô có chịu đi vào trong nhà và không gây rắc rối nữa không?”

Lời đề nghị của anh ta, dẫu được diễn đạt một cách khiếm nhã, vẫn khiến nàng kinh ngạc hết sức. Cảm giác biết ơn làm Caroline gần như mỉm cười với người đàn ông này trước khi nàng kịp ngăn mình lại. “Tôi hứa.”

“Tốt lắm.” Anh ta ngoảnh lại đằng sau và gọi to. “Chờ một phút nhé, Tobias.”

Matt đi vào trong chuồng gia súc. Loáng một cái, anh ta đã bê ra một cái thang, tựa nó vào vách tường rồi bắt đầu trèo lên, trông khá

vụng về do cái chân bị tật cứng ngắc. Millicent chăm chăm nhìn đầy cảnh giác khi anh ta bước lên mái nhà và di chuyển về phía nó. Đúng lúc anh ta cúi xuống định bế lấy nó, con mèo rít lên, phun phì phì rồi lao nhanh xuống mái nhà dốc và lẹ làng nhảy xuống đất.

“Millicent!”

Con mèo nhảy về phía Caroline. Nàng cúi xuống và bế con thú cưng lên. Thuyền trưởng Rowse đã bước lại chỗ nàng, cả người ông ta đang rung lên vì điệu cười không thành tiếng. Caroline lò ông ta đi.

Sự bức tức hiển hiện thấy rõ trên từng đường gân thớ thịt của Matt. Cất cái thang, anh ta đi tới chỗ họ, nhìn Caroline và Millicent với con mắt hằn học.

“Tôi đã nói với cô về con vật đáng nguyên rủa này rồi mà lại.” Matt nói. Rồi không đợi nàng đáp lại, anh ta đi lướt qua nàng, nhắm thẳng hướng ngôi nhà. Thuyền trưởng Rowse đã nghiêm túc trở lại và bước lên đi song song với anh ta.

Caroline ngoan ngoãn theo sau, ôm Millicent sát vào ngực mình. Cho dù mọi chuyện thế nào, Matt cũng đã cố gắng đối xử tử tế với nàng. Lòng nàng phấn chấn hơn một chút. Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, cuộc sống với gia đình Mathieson cũng không đến nỗi quá khủng khiếp.

Matt có thể tử tế với nàng về chuyện con mèo, nhưng cách cư xử của anh ta cũng chẳng hơn gì Daniel hay thuyền trưởng Rowse. Caroline nhận ra điều đó khi anh ta lách vào trong nhà qua cánh cửa không cài then mà không buồn ngoảnh lại nhìn nàng đang đi sau họ vài bước. Thế mà nàng đã mong anh ta sẽ đứng lại để nhường nàng vào nhà trước cơ đấy! Rõ ràng tất cả những kẻ đi khai hoang mà nàng đã gặp, từ gã linh mục mặt mày cau có đến đứa con út của Mathieson, đều thô lỗ hết mức có thể. Những quy tắc ứng xử của một quý ông lịch lãm chẳng được coi ra gì ở Tân thế giới này.

“Vào đi, Tobias, và làm chút rượu. Đảm bảo là nó sẽ khiến đầu ông lâng lâng đấy. Cô nhỏ đó nợ ông bao nhiêu vậy?”

“Một khoản kha khá.”

“Tôi cũng đoán thế.” Nghe giọng Matt như đang chuẩn bị tinh thần. “Chính xác là bao nhiêu?”

Câu trả lời của thuyền trưởng Rowse khiến Matt rên rỉ. Anh ta gườm gườm nhìn Caroline, vừa mới bước qua ngưỡng cửa, bằng ánh mắt tối sầm. Rồi anh ta lắc đầu và biến mất qua một cánh cửa ở đầu kia phòng, Rowse bám theo sát gót.

Cảm thấy hơi xấu hổ, Caroline đứng nguyên tại chỗ, chớp chớp mắt nhìn quanh không gian mờ tỏ trong nhà.

Chỉ mất vài giây mắt nàng đã thích nghi với sự thay đổi của ánh sáng. Nàng nhìn lướt căn phòng khách rộng lớn trước mặt, đôi mắt

mở to kinh ngạc.

Đồ đạc bừa bộn khắp phòng - nào yên cương, mũ, giày, nông cụ, một khúc thân cây đẽo dở để làm ghế đầu lại còn một cái rương mở toang chất đầy chăn gối lộn xộn nữa. Quần áo vứt la liệt trên bàn ghế, chẳng biết là bẩn hay sạch. Những vết bùn cáu lại trên ván lát sàn, đánh dấu lối đi lại quen thuộc của các thành viên trong gia đình. Bên trái cánh cửa, một cầu thang hẹp hướng lên trên, mỗi bậc thang đều vương vãi một hay nhiều món đồ nào đó. Không khí trong nhà lạnh lẽo đến phát sợ, bụi bặm phủ đầy. Mùi ẩm mốc kết hợp với mùi hành tây (chắc hẳn còn vương lại từ bữa tối hôm qua) xộc thẳng vào mũi nàng. Nhấn mũi, Caroline thận trọng bước một bước về phía trước. Nếu nàng có nhà riêng, chắc chắn nó sẽ sạch như lau như li. Nàng không thể tưởng tượng nổi sao người ta có thể để cho một ngôi nhà rơi vào tình trạng thế này, cho dù họ có là những kẻ kém văn minh như gia đình Mathieson đi chăng nữa.

Nàng nghe thấy Matt đang nhỏ giọng nói chuyện với thuyền trưởng Rowse ở phòng bên. Tin chắc rằng mình là chủ đề chính cho cuộc thảo luận của họ, nàng quyết tâm không để họ nói sau lưng mình. Khéo léo bước qua đám đồ vật lộn xộn trên sàn, cuối cùng nàng cũng tới được nơi nàng muốn. Dừng lại ở ngưỡng cửa, Caroline liếc nhìn quanh phòng. Đúng như nàng đã lo ngại, căn bếp quả là một thảm họa.

Một ngọn lửa bé xíu bập bùng trong cái lò sưởi không lồ nhìn hết sức lố bịch. Mặt lò sưởi bằng đá, đen sì cáu bẩn. Qua làn khói cay xè, Caroline nhận thấy rõ ràng ống khói cũng cần được quét dọn. Một bộ xoong nồi cáu bẩn treo bên trên nền lò sưởi chất đống tro tàn. Ở đây mùi khói đã át đi mùi hành tây khủng khiếp kia. Chiếc bàn gỗ mộc trước mặt lò sưởi đã được dọn dẹp, nhưng sàn nhà chưa được quét, và những cái đĩa bằng gỗ thô kệch, dù đã được vét nhẵn (theo những gì nàng có thể nhìn thấy), được xếp chồng lên nhau

trong một cái thùng gần cửa, cùng với đồng thìa và ca làm bằng thiếc. Hình như ai đó định mang chúng ra ngoài để rửa nhưng lại quên mất hoặc nhận thấy có việc khác quan trọng hơn cần làm nên đã bỏ mặc chúng ở đó.

Matt khoanh tay trên lưng ghế, ngả người về đằng trước khi nói chuyện với thuyền trưởng Rowse. Trông mặt thuyền trưởng có vẻ rất hài lòng. Ông ta đang định nhồm dậy từ chiếc ghế dài bên cạnh bàn thì Caroline xuất hiện. Cả hai người đàn ông đều dừng phát cuộc trò chuyện và nhìn nàng chằm chằm. Sau một thoáng chần chừ kín đáo, thuyền trưởng Rowse nhấp một ngụm rượu từ trong chiếc ca. Đó hẳn là một loại rượu rất ngon, vì ông ta đang chép môi tán thưởng.

“Tôi rất mừng vì vấn đề này đã được giải quyết êm đẹp.” Thuyền trưởng Rowse đặt cái ca xuống và vui vẻ thân thiện gật đầu với Caroline. “Matt đã trả tiền cho chuyến đi của cô, cô Wetherby. Tôi hy vọng giữa chúng ta sẽ không còn hiềm khích nào nữa.”

“Vâng,” Caroline lạnh nhạt nói. Đôi tay ôm chặt Millicent, nàng cố gắng nén lại thôi thúc nói cho lão thuyền trưởng kia biết ông ta đã đối xử với nàng tệ thế nào lúc còn ở trên chiếc *Dove*. Và nếu Matt từ chối giúp đỡ nàng, ông ta hẳn sẽ đưa nàng ra tòa như đã nói. Trong lòng Caroline bỗng dâng lên cảm giác biết ơn đối với người anh rể đang cau có của mình, nhưng nàng lập tức nén cảm giác đó lại. Nàng không muốn trở nên yếu đuối.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Giọng thuyền trưởng Rowse nồng nhiệt quá mức. Caroline nghiêm nghị nhìn ông ta. Giờ đây, lòng nàng bỗng tràn ngập cảm giác nhẹ nhõm. Nàng đã thoát khỏi Rowse và con tàu của ông ta, thoát khỏi cảm giác bồn chồn vì không biết thứ gì đợi mình ở cuối cuộc hành trình. Nỗi lo lắng đồng hành với nàng trong suốt sáu tuần lễ qua giờ chỉ còn là dĩ vãng.

“Ồ, tiện đây, tôi trả lại cô thứ này, nếu cô muốn giữ nó.” Thuyền trưởng Rowse lục lọi cái túi nhỏ đeo bên hông và lấy ra cây trâm hình con công. Môi mím lại, đầu ngẩng cao, Caroline gio tay nhận nó. Liếc về phía Matt và thấy anh ta gật đầu đồng ý, thuyền trưởng liền thả nó vào lòng bàn tay nàng. Những ngón tay Caroline lập tức khép chặt lại. Dẫu chỉ là một vật vô giá trị, nhưng nó là kỷ vật cuối cùng của cha nàng. Tim nàng nhói lên đau đớn khi khuôn mặt thân thương của ông hiện ra trong tâm trí, nhưng nàng không cho phép mình cảm nhận nỗi đau ấy. Ngay cả nỗi thương tiếc cha cũng bị gạt qua một bên. Ở vùng đất mới này, Caroline sẽ bắt đầu lại cuộc sống. Nàng sẽ không cho phép mình nhớ đến nước Anh và tất cả những gì đã qua.

“Tôi không thích cho động vật vào trong nhà,” Matt nói. Anh ta đứng thẳng người dậy và nhìn Millicent lúc này đã được cô chủ thả xuống đất. Nó đang thận trọng ngửi ngửi một xô sữa bị đổ vơi vè nghi ngại.

Caroline cười, tiếng cười lạnh nhạt vì nàng vẫn đang cố nén lại nỗi buồn.

“Anh nghĩ con mèo tội nghiệp của tôi có thể gây ra tổn hại gì chứ? Nó còn sạch sẽ hơn khối người ở đây đấy.”

Matt cau mày khi ánh mắt Caroline quét quanh phòng với vẻ dè bủ thấy rõ.

Thuyền trưởng Rowse hắng giọng, hết nhìn người này đến người kia với vẻ không được thoải mái.

“Chà, bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết vui vẻ êm xuôi rồi, tôi nên quay lại con tàu của mình thôi,” ông ta nói.

Matt gật đầu. Sau khi ném cho Caroline một ánh mắt đe nẹt, anh ta tiến thuyên trưởng ra khỏi phòng. Nàng nghe tiếng họ lầm rầm gì đó, rồi đến tiếng cửa mở ra và đóng lại. Đi vòng quanh bếp, càng lúc nàng càng kinh hoàng khi bắt gặp những lớp mạng nhện, những mảng bụi và bằng chứng rõ ràng về sự tồn tại của lũ chuột, thứ mà Millicent đang thích thú ngửi ngửi. Đối với một người phụ nữ yêu bếp núc như Caroline, một căn bếp bị bỏ bê tới mức này quả là một điều kinh khủng. Không hiểu mấy người ở đây là loại người gì mà lại chẳng biết coi trọng những gì mình đang có như vậy chứ?

Khi Matt quay lại, Caroline đang đứng gần lò sưởi, kinh ngạc nhòm vào trong một cái nồi đầy đến một nửa là thứ đồ ăn đã cháy thành than, trông như một vật bị thiêu để cúng tế. Dường như không hề để ý đến vẻ mặt kinh hãi của nàng, anh ta đi tới chỗ một cái thùng gỗ được đậy nắp ở trong góc. Millicent đang ngồi trên đó, đuôi cuộn tròn, tai cụp lại. Với một tiếng lầm bầm khó chịu, anh ta xua nó đi.

“Trong này là bột ngô,” Matt nói, nhắc cái nắp lên trong một thoáng để cho nàng nhìn vào rồi đóng lại luôn. “Thịt và mỡ để ở chỗ nhà hun khói phía sau, bơ và pho mát thì ở trong phòng lạnh - nó nằm ngay sau nhà hun khói. Bột mì thì ở trong này” - anh ta nhắc nắp của một cái thùng khác - “và chúng tôi còn có táo với khoai tây trong chạn. Nếu cần thứ gì khác thì cứ hỏi nhé. Có lẽ nó chỉ ở quanh quần đầu đây thôi.”

Anh ta ngừng lại, lấy chân đá bộ yên cương chắn lối sang một bên mà không buồn nghĩ tới chuyện đáng lẽ ngay từ đầu nó không nên bị vứt chổng chơ trên sàn bếp. “Vì đã mất quá nhiều thời gian rồi nên chúng tôi sẽ làm việc thông trưa, và sẽ ăn tối lúc chiều muộn. Chúng tôi có sáu người, ai cũng ăn khỏe ngoại trừ Davey. Hy vọng cô biết nấu nướng thật.”

Và rồi, trước khi Caroline có thể nói “vâng” hoặc “không” hoặc “có lẽ thế”, anh ta đã quay gót và bắt đầu đi ra cửa, rõ ràng định bỏ mặc cô lại nơi này.

“Hượm đã!” Giọng Caroline run lên phần nộ. “Anh không định để tôi nấu ăn trong cái... cái chuồng lợn này đây chứ!”

Lưng Matt cứng lại trước câu nàng nói, và anh ta quay lại nhìn nàng chăm chú.

“Nếu nơi này không thích hợp với quý cô,” anh ta cúi kính, “thì tôi cho phép quý cô lau dọn nó đây.”

Caroline cười. “Để lau dọn cái ổ nhếch nhác này phải cần đến sáu người phụ nữ làm việc luôn tay luôn chân trong suốt hai tuần mới xong được! Tôi sẽ không nấu nướng trong đồng nồi bần thiu, hay dọn bữa trong căn bếp dơ dáy đến nỗi không cả nhìn được ra ngoài qua cửa sổ đâu! Chỉ riêng việc dọn dẹp căn bếp này cho tử tế hơn một chút thôi cũng sẽ mất đến cả ngày trời rồi! Nếu phải chuẩn bị một bữa ăn ngon lành vào chiều tối nữa, thì tôi cần có người phụ giúp!”

“Cô đang giở thói lười biếng ra đúng không? Đáng lẽ tôi phải đoán trước điều này mới phải.”

“Tôi không,” Caroline rít lên qua hàm răng nghiến chặt, “lười biếng!”

Matt nhướn một bên lông mày, nhưng anh ta chưa kịp đáp lại thì có tiếng cửa ngoài mở ra, và một vật nặng được đặt đánh huych xuống sàn. Matt quay lại và đi thẳng ra phòng khách. Daniel đang mang cái va li cuối cùng của Caroline vào nhà.

“Lúc ra khỏi nhà sáng nay, em đã nói với anh rằng em xây xong cái chuồng cho gia súc đẻ rồi nhỉ?” Matt đột nhiên hỏi.

“Vâng.” Daniel đứng thẳng người lên nhìn anh trai. “Sao ạ?”

“Tốt lắm. Vì không còn việc gì gấp cần em làm nữa, nên chiều nay em có thể giúp quý cô đây mấy việc trong nhà. Cô ấy bảo là cần người giúp một tay dọn dẹp, bởi vì nơi này giống như một cái chuồng lợn vậy.”

Daniel tỏ ra kinh hãi. “Dọn nhà ư? Nhưng mà, Matt...!”

“Làm đi.”

Nói rồi Matt đi lướt qua em trai ra ngoài cửa. Daniel nhìn theo anh ta chằm chằm, rồi từ từ quay lại nhìn Caroline với vẻ mặt mất hết cả can đảm mà nếu có tâm trạng khác hơn, hẳn nàng sẽ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Tôi không biết làm việc của đàn bà đâu.” Giọng Daniel trống rỗng.

“Rõ ràng tất cả các anh đều không biết làm việc của đàn bà,” Caroline nghiêng răng nói.

“Giờ đang là mùa gieo trồng.” Daniel nói với vẻ áy náy. “Bình thường nơi này cũng không đến nỗi.”

“Ồ!” Caroline nhướn mày. “Nếu sàn nhà từng trông thấy một cái chổi nào từ sáu tháng trước, thì tôi sẽ ngạc nhiên lắm đấy. Nhưng than vãn về chuyện đã rồi thì cũng chẳng ích gì. Anh mang mấy cái va li vào chỗ ngủ của tôi đi, rồi chúng ta sẽ bắt tay vào việc luôn. Đầu tiên là căn bếp, tôi nghĩ vậy, vì đó là nơi cần dọn dẹp gấp – và cũng là nơi bẩn nhất nữa.”

“Ờ, giờ thì có một vấn đề,” Daniel nói. “Tôi không biết cô sẽ ngủ ở đâu. Trên gác có bốn phòng ngủ, nhưng Davey và John ở chung một phòng, Thomas và Robert ở chung một phòng khác. Tôi với Matt mỗi người một phòng.”

“Vậy thì anh và Matt chỉ cần dọn qua ở chung với nhau là xong, đúng không nào?” Caroline mỉm cười với sự ngọt ngào giả tạo. “Vì tôi không muốn phải ngủ trên cầu thang đâu!”

“Nhưng mỗi phòng chỉ có một giường thôi.” Caroline biết ngay Daniel là một người không giỏi ứng biến. “Matt không chịu ngủ chung giường với tôi đâu. Chúng tôi ngủ chung một lần rồi, và anh ấy bảo thà ngủ với gấu còn hơn. Tôi cũng vậy đấy.”

“Kệ xác Matt!” Caroline gắt gỏng rồi thở dài, vì biết rằng mình đã thất bại. “Thôi được, vậy thì cứ mang va li của tôi lên gác cho đỡ vướng. Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề này khi nào *Matt* quay lại.”

Daniel hoặc là không hiểu hoặc chẳng bận tâm khi Caroline dài giọng nhạt theo anh ta, nhắc đến Matt như một đấng tối cao. Trông anh ta có vẻ nhẹ nhõm khi vác cái va li đầu tiên lên cầu thang.

Đến lúc Daniel xử lý xong chỗ hành lý thì Caroline đã tắt bật lửa rồi. Nàng phát hiện ra một căn phòng nhỏ liền kề với khu bếp có chứa rất nhiều dụng cụ và cả một cái giá rửa mặt. Chiếc gương bên trên cái giá nhỏ xíu, chỉ soi được một phần khuôn mặt, nhưng thế cũng đủ để nàng sửa sang lại bộ dạng xộc xệch của mình sau cuộc chạm trán với con chó. Nàng rửa mặt và tay, kẹp lại tóc, rồi, với một tiếng thở dài tiếc thương chiếc váy đẹp nhất đã bị rách, nàng bắt đầu lau dọn căn bếp.

“Bây giờ cô muốn tôi làm gì?” Daniel rầu rĩ hỏi từ ngưỡng cửa. Caroline bảo anh ta nhóm lửa, rồi mang đồng bát đĩa xoong nồi ra

bờ tuổi để kỳ cọ và đánh bóng lại. Cùng làm việc bên cạnh anh ta, hai cánh tay ngâm trong làn nước lạnh giá, Caroline cố gắng xua đi cảm giác hư ảo cứ tấn công tâm trí. Đây có thực là nàng chẳng, một Caroline Wetherby từng được ngưỡng mộ ở cả trăm sòng bạc mịt mù khói thuốc mà lại phải làm một công việc tầm thường cực nhọc đến tê dại cả ngón tay ư? Tất cả những gã đàn ông từng dụ dỗ nàng làm vợ hoặc lên giường với họ đều sẽ cười vào mũi nàng nếu trông thấy nàng sa sút đến mức này! Tuy nhiên, thật lạ lùng, Caroline lại bằng lòng với tình cảnh hiện tại của mình. Đột nhiên nàng thấy thích sự lao động chân chính hơn nhiều việc lừa đảo mà nàng phải thú nhận rằng nó đã là một ngón nghề của nàng từ lâu. Trong nhiều năm, nàng chẳng khác nào một thứ mồi nhử hấp dẫn mà cha nàng thường dùng để dụ những kẻ ngốc nghếch chui vào tròng. Trong lúc các nạn nhân nhìn hau háu cô con gái xinh đẹp của ông thì Marcellus Wetherby giấu một quân bài vào trong lòng bàn tay hay lấy ra một quân át chủ bài từ một nơi nào đó. Và chỉ đến khi ví đã nhẹ đi đáng kể, họ mới nhận ra rằng mình sẽ không được an ủi cho sự mất mát ấy. Khi cha đổ bệnh lần cuối cùng, nàng đã phải chịu đựng gần như hằng đêm những ánh mắt dâm dăng và những lời đề nghị khiếm nhã. Nhưng cho đến lúc ấy ông vẫn giữ được sự an toàn cho nàng. Ông là một kẻ lừa đảo, nhưng không xấu xa đến mức cho phép kẻ khác làm nhục máu mủ của mình. Ở vùng đất mới này, nàng sẽ không bao giờ phải chịu đựng sự nhục nhã đó nữa. Ý nghĩ ấy khiến Caroline phấn chấn hẳn lên. Nàng sẽ bắt tay vào làm những việc vất vả nhất, miễn là có thể nâng cao đầu khi làm chúng.

“Thế này đã được chưa?” Daniel hỏi, giơ lên một cái nôi đã được cọ sạch bong. Bất ngờ được đưa trở về với thực tại, Caroline gật đầu đồng ý, rồi lại vui vẻ tập trung vào công việc đang làm.

Mặc dù ban đầu tỏ ra miễn cưỡng, nhưng Daniel đã chứng tỏ mình là một người được việc. Việc đã xong, Caroline sai anh ta đem cất những nông cụ đang vứt rải rác quanh nhà về chỗ để của chúng

ở chuồng gia súc. Còn nàng thì lo xếp quần áo thành từng chồng dựa theo tiêu chí cần giặt, vá hay là phẳng. Hầu như món y phục nào cũng cần được sửa sang, và khi nhìn lại kích cỡ của những chồng quần áo, nàng những muốn rên rỉ thật to. Giúp cho sáu người đàn ông trong nhà luôn ăn mặc tươm tất rõ ràng là một nhiệm vụ vô thời hạn. Nhưng đó là việc mà nàng có thể làm, và làm rất tốt.

Giống như nấu nướng và dọn dẹp, khâu vá là một kỹ năng mà Caroline được học từ thời thơ ấu xa xưa. Hồi đó nàng sống cùng mẹ trong một ngôi nhà nhỏ ở một ngôi làng bé xíu thuộc Bishop's Lynn. Bà đã quá mệt mỏi với những chuyến đi liên tục của chồng, nhất là khi khoảng thời gian thơ mộng ban đầu của hôn nhân đã biến thành cuộc sống thực tế với một đứa con phải chăm lo nuôi nấng. Nàng đã sống hạnh phúc ở đó cho đến khi mẹ nàng qua đời dưới bánh của một cỗ xe ngựa bị mất kiểm soát, và cha nàng, người rất hiếm hoi về thăm nhà, đã tới đón nàng đi. Lúc đó nàng mới gần mười hai tuổi, và Marcellus, với khuôn mặt điển trai, y phục bảnh bao và tác phong lịch thiệp, có vẻ là một người cha tuyệt vời. Nàng đã bằng lòng rong ruổi cùng cha, và để mặc ông nhào nặn mình thành kiểu phụ nữ mà ông mong muốn. Nhưng trong vài năm cuối cùng của cuộc đời lang bạt, Caroline bắt đầu nhận ra cuộc sống nay đây mai đó của họ thật mệt mỏi và vô nghĩa. Nàng khao khát được an cư lạc nghiệp ở một nơi nào đó. Caroline rất yêu quý cha mình, nàng không bao giờ bày tỏ những cảm nghĩ ấy với ông vì sợ làm ông đau lòng. Bây giờ, ý nghĩ lại có một tổ ấm với những bữa ăn để chuẩn bị, một ngôi nhà để lau dọn và những người thân để chăm sóc thật quá đổi hấp dẫn đến nỗi nàng gần như e sợ, không dám cho phép mình tin rằng nó đã nằm trong tầm tay. Mặc dù mệt mỏi và kiệt sức vì tất cả những gì đã đưa nàng tới chốn này, Caroline vẫn giải quyết nốt chỗ việc còn lại với một sự hăng hái khiến Daniel rên rỉ.

Vài tiếng sau khi được quét dọn, cọ rửa và lau chùi, hai căn phòng phía trước đã tương đối sạch sẽ. Vẫn còn nhiều chỗ cần được

đánh bóng, và Caroline quyết định rằng những ô cửa sổ cũng như việc giặt giũ sẽ phải đợi đến mai. Nhưng dầu vậy ngôi nhà vẫn khác đi trông thấy. Ngay cả Daniel, dù đang uể oải thái rau củ trên bàn bếp, cũng bị ấn tượng với sự thay đổi mà họ vừa mang lại.

“Chúng tôi đã bỏ bê mọi thứ,” anh ta rầu rĩ nói. “Chẳng ai thạo việc nhà, nên chúng tôi chỉ làm những gì cần thiết nhất thôi. Trong mùa gieo trồng bận rộn, cả nhà thậm chí chỉ còn đủ thời gian để nấu nướng qua loa. Nhưng phải công nhận rằng, thật là tuyệt vời khi có thể đi đi lại lại trong phòng mà không bị vấp vào một thứ gì đó.”

Caroline đứng bên một nồi nước sôi đang bốc hơi nghi ngút, thả thịt vào đó. Món ăn trong bữa tối nay sẽ là thịt thỏ hầm với bánh nướng vi: nàng đã trộn bột để làm bánh mì và cho nó lên men, nhưng phải đến sáng mai mới có thể nướng bánh được. Đây là những món ăn đơn giản, nhưng thơm ngon và nhiều dinh dưỡng, với lại nàng không có thời gian để bày vẽ thứ gì cầu kỳ hơn.

“Khi chị Elizabeth qua đời thì việc nhà bị bỏ mặc cũng là hiển nhiên,” Caroline đáp. Nàng và Daniel, sau một khởi đầu không mấy tốt đẹp, bây giờ khá hòa thuận với nhau. Anh ta là một người đàn ông tử tế và đáng mến, nếu không bị ép buộc làm những việc trái ý anh trai mình. Anh ta thậm chí còn sẵn lòng chịu đựng Millicent, nó đang kêu rừ rừ thỏa mãn trên cái ghế lưng cao ngay bên khuỷu tay trái của Daniel. Thi thoảng anh ta lại lơ đãng gãi đầu nó.

“Elizabeth không dọn dẹp nhà cửa. Chị ấy...” Daniel liếc vội Caroline và im bật.

“Chị ấy làm sao?” Caroline tò mò hỏi, rời mắt khỏi cái nồi đang bốc hơi để nhìn anh ta.

“Không sao cả. Chị ấy không thích lau dọn nhà cửa lắm, thế thôi,” Daniel lầm bầm, cắm đầu vào thái một củ cà rốt như thể sinh

mạng anh ta phụ thuộc cả vào việc đó.

Caroline đăm chiêu nhìn anh ta.

“Daniel,” nàng lên tiếng, “nếu tôi muốn trở thành một thành viên của gia đình này, tôi cần được biết về nó càng nhiều càng tốt. Có lý do gì khiến Elizabeth không lau dọn nhà cửa vậy? Làm ơn nói cho tôi biết đi.”

Daniel cau mày với củ cà rốt mà anh ta đang thái vụn.

“Chị ấy bị ốm... ốm rất nặng từ lúc sinh Davey,” Daniel nói mà mắt vẫn dán vào củ cà rốt. “Chị ấy chẳng mấy khi rời khỏi giường. Matt đã phải ngủ với tôi để không làm phiền chị ấy. Chị ấy nói là không thể ngủ được khi có Matt bên cạnh.”

“Vậy ra Elizabeth đã bị ốm trong một thời gian dài, nhưng anh trai anh lại nói chị ấy bị chết đuối. Nếu chị ấy chẳng mấy khi rời khỏi giường, thì làm sao chuyện đó xảy ra được?”

“Hôm đó chị ấy đã rời khỏi giường. Chị ấy đi ra suối. Và chết đuối.” Daniel cứng nhắc nói. “Tôi không thể kể gì thêm. Lúc đó tôi không có nhà. Khi tôi về, chị ấy đã được chôn cất rồi.”

Có điều gì đó trong giọng anh ta khiến Caroline cau mày.

“Anh không thích chị ấy à, Daniel?”

Anh ta liếc nhìn nàng, đôi mắt thật khó dò.

“Chị ấy là vợ của Matt. Tôi không có tư cách gì để thích hay không thích chị ấy.”

Giọng điệu anh ta mách bảo rằng nàng sẽ không khai thác được thêm điều gì về Elizabeth. Thả chỗ thịt cuối cùng vào nồi nước sôi,

nàng tới lấy rau củ. Nhìn những khoanh cà rốt bị thái be bét, Caroline khẽ nhăn mặt rồi cho chúng vào nồi.

“Vậy ai là người nấu ăn cho các anh vậy? Rõ ràng không phải anh rồi.”

Nhẹ nhõm thấy rõ vì đã thoát khỏi chủ đề Elizabeth, Daniel quay người lại trên ghế và nhún vai.

“Rob nấu ăn khá cừ, khi nào nó hứng lên. Và thi thoảng Mary – vợ của James, người anh em của chúng tôi sống trong thị trấn – sẽ mời chúng tôi tới nhà ăn uống. Góa phụ Forrester đang mời chài Matt. Cô ta luôn gửi bánh mì, bánh nướng và những thứ tương tự như thế đến, cho dù việc đó chẳng giúp ích gì mấy cho cô ta. Patience Smith thì để mắt đến Rob, và cô ta nấu súp ngon lắm. Thom thì có cả một bầy con gái theo đuổi, và họ tranh nhau quyến rũ cậu ấy – dĩ nhiên là lấy lòng cả chúng tôi nữa – bằng tài nấu nướng của họ. Còn lại thì chúng tôi có thể tự mò được đồ ăn. Không ai chết đói cả.”

Caroline đang trộn bột với nước và sữa để làm bánh nướng vùi. “Tôi lấy làm lạ vì không một ai trong số những quý cô anh nhắc đến nghĩ tới chuyện tình nguyện dọn dẹp nhà cửa. Tuy nó không chắc chắn dẫn đến trái tim của người đàn ông như con đường thông qua dạ dày, nhưng nó vẫn là một cách.”

“Matt không thích phụ nữ lúc nào cũng quanh quẩn ở đây. Anh ấy bảo họ tránh xa ra.”

Caroline nhìn anh ta kinh ngạc. “Anh trai anh đúng là người đứng đắn,” nàng lẩm bẩm, đặt bột nhào sang một bên để chờ chúng đặc lại. Sau đó, ngoảnh lại từ lò sưởi, nàng ra hiệu cho Daniel. “Còn chùng một tiếng nữa mới đến bữa tối. Hãy bắt tay vào dọn dẹp trên gác thôi.”

Daniel rên rỉ, nhưng vẫn theo nàng ra khỏi phòng.

“Con sẽ không ăn mấy thứ cô ấy nấu đâu!”

Caroline có thể nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Davey từ chỗ chạn thức ăn mà nàng vừa tới để lấy lọ mứt hoa quả. Chắc đây là món quà biếu từ một người phụ nữ mê mẩn anh em nhà Mathieson. Lúc này, khi thận trọng quệt ngón tay để nếm thử, nàng không nhận ra nó được làm từ loại quả gì. Nhưng cho dù là gì đi nữa thì nó cũng chua chua ngọt ngọt, rất hợp với món bánh nướng vi của nàng. Đến mùa hè, khi các loại trái cây chín rộ, nàng sẽ tự tay làm mứt. Caroline nhú mày khi nhận ra ý nghĩ đó khiến nàng vui thích thế nào; có lẽ, nàng nghiêm khắc tự như, lúc đó mình đã đi khỏi đây rồi cũng nên. Nàng không được phép ảo tưởng rằng mình đã tìm thấy một mái ấm lâu dài. Davey không thích nàng, và không một ai trong số những người còn lại cảm thấy vui vẻ về sự có mặt của nàng. Mà có khi chính nàng sẽ chọn cách ra đi. Chắc chắn là nàng không định ở lại đây lâu hơn mức cần thiết để chăm sóc những người đàn ông quá quắt này. Nàng có thể rời đi khi nào nàng muốn – hoặc họ có thể tống cổ nàng ra ngoài.

“Im đi, Davey! Dì ấy sẽ nghe thấy đấy!” John nói. Giống như Davey, giọng nó vẫn còn rất lạnh lốt.

Chống một tay lên eo lưng, Caroline vặn mình để xoa dịu những bắp thịt đau nhức. Chúa ơi, nàng mệt quá! Mệt đến nỗi chẳng còn hơi sức đâu mà méch lòng vì một đứa trẻ vô lễ, hay bất cứ người nào khác. Mệt đến nỗi gần như chẳng nghĩ ngợi được gì. Những lọn tóc hai bên thái dương và gáy nàng bết dính mồ hôi, cả chiếc váy

xanh của nàng cũng vậy. Đầu ong ong, chân mỏi nhừ, nàng chỉ muốn lăn ngay ra giường.

Rồi Caroline nhớ ra mình còn chưa có giường mà nằm. Và nàng cũng được nhắc nhở một lần nữa rằng đây không phải là nhà của nàng. Chẳng qua người ta bắt đắ dĩ chấp nhận cho nàng ở lại thôi.

“Con sẽ ăn những gì được đặt ra trước mặt con, và trong lúc đó nhớ giữ mồm giữ miệng.” Matt thốt ra lời quở trách đúng lúc Caroline bước vào trong bếp. Anh ta và Davey nhìn nàng với những cái nhú mày giống hệt nhau. John đứng đằng sau họ, hai tay lúng túng móc vào thắt lưng, và cạnh nó là Thomas. Tất cả bọn họ đều có vẻ cảnh giác như Caroline vậy. Nàng nghe tiếng Robert đang nói chuyện với Daniel ngoài phòng khách. Dường như họ cũng chẳng muốn dính dáng gì đến nàng.

“Mọi người rửa ráy rồi ngồi xuống đi,” Caroline nói cộc lốc. “Bữa tối xong rồi.”

“Rửa ráy ư!” Những lời nói sừng sốt ấy thốt ra từ miệng Davey, nhưng qua vẻ mặt của những người đàn ông khác, nàng có thể thấy tất thảy bọn họ đều đang kinh ngạc không kém.

Caroline đang gạt một cái bánh nướng vı nửa lên đống bánh được xếp chồng trên cái đĩa thiếc. Nàng dừng phắt lại và trừng trừng nhìn hết khuôn mặt kinh ngạc này đến khuôn mặt kinh ngạc kia.

“Nếu muốn ăn trong căn bếp này, các người sẽ phải rửa tay và mặt mũi trước khi ngồi vào bàn. Tôi sẽ không phục vụ cho những kẻ bẩn thỉu đâu.”

Quệt mu bàn tay qua vầng trán ướt, nàng quay lại, xúc thêm bột nhão lên cái vı đang nóng xèo xèo. Hình như mấy người đàn ông kia

vẫn còn chưa biết phải làm gì với yêu cầu về sự sạch sẽ của nàng. Nhưng Caroline không đe dọa suông: nếu họ không chịu rửa ráy, nàng sẽ hất hết thức ăn vào trong đồng lửa! Và nếu họ không chịu nổi hành động ấy, thì cứ việc đuổi nàng đi! Kể cả không có nơi nào khác để ở thì nàng cũng chẳng chịu phục dịch họ một cách hèn hạ đâu. Nàng đã từng xoay xở tồn tại được trong những hoàn cảnh khốn khó, và nàng có thể lặp lại điều đó nếu cần!

“Davey, John, dì con nói đúng đấy. Hai đưa ra chỗ máy bơm nước đi. Cả các em nữa. Thomas, đi gọi Robert và Daniel đi.” Matt là người có tiếng nói quan trọng nhất trong gia đình, vậy mà lũ trẻ vẫn cự lại.

“Nhưng cha ơi...!”

“Hãy làm theo những gì cha nói,” anh ta đáp, dẫn hai cậu con trai ra cửa. Lưng Caroline chùng xuống nhẹ nhõm. Lần này nàng đã thắng, không phải gánh chịu bất cứ hậu quả đáng sợ nào mà nàng đã chuẩn bị tinh thần đón nhận. Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu nàng cứ lặng im mặc cho gia đình này làm như những gì họ muốn. Nàng đã quá mệt mỏi, và việc họ ngồi ăn bữa tối nàng nấu trong khi người ngọm vẫn còn bản thủ thì cũng đâu gây tổn hại gì. Nhưng tốt hơn hết là nên rèn họ ngay từ đầu, Caroline tự nhủ, và nàng không nhu nhược đến mức để mặc cho họ cư xử thiếu tôn trọng với mình.

Một lát sau, Thomas, Robert và Daniel đi qua bếp để ra cửa, vừa đi vừa liếc xéo Caroline. Nàng vẫn tiếp tục nấu nướng và lò họ đi. Khi quay lại, họ đều im lặng ngồi vào chỗ của mình quanh bàn, mặt và tay đều sạch sẽ thấy rõ.

Caroline quay lại bàn ăn với những cái đĩa chất đầy bánh nướng thơm phức.

“Chúng tôi phải cầu nguyện trước bữa ăn.” Matt ngồi ở đầu bàn, và lời nói của anh ta chẳng khác nào một mệnh lệnh.

“Tốt lắm,” Caroline đáp, bày những cái đĩa lên bàn và khoanh tay trước ngực. “Cứ tự nhiên.”

Cánh đàn ông lén nhìn nhau, rồi tất cả bọn họ đều đứng dậy và cúi đầu. Matt đọc một lời cầu nguyện ngắn, và rồi họ lại ngồi xuống, vẫn duy trì sự im lặng khó chịu như lúc nãy.

Môi Caroline mím chặt khi nàng múc món hầm vào trong những cái đĩa gỗ và mang hai đĩa một lúc tới bàn ăn. Sau khi thức ăn cùng với những ca nước đã được đặt xuống trước mặt mỗi người, nàng mới lấy thức ăn cho mình và mang tới bàn. Cả nhà Mathieson đang ăn ngấu nghiến, không ai nói gì, cũng chẳng ai ngẩng đầu lên khi nàng lại gần. Tất cả các cặp mắt đều dán vào những cái đĩa trước mặt.

Có hai cái ghế băng nằm dọc hai bên bàn, và mỗi đầu bàn có một cái ghế gỗ lớn. Matt và Daniel mỗi người ngồi ở một đầu bàn, David và Thomas ngồi cùng một băng ghế còn John và Robert ngồi ở băng ghế kia. Chẳng còn chỗ nào cho Caroline.

Nàng đứng đó, cầm đĩa và ca, đợi ai đó nhận ra tình thế khó xử của mình. Nhưng chẳng một ai để ý.

“Nếu các *quý ông* không phiền, tôi muốn được ngồi.”

Họ đều ngẩng đầu lên khi nghe thấy câu nói đó. Matt cau mày, nhìn quanh bàn.

“Ngồi dịch lại đây, Davey,” anh ra lệnh.

“Con không muốn cô ta ngồi cạnh con!” Thằng bé rên rỉ.

“Nghe lời cha nào, nhanh lên!”

“Thật là không công bằng,” Davey hờn dỗi lắm lắm. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cha, nó ngoan ngoãn ngồi dịch về phía Thomas, cái đĩa và ca nước kêu ken két khi nó đẩy chúng dọc theo bàn.

“Cô ngồi đi.” Matt lại cúi xuống đĩa thức ăn. Môi mím chặt, Caroline ngồi xuống, cố gắng không để ý tới việc Davey đã ngồi sát vào Thomas hết mức có thể, chắc là để tránh không đụng chạm vào nàng.

“Còn nữa không?” Thomas quệt miếng bánh nướng vào chỗ nước sốt cuối cùng trên đĩa, bỏ tọt vào mồm, rồi nhìn quanh như thể đang mong đợi thức ăn hiện ra trước mặt anh ta như một phép màu.

“Ồ trong nôi,” Caroline nói, cái thìa lơ lửng trên tay. Nàng còn chưa kịp ăn một miếng nào.

“Ngon lắm.” Daniel ngừng ăn để khen Caroline trong khi Thomas đưa đĩa cho nàng. Như các anh em và hai đứa cháu của mình, Thomas cũng có đôi mắt xanh và trông rất quyến rũ. Mái tóc sáng màu và làn da trắng của anh ta có thể làm người ngoài lầm tưởng rằng anh ta không giống những người còn lại, nhưng chỉ cần anh ta nói chuyện hay cử động là sẽ thấy giống ngay. Caroline đoán Thomas là người trẻ nhất trong bốn anh em, vẫn còn gầy và cao lêu nghêu như một thanh niên chưa phát triển hết bề ngang để tương xứng với chiều cao. Robert cũng gầy như vậy, còn Daniel thì rắn chắc hơn. Matt là người cao nhất, cũng là người vạm vỡ nhất. Cơ thể anh ta trông vừa dẻo dai vừa mạnh mẽ. Đã có thời một cơ thể như thế sẽ khiến trái tim Caroline đập dồn, nhưng bây giờ thì khác. Cô gái chỉ biết phản ứng theo bản năng ấy giờ đã bị nhốt trong lớp vỏ băng giá mà nàng dựng lên để tránh cho mình bị tổn thương.

“VẬY... cho tôi ăn thêm chút nữa.” Trước sự lịch sự có phần miễn cưỡng của Thomas, Caroline cầm lấy đĩa của anh ta và đứng dậy để múc đầy nó. Khi nàng đưa trả lại, anh ta đón nhận nó với một cái gật đầu và lập tức cắm cúi ăn. Caroline cũng ngồi xuống ăn tiếp. Lần này nàng vừa nuốt được một thìa thì Matt muốn có đĩa thứ hai. Sau đó, cứ xúc được mấy thìa Caroline lại phải di chuyển từ bàn ăn tới chỗ cái nồi và ngược lại. Cuối cùng, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra cái nồi đã rỗng không. Vậy là rốt cuộc nàng đã có thể ăn nốt bữa tối của mình rồi!

“Cháu muốn ăn nữa.” Davey cất tiếng. Vì ăn chậm nhất nhà nên bây giờ nói mới vét sạch đĩa thức ăn đầu tiên của mình.

“Dì xin lỗi, nhưng hết mất rồi.” Caroline ăn thêm một miếng nữa rồi nói. Nàng vẫn đang ăn đĩa đầu tiên, và mới ăn được một nửa. Mấy người đàn ông nhà Mathieson hẳn phải có cái bao tử không đầy mới có thể ăn nhanh như thế!

“Hết rồi ư!” Mặt Davey nhăn nhó như sắp khóc. Năm người đàn ông còn lại quanh bàn cũng ngẩng lên nhìn nàng với vẻ mặt kinh ngạc như nhau.

“Hết rồi sao?” Giọng nói trầm trầm của Matt thốt lên một câu hỏi đầy vẻ cẩn trọng.

“Vâng. Hết sạch rồi,” Caroline nhấn mạnh lại, như thể nàng đang đối mặt với sáu kẻ ngốc. Chẳng lẽ họ không hiểu được thứ tiếng Anh đơn giản này sao?

“Nhưng tôi đã nói với cô rằng chúng tôi có sáu người, và chúng tôi ăn rất khỏe cơ mà?”

“Trừ David, mỗi người các anh đều đã ăn ba đĩa còn gì!” Nàng đặt cái thìa xuống, nhìn Matt phẫn nộ.

“Đúng vậy, và chúng tôi cũng đã làm việc cả ngày vất vả mà không được ăn trưa. Chúng tôi là đàn ông và chúng tôi rất đói. Sau này mong cô nhớ cho điều đó.”

Câu nói đó khá nhẹ nhàng so với một lời quở trách, nhưng vẫn khiến mặt Caroline đỏ gay gắt.

“Sau này tôi sẽ chuẩn bị thức ăn đủ cho cả một bầy heo háu đói!” Caroline cố gắng đứng bật dậy, nhưng bị cản lại bởi cái ghế băng nặng trĩu. Đầu óc như bốc hỏa, nàng trườn tới đầu ghế và đứng bật dậy, nắm tay siết chặt, trừng trừng nhìn tất cả bọn họ.

“Không cần phải nổi giận. Chúng tôi đều sẵn sàng chiếu cố cho cô, vì đây là ngày đầu tiên cô tới sống ở đây. Chúng tôi ăn bù bánh nướng cũng được. Có còn bánh nướng không?” Nghe giọng Matt như thể một người đàn ông biết điều đang giải quyết một chuyện vô lý vậy.

“Không. Chẳng còn cái bánh nào cả. Tôi đã làm hơn hai chục chiếc, và các anh đã ngốn hết cả rồi!” Giọng điệu cáu kỉnh đầy kích động của Caroline cũng chẳng là gì so với cảm giác trong lòng nàng. Nàng muốn la hét, muốn nguyền rủa, muốn nghiền những gã đàn ông vô ơn này thành cám! Phần thưởng cho sự vất vả của nàng là thế này đây!

“Không còn cái bánh nào nữa ư!” Lại là Davey, và lần này nó òa khóc lên nức nở. Chằm chằm nhìn nó, Caroline cũng muốn khóc theo. Nàng mệt mỏi, và đói nữa, bởi vì nàng còn chưa kịp ăn hết đĩa thức ăn của mình, chưa được ngả lưng, lại còn phải dọn bàn rồi rửa bát đĩa rồi...

Thật quá đáng! Nàng mím chặt môi, quay gót rồi kiêu hãnh bước ra khỏi căn bếp sang phòng để đồ và đi ra ngoài cửa sau.

Trời chạng vạng tối. Những vì sao đang bắt đầu mọc lên. Vầng trăng thượng huyền treo lơ lửng phía chân trời, bị che khuất phần nào bởi những đám mây đang trôi qua lò lửng. Tiếng côn trùng rí rả và tiếng ếch kêu ộp oạp vang lên trong không gian tĩnh lặng. Từ xa xa vọng lại một tiếng hú thê lương.

Tiếng hú có tác động mạnh mẽ đến nàng. Ở Anh chẳng bao giờ nàng nghe thấy một tiếng hú như vậy cả. Run rẩy khi luồng không khí lạnh buổi tối thốc vào qua làn váy mỏng, Caroline lần ra hàng rào bao quanh sân nuôi gà vịt. Nàng đặt tay lên nóc cổng, và gục đầu lên bàn tay.

Rồi nàng bật khóc.

Mặc dù Matt bước chân rất nhẹ nhàng, và Caroline đang quay lưng lại, nhưng có một thứ gì đó, như thể giác quan thứ sáu, mách bảo nàng rằng anh ta đang tới.

Nàng đứng thẳng người dậy, giận dữ chùi nước mắt trên má, lấy làm mừng vì bóng tối bao phủ xung quanh đã che giấu được sự yếu đuối của mình. Nàng không muốn bị anh ta hay bất cứ một ai thương hại.

“Ôn Chúa cô đã ngừng sụt sịt. Tôi không thể chịu nổi những phụ nữ hay khóc lóc.”

Caroline đờ người ra trước câu nói vô cảm ấy. Hai tay chống nạnh, nàng quay ngoắt lại đối mặt với Matt.

“Tôi không khóc! Tôi không bao giờ khóc!”

Màn đêm đen thẫm khiến Caroline khó lòng nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt người anh rể. Nàng thấy được vóc dáng của anh ta, trong màu trắng của chiếc áo, ngửi thấy mùi đàn ông thơm như xạ, vì anh ta đứng cách nàng chỉ khoảng năm, sáu bước chân. Nhưng nàng không thể thấy nổi những đường nét trên khuôn mặt anh ta. Nàng cũng hy vọng anh ta không thể thấy được vẻ mặt nàng.

“Đàn bà ai cũng mau nước mắt như thùng tưới cây vậy, để mong người ta thương cảm. Tôi sẽ không chấp nhận điều đó trong nhà mình.”

Caroline hít một hơi thở sâu. “Anh,” nàng nói với sự điềm tĩnh cố sức, “rõ ràng chẳng biết gì mấy về đàn bà.”

“Tôi từng có vợ suốt mười ba năm đấy.”

“Ý anh là chị Elizabeth chẳng khác nào cái thùng tưới cây? Tôi không ngạc nhiên về chuyện đó đâu, sau khi đã gặp anh cùng các con và các em trai anh.”

“Cô thì biết gì về tôi hay gia đình tôi?”

“Tin tôi đi, tôi đã biết hết những gì cần biết về anh và gia đình anh. Sáng mai tôi sẽ rời đi. Trong thị trấn hẳn phải có việc gì đó cho tôi làm chứ.”

“Cô sẽ không đi đâu cả.” Matt khẳng định như đinh đóng cột, khiến Caroline kinh ngạc.

“Tôi nhất định sẽ đi! Anh không thể ngăn cản tôi! Tất cả các người là một lũ bản thủ, thô lỗ và vô ơn! Tôi thà làm một... một... một việc bất kỳ nào đó mà tôi có thể tìm được còn hơn là phục dịch cho các người!”

“Ăn nói hùng hồn lắm, nhưng tôi e rằng cô không có quyền quyết định.”

“Dĩ nhiên là quyền quyết định thuộc về tôi! Sao anh lại nói tôi không có quyền?”

“Cô quên rằng tôi đã trả tiền đi tàu giúp cô rồi sao? Cô đang mắc nợ tôi. Cô có thể làm việc để trả nợ với tư cách một thành viên trong gia đình, hoặc chúng ta ra tòa để pháp luật giải quyết. Tôi không phản đối việc nhận cô làm nô lệ đâu.”

“Nô lệ ư!”

“Tobias sẽ sẵn sàng làm chứng cho việc cô nợ tôi.”

“Anh sẽ không làm một việc như vậy chứ!”

“Tôi sẽ làm – nếu cô ép tôi.” Anh ta im lặng khi nàng sừng sốt và tức giận đến mức không nói lên lời. Khi lên tiếng trở lại, giọng anh ta đã bớt cương quyết hơn. “Nhưng tôi mong cô không ép tôi phải làm điều đó. Nếu chúng ta có thể thỏa hiệp với nhau thì sẽ tốt hơn. Phải thừa nhận rằng, lúc mới gặp cô và biết đến những... ờ... khó khăn của cô, tôi đã chẳng vui vẻ gì nổi. Nhưng bây giờ tôi lại thấy tình cảnh này có thể có lợi cho tất cả chúng ta. Cô cần một mái nhà. Còn chúng tôi cần bàn tay của một người phụ nữ. Đặc biệt là các con tôi, chúng cần có mẹ chăm sóc. Cô lại là dì của chúng. Còn ai đảm nhận nhiệm vụ đó tốt hơn cô được chứ?”

“Nếu anh muốn các con anh có mẹ thì sao không tái hôn?” Sự căm phẫn khiến giọng nàng trở nên gay gắt hơn.

“Tôi không muốn kết hôn nữa. Không bao giờ.” Sự dứt khoát lạnh lùng trong giọng Matt mách bảo nàng rằng anh ta thực sự có ý định đó.

“Tôi là một tên trộm, một kẻ nói dối, lại còn theo phe Bảo hoàng nữa, anh còn nhớ không? Anh muốn người như tôi làm hồng lũ trẻ ngây thơ của anh à?”

“Tôi không sợ chuyện cô sẽ dạy chúng ăn trộm hay nói dối,” Anh ta nói. “Những bài học đạo đức đã ngấm sâu vào đầu óc chúng tôi. Hơn nữa, chúng rất sợ con thịnh nộ của tôi. Còn cái tư tưởng Bảo hoàng của cô, rõ ràng do cha cô tiêm nhiễm từ lúc cô còn rất nhỏ, vậy nên đó hoàn toàn không phải là lỗi của cô. Chúng tôi chỉ cần cải tạo lại cô là được.”

“Anh nghĩ anh làm được việc ấy à?”

“Có thể lắm chứ.”

“Không đời nào!”

“Tôi đã nhận ra rằng, chẳng ai biết trước được điều gì trên đời này. Như việc cô đến đây chẳng hạn. Suốt cả chiều nay tôi đã suy nghĩ về nó, và cuối cùng tôi cho rằng có thể cô là một món quà mà Chúa trời đã gửi đến cho chúng tôi. Theo Kinh Thánh, Đức Chúa luôn hành động rất bí ẩn.” Giọng anh ta nhuốm chút hóm hỉnh. “Trong trường hợp của cô, phải nói là vô cùng bí ẩn mới đúng.”

“Cảm ơn.” Lời đáp của nàng lạnh băng.

“Thôi nào, tôi chỉ đang giỡn cô một chút thôi mà.” Anh ta ngừng lại một thoáng để cố gắng nhìn về mặt nàng trong bóng tối. Khi lên tiếng tiếp, giọng anh ta đã biến đổi, nghe gần như đang dỗ ngọt. “Lâu lắm rồi chúng tôi mới lại được bước chân vào một ngôi nhà sạch sẽ và ăn một bữa tối nóng sốt. Thật tuyệt khi có một người phụ nữ ở trong bếp, cho dù cô có khăng khăng bắt chúng tôi phải rửa ráy đi chẳng nữa. Lúc ấy tôi bất chợt nhận ra rằng cô có thể cho các con tôi thứ mà chúng cần – cũng là thứ mà tôi không thể cho chúng: đó là sự chăm sóc của một người phụ nữ.”

“Chà.” Mặc dù chẳng muốn thừa nhận kể cả với chính mình, nhưng hình ảnh sáu người đàn ông khao khát bàn tay chăm sóc của một người phụ nữ khiến Caroline bỗng dung mềm lòng khôn tả. Họ cần nàng, đó chính là điều anh ta đang muốn nói. Và anh ta cũng đang trao cho trái tim đau đớn mệt mỏi của nàng một liều thuốc xoa dịu: đó là một ngôi nhà và một mái ấm mà nàng đã ao ước từ lâu. “Tôi sẵn sàng làm tất cả những gì có thể cho các cháu của tôi, nhưng xin anh nhớ cho – tôi không muốn bị coi thường hay bị sai bảo như một tên đầy tớ.”

“Tôi hứa là chúng tôi sẽ hết sức tôn trọng cô, đổi lại, tôi hy vọng là cô cũng sẽ không làm quá lên trước mỗi lời nói bất cần hay một hành động vô ý của chúng tôi. Chúng tôi đã quen với việc chỉ có mấy người đàn ông sống với nhau rồi, có lẽ vì thế mà cách cư xử có phần thô lỗ hơn mức cho phép. Ban này cũng thế, chúng tôi không định làm tổn thương cô đâu. Thức ăn rất ngon, thật ra, tôi không nhớ nổi là đã bao giờ mình được ăn một bữa ngon như thế hay chưa.”

“Tôi thích nấu nướng.” Caroline thận trọng hạ bớt sự cảnh giác của mình thêm một nấc nữa. Những lời tâm bốc của Matt đang có tác dụng như anh ta mong muốn. Nàng biết người đàn ông này đang dùng những lời lẽ ngọt nhạt để dụ dỗ nàng, nhưng nàng vẫn hưởng ứng theo. Nàng gần như háo hức muốn được chăm lo cho tất cả bọn họ.

“Ồ, vì chúng tôi đều thích ăn uống, nên cô đúng là một món quà của Chúa.”

Anh ta mỉm cười với nàng, nụ cười nửa miệng được rọi sáng khi vầng trăng ló ra từ sau một đám mây. Nó xoa dịu thứ gì đó đã quặn thắt trong lòng nàng kể từ khi cha qua đời. Đến lúc này, nàng mới nhận ra anh ta cũng biết cười. Nụ cười khiến anh ta trông trẻ hơn rất nhiều so với những gì nàng nghĩ, và điển trai đến choáng váng. Một lần, ôi, chỉ một lần này thôi, anh ta đã quyến rũ nàng mất rồi!

“Anh bao nhiêu tuổi?” Câu hỏi nảy ra trong đầu nàng và bật ra khỏi miệng một cách vô thức. Mặt Caroline đỏ như gấc ngay khi thốt ra những lời ấy. Một lần nữa nàng lại thầm cảm ơn bóng tối. Matt bao nhiêu tuổi thì có liên quan gì đến nàng chứ, và câu hỏi của nàng đã ám chỉ rằng nàng quan tâm đến anh ta, trong khi thực sự không phải vậy!

Nụ cười vụt tắt. Đôi mắt Matt nheo lại, và giọng anh ta có vẻ hơi xa cách khi anh ta đáp. “Ba mươi hai.”

“Nhưng Elizabeth...” Câu trả lời của anh ta khiến nàng quá đỗi kinh ngạc đến nỗi không thể bỏ qua chủ đề này.

“Cô ấy lớn hơn tôi ba tuổi.”

“Vậy thì lúc anh cưới chị ấy và rời khỏi nước Anh, anh mới mười bảy tuổi!”

“Cô ấy không kể với cô điều đó sao? Elizabeth liên tục viết thư cho cô và cha cô kia mà?”

Giọng anh ta ẩn chứa một sắc thái lạ lùng mà nàng không tài nào hiểu nổi. Đó là sự cay đắng, đau đớn hay giận dữ, hay là sự kết hợp của cả ba? Hay chẳng qua chỉ là sự bực bội với những câu hỏi của nàng?

“Thú thực với anh, chị ấy chẳng mấy khi nhắc đến anh.” Ngay khi nói ra, Caroline đã nhận ra đó là một câu nói thiếu tế nhị biết chừng nào.

“Thế còn lũ trẻ?” Lần này thì rõ ràng là sự cay đắng.

“Không.” Caroline ngạc nhiên khi nhận ra điều đó. Trước đây nàng chưa bao giờ lấy làm lạ với sự thiếu sót này, nhưng đó là do lúc ấy nàng chưa gặp gia đình của chị gái mình và cũng chưa từng nghĩ đến sự tồn tại của họ. Làm sao mà một người phụ nữ lại có thể không khoe về hai cậu con trai kháu khỉnh và anh chồng điển trai đến nghệt thờ của mình cơ chứ? Nhưng những lá thư thường xuyên rời sau thừa dầm của Elizabeth chủ yếu chỉ nhắc đến vẻ đẹp thiên nhiên của Tân thế giới và sự khác biệt của nó với lục địa cũ. Caroline cau mày khi nhớ ra các bức thư ấy luôn tránh nhắc tới những chi tiết

riêng tư. Chị ấy chưa hề nhắc đến điều gì về Matt – hay Mathieson, như cách chị luôn trịnh trọng gọi anh ta - chẳng hạn như tuổi tác, vẻ điển trai đặc biệt, hay cái chân bị tật. Chị cũng không viết gì về các em trai của anh ta, những người sống chung nhà với họ, và chẳng mấy nhắc đến hoàn cảnh sống của mình. Thi thoảng Elizabeth có loáng thoáng nhắc đến các con, nhưng chẳng bao giờ miêu tả sinh động về chúng. Sao chị ấy có thể coi nhẹ những điều quan trọng trong đời mình như vậy được nhỉ?

Xa xa lại có tiếng hú cất lên. Từ đằng sau nhà, nơi đang bị xích, Raleigh ư ử tru lên một tiếng đáp lại. Caroline rùng mình, đột nhiên thấy lạnh lạnh.

Matt lẩm bẩm. “Tôi phải đi thả con chó.” Ánh mắt anh ta lướt qua khuôn mặt nàng. “Đi với tôi nào. Nếu cô sống với chúng tôi, cô cần phải làm thân với Raleigh.”

“Không, cảm ơn.” Caroline đột nhiên muốn quay lại chốn an toàn là giữa bốn bức tường của ngôi nhà. Khi tức tối lao xộc ra ngoài này, nàng đã không để ý đến vẻ âm u đáng sợ của khu rừng. Bây giờ nó đang ở rất gần nàng và thậm chí trông còn gớm ghiếc hơn cả lúc ban ngày nữa. Tiếng hú bắt đầu biến thành một bản đồng ca kỳ quái khi càng lúc càng có nhiều sinh vật khác tham gia. Caroline vòng tay ôm lấy mình và nhìn quanh lo lắng.

“Cái gì thế?” Cho dù đã cố gắng hết sức nhưng nàng vẫn không giấu nổi sợ hãi. Matt liền giơ tay nắm lấy cánh tay nàng như để trấn an, rồi kéo nàng đi về phía ngôi nhà. Qua lớp tay áo bằng lụa, Caroline vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh ta, sức mạnh từ những ngón tay cứng như thép của anh ta, và cố gắng chế ngự thứ cảm giác mà nàng biết đang sắp sửa xuất hiện. Nhưng bất chấp quyết tâm của nàng, cảm giác ghê tởm vẫn trào dâng mạnh mẽ, che phủ hết mọi suy nghĩ, khiến nàng muốn hất tay anh ta ra. Sự đụng chạm này còn làm nàng mất bình tĩnh hơn cả bản đồng ca kỳ

quái kia. Không thể ngăn mình lại, nàng giật tay ra. Anh ta có vẻ không để ý mấy đến sự nhẹ nhõm của nàng.

“Tiếng hú đó hả?” Anh ta thản nhiên nói. “Chó sói đấy. Không gần lắm đâu.”

“Chó sói ư!” Caroline giật nảy mình. Đôi mắt nàng sợ hãi quét dọc theo vành đai của khu rừng tăm tối. Lúc này thì sự kinh hãi đối với chó sói đã lấn át nỗi sợ tiếp xúc với Matt, vì vậy nàng lập tức nhích lại gần cơ thể ấm áp rắn chắc của anh ta. Tuy chỉ đi song song bên cạnh, nhưng thế cũng đủ khiến nàng cảm thấy an tâm đôi chút. Mặc dù nếu lũ sói tấn công, nàng không chắc anh ta sẽ không bỏ mặc nàng cho chúng xâu xé. Anh ta có vẻ chẳng ưa gì phụ nữ, cũng gần như nàng chẳng thích thú gì đàn ông vậy.

“Đúng thế. Nhưng đừng lo. Thường thì lũ sói không lại gần những khu vực có người ở. Kể cả khi lên con đồi, chúng cũng không mấy khi tấn công những cô gái trẻ. Jacob có vẻ khoái khẩu với chúng hơn, thế nên ban đêm tôi phải nhốt nó trong chuồng gia súc.

“Jacob!”

“Đó là tên của con bò tốt. Cô nhớ Jacob trong Kinh Thánh chứ? Ông ấy có rất nhiều con, và chúng tôi đặt tên cho con bò theo tên ông ấy vì mong rằng nó cũng sẽ giống như vậy.” Giọng Matt nhuốm vẻ thích thú khi anh ta liếc nhìn nàng. Caroline biết anh ta đang nhớ lại cuộc chạm trán đáng xấu hổ giữa nàng với con vật. Nếu không quá sợ hãi với thứ có thể đang ẩn nấp trong rừng, nàng sẽ dùng dùng bỏ đi trước với sự phẫn nộ chính đáng. Nhưng trong hoàn cảnh này, nàng chỉ có thể lờm anh ta một cái sắc lém.

“Mong sao lũ sói xoi tái con bò Jacob đáng nguyên rủa của anh đi. Tôi vào nhà đây.”

Họ đã tới chỗ ngôi nhà và lúc này đang ở rất gần cửa chính, đủ để khiến nàng cảm thấy an toàn khi tách khỏi anh ta. Vừa nhìn thấy họ, Raleigh lập tức ngừng những tiếng tru ròn rợn để sủa lên mừng quýnh, đồng thời nhảy chồm lên. Caroline theo bản năng bước lùi lại đằng sau Matt. Anh ta lắc đầu.

“Hết sợ chó lại đến sợ bò tót, sợ sói. May là cô không sợ cả đàn ông nữa đấy.”

Những lời nói của anh ta vọng theo Caroline khi nàng vội vàng rời khỏi đó. Rồi anh ta nói một điều khiến nàng khựng lại trong thoáng giây.

“Hay là cô có sợ nhỉ?” Caroline nghĩ anh ta đã lẩm bẫm câu hỏi đó, nhưng khi nàng quay lại nhìn, anh đã quay lưng về phía nàng và đang cúi húi thả con chó to đùng.

Biết rằng sinh vật đó sẽ được tự do bất cứ lúc nào, Caroline vén cao váy và chạy trốn chệt vào nhà. Nhưng những lời nói nàng vừa lảng máng nghe được cứ ám ảnh mãi. Anh ta đã thực sự thốt ra chúng, hay đó chỉ là tiếng gió thổi thổi?

“Nằm xuống, Raleigh!” Khi Matt cỡi dây buộc cho con chó đang cuồng chân, nó suýt nữa húc anh ngã nhào. Anh liền đứng thẳng người dậy, nhưng vẫn bị liếm mấy cái vào má. Khi Raleigh nhảy vòng quanh và chồm lên người Matt, anh liền tóm lấy chân nó và đẩy ra. Raleigh chẳng lấy thế làm buồn, vì với nó tất cả mọi thứ đang diễn ra đều có thể là một trò chơi mới tuyệt vời. Vừa sủa vánh lên điên cuồng, nó vừa chạy vòng vòng quanh sân và cào bới sục sạo, ồn ào bộc lộ niềm vui được tự do.

Matt mỉm cười khi anh dõi theo những trò nghịch ngợm của con vật. Vốn được nuôi để giữ nhà, song Raleigh chẳng bao giờ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Mặc dù có vóc dáng to lớn thật đáng sợ, nhưng con chó lại vô hại chẳng khác nào một chú sóc tinh nghịch. Lũ trẻ yêu nó, các em trai anh thì coi nó như một con thú cảnh, còn anh cũng cực kỳ chiều chuộng nó. Chỉ cần thành viên mới nhất trong gia đình họ nhận ra rằng “con quái vật” trong mắt nàng thực ra chỉ biết to mồm sủa bậy chứ không bao giờ cắn, thì Raleigh sẽ trở thành con thú cưng của cả nhà trong nay mai thôi.

Nghĩ đến đó, Matt hướng mắt về phía cửa sau, nơi mấy phút trước Caroline vừa mới bước qua. Anh nhắm mắt khi nhớ lại những sự kiện trong ngày. Có thể anh đã phạm phải một sai lầm lớn khác. Caroline Wetherby không phải là một cô gái Thanh giáo đoan trang, mà là con gái của một kẻ bài bạc, một người theo phe Bảo hoàng, một tên trộm, một kẻ nói dối, và có Chúa mới biết cô gái ấy còn là những gì nữa. Nhưng anh đã đồng ý để nàng ở lại, hơn nữa còn đề nghị nàng chăm sóc các con anh. Tại sao? Anh cũng chẳng biết.

Dĩ nhiên điều đó cũng không hoàn toàn đúng. Matt biết rất rõ là khác. Anh luôn dễ dàng bị một người phụ nữ xinh đẹp đang lâm nạn lợi dụng. Thế nên trước đây anh mới lấy người vợ quá cố không một ai thương xót ấy, người có lẽ là sai lầm lớn nhất của cuộc đời anh nếu không có mấy cậu con trai mà cô đã sinh cho anh.

Giống như Elizabeth, em gái cô rất xinh đẹp, nhưng theo một kiểu khác hẳn. Caroline khá cao ráo so với phụ nữ nói chung, và rất gầy. Có lẽ dạo gần đây nàng đã phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn. Elizabeth thì thấp hơn và đầy đặn hơn, gần như gọi cảm, mặc dù từ đó mang một hàm ý mà anh không muốn nghĩ đến. Có một vài ký ức không mấy dễ chịu mà tốt hơn hết là anh nên quên chúng đi.

Trong khi tóc Elizabeth màu nâu vàng và xoăn thì tóc Caroline lại đen nhánh, giống như màu tóc của anh, và suôn thẳng. Elizabeth có khuôn mặt tròn hài hòa với cơ thể đầy đặn và nước da hồng hào, còn Caroline lại có khuôn mặt xương xương với những đường nét nhỏ nhắn, thanh tú, và làn da trắng mịn đến nỗi những ngón tay anh rất muốn chạm vào. Nhưng dĩ nhiên anh sẽ không làm một việc như thế. Anh không còn là một chàng trai ngốc nghếch, mà là một người đàn ông trưởng thành đã được tôi luyện qua những thử thách cuộc đời, đủ để chẳng bao giờ chịu khuất phục trước thứ ham muốn thuần túy bản năng ấy một lần nữa. Một hành động đại dột như thế đã mang lại những hậu quả gần như không thể sửa chữa được.

Tuy nhiên, anh và các con đang dần sửa chữa chúng.

Bây giờ chỉ còn phải dạy bọn trẻ biết rằng không phải người phụ nữ nào cũng giống như mẹ chúng. Có lẽ đó là điều cơ bản nhất xui khiến anh cho phép Caroline ở lại. Những nỗi đau từ cuộc hôn nhân của anh nghiêng về mặt thể xác hơn là tinh thần; nhưng còn các con anh, Matt e rằng tâm hồn chúng sẽ mãi mãi bị tổn thương, trừ phi anh làm một điều gì đó.

Vậy là quyết định cho phép em gái của Elizabeth trở thành một thành viên trong gia đình xuất phát từ nỗi lo lắng của bậc làm cha. Nó không bị tác động gì bởi đôi mắt nâu vàng rợp mi đen đầy khiêu khích đã tiết lộ cho anh biết những điều chủ nhân nó muốn giữ kín, hay khuôn miệng rộng với làn môi đầy đặn còn khiêu gợi hơn cả những đường cong trên cơ thể Elizabeth.

Ít ra cũng không bị tác động quá nhiều. Matt bất chợt tự hỏi liệu nàng có phải là người lang chạ bừa bãi hay không. Rồi anh nhớ nàng đã co rúm lại khi anh chạm tay vào người nàng như thế nào, và lông mày anh lập tức giãn ra. Cho dù Caroline Wetherby có lỗi lầm gì, và anh chắc chắn là nàng có rất nhiều tội lỗi, thì điều đó cũng không nằm trong số chúng.

Nhận thức đó khiến Matt thấy vô cùng nhẹ nhõm. Anh không nghĩ mình có thể đối mặt với một chuyện như thế thêm lần nào nữa.

Bỗng một đốm sáng bập bùng lóe lên trong khu rừng bên phải thu hút sự chú ý của anh. Không chỉ một, mà là tận hai, ba đốm sáng từ sâu hút. Gần bờ suối.

Những tiếng sủa vui vẻ của Raleigh lập tức biến đổi khi nó cũng nhận ra những đốm sáng ấy. Đối với một con chó lành như Raleigh thì giọng nó lúc này mang đầy vẻ đe dọa. Rõ ràng là chủ nhân của những đốm lửa lập lòe cũng nghĩ vậy, bởi vì chúng đột ngột biến mất.

Chắc là họ đã thổi tắt đèn, anh nghĩ.

Họ lại bắt đầu rồi, những môn đệ bí hiểm của quỷ Satan thường xuyên lui tới khu rừng này, quỷ tha ma bắt họ đi. Họ thực hiện những nghi lễ phù thủy ma quái trong rừng vào ban đêm mà không ai hay biết gì về nhân thân của họ, mặc dù Matt biết, hay đúng ra là từng biết, tên của ít nhất một người: Elizabeth Mathieson.

Tôn giáo của họ là Wicca – cô đã giện dũ hét vào mặt anh tất cả sự thật vào đỉnh điểm của một cuộc tranh cãi dữ dội. Họ dùng sức mạnh của tất cả để triệu tập các linh hồn và giảng bùa phép. Mỗi lần họ lại chọn một địa điểm khác nhau để tránh bị phát hiện, và đánh dấu địa điểm đó bằng một câu thần chú viết bằng thứ ngôn ngữ cổ xưa để tổ chức biết được nơi tụ họp khi mặt trăng nhô cao. Bên những ánh đèn lưu huỳnh, chính mắt cô đã nhìn thấy Quỷ Satan đang quẩn quại trong làn khói mịt mờ.

Elizabeth dần trở nên điên loạn và tưởng tượng mình là một phù thủy. Khi phát hiện ra những chuyến đi đêm hôm khuya khoắt và mục đích của chúng, Matt đã kinh ngạc, căm phẫn và quả thực

còn hơi sợ hãi nữa. Dĩ nhiên là anh đã ngăn cấm những chuyến đi đó, và khi cô không chịu nghe lời, anh đã phải dùng đến biện pháp cực đoan là nhốt cô trong phòng vào buổi tối. Thế là Elizabeth đã nguyện rửa anh, lời nguyện rửa thực sự của một phù thủy, trước mặt các em trai anh và một người hàng xóm tình cờ ghé chơi. Sau khi mắng chửi anh bằng những ngôn từ đôi khi không thể hiểu nổi, cô liền trèo ra ngoài qua cửa sổ phòng ngủ, trên người chỉ mặc độc cái váy ngủ, mái tóc xõa xượi ngang lưng, rồi gào thét cầu xin quỷ Satan trả thù anh. Sau đêm đó, những lời đồn đại về chuyện Elizabeth là phù thủy bắt đầu lan ra. Khi bị chất vấn về chuyện này, Matt chỉ đáp lại với một điệu cười khẩy, nhưng thực lòng anh luôn lo sợ rằng một ngày kia cô sẽ bị bắt, bị xét xử và kết tội là phù thủy. Hình phạt cho tội danh đó là tử hình, bằng cách treo cổ hoặc hỏa thiêu như ở những vùng xung quanh. Cho dù càng ngày càng chán ghét vợ mình, anh cũng không thể mong cô có kết cục như vậy. Trong khi đối với các con anh, một kết cục như thế sẽ là nỗi kinh hoàng ám ảnh chúng suốt đời. Đó là lý do tại sao khi cô bị chết đuối, anh đã không truy rõ hoàn cảnh mà chỉ thấy nhẹ nhõm, mặc dù điều đó có thể hơi tàn nhẫn. Nếu quả thực có một nhóm người dân thị trấn tự ý kiểm chứng lời đồn, như anh đã nghi ngờ, bằng cách thử dìm Elizabeth xuống nước và gây ra cái chết của cô, thì anh cũng chẳng thể làm được gì để giúp cô sống lại. Anh đã lo liệu để cô được chôn cất theo nghi thức Công giáo, và để yên cho vấn đề này chìm vào quên lãng.

Nhưng những tín đồ của quỷ vẫn lui tới khu rừng. Sự tồn tại của họ là nỗi ghê tởm đối với tất cả những người dân ngoan đạo. Chỉ riêng điều đó thôi cũng quá đủ để anh căm ghét và sợ hãi bọn họ.

Một tràng đạn chắc chắn không đủ sức để giải tán cả một nhóm phù thủy, nhưng dù vậy Matt vẫn giật lấy khẩu súng nòng dài luôn được treo ở cửa sau để nhắm bắn về phía những ánh đèn vừa tắt. Ánh lửa vàng khạc ra từ khẩu súng, những tiếng nổ đánh thép,

những cú giạt trên vai anh cũng như mùi thuốc súng cay sẽ khiến anh cảm thấy khá hơn. Cho dù nỗ lực này có vô ích thế nào, ít nhất anh đã làm một điều gì đó.

Matt đứng đó một lát, nhìn chăm chăm vào bóng đêm, nhưng không thấy gì nữa. Sau một thoáng, Raleigh nhảy tới chỗ anh, thè lưỡi ra năn nỉ anh chơi đùa cùng nó. Đối với Raleigh, vụ việc vừa rồi rõ ràng đã kết thúc.

Và cả anh nữa. Elizabeth đã mất, anh không còn lý do gì để bận tâm tới những việc ám muội đang diễn ra trong rừng. Miễn là không một ai trong gia đình anh có dính dáng đến nó, anh chẳng việc gì phải lo lắng.

Ôm khẩu súng trên tay, Matt quay gót và đi vào trong nhà.

Một cặp gà trống cất tiếng gáy khàn khàn báo hiệu bình minh đã lên. Caroline sẽ lờ nó đi mà tiếp tục ngủ vùi nếu không có những tiếng rỗng khùng khiếp vang lên khắp căn nhà. Sau một thoáng kinh ngạc, nàng hé đôi mắt lờ mờ nhìn vào bóng tối xam xám xung quanh, và nhận ra âm thanh đáng ghét ấy đích thị là giọng một người đàn ông đang hát to hết cỡ. Một giây nữa trôi qua. Vẫn còn ngái ngủ, Caroline tưởng như mình đang nằm trên chiếc giường ở quán rượu mà nàng và cha từng trú trong nhiều đêm. Rồi đầu óc nàng trở nên sáng rõ. Nàng nhớ ra mình đang ở đâu, và xác định được người đang hát chính là Matt. Tiếng hát của anh ta đã cực kỳ chói tai, lại còn được đệm thêm bằng tiếng loảng xoảng của một thứ đồ kim loại gõ vào tường và cửa của ngôi nhà, tạo ra thứ âm thanh vô cùng khùng khiếp. Millicent đang nằm cuộn tròn trên gối của Caroline cũng phải bật dậy, xù lông lên rồi chui tọt vào gầm giường. Caroline chỉ mong sao mình cũng có thể biến mất dễ dàng như thế.

“Mọi công dân cư ngụ trên trái đất!” Choang!

“Hãy cất lên tiếng hát dâng Chúa trời!” Choang!

“Phụng sự Người và Người sẽ ban ân!” Choang!

“Hãy đến bên Người với niềm vui hoan hỉ!” Choang!

Một tràng cầu nhàu và la hét đồng thanh cất lên, nhưng bài thánh ca không có dấu hiệu lắng xuống. Caroline rên rỉ, lấy gối bịt tai lại. Sau khi làm hết mọi công việc của đêm hôm trước, nàng đã

mới như cả người. Vậy mà vừa tảng sáng nàng đã bị đánh thức! Thật không công bằng!

“Vì Chúa, Matt, anh có cần phải ồn ào thế không?” Tiếng càu nhàu đầu tiên là của Thomas hoặc Robert.

“Đến giờ dậy rồi, đồ lười biếng. Anh sẽ không chấp nhận sự lười nhác trong ngôi nhà này đâu. Mọi công dân cư ngụ trên Trái đất!” Choang!

“Ôi cha ơi, bọn con phải dậy ngay bây giờ ạ?” John kêu ca.

“Con biết rõ rồi còn hỏi. Davey, dậy đi. Đi học muộn là không xong đâu đấy. *Hãy cất lên tiếng hát dâng Chúa trời!*” Choang!

“Hôm nay bọn con nghỉ học không được sao cha? Bọn bạn con toàn ở nhà để giúp việc đồng áng mà? Hôm qua cha chẳng bảo chúng con rất được việc còn gì?”

“Hôm qua còn được nghỉ vì thầy giáo con lấy vợ thôi. Hôm nay thầy sẽ đi dạy trở lại, và các con cũng sẽ phải đến trường. Việc học rất quan trọng, John ạ. Cha và các chú vẫn có thể làm việc rất tốt khi không có các con. Cha muốn các con học đọc, viết và tính toán khi còn có cơ hội. *Phụng sự Người và Người sẽ ban ân!*” Choang!

“Được rồi, bọn em dậy rồi, bọn em dậy rồi! Anh gào thế thì đến cả người chết cũng phải dậy đấy!” Nàng nghĩ đó là giọng của Daniel.

“Tốt lắm. *Hãy đến bên Người với niềm vui hoan hỉ!*” Choang!

Lần này thì anh ta gõ rầm rầm vào cửa phòng Caroline. Nàng giật nẩy mình, thò đầu ra khỏi gối và trừng trừng nhìn cánh cửa vẫn còn đang đóng chặt. Có thể, nếu nàng cứ lơ đi, con quái vật tàn bạo này sẽ bỏ cuộc và rút lui.

“Dậy đi, Quý cô Thích-ngủ-nướng!” Tiếng gọi dội vang qua cánh cửa. “Ở đây không chấp nhận cái thói nằm ì trên giường cả ngày của phe Bảo hoàng đâu! Đến giờ ăn sáng rồi!”

Caroline định gắt lên rằng anh ta nên cút xuống hỏa ngục thì hơn, nhưng rồi nàng nghĩ lại. Suy cho cùng Matt đã tốt bụng nhường giường cho nàng vào đêm qua (mặc dù anh ta đã giao hẹn rằng sẽ chỉ ngủ cùng Daniel cho đến khi nào họ sắp xếp được chỗ ngủ cho Caroline), và trước đó anh ta cũng đã rộng lượng cho nàng ở lại (mặc dù lời đề nghị ấy mang tính tư lợi). Hơn nữa, nếu nàng quát lại anh ta, chắc chắn Matt sẽ lập tức xông vào phòng để đích thân lôi nàng ra khỏi giường.

Vật thể kia lại đập rầm rầm vào cửa phòng nàng.

“Tôi dậy rồi đây! Dậy rồi đây!” Caroline hét lên.

“Đáng lẽ cô phải dậy từ trước rồi mới phải!”

Tiếng bước chân lúi dúi dần cùng với những câu hát lạc điệu và những tiếng gõ chói tai. Caroline thở dài rồi rời khỏi giường.

Mười lăm phút sau nàng đã ăn mặc qua loa để vào bếp chuẩn bị cháo cho mọi người. Nàng đã búi tạm tóc lên, nhưng những sợi tóc ương bướng vẫn buông lòa xòa quanh tai và gáy. Trong lúc vội vã cài lưng váy, nàng đã cài nhầm hai cái móc, vậy nên phần vạt trước lúc này bị dúm dó lại trông rất khó coi. Phần đuôi váy quá dài khiến nàng cứ bị vấp liên tục, nhưng Caroline chẳng rảnh rang được một giây nào mà kẹp nó lên. Cả nhà đang cuống quýt tất bật, và Matt đã bảo rằng nàng chỉ có khoảng nửa tiếng để chuẩn bị bữa sáng cho lũ trẻ còn tới trường.

Trong nhà vẫn tối om. Nàng phải nấu nướng dưới ánh sáng của một cặp nến bập bùng mờ tỏ. Daniel đã bị sai đi lấy bơ và sữa ở phòng lạnh gần bờ suối, còn lũ trẻ đang ở chỗ máy bơm nước bên ngoài nhà. Matt, Thomas và Robert thì tranh nhau cái gương nhỏ duy nhất để cạo râu ở phòng để đồ kế bên. Cái chậu sắt tây méo mó mà Matt đã dùng để đệm cho tiếng hát của anh ta sáng nay giờ đang đựng nước sôi. Không thấy cái ấm đâu, Caroline mới tìm quanh và phát hiện ra nó đang bị vớt chỏng chơ bên cạnh cái chậu. Khi nàng tới lấy nó và cố không nhìn hay chạm vào bất cứ người đàn ông đang cời trần, nàng cảm thấy một cặp mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình. Ngược lên theo bản năng, nàng ngạc nhiên khi bắt gặp ánh mắt chăm chú của Matt. Trong một giây bất cẩn trước khi anh ta cụp mắt xuống, nàng có thể nhận ra trong đáy sâu đôi mắt màu xanh cô ban ấy sự ngưỡng mộ của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ hấp dẫn. Ánh mắt mê hoặc ấy khiến nàng sững lại, và rồi nàng ngoảnh đi. Người nàng run rẩy, tim đập thình thịch khi nàng rót đầy nước vào ấm và treo nó lên cái móc sắt bên trên bếp lửa. Phải mất vài phút nàng mới bình tĩnh lại được. Caroline còn chẳng dám thừa nhận với chính mình rằng ánh mắt thoáng qua đó đã tác động tới nàng mạnh đến mức nào. Với một sự cự tuyệt âm thầm, nàng đứng thẳng dậy, kiên quyết quay lưng lại với căn phòng liền kề. Tuy nhiên, nàng không thể làm ngơ khi có quá nhiều da thịt đàn ông phơi bày ngay bên cạnh. Cả ba người họ đều cời trần và dường như hoàn toàn không quan tâm đến sự có mặt của một người phụ nữ xa lạ ngay gần đó. “Cô hãy mang bữa trưa ra đồng cho chúng tôi. Chúng tôi có quá nhiều việc phải làm nên không quay về nhà được.” Matt bước vào bếp, mài râu nhẵn nhụi và có vẻ chẳng còn nhớ gì đến những cơn sóng ngầm cảm xúc vừa cuộn trào giữa họ trong một thoáng giây ngắn ngủi. Anh ta chúi xà phòng trên mặt bằng một cái khăn vải lạnh. Caroline cố gắng không nhìn những vạt lông đen trải rộng trên mặt hay những bắp thịt rám nắng cuộn cuộn ở vai và cánh tay Matt khi anh ta giơ tay lấy cái áo đang treo ở lưng ghế rồi mặc nó vào. Mặc dù người đàn ông này có vô số khuyết điểm, nhưng nàng

phải thừa nhận rằng anh ta có một cơ thể thật tuyệt vời. Nếu là trước đây trong một hoàn cảnh khác, hình ảnh Matt còi trần có thể đã làm Caroline choáng váng. Nhưng vào lúc này, nàng chỉ có thể liếc nhìn anh ta khi nàng múc cháo cho mọi người, và cố gắng nén lại sự khó chịu mà hình ảnh ấy đã gây ra cho nàng bằng cách phớt lờ nó đi.

“Không biết món gì mà thơm thế.” Thomas thốt lên. Anh chàng này ăn rất khỏe. Caroline liếc nhìn anh ta mặc áo. Ngực anh ta gọn gàng, chắc nịch và khá nhẵn nhụi, nhưng nó không tác động mạnh đến nàng như thân hình nở nang của Matt. Bộ ngực lác đác những vạt lông màu nâu vàng của Robert cũng vậy. Nàng phải công nhận rằng mấy người đàn ông nhà Mathieson thật hấp dẫn, nhưng chỉ riêng vẻ ngoài của Matt mới có thể khiến phụ nữ nghệt thờ.

Nhưng dĩ nhiên nàng dứt khoát không phải là kiểu phụ nữ bị nghệt thờ bởi những thứ như thế rồi! Caroline vừa tự quả quyết với mình vừa khuấy cháo mạnh hơn mức cần thiết.

“Con đói quá.” Tiếng kêu này là của David, thằng bé đã vào nhà cùng với John. Chúng dừng lại ngay ngưỡng cửa để nhìn Caroline với vẻ do dự. Từ cách cư xử của chúng và của cả Thomas lẫn Robert trước mặt nàng, Caroline cảm thấy mình như một sinh vật kỳ lạ. Chẳng lẽ họ ít tiếp xúc với phụ nữ đến nỗi thực sự coi phụ nữ là nguy hiểm ư? Matt và Daniel, những người lớn hơn, thì bớt dè chừng với nàng, nhưng họ cũng chẳng mặn mà gì mấy.

“Chúng ta sẽ bắt đầu ngay khi chú Daniel mang sữa về.” Nàng cố nở nụ cười ngập ngừng với lũ trẻ.

“Cháu muốn ăn *ngay bây giờ!*”

“Kiên nhẫn nào, Davey. Và hãy tỏ ra lễ phép,” Matt nói, cau mày với con trai.

“Hôm nay cô ta sẽ đi chứ ạ?” Nó rên rỉ mè nheo.

“Cha đã nói với con rồi, dì Caroline sẽ ở lại đây.”

“Con không muốn thế! Con muốn cô ta đi khỏi đây cơ!”

“Im miệng!” Matt gầm lên khi sự kiên nhẫn đã bị đẩy đến giới hạn. David nín lặng, mặc dù môi dưới nó trề ra phụng phịu.

Caroline thềm thờ dài khi múc cháo vào trong những cái bát. Rõ ràng phải mất một thời gian nữa nàng mới có thể làm thân với David được.

“Con học bài chưa đấy?” Giọng Matt đã dịu dàng hơn. Davey gật đầu, vẫn còn tỏ vẻ chống đối.

“Đọc cho cha nghe nào.” Matt ngồi xuống bàn, nhìn con trai.

“Vì lỗi Adam, chúng ta mắc tội.” Bài thơ còn dài nữa, nhưng Caroline quá bận rộn nên không để ý nghe hết. Nhìn thẳng bé đọc thuộc bài cho cha nghe, nàng bỗng thấy tim mình nhói lên đau đớn. Cho dù chúng có muốn nàng ở đây hay không, thì lũ trẻ này vẫn là cháu của nàng, là chút máu mủ ruột già cuối cùng của nàng còn sót lại trên cõi đời này. Nàng sẽ cố gắng đối xử thật tốt với chúng. Việc đầu tiên trong ngày hôm nay của nàng sẽ là giặt giũ và vá lại đồng quần áo nhà nhĩ rách rưới cho chúng.

Daniel đã mang bơ và sữa về. Caroline đặt những bát cháo bốc hơi nghi ngút lên bàn, và cánh đàn ông lập tức mải miết ăn. Năm phút sau họ đã ăn xong và lũ trẻ bắt đầu đi ra cửa.

“Chúng tôi sẽ làm việc ở cánh đồng phía nam,” Matt nói với Caroline khi anh ta, Daniel và Thomas chuẩn bị rời đi. “Nó không xa lắm, cứ men theo bờ suối là cô không thể nào lạc được. Nếu cô gặp vấn đề gì đó, chỉ cần hét to lên là chúng tôi sẽ nghe thấy. Thật ngội,

bánh mì, vài quả táo và ít rượu là đủ để chúng tôi cầm cự đến bữa tối rồi.”

“Vâng, thưa ông chủ,” Caroline chua ngoa đáp, hai tay nặng trĩu đồng bát nhẵn như chùi mà nàng đang dọn khỏi bàn. Đầu óc nàng còn mãi nghĩ đến việc sửa sang lại quần áo cho lũ trẻ, vậy nên nàng đã hoàn toàn quên bằng những nhiệm vụ dường như bất tận khác đang chờ đợi mình. Thật tức điên khi Matt cho rằng nàng chẳng còn việc gì hay ho hơn để làm ngoài việc mang bữa trưa đến cho anh em nhà anh ta. Ngoài việc sửa sang quần áo cho lũ trẻ, nàng còn phải lau chùi cửa sổ, dọn dẹp các phòng ngủ, đánh bóng bàn ghế và sàn nhà, giặt, là và vá lại quần áo cho những người khác, cộng với vô số những việc vặt nữa. Vậy mà Matt làm như yêu cầu của anh ta hoàn toàn có lý vậy.

“Nếu cô muốn phản đối, thì cứ nói thẳng ra đi. Tôi không có thời gian hay sự kiên nhẫn để lãng phí với thói đồng bóng của đàn bà đâu.”

“Thói đồng bóng ư!” Caroline thả đồng bát loảng xoảng vào trong cái xô rồi quay phắt lại, hai tay chống nạnh. “Nói cho anh biết nhé, tôi không đồng bóng! Chính sự vô tâm của anh mới là điều khiến tôi phát cáu!”

“À, tôi hiểu rồi. Chúng tôi thật quá đáng khi đòi hỏi cô mang cho một bữa ăn nguội vào giữa ngày, đúng không? Vậy thì, chúng tôi sẽ về nhà để ăn một bữa nóng sốt vậy.”

Mắt họ giao nhau. Caroline buộc phải bực tức thừa nhận rằng anh ta đã thắng. Mang đồ ăn đến cho họ đúng là phiền phức, nhưng lựa chọn còn lại sẽ khiến nàng càng vất vả hơn nữa. Nàng đã khao khát biết bao một mái nhà trong ít nhất là bốn năm qua. Bây giờ, khi đã toại nguyện, nàng nên biết ơn chứ không phải là giận dữ thế này.

Nhưng thái độ của Matt khiến nàng muốn đồ ụp thứ gì đó lên đầu anh ta.

“Không, tôi sẽ đem đồ ăn đến cho các người,” nàng rít lên qua kẽ răng.

Matt nhún vai. “Tùy cô thôi.”

Rồi anh ta đi theo Robert và Thomas ra khỏi cửa. Không còn ai để trút giận thì ôm ấp sự bực tức mãi cũng chẳng ích gì. Caroline bèn hạ hỏa, vét nốt cháo ra bát, rót sữa cho Millicent, rồi ngồi xuống cái bàn đã được dọn sạch sẽ để ăn bữa sáng của mình. Chăm sóc cả một ngôi nhà toàn đàn ông con trai sẽ là một nhiệm vụ rất khó nhằn. Rõ ràng nàng sẽ phải làm việc suốt từ sáng sớm tới tận đêm khuya, ngày này qua ngày khác, cho đến lúc những ngón tay tê dại mà chẳng nhận được chút đền đáp nào. Tuy nhiên, có một mái nhà đã là quá tuyệt vời rồi. Khi biết chắc rằng mỗi bữa đều sẽ có thức ăn trên bàn, hàng đêm sẽ được ngả lưng trên cùng một chiếc giường, và sẽ không có ai hay thứ gì đe dọa, nàng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, đến mức chỉ muốn nhắm nháp mãi cảm giác ấy. Sẽ phải nỗ lực lắm nàng mới có thể làm quen với những hành động bất thường của quá nhiều đàn ông trong nhà, nhưng nàng có thể làm được. Nàng chỉ cần cho mình và những người thân mới đây khiếm nhã này thời gian để thích nghi. Nàng phải kiềm chế sự nóng nảy trong khi chờ đợi.

Vài tiếng sau, Caroline gói bánh mì mới nướng vào trong một mảnh vải rồi xếp chúng vào xô, bên trên một khoanh thịt lợn muối đã được cắt lát sẵn mà nàng tìm thấy trong nhà hun khói. Bốn người đàn ông trưởng thành sẽ ăn hết một lượng đồ ăn đáng kể, và nàng đã có một trải nghiệm chẳng mấy vui vẻ gì với sự háu ăn của nhóm người này. Cau mày suy ngẫm, nàng bèn gói thêm một ổ bánh nữa, rồi cho thêm vào đó vài quả táo và một bó hành.

Tay cầm xô, tay ôm bình rượu, Caroline bước ra cửa. Tiết trời lạnh lẽo nhưng nắng vẫn rực rỡ y như hôm qua. Thường thường nàng sẽ đội một chiếc mũ bonnet để bảo vệ làn da khỏi ánh nắng mặt trời, nhưng nàng không muốn quay trở lên gác để moi nó ra từ trong va li. Nàng cũng đã có chút thời gian để chải lại tóc, búi nó lên sau gáy theo kiểu đơn giản như mọi khi. Váy nàng lấm bẩn vì lau chùi dọn dẹp, nhưng bây giờ móc áo đã được cài lại chính xác. Đây là cái váy giản dị nhất của Caroline, nhưng nó vẫn quá đẹp so với công việc tay chân vất vả mà nàng đang phải làm. Phần ngực váy ôm sát người được may bằng vải cotton màu hồng đậm, những dải muslin trắng viền quanh cái cổ rộng hình bầu dục, và phần tay của lớp áo lót bên trong cũng được may từ vải muslin. Lớp váy ngoài, được móc lên ở phía sau theo một bẫy giờ, cũng bằng vải cotton màu hồng đậm như phần thân trên, trong khi lớp váy lót bằng lanh có màu nâu sẫm sọc trắng. Hết thấy váy của Caroline đều được thiết kế để thu hút sự chú ý cũng như làm tôn lên vẻ đẹp đặc biệt của nàng. Cha nàng thường thích dẫn con gái đi quanh bất cứ thành phố nào mà họ đang có mặt để như những đối thủ tới bàn cờ bạc của ông vào buổi tối. Nhưng vì nàng đã bị sút cân nên bây giờ chiếc váy trở nên quá rộng, và nó đã bắt đầu sờn mòn quanh các đường viền. Đôi giày cao gót đi kèm với nó đã bị nàng bỏ lại và thay thế bằng đôi giày da đế thấp màu nâu nhạt thiết thực hơn. Kết quả là cái váy trông lại càng xệ xuống và lũng thũng hơn nữa; cũng may là nàng đã kịp lấy mấy cái ghim và kẹp gọng phần váy lót bên trong lên cho khỏi vướng chân. Chắc chắn sẽ chẳng có ai lấy làm chướng mắt với việc cổ chân nàng bị lộ một ít vì biện pháp tạm thời này. Hơn nữa, làm gì có ai ở đây đâu mà nhìn thấy cơ chứ?

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến cánh tay nàng nổi da gà. Vừa đi, Caroline vừa liếc nhìn về phía khu rừng. Bây giờ trông nó càng đáng sợ hơn bao giờ hết. Matt đã dặn phải men theo con suối. Chà, nàng sẽ làm vậy, với điều kiện con suối chỉ băng qua những khu đất

đã được phát quanh. Nàng sẽ chẳng đời nào đi vào trong rừng một mình đâu. Mặc xác cho anh em nhà Mathieson chết đói ra đấy!

May thay, con suối không dẫn vào rừng, Caroline sai bước, cố gắng không giật mình hoảng hốt trước mỗi tiếng động lạ lùng. Vai nàng mỏi nhừ vì xô thức ăn và bình rượu. Vùng đồng quên thật bao la, những hàng cây cao sừng sững như núi. Hết thấy mọi thứ ở thế giới mới này đều có vẻ to lớn hơn bản sao của chúng ở nước Anh! Khi nghĩ về điều đó, Caroline chợt hình dung ra vẻ to cao của anh em nhà Mathieson và thậm nhủ thêm rằng, ngay cả đàn ông cũng vậy.

Bỗng dung có thứ gì đó chuyển động ở phía cánh rừng. Một thứ gì đó to lớn, dường như đang di chuyển song song với nàng mà nàng chỉ thấy nó loáng thoáng qua khước mắt. Nàng liền quay ngoắt sang bên trái, đôi mắt tìm kiếm dưới những bụi cây thấp rậm rạp. Nhưng lúc ấy lại chẳng có lấy một nhánh cây nào rung động.

Tuy nhiên, nàng chắc chắn là nó ở đó. Chẳng còn để ý gì tới sức nặng của xô thức ăn và bình rượu nữa, Caroline vừa sai bước thật nhanh vừa liên tục liếc vội vào rừng.

Con suối vắt qua một sườn đồi thấp mọc đầy cỏ. Caroline thề với lòng rằng nếu lên đến đỉnh đồi mà vẫn không thấy anh em nhà Mathieson, nàng sẽ quay về nhà ngay lập tức. Nhưng ý nghĩ gớm ghiếc kia lại hiện lên, liệu nàng quay về thì có an toàn hơn không? Cho dù thứ đang theo dõi nàng là gì – nếu quả thực nàng đang bị theo dõi – thì nó chắc chắn cũng sẽ bám theo nàng.

Nỗi sợ hãi càng lúc càng dâng cao khi Caroline vội vã leo lên đồi. Lòng bàn tay nàng mướt mồ hôi cho dù cổ họng đang khô khốc. Khi lên tới đỉnh đồi, nàng ngoảnh nhìn lại – và kinh hãi nhận ra quả thực có một thứ gì đó đang theo dõi mình. Hay đúng hơn là một người nào đó.

Một gã thổ dân không mặc gì ngoài một miếng vải quấn ngang phần thắt lưng, trên người vẽ đầy vệt xanh đỏ đang đứng bên dưới những tán cây. Da gã có màu đất sét đậm, mái tóc đen rũ xuống tận vai, và khuôn mặt sắt đanh như một con chim ưng đang săn mồi. Gã đang nhìn nàng chăm chú, và ngay khi Caroline nhận thấy sự có mặt của gã, gã bắt đầu thoăn thoắt di chuyển về phía nàng.

Caroline há hốc miệng, ước gì con quỷ hiện hình kia chỉ là một sự tưởng tượng do trí óc nàng thù dật nên. Nhưng khi gã không biến mất, mà thay vào đó vẫn tiếp tục tiến về phía nàng, nàng bắt đầu lùi lại. Cái xô tuột khỏi tay nàng và lăn lông lốc xuống đường, làm rớt hết thức ăn ra ngoài. Chiếc bình cũng rơi xuống, đổ nghiêng trong đám cỏ cao, nhưng do được nút chặt nên rượu không bị chảy ra.

“Unnhh!” Gã đàn ông nhìn nàng chăm chăm, chỉ tỏ loạn xạ, và thế là quá đủ với Caroline. Nàng giơ cả hai nắm tay lên miệng và hét toáng lên.

Nghe thấy say lưng có tiếng hét gọi, nàng nhẹ nhõm nhận ra anh em nhà Mathieson đang ở ngay gần đó. Gã thổ dân cũng nghe thấy, và dừng lại như thể do dự. Caroline lại hét lên, rồi quay người bỏ chạy. Đúng lúc đó, Raleigh từ đâu chạy tới sượt qua người nàng, súa dữ dội và lao như bay về phía gã thổ dân. Nhìn thấy con chó khổng lồ, gã bèn quay gót chạy biến.

“Cái quái gì thế?” Cho dù chân khập khiễng, nhưng Matt là người chạy tới chỗ nàng đầu tiên. Caroline không biết là do anh ở gần nàng nhất hay sự hốt hoảng của nàng đã khiến anh có một nỗ lực phi thường. Tất cả những gì nàng biết khi lao mình vào ngực anh là anh thật rắn chắc, an toàn, quen thuộc và *có thực*, và trong lúc sợ hãi này, nàng rất cần anh. Áp mặt vào bộ ngực cứng rắn ấm áp của anh, những ngón tay níu lấy lớp vải áo lạnh mềm mại, nàng có thể

cảm nhận sức mạnh không gì lay chuyển của anh trên ngực nàng; đùi nàng ép vào những bắp chân cứng như sắt của anh, mũi nàng ngập đầy mùi hương đàn ông. Nhưng đôi tay đang ôm vòng quanh người nàng theo bản năng bỗng buông xuống. Anh nắm lấy khuỷu tay nàng và đẩy nàng ra. Cử chỉ này là không cần thiết. Khi Caroline nhận ra sự sợ hãi đã khiến mình làm gì, nàng liền lùi lại ngay. Má nàng đỏ bừng. Đúng lúc đó, ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt anh.

Chỉ trong một thoáng khi họ nhìn nhau, ký ức về buổi sáng nay lại trải ra giữa họ. Đôi mắt Caroline mở to trước thứ mà nàng đã một lần nhận thấy trong mắt anh. Đôi mắt xanh biếc của Matt sáng rực lên trên khuôn mặt sẫm màu, bồn chồn, ham muốn – và rồi, trước khi nàng có thể chắc chắn, hoặc thậm chí phản ứng bằng một sự rùng mình ác cảm, chúng lập tức biến đổi. Ngay khi Robert, Thomas và Daniel chạy huỳnh huých tới chỗ họ, sức nóng mãnh liệt trong đáy mắt xanh thăm thẳm ấy vụt tắt. Chúng trở nên vô cảm, lạnh lùng và xa cách, khiến Caroline tự hỏi liệu có phải nàng vừa nhìn nhầm không? Phải chăng vì sự nhạy cảm quá đổi của nàng với những chuyện thế này mà nàng đã tưởng tượng ra niềm khao khát trong đôi mắt ấy?

“Có chuyện gì vậy?” Daniel vừa hỏi vừa thờ hồng hộc. Bàn tay Matt đã buông khuỷu tay nàng. Vẫn còn run rẩy, Caroline rời mắt khỏi Matt để nhìn em trai anh.

“Có một gã thô dân,” nàng trả lời bằng giọng run run, chỉ vào chỗ gã đàn ông đó vừa đứng lúc nãy. “Hắn xông ra từ khu rừng đằng kia.”

“Nhặng xì lên chỉ vì một gã Da Đỏ thôi ư?” Robert gay gắt nói. Ánh mắt nàng xoay sang anh ta, nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Thomas đã kêu lên.

“Thức ăn của chúng ta!” anh ta chỉ vào chỗ đồ ăn đã được nàng chuẩn bị cẩn thận nay chỉ còn mấy quả táo và bó hành. Raleigh, với vẻ mặt hớn hờ, đang ngấu nghiến một ổ bánh mì. Ngay cả khi cánh đàn ông đồng thanh hét toáng lên, con chó nuốt vội ổ bánh mì đó và ngoạm lấy ổ thứ hai, lôi nó ra khỏi miếng vải bọc.

“Bỏ xuống! Bỏ xuống, đồ láo toét!”

Cả bốn người đàn ông đều chạy xuống sườn đồi theo phản xạ tự nhiên. Raleigh liền chạy biến vào rừng với ổ bánh mì ngoạm trong miệng, còn Robert và Thomas thì vừa la hét vừa đuổi theo sau nó. Matt và Daniel đã bỏ dở việc rượt đuổi khi mới chạy xuống được nửa chừng con dốc, vì thấy rõ việc đó là vô ích. Cảm thấy phần nào tội lỗi - mặc dù nàng không biết tại sao mình lại phải chịu trách nhiệm với những gì đã xảy ra – Caroline trông theo Matt. Anh đang nhặt mấy quả táo và mấy cọng hành nằm lăn lóc trên đường mà không buồn nhìn nàng lấy một lần. Chỗ thịt lợn muối xông khói rõ ràng cũng đã chịu chung số phận với ổ bánh mì.

“Đó là một gã thổ dân thật mà,” Caroline thanh minh khi Matt leo trở lên.

“Thường thường những người Da Đỏ ở quanh đây rất thân thiện. Thi thoảng chúng tôi còn giao dịch với họ. Chắc chắn là anh ta muốn gì đó, và những tiếng hét của cô đã làm anh ta sợ.” Vẻ mặt Matt hoàn toàn không biểu lộ điều gì, nhưng Caroline cảm thấy tội lỗi hơn bao giờ hết. Nàng cũng thấy mình ngớ ngẩn nữa, khi hoảng hốt chỉ vì một người thổ dân (mặc dù lúc đó nàng chẳng thấy ngớ ngẩn chút nào) và cả chuyện nàng tưởng lầm rằng Matt đã bị mình thu hút.

“Ít ra rượu cũng không bị làm sao.” Daniel mừng rỡ nhặt cái bình và giơ nó lên khi tới chỗ họ.

“Tuyệt quá nhỉ. Chúng ta sẽ ‘được’ nhắm rượu với táo và hành,” Robert mỉa mai nói. Anh ta cũng đã đi lên đỉnh đồi cùng với Thomas, người xách cái xô rỗng không trong tay.

“Chỉ vì cô ta sợ một người Da Đỏ.” Giọng Thomas cũng đầy nhạo báng.

“Bởi vì con chó bắt trị của các anh đã ăn mất thức ăn thì đúng hơn!” Caroline xoay sang Thomas, hai tay chống nạnh.

“Cô không thể đổ tội lên đầu Raleigh khi chính cô làm rơi cái xô trước!”

“Ồ, tôi không thể đổ tội cho nó sao? Coi chừng có ngày tôi cho nó vào nôi đấy!”

“Cô mà làm gì nó thì....”

“Đủ rồi!” Matt gầm lên, và Caroline nhăn mặt trước âm lượng khủng khiếp của tiếng quát ấy. Nhưng có như thế thì Thomas và những người còn lại mới im lặng được. “Táo và rượu cũng đủ giúp chúng ta ấm bụng cho đến bữa tối. Có những ngày chúng ta còn không có nhiều như thế mà ăn kìa. Nhưng lúc chuẩn bị bữa tối, cô cũng nhớ cho rằng hôm nay chúng tôi không có gì mấy bỏ bụng nhé.”

Câu nói cuối cùng dành cho Caroline là một lời nhắc nhở không mấy tế nhị về thiếu sót của nàng tối hôm qua.

“Ồ, anh cứ yên tâm, lần này tôi sẽ chuẩn bị đủ cho toàn bộ quân lính của nhà vua!”

“Quân của Cromwell thì đúng hơn.” Nói đến đó, Matt mỉm cười với Caroline. Môi anh chỉ khẽ nhếch lên nhưng cũng đủ khiến mắt nàng mở to trước vẻ điển trai đến sững sờ của anh. Cho dù anh là

một kẻ theo phe Cộng hòa, cho dù anh luôn làm nàng tức điên lên, cho dù anh là một người đàn ông, nàng cũng không thể phủ nhận rằng anh rất đẹp. Nếu trái tim nàng không vĩnh viễn bao bọc trong sắt thép để chống lại đàn ông, thì nó có thể đã chao đảo trước một người như anh.

“Thôi, tôi về để các anh ăn cho ngon miệng.” nàng lẩm bẩm, cố gắng hết sức rời mắt khỏi anh.

“Rõ là thế rồi,” Thomas xì giọng, ngay khi Caroline bắt đầu đi xuống đồi.

“Caroline!” Daniel ngăn nàng lại. Nàng ngoảnh lại, nhìn anh ta tò mò. “Nếu cô sợ về nhà một mình, tôi sẽ đi cùng cô.”

Từ vẻ mặt của mấy người đàn ông khi họ lần lượt nhìn anh ta chằm chằm, nàng biết rằng một lời đề nghị như thế sẽ khiến Daniel bị cười cho thối mũi. Nghĩ đến gã thổ dân là Caroline lại thấy ròn rợn, nhưng Matt đã nói gã vô hại và nàng tin tưởng Matt. Hơn nữa nàng cũng chẳng muốn thừa nhận là mình vẫn sợ trước mặt những gã đàn ông vô cảm này!

“Cám ơn vì lời đề nghị tốt bụng của anh, nhưng tôi không sợ đâu,” nàng nói nhanh và lại tiếp tục bước.

“Caroline!” Nàng mới đi chưa được dăm bước thì đã bị gọi giật lại, lần này là Matt.

“Gì nữa thế?” Nàng quay lại, nhú mày ngạc nhiên khi thấy anh đang đi xuống đồi về phía nàng. Không phải là anh định hào hiệp đưa nàng về nhà đấy chứ? Kỳ lạ làm sao, tim nàng đập thình thịch trước ý nghĩ đó.

“Vì cô đang để lộ cho chúng tôi thấy cổ chân trần của cô...” Anh nói khẽ chỉ đủ để mình nàng nghe thấy, và giọng anh nhuốm một vẻ tức giận ngấm ngầm khiến nàng nổi nóng trước cả khi anh nói hết câu. “Chiều nay cô nên chọn chiếc váy khác đứng đắn hơn. Cái váy cô mặc hôm đến đây đã gần như để lộ ngực cô đấy.”

Khi nghe ra những lời anh nói, Caroline đứng thẳng người lên, đôi mắt nảy lửa. “Chiếc váy đó quá rộng, còn chiếc này tôi chỉ kẹp chân váy lên để đi lại cho đỡ vướng thôi!”

“Cứ cho là thế đi chẳng nữa,” anh nghiêm nghị, “ở Connecticut này chúng tôi đã quen nhìn thấy phụ nữ ăn mặc kín đáo hơn rồi.”

Và rồi, trước khi Caroline có thể thốt ra bất cứ câu đáp trả giận dữ nào đang nảy ra trong đầu nàng, anh đã quay gót và bước về chỗ mấy cậu em trai. Họ đã đi xuống bên kia đồi.

Sau bữa tối hôm đó, họ quanh quẩn trong nhà và tỏ vẻ chú tâm vào công việc mình đang làm, ít nhất là ở bề ngoài. Caroline cọ rửa đồng đĩa và lau chùi căn bếp, tự thấy mình kỳ cục khi hài lòng với một công việc nhàm chán như thế. Lũ trẻ thì ngồi làm bài tập bên ánh nến trên bàn. Daniel sửa yên cương còn Thomas thì mài dao. Robert ra chuồng gia súc để lấy về khúc gỗ to bằng thân cây vồn nằm chềnh ềnh ở phòng khách mà chính Caroline đã sai Daniel đem cất nó đi. Robert nói anh ta sẽ đẽo một cái ghế từ nó, mặc dù Caroline nghĩ hiện giờ trông nó chẳng giống một cái ghế chút nào. Matt đang làm mấy việc vặt bên ngoài. Anh đã ra ngoài ngay sau khi ăn xong, và từ bấy đến giờ Caroline vẫn chưa thấy mặt mũi anh đâu cả. Hai người chưa nói một lời với nhau từ sau cuộc trò chuyện cuối cùng ở trên đồi, và nàng vẫn mặc cái váy đã khiến anh chướng mắt. Trong lúc dọn bữa, nàng đã âm thầm trưng nó ra như thể nó là một cái huy hiệu độc lập. Nhưng dù Matt có để ý thì anh cũng chẳng nói gì. Sau khi cất công khiêu chiến, Caroline cảm thấy hơi thất vọng.

Bây giờ, nàng vừa rắc cát lên sàn để đánh bóng vừa quan sát Davey. Thằng bé đang mím môi mắt nhắm lại tập viết, bên cạnh là một cái ca úp ngược nhốt con ếch nhỏ mà nó mới bắt được. Cứ chốc chốc nó lại đưa tay hất mớ tóc mái bồm xồm rủ xuống mắt. Caroline đã dành cả buổi chiều để giặt giũ, khâu vá, là phẳng quần áo cho Davey và John, mong ngóng được nhìn thấy ngoại hình sáng sủa hơn của chúng khi đi học vào sáng mai. Nàng quyết định rằng điều duy nhất còn thiếu chính là cắt tóc cho chúng. Nàng quyết tâm sẽ sửa chữa thiếu sót này.

“Phù!” Cuối cùng Davey cũng xô cái ghế ra sau với vẻ cực kỳ nhẹ nhõm.

“Xong hết rồi à?” Caroline vui vẻ hỏi, sau khi đã đi lấy đủ kéo, ghế và lược. Như đã đoán trước, Davey không buồn đáp lại nàng, nhưng cái cách nó nhảy ra khỏi bàn để tới chỗ Daniel bên lò sưởi đã cho nàng câu trả lời.

“Tốt lắm,” nàng tiếp tục, như thể đứa trẻ vừa trả lời vậy. “Bây giờ thì chúng ta đã có thời gian để cắt tóc cho cháu trước khi cháu đi ngủ. Và cho cả John nữa.”

Cả hai thằng bé đều quay lại nhìn nàng như thể bị kéo bằng những sợi dây vô hình.

“Cái gì?” John hỏi, miệng há hốc, trong khi Davey, nhìn chăm chăm cái kéo và cái ghế đang đợi, phản ứng dữ dội hơn.

“Không muốn cắt tóc đâu!” Nó quắc mắt nhìn nàng và nép vào đằng sau Daniel.

“Cắt tóc xong trông cháu sẽ rất đẹp trai, mà tóc sẽ không bị xòa xuống mắt nữa,” Caroline dỗ dành, rón rén nhích lại gần nó như một tay thợ săn đang lại gần một con thỏ.

“Không!”

“Nào, Davey...” Daniel khẽ nói.

“Có chuyện gì vậy?” Robert hỏi, thò đầu vào qua ngưỡng cửa phòng khách.

“Tốt hơn hết cô nên để bọn trẻ yên.” Thomas đã tới đứng cùng Robert ở ngưỡng cửa, tỏ vẻ thù địch thấy rõ. Đoán ra ông chú nào sẽ

đứng về phía mình, Davey liền rời khỏi Daniel để men theo mép phòng tới chỗ Thomas.

“Thom, em làm thế không giúp ích được gì cho bọn trẻ đâu,” Daniel quả trách.

“Thằng bé chẳng việc gì phải cắt tóc nếu nó không muốn.” Thomas đáp.

Caroline nghiêng răng, cố giữ vẻ mặt hòa nhã.

“Davey, cháu không sợ chuyện cắt tóc nhỏ nhặt này đâu chứ! Không đau tí nào đâu!” nàng nói.

Davey đã đến bên Thomas và bám chặt chân anh ta như một con sao sao.

“Đừng để cô ta chạm vào cháu, chú Thom! Cháu ghét cô ta!”

“David Mathieson!” Matt xuất hiện ở cửa phòng giữ đồ, cởi áo khoác và mang theo một chút khí đêm lạnh lẽo vào phòng. Đôi mắt anh ta trừng trừng nhìn cậu con út cảnh cáo. “Con phải lễ phép với dì Caroline, con có nghe cha không?”

“Nhưng cha à, cô ta muốn cắt tóc của con!” Davey rên rĩ, và buông tay khỏi chân của Thomas để chạy về phía cha mình. Nó ôm choàng lấy chân Matt giống như vừa mới ôm chân Thomas lúc nãy. Matt đặt tay lên đầu con trai, gạt mớ tóc lòa xòa trước trán nó khi nó ngẩng lên nhìn anh van vỉ.

“Cả con nữa!” John vội xen vào.

“Cha thấy cả hai đứa đều cần cắt tóc rồi đấy,” Matt nói.

“Cha!” Cà hai đứa trẻ đều đồng thanh la to như thể mình bị phản bội.

“Thật ra, tôi nghĩ tất cả chúng tôi đều cần cắt tóc.” Matt nhìn Caroline đang đứng bên kia căn phòng. “Bao gồm cả tôi nữa. Liệu cô có thể đảm đương nổi không?”

“Ồ... dĩ nhiên là được.” Cho dù Caroline có sừng sốt chút nào khi nghĩ đến cảnh làm một việc thân mật như thế với Matt – và dĩ nhiên cả các em trai anh nữa – thì nàng cũng đủ tỉnh táo để không thể hiện ra mặt.

“Tốt lắm. Ai trước nào?”

“Bắt thăm đi cha!” John nói, đột nhiên có vẻ hào hứng.

“Ý hay đấy.” Matt đi vào phòng giữ đồ, bút máy cọng rom từ cái chổi cất ở đó và quay trở lại với bàn tay nắm chặt thò ra sáu cọng rom. “Ai bắt được cọng rom ngắn sẽ cắt trước. John?”

John rút một cọng.

“Davey?”

“Nhưng con không muốn cắt tóc đâu!”

“Davey!”

Davey rút một cọng.

“Rob?”

Robert rút một cọng.

“Dan?”

Daniel rút một cọng.

“Thom?”

“Chờ đã! Em cũng không muốn cắt tóc!”

Matt gườm gườm nhìn anh ta. Thomas đành rút một cọng.

“Vậy ai rút được cọng ngắn?” John cau mày hỏi. Tất cả mọi người đều gio cọng rơm của mình lên.

“Chính là cha!” Davey thích thú reo lên, và quả đúng là thế. Sợi rơm ngắn đang nằm lại trong tay Matt. Anh nhìn nó trong một thoáng, có vẻ hơi lúng túng, rồi liếc về phía Caroline. Nếu nàng cảm thấy căng thẳng dù chỉ một chút thôi, nàng cũng quyết tâm không để lộ ra mặt.

“Ngồi đi,” nàng nói với giọng thản nhiên nhất có thể, chỉ vào cái ghế mà nàng vừa bày ra. “Xong ngay thôi. Và cũng sẽ chẳng đau tí nào.”

“Cô làm tôi yên tâm đấy.” Nếu trong câu nói đó có chút giễu cợt nào, Caroline cũng chẳng lấy làm phiền lòng. Anh cứ thử nói một điều không hay ho gì với nàng trong lúc tay nàng đang cầm kéo đi, đầu anh sẽ trọc lông lốc như quả trứng ngay tức khắc.

Hắn là Matt đã đọc được suy nghĩ trong đầu nàng. Ngay khi anh ngồi xuống ghế và để mặc nàng buộc một cái khăn quanh cổ, anh liền hướng đôi mắt xanh sáng rục vào nàng.

“Chỉ cần cắt hỏng một lọn thôi, chưa tới sáng mai tóc cô cũng sẽ rụng thúi lụi đấy,” anh thì thầm đe dọa.

“Anh không tin tưởng tôi à?” Caroline hỏi lại cũng với giọng khê khàng như thế và bập bập cây kéo như để trêu chọc anh.

Rồi sau đó cả năm người nhà Mathieson còn lại đều tụ tập xung quanh họ, mở to mắt chăm chú chứng kiến con chiên đầu tiên, và cũng là người đáng sợ nhất, được cắt tóc. Cuộc trao đổi thì thầm giữa Caroline và Matt bất đắc dĩ phải ngưng lại.

Caroline nhắc cái lược lên và đi vòng ra đằng sau Matt. Nàng ngấp ngừng trong một thoáng, chăm chú nhìn mái tóc đen dày của anh. Vai và lưng anh cao vượt hẳn lên so với cái lưng ghế nhỏ hẹp, đôi chân dài duỗi ra trước mặt, và hai cánh tay khoanh trước ngực với vẻ gầy như hăm dọa. Hàm anh nghiêng chặt lại, đôi mắt nhìn thẳng về đằng trước. Nhìn chăm chăm vào gáy anh, nơi vô số những lọn tóc đen ánh lên xanh thẫm đang cuộn lại mềm mại, Caroline bỗng thấy trong lòng xốn xang kỳ lạ. Trong một khoảnh khắc thoáng qua, nàng bỗng thèm được lướt ngón tay lên cái cổ để trần, dễ bị tổn thương ấy. Hình ảnh đó khiến nàng cứng người lại. Nàng suyt chút nữa đánh rơi cái lược và quay mặt đi. Nhưng rồi, ý thức cao độ về các khán giả đang hiếu kỳ xung quanh, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng hết sức để kiềm chế những cảm xúc của mình, và chải lược lên tóc Matt.

Thật lạ là Caroline không hề cảm thấy ghê tởm. Không rõ do nàng biết anh không phải mối đe dọa với mình, hay vì nàng hoàn toàn kiểm soát được tình huống này. Nhưng dường như anh cảm nhận được sự thay đổi trong thái độ của nàng. Lúc nàng vòng ra trước mặt anh để cắt những lọn tóc rủ trước trán, anh ngẩng lên nhìn vào mắt nàng với vẻ suy đoán.

“Tiếp theo là con đây, Davey,” Matt nói, phá vỡ cảm giác mê hoặc nảy sinh khi ánh mắt họ giao nhau bằng cách chuyển sang tìm kiếm cậu con trai – nó đang tròn xoe mắt theo dõi cùng với những người còn lại. Anh nhồm dậy khỏi ghế, cởi cái khăn khỏi vai và ấn Davey vào chỗ anh vừa ngồi. Mặc dù anh vẫn còn vài lọn tóc cần cắt, nhưng Caroline cũng không phản đối. Những gì đã diễn ra – và

không diễn ra – trong lòng nàng khi nàng chạm vào anh cần có thời gian để lắng dịu lại.

Tâm trí vẫn còn hướng về Matt, Caroline vuốt vuốt mái tóc mềm của Davey trong vô thức khiến thằng nhóc lắc mạnh đầu để hất tay nàng ra. Caroline lập tức quay về thực tại. Nàng thoãn thoắt cắt tóc cho Davey, cố gắng không cảm thấy bị tổn thương khi nó cứ cố gồng mình lên trước sự chăm chú của nàng. Nàng vừa dùng tay, nó lập tức nhảy bật dậy với một tiếng thở phào nhẹ nhõm và lùi lại tận đầu kia căn phòng. Rõ ràng việc chiếm được cảm tình của thằng bé này sẽ không hề dễ dàng. Bây giờ nó còn có vẻ căm ghét nàng hơn cả hồi nàng mới đến đây nữa.

Robert là người tiếp theo, và Caroline mau chóng hoàn thành nhiệm vụ mới với anh ta cũng như với những người còn lại. Chỉ trong vòng nửa tiếng đã xong xuôi hết cả, và Matt yêu cầu lũ trẻ đi ngủ. Dù đôi mắt đã díp lại nhưng vẫn còn hậm hực, nên ban đầu Davey có vẻ chống đối, cứ ngồi thu lu một góc không chịu nhúc nhích. Matt chống hai tay lên hông, nhìn chăm chăm cậu con trai ương bướng, rồi khuôn mặt anh chợt dịu đi. Anh cúi xuống xốc nách thằng bé, tung nó lên cao rồi lại đỡ lấy nó. Thế là Davey cười khúc khích, hai tay ôm choàng lấy cổ cha, hai chân quặp chặt quanh hông cha, chịu để cho cha bế về phía cầu thang. John vừa cười vừa chạy theo. Caroline cũng cười tùm tùm. Sự ấm cúng trong cảnh tượng vừa rồi đã làm trái tim nàng xúc động. Trong lúc họ rời đi, nàng ngấm nhìn tác phẩm của mình trên ba mái đầu bắt mắt y hệt như nhau với vẻ hài lòng và ngạc nhiên khi thấy mình hãnh diện trước sự điển trai của người đàn ông này và các con anh. Nàng vội gán cảm giác đó cho sự thỏa mãn khi làm tốt công việc và rồi né tránh kiểm tra lại những cảm xúc của mình.

Dọn dẹp lại căn bếp lần cuối, Caroline nhào thêm bột rồi đi lên gác. Vì không có ai nói gì khác với nàng, nên nàng lại ngủ trên

giường của Matt.

Nhưng trên giường không chỉ có một mình nàng. Khi chui vào giữa lớp chăn nệm trong bóng tối, ngón chân nàng chạm phải thứ gì đó – và nó chuyển động! Có một sinh vật đang ở dưới đó! Lạnh lạnh và hơi ẩm ướt và... không phải là một con rắn đấy chứ!

Chưa nghĩ xong Carolin đã nhảy ra khỏi giường. Bản năng của nàng – và có lẽ cả cái ký ức về việc bị chế nhạo lúc trưa – đã giúp nàng ngăn lại một tiếng hét. Nàng rùng mình, đánh đá lửa và thấp nển lên. Rồi nàng quay trở lại giường, sẵn sàng nhảy tránh lối cho con vật nhanh nhất nếu cần, và hất tung cái chăn lên.

Ở phía cuối giường, một con ếch nhảy ra giữa nệm.

Trong một thoáng, Caroline chỉ nhìn nó chằm chằm. Nàng không sợ ếch – nhưng làm thế quái nào mà một con ếch lại chui vào giường nàng được nhỉ? Rồi Caroline nhớ ra Davey và con vật cưng mà thằng nhóc mới bắt.

Ôp ôp! Con ếch cất tiếng kêu và lại nhảy lên, lần này nó nhảy ra tận mép nệm. Thêm một cú nhảy nữa là nó sẽ đáp xuống sàn.

Caroline liền tóm lấy cái bình đặt trên chiếc bàn cạnh giường để chụp con ếch. Cái bình sẽ nhốt yên nó suốt đêm, và sáng mai nàng sẽ biết mình phải làm gì với nó.

Dĩ nhiên là nàng sẽ trả nó về với chủ nhân thực sự của nó. Hẳn con ếch chính là một “món quà” mà Davey “dành tặng” cho nàng, với mục đích khiến nàng hét toáng lên và bỏ chạy ra khỏi nhà, không bao giờ trở lại nữa. Chắc hẳn lúc này cu cậu đang lắng nghe chăm chú lắm đây.

Caroline nhoén miệng cười. Thằng bé sẽ phải chờ đợi thật lâu và mệt mỏi, để rồi cuối cùng sẽ nhận được một sự ngạc nhiên.

Cảm giác khá hơn nhiều so với những gì nàng đã tưởng tượng hai mươi tư giờ trước, Caroline trở lại giường. Lần này nàng ngủ thiếp đi từ lúc đầu còn chưa chạm gối.

Sáng hôm sau, Caroline đợi cho đến lúc thích hợp rồi mới thả con ếch vào lòng Davey để không một ai hay biết. Cánh đàn ông đang ngồi quanh bàn, ngốn ngấu bữa sáng như thường lệ. Chỉ Davey là có vẻ không được ngon miệng. Lúc nó xuống dưới nhà, Caroline đang bình thản khuấy cháo. Nàng chào nó mà không tỏ vẻ gì khác lạ, và từ lúc đó nó bắt đầu bồn chồn không yên. Bây giờ, khi cánh đàn ông đồng loạt đứng dậy, Davey trông lại càng sợ sệt hơn. Đó chính là thời điểm mà Caroline lựa chọn để trả lại con ếch cho thằng bé.

Ôp ôp! Con vật nhảy lên và cất tiếng kêu, nhưng Davey đã chớp lấy nó, ấn vào đùi, và tiếng kêu của nó lập tức chìm ngấm giữa tiếng ồn xung quanh.

Davey nhìn nàng với ánh mắt xấu hổ vì tội lỗi. Caroline cúi xuống thì thầm vào tai thằng bé.

“Nếu cháu muốn giữ nó, tốt hơn hết là cháu đừng mang nó vào trong nhà nữa. Millicent khoái thịt ếch lắm đấy.”

Davey tỏ vẻ kinh hãi trước câu nói đó và liếc vội xuống bàn tay đang khum lại. Caroline đứng thẳng người dậy, vẫn giữ vẻ mặt bình thản, và chợt nhận thấy Matt đang nhìn nàng chăm chăm, lông mày anh nhíu lại.

“Có gì không ổn à?” anh hỏi, ánh mắt hết nhìn Caroline lại liếc sang cậu con út. Davey trông tội lỗi hơn bao giờ hết, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt con ếch.

“Không có gì cả,” Caroline vui vẻ trả lời. Nàng có thể chắc chắn rằng Davey đã nhìn nàng với ánh mắt gần như biết ơn lúc nó trườn ra khỏi ghế.

“Đi thôi, anh John, không thì muộn học đây,” nó giục anh trai. Một tay cầm con ếch bỏ tọt vào túi, tay kia nó chộp lấy bảng tập đọc rồi bám theo anh trai.

“Không có gì ư?” Matt lại hướng ánh mắt sắc bén về phía nàng. Caroline lắc đầu. Matt đành bỏ qua chuyện này mặc dù vẫn còn nhú mào nghi ngờ.

“Chúng tôi sẽ vẫn làm việc trên cánh đồng phía nam.” Anh chỉ nói vậy khi cùng những người còn lại chuẩn bị rời đi. Đang lúi húi lau chùi cái bàn, Caroline liền đứng thẳng người dậy, nhú mào với Matt, chưa hiểu ra ngay ý anh là gì.

“Nhớ mang đồ ăn trưa,” anh nói cho rõ hơn, “và lần này, cố gắng đừng để con chó xoi tái hết đây.”

Caroline rên rỉ khi nhớ lại rũi ro của ngày hôm qua. Nàng đã quá mệt mỏi với bao nhiêu việc đang đợi trước mắt, giờ lại thêm việc chuẩn bị và đi đưa thức ăn cho anh em nhà họ. Nhưng cánh đàn ông đã đi khuất, và chẳng còn ai ngoài Millicent nghe thấy nàng. Thế nên Caroline đành rót sữa cho con mèo, vét nốt chỗ cháo còn lại để ăn và cố gắng tỏ ra lạc quan: ít nhất thì nàng đã dạy cho Davey một bài học. Thằng bé có thể sẽ tôn trọng nàng sau chuyện này, cho dù những người còn lại thì không.

Bữa ăn nàng chuẩn bị hôm nay cũng giống như hôm qua, chỉ khác là thịt lợn muối được thay bằng thịt nai. Đến giờ đưa com, Caroline lại bắt đầu đi men theo bờ suối. Nhưng lần này chân nàng bước nhanh hơn, và nàng lội qua con suối để đi sang phía bờ bên kia

cách xa khu rừng. Nước lạnh căm căm, gió thổi vi vút, và Caroline rừng mình ón lạnh. Vừa vội vã rảo bước, vừa mãi liếc nhìn cánh rừng nên Caroline không nhận ra mình đã đi bao xa, cho đến khi nàng nghe thấy tiếng rìu bõ đều đều. Một bài thánh ca lạc điệu đang được cất lên để cổ vũ những người làm việc. Đích thị là nàng sắp đến nơi rồi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng lên được đỉnh đồi và nhìn thấy họ. Daniel và Robert đang làm việc giữa cách đồng. Daniel cày đất lên, Robert theo sau, gieo hạt và vùi lại. Ở đầu kia của cánh đồng, Matt đang vừa hát vừa bõ rìu vào thân một cây sồi khổng lồ còn Thomas ra sức đẩy nó. Cái cây này cao vượt hẳn lên so với những cây xung quanh. Tán lá của nó vươn ra quá xa che gần hết ánh sáng mặt trời rọi xuống cánh đồng. Có lẽ đó là lý do Matt và Thomas đang nỗ lực để chặt nó.

Mặc dù trời hôm nay rất lạnh nhưng Matt vẫn coi trằn làm việc, thân hình anh lấp loáng mồ hôi. Kể cả nhìn từ một khoảng cách xa thế này, cơ thể hình chữ V rắn chắc của anh vẫn nổi bật thấy rõ. Những múi cơ ở lưng và cánh tay anh nổi lên cuồn cuộn khi anh vung rìu. Trong lòng Caroline bỗng trào lên một cảm giác ngưỡng mộ.

Raleigh trông thấy Caroline đầu tiên. Nó băng nhanh qua cánh đồng và sủa inh ỏi khiến nàng giật nảy mình. Cả bốn người đàn ông đều quay lại xem thứ gì khiến con chó kích động đến thế, trong khi Caroline, không thể kiềm chế được, bắt đầu bước lùi. Phải cố gắng lắm nàng mới dừng lại được và đứng yên một chỗ. Nàng sẽ vượt qua nỗi sợ chó nếu nàng cần phải làm vậy! Và thật ra, nó cũng đâu có xâu xé gã Da Đỏ; vậy thì chắc là nó cũng sẽ không ăn tươi nuốt sống nàng đâu.

“A! Thức ăn tới rồi!” Daniel reo lên khi nhìn thấy Caroline. Anh ta và Robert đặt ngay dụng cụ xuống để tới chỗ nàng. Matt, liếc

nhanh một cái rồi lại tiếp tục chặt cây, tuy nhiên anh đã ngừng hát. Thomas ở lại với anh. Raleigh tới chỗ nàng trước nhất. Nó nhảy lên mừng rỡ quanh người Caroline, sửa ăng ẳng làm nàng ù cả tai.

Đúng lúc đó thì một cơn gió lùa qua váy Caroline làm nó bay lên phấp phới. Vì cả hai tay đều đang bận cầm đồ nên nàng chẳng biết làm thế nào để những người đàn ông đang lại gần không nhìn thấy đôi chân mình. Tệ hơn nữa là cả Daniel và Robert đều đang nhìn nàng không chớp mắt. Nàng chỉ còn biết tạ ơn trời là sự chú ý của Matt vẫn tiếp tục dồn vào cái cây. Nàng không muốn bị trách cứ thêm một lần nào nữa.

Daniel và Robert đã tới chỗ nàng. “Dừng lại, Raleigh!” Daniel quát lên rồi đón cái xô từ tay nàng, còn Robert lẳng lặng cầm lấy cái bình. Lúc hai tay nàng được rảnh rang để giữ váy thì gió cũng đã lặng. Vừa để mắt canh chừng Raleigh – lúc này nó đã thôi sửa mà chuyển sang hít hít ngửi ngửi không khí một cách thích thú khi cánh đàn ông lục lọi cái xô – Caroline vừa xoay xoay vai. Rõ ràng cơ thể nàng vẫn chưa quen làm những việc tay chân nặng nhọc.

“Bánh mì mới ra lò!” Daniel vừa giơ ổ bánh mì lên vừa reo mừng như một đứa trẻ được cho đồ chơi mới. “Và thật nài nữa chứ! Đúng là một bữa tiệc! Rob nhỉ?” Giọng anh ta đầy hân hoan.

“Ít ra thì lần này con chó cũng không xoi mất thức ăn,” Rob đáp, đón một mẩu bánh mì từ tay Daniel rồi bỏ vào miệng. Vừa nuốt anh ta vừa quay sang gọi hai người kia. Họ quay lại nhìn, vẫy tay và rồi bỏ việc đấy mà tới chỗ cả ba đang đứng. Thân cây sồi khổng lồ in hằn một vết toác lớn, trông giống hệt một cái miệng cười trắng xóa, nhưng nó vẫn đứng trơ. Caroline đoán Matt và Thomas sẽ giải quyết được nó sau khi được tiếp thêm năng lượng.

“Này, phần cho bọn em một ít với chứ!” Thomas vui vẻ hét lớn với các anh. Đằng sau anh ta, Matt đi với nhịp bước thong thả hơn,

chiếc rìu đựng đưa trên vai.

“Em nên đi nhanh lên!” Robert gọi với lại, nhoen miệng cười rồi véo thêm một mẩu bánh mì bỏ vào miệng. Rõ ràng hành động đó chỉ để trêu tức cậu em, và nó đã có tác dụng vì Thomas lập tức lớn tiếng phản đối và chạy thật nhanh tới. Lại một cơn gió mạnh nổi lên lùa qua váy của Caroline và thổi tung bay mái tóc của cánh đàn ông. Lần này nàng dùng cả hai tay chặn lại phía trước chân váy để giữ sự đoan trang của mình. Đúng lúc đó, một tiếng rắc lớn bỗng vang lên trong không trung.

Caroline ngẩn ra trong một thoáng. Rồi nàng giật thót mình khi nhận thấy cây sồi khổng lồ đang từ từ đổ xuống cánh đồng. Cơn gió mạnh lùa vào trong những cành lá của nó rõ ràng làm nốt phần việc của hai anh em Mathieson. Nàng mở to mắt nhìn trân trân cái cây đồ sộ, sau một hồi chao đảo đã bắt đầu ngã dần xuống.

Bên cạnh nàng, Daniel chột hét lên, giọng khản đặc. Nhìn theo ánh mắt hoảng hốt của anh ta, Caroline thấy được lý do vì sao anh ta lại sợ hãi đến thế. Trong bóng râm của cái cây đang đổ, Matt bị vấp và ngã sòng xoài. Tuy anh nhồm dậm gôn như ngay lập tức, nhưng cái chân bị tật đã làm chậm nhịp bước khiến anh không kịp thoát ra. Thế rồi cái cây đồ sộ sầm xuống làm rung chuyển cả mặt đất, nảy lên một lần rồi nằm bất động, chỉ những tán lá còn rung rinh.

Caroline chỉ kịp hét lên, Daniel và Robert đã chạy tới chỗ mà Matt vừa biến mất.

“Matt! Matt! Chết tiệt, anh ấy đâu rồi?”

“Anh ấy đây này! Nhanh lên, giúp em gạt mấy cành cây này ra!”

“Ôi, Chúa ơi, anh ấy...?”

Tuy Caroline lao như bay tới chỗ tai nạn, nhưng nàng vẫn không nhanh bằng Daniel và Robert. Họ tới chỗ cái cây chỉ sau Thomas có một chút. Cả ba người họ đều chững lại vài giây, đau đớn nhìn vào đám cành lá vẫn còn đang rung động. Lúc nàng hôn hển tới nơi thì họ đã tìm thấy anh. Daniel bò bằng cả hai tay hai chân, lách vào giữa những cành cây đang cắm xuống mặt đất như đám rặng nĩa dựng đứng để tới chỗ anh trai.

“Anh ấy còn sống!” Trước tiếng kêu nghèn nghẹn của Daniel, Caroline trút ra một hơi thở mà nàng thậm chí còn không biết là mình đã nín nhịn bấy giờ. “Nhanh lên! Chúng ta phải nâng cái cây này ra khỏi người anh ấy! Anh ấy bị mắc kẹt, lại còn bị thương nữa!”

Robert và Thomas đã chui qua đám cành lá rậm rạp để tới chỗ Daniel đang quỳ gối. Caroline lom còm bò theo, tim đập thình thịch như trống dồn vì lo sợ. Cái cây to lớn và nặng khủng khiếp. Matt chắc hẳn đã bị nó nghiền nát. Cầu Chúa cho anh ấy bất tỉnh, để anh ấy không cảm thấy gì cả, nàng nghĩ. Nhưng rồi nàng nghe thấy tiếng anh rên rỉ. Nếu lúc này anh có ngất đi thì giờ cũng đã tỉnh lại rồi. Những tiếng rên yếu ớt của anh nhuộm đầy đau đớn.

Tim Caroline quặn thắt khi nàng nhìn thấy, qua đám lá xanh um tùm, mái đầu đen của Matt đang úp xuống mặt đất màu mỡ của

cánh đồng mới xói. Anh nằm sấp, hai tay buông sõng sượt. Mắt anh nhắm nghiền, da trắng bệch như tờ giấy, đôi môi hé mở mấp máy những tiếng rên rỉ đáng sợ qua hàm răng nghiền chặt.

Xung quanh anh, các em trai đang cật lực tìm cách nhấc cái cây ra, mặt người nào người nấy tái nhợt chẳng kém anh là mấy.

“Rob, qua bên kia đi. Thom, em kéo anh ấy ra trong lúc bọn anh nâng cái cây lên. Rob, anh sẽ đếm đến ba nhé.”

Giọng Daniel khẩn trương nhưng cực kỳ bình tĩnh. Anh ta đếm đến ba, và cùng Robert ráng hết sức để nâng cái cây lên. Nó nhúc nhích một chút, rồi lại rơi huých xuống.

Matt hét lên thất thah. Caroline rùng mình, hai bàn tay đưa lên ôm chặt ngực. Nếu một người đàn ông khỏe mạnh và khắc kỷ như Matt phải cất lên một tiếng hét ghê gớm đến vậy, thì hẳn là cú giáng vừa rồi quá khủng khiếp. Liệu anh có chết trong lúc họ đang cố kéo anh ra ngoài không? Chúa ơi, nàng nghĩ, làm ơn đừng để anh ấy chết! Ý nghĩ đó như một con dao xuyên thẳng vào trái tim nàng.

“Như thế chưa đủ! Em làm sao kéo anh ấy ra kịp chứ! Ôi, Chúa ơi, chúng ta đã làm anh ấy đau hơn!” Thomas gào lên. Matt đã im bật. Có lẽ anh đã đau đến mức ngất lịm đi rồi. Ít ra thì Caroline cũng hy vọng như vậy. Nàng không dám nghĩ đến một khả năng nào khác.

“Chúa ơi, xin hãy ban cho chúng con sức mạnh trong lúc khó khăn này!” Daniel thốt lên lời cầu nguyện. Rồi anh ta cùng Robert lấy hết tinh thần và lại cúi xuống, ôm vòng quanh cái thân cây to lớn, chẳng thèm đoái hoài đến đám cành lá đang cào xước da thịt mình.

“Đợi đã!” Caroline leo qua những nhánh cây cuối cùng ngăn cách nàng với Thomas. “Tôi sẽ giúp anh kéo anh ấy,” nàng nói. Chẳng ai trong số họ cự lại. Caroline cúi xuống nắm lấy một cánh tay của Matt, trong khi Thomas nắm lấy cánh tay còn lại.

“Đếm đến ba nhé!” Daniel nói. Anh ta đếm đến ba, rồi cùng Robert nhấc cái cây lên. Chỉ nhích được hơn chục phân; khuôn mặt họ đã đỏ gay gắt như thể tim họ sẽ nổ tung. Caroline dùng hết sức bình sinh để kéo Matt ra; Thomas cũng vậy. Matt là một người đàn ông to lớn và nặng khủng khiếp. Đang bị thương, anh lại càng nặng nề hơn. Nhưng cuối cùng họ cũng làm được. Thân hình Matt trượt về đằng trước – và rồi cái cây lại rơi phịch xuống.

Nhưng lần này Matt không la hét. Nó không trúng vào anh, hay anh không còn cảm nhận được đau đớn nữa?

“Anh ấy thoát rồi! Chúng ta đưa được anh ấy ra rồi!” Robert lồm cồm bò tới chỗ Caroline, đẩy nàng sang bên chẳng chút khách sáo.

“Đưa anh ấy ra khỏi đây thôi!” Daniel cũng nắm lấy Matt, và ba người họ cùng lôi anh ra khỏi chỗ cây đổ. Khi anh đã được đưa đến một chỗ quang đãng, nằm giữa trên mặt đất màu mỡ, các em trai mới buông anh ra và cúi xuống bên anh. Raleigh tới chỗ họ, lo lắng ngửi ngửi tóc Matt cho đến khi Daniel đẩy nó ra với một tiếng “xùy” sột ruột. Len qua đám cành lá rối rắm, Caroline đi tới và tái mét mặt khi nhìn thấy mức độ thương tích của Matt.

Mắt anh nhắm nghiền, hàng mi đen dày đối lập hẳn với hai gò má trắng bệch như người chết. Mặt, cổ và ngực phải chằng chịt những vết xước. Quần anh cũng có nhiều vết máu lan rộng. Khi nhìn kỹ hơn, nàng phải gắng sức lắm mới nén lại được một tiếng kêu hoảng hốt. Chân phải anh bị gãy ngay bên dưới đầu gối; đầu xương trắng hếu nhô ra ngoài qua lớp da thịt và tất, xung quanh máu chảy

lênh lảng. Hình ảnh những mảnh xương vỡ nham nhở khiến Caroline cảm thấy buồn nôn.

“Anh ấy...?” Nàng không thể hỏi hết câu.

“Anh ấy bị ngất,” Daniel trả lời cộc lốc, đôi bàn tay to lớn trở nên nhẹ nhàng lạ lùng khi chúng lần theo đầu và cổ Matt, rồi chuyển xuống thăm dò vai và lồng ngực. “Vết thương nghiêm trọng duy nhất mà tôi có thể phát hiện là ở chân, nhưng thế cũng đủ tồi tệ rồi. Không biết bên trong thế nào. Dù gì đi nữa, khi tỉnh dậy anh ấy sẽ đau đớn lắm. Chúng ta nên đưa anh ấy về nhà mau. Thomas, em tới tìm ông Williams đi.”

“Đó là bác sĩ à?” Caroline hỏi, giọng nàng khản đặc.

“Ông ấy làm thuốc. Hiện tại ở Saybrook không có bác sĩ. Đi đi, Thomas!”

Thomas vội đứng dậy và chạy về phía ngôi làng.

Mí mắt Matt động đậy, và anh rên rỉ. “Nằm yên, Matt,” Daniel lẩm bẩm. Caroline nhẹ cả người khi thấy Matt lập tức nghe theo, trở lại với trạng thái tĩnh lặng yếu ớt. “Chúng ta phải lấy một cành cây để nẹp chân anh ấy lại rồi mới khiêng anh ấy về được. Rob...”

Robert nhanh tay bẻ luôn mấy cành cây đưa cho Daniel. Anh ta ngật ngừng một lúc, hết nhìn nó lại nhìn người anh trai đang bị thương, rồi ngẩng lên nhìn Caroline.

“Chúng tôi phải rạch quần anh ấy ra,” Daniel nói, vẻ nghiêm nghị lạ lùng. “Tốt hơn cô nên về nhà và dọn sẵn giường chiếu cho anh ấy.”

“Vâng. Vâng, dĩ nhiên rồi.” Caroline định cãi lại rằng trong hoàn cảnh này nàng chẳng câu nệ chuyện nhìn thấy cái chân trần

của Matt chút nào. Nhưng rồi nàng nhận ra lời đề nghị của Daniel là hoàn toàn đúng đắn. Ngay khi quay gót vội vã trở về nhà, nàng đã nghe thấy tiếng vải bị xé toạc, và vài giây sau là một tiếng rên rỉ. Tội nghiệp, tội nghiệp Matt, nàng nghĩ, và bắt đầu chạy.

Lúc họ khiêng anh vào trong nhà, Caroline đã đun sôi nước, xé chiếc váy lót đẹp nhất của nàng (đó là thứ vải sạch sẽ nhất trong nhà, vì nàng chưa có thời gian để giặt giũ) thành nhiều mảnh nhỏ để làm băng buộc vết thương, và chuẩn bị sẵn sàng giường chiếu cho Matt. Trong va li của nàng còn sót lại ít thuốc men từ hồi nàng chăm sóc cha. Nàng xếp những loại có khả năng cần dùng đến nhất bên cạnh giường. Nghe tiếng họ vào nhà, Caroline liền vội vã chạy ra đầu cầu thang.

Họ chẳng buồn để ý đến sự có mặt của nàng khi khiêng anh lên tầng hai. Cái chân gãy được nẹp bằng những mảnh vải có lẽ được xé từ áo của Matt. Nó nhô ra qua vai Daniel, và dù hết sức cẩn thận, nó vẫn bị va vào tường khi họ đưa anh đi qua khung cửa hẹp.

“Ôi, cẩn thận chút nào!” Caroline thốt lên. Nàng lùi lại trước mặt họ, nhăn nhó thay cho Matt. Nhưng anh không kêu lấy một tiếng. Đầu anh ngã vào ngực Robert, đôi mắt nhắm nghiền, và nàng nghĩ chắc anh lại bất tỉnh. Những giọt máu từ vết thương ở chân anh nhỏ đều đều xuống sàn nhà. Da anh tái nhợt. Môi thâm tím.

“Thì chúng tôi đang cẩn thận đây,” Robert càu nhàu, ném cho nàng cái nhìn không mấy thiện cảm. Sự thù địch của anh ta khiến nàng chợt nhận ra vị trí của mình. Matt là anh trai họ, trong khi nàng chẳng có quan hệ máu mủ gì với anh. Nàng chỉ là một kẻ xa lạ mà họ bắt buộc phải ở cùng. Họ nghĩ nàng chẳng có cảm giác gì trước sự đau đớn của Matt, và thực sự thì nàng cũng đang thắc mắc tại sao mình lại thấy thương anh đến vậy. Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để suy nghĩ mấy chuyện ấy. Anh đang cần nàng, và nàng sẽ làm tất cả những gì có thể.

Khi họ cẩn thận hạ anh xuống nệm, Caroline nhúng một mảnh vải vào bát nước sôi mà mình đã đặt sẵn trên cái bàn cạnh giường.

“Cô định làm gì vậy?” Daniel nói, cau mày cảnh giác nhìn Caroline vắt kiệt cái khăn và quay sang Matt. Anh đang ở trần, khuôn mặt, cổ, vai và ngực loang lổ máu. Vết rạch kéo dài từ thắt lưng đến đầu gối ở quần anh để lộ một mảng đùi cơ bắp và khỏe khoắn. Phần còn lại của chân phải bị che khuất bởi những mảnh vải quần thanh nẹp, chân trái anh vẫn còn đi tất và giày. Bùn đóng thành bánh trên giày anh, dây bắn ra khắp tấm ga trải giường.

“Thế anh nghĩ tôi đang làm gì? Tôi sẽ lau máu đi để chúng ta xác định xem anh ấy còn bị thương ở đâu nữa không.”

Không đợi câu trả lời, nàng thấm cái khăn lên vầng trán lấm tẩm mồ hôi của Matt, rồi di chuyển xuống hai bên thái dương và gò má, nhẹ nhàng lau sạch những vết máu. Có vài vết xước khá sâu, còn lại thì không đến nỗi nào; nàng hy vọng chúng sẽ không để lại sẹo. Vết sẹo có sẵn, mặc dù không quá xấu xí, nhưng cũng đã làm tổn hại vẻ đẹp hoàn hảo của khuôn mặt anh rồi.

Khi Caroline nhẹ nhàng miết cái khăn dọc theo gò má bị sẹo của Matt, anh ngoảnh đi để tránh. Nhưng nàng vẫn kiên trì tiếp tục. Anh lẩm bầm gì đó, rồi bất ngờ tóm lấy cổ tay nàng. Dù anh đang bị thương nhưng những ngón tay dài của anh vẫn khỏe khủng khiếp. Caroline không thể giằng tay ra vì không muốn anh bị đau thêm.

“Ai...?” Anh lẩm bầm, mở mắt tìm kiếm. Chắc hẳn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, sự mềm mại nữ tính của cổ tay nàng đã làm anh thắc mắc. Vẻ mặt anh khi bắt gặp ánh mắt nàng đã chứng thực cho điều đó. Anh không nhận ra nàng ngay; đôi mắt anh nheo lại, và bàn tay đang cầm tay nàng trở nên căng thẳng. Rồi anh nói lỏng giọng siết.

“Caroline,” Matt nói và đôi mắt anh lại nhắm lại. Bàn tay anh roi phịch xuống bên người.

“Cô mà làm hại anh ấy thì...” Giọng Robert đột nhiên trở nên hung dữ. Đang vắt cái khăn lên thứ ba phía trên bát nước giò đã nhuộm đỏ, Caroline ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Tại sao tôi phải làm hại anh ấy chứ? Và tôi làm vậy bằng cách nào hả trời?” Nàng nổi cáu vì sự thù địch không ngọt của anh ta. Daniel cũng đang canh chừng mọi cử động của nàng như thể anh ta ngờ rằng nàng đang muốn đâm dao vào lồng ngực Matt. Hai người họ làm sao vậy nhỉ? Họ bị quẫn trí khi gặp phụ nữ hay sao?

“Cô ấy sẽ không làm hại Matt đâu,” Daniel nói, về mặt anh ta dịu đi khi nghe thấy những lời nói của nàng. Ánh mắt anh ta gửi đến Robert một thông điệp mà nàng không thể giải mã nổi. “Đừng ngốc nghếch thế, Rob.”

Thái độ của họ thật khó hiểu, nhưng Caroline không có thời gian để suy ngẫm về nó. Nàng lại chuyển sự chú ý sang Matt, nhẹ nhàng chùi máu trên ngực anh. Nàng vui mừng nhận thấy ở đó không có vết thương hở nào, nhưng lại có rất nhiều vết xước rướm máu. Nhất là ở phía bên phải, nơi phần dưới mạng sườn đang bắt đầu bầm tím. Sợ rằng sẽ gây ra cho anh sự đau đớn không cần thiết, Caroline không dám đụng chạm đến khu vực đó. Nàng bỗng chú ý tới một vết xước sâu dưới núm vú phải đang chảy máu đầm đìa, và vội cầm máu cho anh. Vật lông bao phủ ngực anh trơn trượt như ngón tay nàng. Caroline thoáng ngạc nhiên khi nhận ra nó thật mềm mại, không hề thô cứng như nàng tưởng.

“Gã ngốc Williams đâu rồi không biết?” Nàng giật nảy mình khi Daniel thốt ra câu nói đó qua hàm răng nghiến chặt. Liếc nhìn lại,

nàng thấy bàn tay anh ta đang siết chặt tấm ván ở chân giường. Anh ta đứng căng thẳng nhìn nàng, còn Robert đi đi lại lại.

Caroline tiếp tục nhẹ nhàng thấm máu và mồ hôi trên cơ thể Matt. Anh khẽ cựa quậy và lăm bằm trước sự chăm sóc của nàng, nhưng không tỉnh dậy.

Chưa tính đến những tổn thương bên trong rất có thể xảy ra, thì cái chân phải của Matt là chỗ bị thương nặng nhất. Nó sưng lên gấp ba lần kích cỡ bình thường, trông còn lớn hơn cả vòng eo của Caroline. Caroline nhìn mặt trước vết bầm tím khủng khiếp ngay bên trên phần đầu của miếng nẹp tạm thời. Máu đã thấm ướt sũng miếng vải quấn nẹp và ngày một lan rộng trên tấm ga trải giường. Nếu ông thầy thuốc không đến sớm, nàng sẽ phải làm gì đó để cầm máu cho Matt. Nhưng chỉ khi buộc phải làm thế thôi. Caroline không muốn động chạm đến thanh nẹp và làm anh đau đớn thêm. Và lại việc cầm máu cũng sẽ rất khó khăn nếu xương chưa được chỉnh lại đúng vị trí của nó.

“Lạ Chúa nhân từ, như thế anh ấy đã bị nguyên rủa vậy! Có lẽ nào tất cả những lời đồn thổi về phù thủy mà người ta đang huyền thuyên khắp thị trấn đều là sự thật không anh?” Robert dừng bước, đấm nắm tay bên này vào lòng bàn tay kia.

“Cẩn thận cái mồm!” Daniel gầm gừ đầy hăm dọa, và trong một thoáng hai người họ trừng trừng nhìn nhau. Rồi, sau một ánh mắt đầy hàm ý hướng về phía Caroline, Robert mím môi và tiếp tục đi đi lại lại. Caroline cau mày với cả hai người họ. Phù thủy! Nàng khinh miệt nghĩ! Đúng là ngớ ngẩn!

“Hai người tranh cãi nhau cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì! Nếu muốn làm một điều gì đó có ích, thì hãy cởi giày cho anh ấy đi! Bùn đã đóng thành bánh rồi đấy!”

Robert dừng bước trước những lời nói của Caroline, và cả anh ta lẫn Daniel đều cau mày nhìn nàng.

“Cô ấy nói đúng. Kêu ca bực tức với nhau cũng chẳng ích gì,” Daniel nói sau một thoáng im lặng rồi đi về phía chiếc giường. Khi anh ta nắm lấy gót giày bên trái của Matt, Caroline nhấc cái bát lên và đi ra cửa. Nàng biết rằng khi ông thầy thuốc kia tới, họ sẽ cần thêm nước nóng.

Vài phút sau, khi Caroline quay lại, một tấm chăn lấm lem đã được đắp lên người Matt. Họ đã cởi cả quần, giày và tất cho anh. Trên nền vải trắng, bờ vai anh trông càng rộng hơn. Tóc anh đen nhánh như than đối lập hoàn toàn với vẻ mặt nhợt nhạt tái mét.

Lúc nàng lại gần giường, Matt bắt đầu cựa quậy không ngừng. Anh rên rỉ và quẫy đạp cho đến khi cái chăn bị hất tung ra. Khẽ liếc về phía Caroline, Daniel kéo nó về lại vị trí cũ. Caroline ý tứ đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nàng không muốn trông thấy sự lố lõ của Matt.

Matt vẫn tiếp tục quẫy đạp trong vô thức. Robert và Daniel mỗi người đứng một bên giường, cố gắng hết sức vỗ về và giữ anh nằm yên để anh không làm mình bị thương nặng thêm.

“Nếu thầy thuốc không tới đây sớm, chắc chúng ta phải tự làm những gì có thể thôi. Mặc dù chúng tôi chẳng biết gì mấy về việc chữa trị.” Đôi mắt Daniel lộ rõ vẻ lo lắng.

“Tôi cũng có chút kinh nghiệm.” Caroline rụt rè nói. Nàng đã học được nhiều điều từ mẹ mình – Judith Wetherby từng là một người chữa bệnh giỏi có tiếng, bà tinh thông các loại thảo dược và thuốc nước. Vừa trả lời Daniel, nàng vừa đi vòng qua anh ta để tới đặt tay lên trán Matt. Tự tin vì kiểm chế được nỗi khiếp sợ bí mật, nàng lướt bàn tay trên những đường nét ở mặt anh. Làn da anh thật mịn màng, ẩm ướt và ấm áp, quá đối ấm áp thì phải? Liệu có phải anh đang sốt không? Những lọn tóc đen mềm loãn xoắn cuộn lại quanh những ngón tay thăm dò của nàng; không nghĩ ngợi gì, Caroline liền gạt chúng sang bên.

Ánh mắt nàng di chuyển từ khuôn mặt xuống cơ thể Matt. Đôi mắt anh nhắm nghiền, những nếp hằn lộ rõ quanh miệng. Cái chân đã tụt ra khỏi hai chân anh. Chân trái anh thẳng và có vẻ khỏe khoắn, được phủ một lớp lông sẫm màu ngoại trừ đầu gối. Nó sút sọc chẳng chịt trông thật khủng khiếp, khiến Caroline sực nhớ ra anh đi khập khiễng. Rồi một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu nàng: cái chân lành lặn của anh vừa mới gãy. Nếu nó không được chữa lành, thì làm sao anh đi lại được đây? Nàng biết anh thà chết còn hơn là phải nằm liệt giường cả đời.

“Tôi sẽ làm những gì có thể,” nàng nói, rồi quay lại nhìn đồng thuốc trên bàn.

Matt rên rỉ, và khi nàng nhìn anh, mí mắt anh hấp háy mở ra. Đôi mắt xanh thẳm của anh ánh lên một tia đau đớn, và răng anh nghiến chặt đến nỗi vùng da quanh môi anh trắng bệch.

“Nặng... đến mức nào?” anh run run hỏi, câu hỏi hướng vào Daniel, người đang cúi xuống anh.

“Anh bị gãy chân phải,” Daniel trả lời. “Thomas đã đi gọi ông Williams.”

“Williams... như bà già ấy,” Matt nói, khuôn mặt anh nhợt nhạt đến nỗi Caroline sợ anh có thể lại sắp sửa ngất đi. “Em coi chừng giúp anh nhé, Dan.”

“Vâng, anh không cần phải lo lắng đâu.”

Nỗ lực nói chuyện đã khiến Matt kiệt sức. Mắt anh lại nhắm nghiền. Đúng lúc đó, dưới nhà bắt chợt vọng lên tiếng ồn ào báo hiệu rằng cuối cùng thì Thomas cũng đã đưa được ông Williams về. Daniel và Robert nhẹ nhõm thấy rõ. Khi ông Williams trịnh trọng

bước vào phòng, Caroline hiểu ngay sự lo lắng của Matt. Đó là một ông già béo lùn, với mái tóc xác xơ bạc trắng dài tới vai, cái đầu hói lộ lớp da hồng hồng. Bộ y phục bằng vải thô màu xám đậm không được sạch sẽ cho lắm. Caroline nhìn vào tay ông và cau mày. Giống như quần áo của ông, chúng cần phải được cọ rửa thật kỹ. Mẹ nàng đã luôn căn dặn nàng rằng, trong việc chữa bệnh, sự sạch sẽ là tối quan trọng.

“Dao.” Williams đi tới cạnh giường và chỉ nói duy nhất một từ đó, sau khi nhìn Caroline và Daniel với vẻ mặt hăm hĩnh và dè bủ. Môi mím chặt, Daniel đưa dao cho ông ta. Caroline và những người còn lại lo lắng nhìn theo khi ông ta cắt những miếng vải quấn quanh cái chân bị thương của Matt.

“Kinh quá,” Williams thốt lên, lắc đầu khi vết thương lộ ra. Caroline cố gắng nhìn vào mặt Matt thay vì cái chân gãy. Da anh bây giờ xám lại, và mồ hôi chảy ròng ròng hai bên thái dương. Đúng lúc nàng đang nhìn anh, Matt lại mở mắt ra. Trong một thoáng, ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt nàng. Run rẩy trước nỗi đau đớn mà nàng nhìn thấy trong đó, Caroline cố gắng nở một nụ cười nhẹ nhàng với anh. Matt không tỏ vẻ gì là nhận thấy nụ cười ấy; dường như anh đang cố gắng dồn hết sức lực. Ánh mắt anh rời khỏi mắt nàng, và chuyển sang ông Williams, người đang bắt đầu ấn ấn chọc chọc vào những vết bầm tím trên lồng ngực anh.

Nhưng khi bàn tay Matt run rẩy túm lấy tấm ga trải giường, Caroline liền nghe theo một thôi thúc không tên đang dâng trào trong lòng là đặt tay nàng lên những ngón tay anh. Anh không nói gì cả, thậm chí cũng không nhìn nàng, nhưng bàn tay anh thì nắm chặt tay nàng.

“Mạng sườn bị bầm tím nặng quá, nhưng chúng sẽ lành lại nhanh thôi.” Khuôn mặt Matt xám ngoét khi ông thầy thuốc chuyển sang chọc chọc vào lớp da thịt sưng vù quanh cái xương gãy.

“Nhưng cái chân... nó lại là một vấn đề khác. Tốt nhất nên cắt bỏ nó đi. Nếu bị hoại tử...”

“Chỉ cần nắn lại xương thôi,” Matt ngắt lời, rít lên qua kẽ răng. Bàn tay đang cầm tay Caroline bỗng siết mạnh đến nỗi nàng phải gắng sức lắm mới không nhăn nhó. Nhưng hình như anh còn chẳng biết là mình đang cầm tay nàng.

“Nếu bị hoại tử...”

“Chỉ cần nắn lại xương thôi!”

“Thôi được rồi.” Ông Williams khó chịu thấy rõ trước câu ra lệnh cộc lốc ấy. “Nhưng nói trước với anh, có hậu quả gì là tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.” Đôi mắt ông ta hướng sang Daniel. “Mathieson, phiền anh và một anh nữa giữ Matt, người còn lại giúp tôi kéo...” Ánh mắt ông ta bỗng chạm đến Caroline, lóe lên một tia lạnh lùng. “Tốt hơn hết là cô nên rời khỏi đây ngay bây giờ, thưa cô.” Giọng nói ấy chứng tỏ ông ta đã nghe được những điều chẳng mấy tốt đẹp về nàng.

Caroline còn mãi lo lắng cho Matt nên chẳng buồn để ý. Nàng nhìn xuống khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, trầy xước và xám ngoét, xuống đôi bờ vai trần rộng lớn, xuống cái chân máu me và sưng vù của anh. Nàng siết chặt bàn tay đang khấn khoản nắm lấy tay mình trong vô thức. Nàng nhận ra rằng bất chấp sự khôn ngoan phải khó khăn lắm mới có được của nàng, nàng lại đang bắt đầu quan tâm đến một người đàn ông.

Trong mười năm qua Caroline đã mất đi tất cả những người yêu thương: cha, mẹ và chị gái. Ngay cả một vài chàng trai mà nàng từng thích hồi còn là thiếu nữ cũng đã bỏ đi khi nàng không đồng ý lên giường với họ trừ phi kết hôn. Mặc dù hồi ấy nàng trinh trắng như một nữ tu, nhưng việc xuất hiện ở những nơi cha đánh bạc đã khiến

cánh đàn ông xem nàng như một đứa con gái dễ dãi. Nhận ra điều đó, Caroline đau đớn lắm, nhưng nàng đã che giấu nỗi đau đằng sau một vẻ ngoài cao ngạo, dửng dưng. Những năm tháng đó đã dạy nàng một bài học đơn giản: quan tâm đến người khác chỉ mang lại nỗi đau như một kết quả tất yếu. Nàng cứ ngỡ cái chết của cha và tất cả những sự việc xảy ra sau đó đã làm đóng băng những cảm xúc mềm yếu cuối cùng của nàng. Nhưng với Matt... dường như ở anh có một điều gì đó sắp làm tan chảy khối băng đang bao bọc trái tim nàng. Điều đó làm nàng sợ hãi. Nàng không muốn mở lòng đón nhận nỗi đau lần nữa.

“Vâng, dĩ nhiên rồi,” Caroline cứng nhắc nói, biến cái quyết tâm mới được củng cố của nàng thành hành động, cẩn thận gỡ tay mình khỏi tay Matt. Anh ngẩng lên nhìn nàng, đôi mắt đầy đau đớn, và nàng nghĩ là cả sợ hãi nữa. Bản năng mách bảo rằng anh muốn nàng ở lại. Nàng mím chặt môi, cố gắng lờ đi sự dằn vặt đang vò xé trái tim.

Nhưng Matt vẫn nhìn nàng, có vẻ như anh không hiểu rằng nàng đang bỏ mặc anh. Anh đã đối tốt với nàng theo cách riêng của mình, vì vậy nàng phải đền đáp anh, phải làm tất cả những gì có thể để giúp anh bớt đau đớn.

Nàng nhướn mắt nhìn ông thầy thuốc. “Tôi có một thứ có thể giúp anh ấy chịu đựng tốt hơn trong quá trình nắn lại xương.”

Quay lại với đồng thuốc mà nàng đã bày ra trên bàn, Caroline với tay lấy một lọ thủy tinh nhỏ màu nâu.

“Cái gì vậy?” Williams rít lên một cách bất thường. Caroline thắc mắc không hiểu ông ta sợ cái gì. Ông ta nghĩ nàng định hạ độc Matt sao? Chẳng lẽ người ta đồn đại nàng không chỉ là một tên trộm mà còn là một kẻ sát nhân sao?

“Tôi nói với ông rồi đấy thôi. Thuốc. Chúng sẽ giúp anh ấy ngủ.” Vừa nói nàng vừa rút ra một liều. Daniel, Robert, và Thomas nhìn nàng với vẻ đề phòng hệt như ông Williams.

“Đội đã!” Robert cất tiếng. Trông anh ta có vẻ hoảng sợ khi Caroline cầm cốc thủy tinh quay về phía Matt. “Cô không được...”

“Nếu nó giúp tôi đỡ đau hơn, thì hãy đưa nó cho tôi,” Matt ngắt lời, giơ tay về phía cái cốc. Caroline đặt nó vào bàn tay anh, nhưng anh không cầm được. Nàng phải giúp anh đưa nó lên miệng. Matt nuốt ực một hơi, rồi lại nằm xuống và nhắm mắt lại.

Trong một thoáng không ai nói gì. Mọi cặp mắt đều đổ dồn vào Matt.

“Nếu anh ta bị làm sao, cô sẽ phải chịu trách nhiệm đấy,” Williams nói. Caroline không ngạc nhiên khi nghe thấy giọng điệu gần như căm phẫn của ông ta.

“Nó chỉ giúp anh ấy ngủ được thôi, ngoài ra không có hại gì hết.” Caroline cất giọng đều đều khi nàng đặt cái cốc trở lại bàn và quay người rời khỏi căn phòng. Khi bước ra với mái đầu ngẩng cao kiêu hãnh, nàng cảm thấy bốn cặp mắt đàn ông nhìn xoáy vào lưng mình như những mũi khoan.

Cảm giác ấy khiến nàng sồn gai ốc.

Caroline nghiêng chặt rằng khi nghe thấy tiếng thét đau đớn của Matt. Họ đang nắn lại xương cho anh. Ngay cả cảm giác mơ màng do thuốc tạo ra cũng không thể khiến anh hoàn toàn quên đi cơn đau. Nàng chỉ biết thầm mong anh sẽ thiếp ngủ ngay khi đã qua những khoảnh khắc đau đớn nhất. Rồi nàng tiếp tục làm việc, cố gắng nén lại thôi thúc quay trở lên gác. Anh có ông thầy thuốc và các em trai bên cạnh rồi, có lẽ anh không cần nàng nữa.

Tuy nhiên, cho dù quyết tâm thế nào, Caroline vẫn vừa nhào bột mì vừa dỏng tai lên nghe ngóng xem ông Williams đã về chưa. Giờ cũng đã xế chiều, và nàng phải chuẩn bị bữa tối. Nếu Matt ăn được thì tốt nhất là nấu cho anh một chút xúp lơ. Nhưng những người còn lại cần được ăn một bữa ăn đầy đủ. Bữa trưa của họ, nếu không bị Raleigh hay một loài thú nào khác xoi tái mất, thì cũng đang nằm lẫn lóc trên cánh đồng.

Sau khi gọt xong một núi khoai tây, Caroline thả chúng vào nồi với ít rau, rồi đi xuống nhà xông khói để lấy một tảng thịt nai về treo vào cái xiên trên đồng lửa. Nàng cắt ra một miếng nhỏ, thả vào một cái nồi riêng và hầm cho đến khi nó như hủ ra. Sau đó nàng sẽ lọc lấy nước để làm bữa tối cho Matt.

Mãi mà chẳng thấy Williams ra về. Ông ta đã ở trên gác gần một tiếng đồng hồ rồi. Cuối cùng thì Caroline không nén nổi tò mò, nàng bỏ dở việc nấu nướng để đi lên gác. Dừng lại trên ngưỡng cửa phòng Matt, nàng hít một hơi sâu, sừng sốt trước cảnh tượng đập vào mắt.

Williams đang cầm cổ tay Matt, giơ lên bên trên một cái chén do Thomas giữ. Thomas quỳ bên cạnh giường, ngoảnh mặt đi, không dám nhìn dòng máu đỏ tươi đang chảy từ mạch máu của Matt vào trong cái chén đựng. Daniel và Robert thì đang dựa lưng vào tường, chăm chú quan sát. Mặt mũi cả ba anh em đều trắng bệch gần bằng Matt. Anh nằm như một tử thi và vẫn bất tỉnh, có thể vì đau đớn hoặc vì thứ thuốc nàng đã cho anh uống, hoặc vì sự kết hợp của cả hai.

“Dừng lại!” Nàng vội vã hét lên. “Không cần phải trích máu của anh ấy! Anh ấy đã mất cả xô máu rồi!”

Thomas, Robert và Daniel đều nhìn nàng với vẻ mặt kinh ngạc y hệt nhau. Williams thì đứng thẳng người dậy, khinh khỉnh nhìn nàng.

“Trích máu là việc cần thiết để loại trừ những độc tố trong cơ thể,” ông ta vừa nói vừa tiếp tục những gì đang làm. Caroline kinh hãi khi nhìn thấy cái chậu được đặt trên sàn bên cạnh Thomas. Lượng máu phải đầy đến nửa phân, rõ ràng Williams đã trích máu của Matt không một lần.

“Nếu ông tiếp tục làm việc này, ông sẽ giết chết anh ấy mất!” Giọng nàng trở nên dữ dội khi nàng chạy tới cuối giường Matt.

“Nếu anh ta chết, thì đó là do thứ thuốc cô cho anh ta uống, chứ không phải do những gì chúng tôi làm!” William cong môi giận dữ nói, ông ta cố tình quay lưng lại để xúc phạm nàng. Máu của Matt vẫn tiếp tục chảy xuống cái chén.

“Daniel...!” Ánh mắt Caroline khẩn nài nhìn sang người mà nàng biết rõ nhất. “Trong những trường hợp như thế này thì trích hai ounce máu là quá đủ rồi, vậy mà anh ấy đã mất nhiều hơn thế rất nhiều. Mất máu quá nhiều sẽ gây chết người thật đấy!”

“Một đứa con gái trẻ ranh thì biết gì về chuyện này chứ?” ông Williams giận dữ phản bác.

Daniel nhú mày bấn khoăn. Trông anh ta có vẻ do dự. Và rồi, với một cái liếc mắt về phía Robert, người đang cau mày giận dữ với Caroline, và sau đó là thân hình mềm rũ của Matt, Daniel bước tới đặt bàn tay lên tay ông thầy thuốc.

“Không cần phải trích máu thêm nữa, đúng không? Nếu trong người anh ấy có chất độc, thì chắc chắn nãy giờ nó đã được thải ra rồi.”

“VẬY là anh sẽ nghe theo lời khuyên của... của người phụ nữ này, chứ không thèm nghe tôi? Được thôi, vậy thì cứ làm theo ý anh, và hậu quả cũng sẽ do anh chịu trách nhiệm! Đừng có nghĩ tới việc gọi tôi quay lại khi tình trạng anh ta tồi tệ hơn!” Williams đứng thẳng người dậy, trừng trừng nhìn Daniel, nhưng ít nhất ông ta cũng băng lại vết thương đã rạch ra ở cổ tay Matt, và máu đã ngừng chảy. Caroline thậm chí không thèm bận tâm đến ánh mắt căm tức mà ông ta ném về phía nàng khi ông ta dùng dùng cất đồ nghề vào túi.

“Không phải chúng tôi coi trọng lời nói của cô ấy hơn, mà chúng tôi thấy như vậy là đủ rồi. Trích máu dĩ nhiên là cần thiết, nhưng cũng phải để lại cho anh ấy một ít để còn hồi phục chứ.” Nỗ lực xoa dịu lão thầy thuốc đang nổi giận bằng sự hài hước nhẹ nhàng của Daniel chẳng ăn thua gì. Tay cầm chặt cái túi đã buộc lại, Williams chỉ đáp lời anh bằng một cái quắc mắt.

“Vui lòng trả tôi tiền công,” ông ta kiên quyết nói.

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Với một cái gật đầu cam chịu, Daniel dẫn ông ta ra khỏi phòng.

Caroline đi vòng qua giường, đưa tay kiểm tra mạch đập của Matt ở bên cổ tay lạnh lặn. Robert tới đứng bên cạnh nàng, như thể che chắn cho anh trai khỏi một mối nguy hiểm.

“Williams có thể là một gã ngốc, nhưng còn cô, cô thì biết gì về chữa bệnh chứ?” Câu hỏi của Robert nhuộm đầy hằn học. Caroline ngược lên nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh ta.

“Mẹ tôi rất giỏi chữa bệnh. Những gì tôi biết đều là do bà dạy.” Caroline âm thầm đếm những nhịp đập. Mạch của Matt chậm và yếu, chắc việc mất máu đã làm sức anh yếu hẳn đi.

“Quái lạ là chị gái của cô lại không có cái tài đó.” Giọng điệu anh ta đầy vẻ chế nhạo.

Caroline đặt cổ tay Matt xuống, đứng thẳng người dậy và bình thản nhìn Robert. Mặc dù thấp hơn Matt vài phân, nhưng anh ta vẫn cao hơn nàng nửa cái đầu. Thái độ anh ta đầy thù địch, đôi mắt nheo lại nghi ngờ. Caroline cảm thấy nổi tức giận lại bắt đầu sôi lên, và nàng cố gắng kìm nén nó lại.

“Elizabeth và tôi là chị em cùng cha khác mẹ. Trong khi mẹ chị ấy có dòng dõi quý tộc, thì mẹ tôi chỉ là một cô gái gypsy mà cha tôi tình cờ gặp trong một chuyến đi. Bà rất rành về thảo dược, các loại thuốc và cách chữa bệnh, và đã dạy lại cho tôi tất cả những gì bà biết. Bây giờ, anh sẽ cho phép tôi sử dụng vốn kiến thức đó để chữa cho anh trai anh chứ, hay anh cứ đứng đấy mà nhìn anh ấy chết?”

Cho dù đã rất cố gắng để giữ bình tĩnh, nhưng sự giận dữ vẫn len lỏi vào những lời nói của nàng. Ánh mắt Caroline không tỏ chút nao núng khi Robert nhìn nàng trừng trừng. Đằng sau nàng, Thomas đang tiến lại gần. Anh ta tới chỗ Robert và đặt tay lên vai anh trai. Họ nhìn nhau, rồi cả hai quay sang nhìn nàng.

“Chúng tôi còn lựa chọn nào khác chắc? Daniel đã nghe cô đuổi ông thầy thuốc đi rồi còn đâu.” Giọng Thomas rít lên qua hàm răng nghiến chặt. “Nhưng cô nên nhớ rằng: chúng tôi sẽ canh chừng cô, và nếu có điều gì không ổn xảy ra thì chúng tôi sẽ biết ngay đấy.”

Đúng lúc đó thì Daniel quay lại phòng, và nhận thấy dáng điệu của các em trai chỉ bằng một cái liếc mắt.

“Hai đứa thật chẳng ra sao,” anh gay gắt nói. “Cô ấy đã làm gì để các em nghĩ xấu như vậy?”

“Rau nào thì sâu nấy,” Robert cãi lại.

“Nhưng họ chỉ là chị em gái, và dù gì chẳng nữa, Caroline cũng không phải là Elizabeth.” Những lời lẽ của Daniel cũng khó hiểu y như của Robert vậy. Rõ ràng vì một lý do nào đó mà các em trai của Matt đã không tin tưởng, thậm chí căm ghét Elizabeth, và mối ác cảm của họ lây sang cả nàng. Caroline muốn hỏi xem nguyên do gì đã khiến chị gái mình bị thù ghét đến thế, nhưng nàng đành phải chờ đến một dịp khác.

Matt trở mình, và mọi con mắt đều đổ dồn vào anh mong ngóng. Nhưng anh không tỉnh lại.

“Một người trong số các anh ngồi trông anh ấy, và gọi tôi nếu anh ấy tỉnh lại hoặc có chuyện gì. Để tôi đi nấu nốt bữa tối.”

Ba người họ nhìn nhau.

“Tôi sẽ ở lại,” Daniel lập tức lên tiếng “Rob, cô và Thomas nên quay lại làm việc. Matt đã nằm liệt giường rồi, chúng ta phải tận dụng thời gian mà gieo trồng cho xong.”

Nhưng Robert và Thomas vẫn do dự, và qua ánh mắt họ, Caroline hiểu ngay rằng họ do dự là vì nàng.

“Ôi, vì Chúa,” nàng gất lên, phần nộ. “Nếu các anh nghi ngờ tôi, vậy thì đừng có ăn bữa tối tôi nấu nữa. Có khi tôi đã bỏ thuốc độc vào đó, hoặc yểm bùa để biến tất cả các anh thành đàn lừa rồi đấy. Dù rằng,” nàng nói thêm với một nụ cười nhạo báng, “cũng chẳng cần mất công biến hóa gì nữa, nhỉ?”

Sau đòn đánh cao tay ấy, Caroline rời khỏi phòng. Một lát sau, có tiếng bước chân lộp cộp vang lên trên cầu thang mách bảo nàng rằng Thomas và Robert cũng đang đi khỏi.

“Cha sẽ chết ả?”

Đang đắp nước lạnh lên cái trán nóng bừng của Matt, Caroline liền ngẩng lên và thấy John đang đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng. Giờ đã nửa đêm, và lũ trẻ đã bị các chú bắt đi ngủ từ lâu. John mặc áo ngủ và đi chân trần. Qua ánh sáng của ngọn nến duy nhất bập bùng trên cái bàn cạnh giường, trông thằng bé thật non nớt và yếu đuối. Nó sợ hãi nhìn chằm chằm vào người cha đang nằm bất tỉnh trên chiếc giường lớn. Trái tim Caroline bỗng đau nhói: nàng đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng này.

“Không, cha cháu sẽ không chết đâu.”

Ít nhất đó cũng là điều nàng mong ước. Từ lúc trích máu xong, Matt đã yếu đi nhiều, và anh vẫn sốt cao.

Caroline chỉ đánh thức anh dậy một lần để đút cho anh vài thìa xúp và một liều thuốc. Ngoài ra, anh hoàn toàn mê man.

Chân Matt bị sưng to tướng và tấy đỏ ở vùng da phía trên và dưới thanh nẹp mới. Khi tháo băng để kiểm tra vết thương, nàng nhận thấy nó vẫn đang chảy máu ri rí. Mất máu là một điều rất nguy hiểm. Caroline đã rắc bột cây húng quế lên vết thương và bó lại chặt hết mức có thể bằng những miếng xơ vải sạch sẽ. Sau vài tiếng không thấy máu thấm ra bề mặt băng vải nữa, nàng nửa đoán nửa hy vọng rằng cuối cùng thì máu cũng đã ngưng chảy.

Bây giờ lại có hai mối đe dọa lớn khác. Nếu con sốt lên quá cao và chân có dấu hiệu bị hoại tử, thì nàng cũng chẳng dám chắc rằng

Matt sẽ sống sót, cho dù chân anh có bị cắt bỏ hay không. Nhưng con trai anh không cần biết điều đó.

John trông quá đáng thương, nên Caroline bèn mỉm cười với nó. Hành động đó thật lạ lùng, ngượng nghịu - vài tháng qua nàng chẳng mấy khi cười. Nhưng thằng bé không mỉm cười đáp lại mà chỉ nhìn cha mình do dự.

“Nếu cháu chúc cha ngủ ngon, thì cha có nghe thấy không?”

“Ồ, dì nghĩ là có.”

Giọng điệu Caroline nghe tự tin hơn cảm giác trong lòng nàng rất nhiều. Nụ cười của nàng đã tắt, nhưng lòng trắc ẩn dành cho thằng bé thì không. Nàng ra hiệu cho John lại gần. Nó tới đứng bên cạnh nàng. Cái đầu có mái tóc đen rối bù chỉ cao đến vai Caroline. Nó gầy đến nỗi, qua cái cổ áo ngủ để mở của nó, nàng có thể nhìn thấy xương vai nhô lên.

“Chúc cha ngủ ngon,” John thì thầm gần như không thành tiếng và ngập ngừng chạm một ngón tay vào bàn tay cha.

Không có lấy một tiếng mấp máy trả lời. Caroline định nói gì đó, bất cứ điều gì cũng được, để giúp thằng bé cảm thấy khá hơn. Nhưng nàng chưa kịp thốt ra lời, đôi mắt đỏ hoe của nó đã mọng nước.

Dù John đã cố gắng bình tĩnh, nhưng thằng bé vẫn bật ra một tiếng nấc, trước khi kìm chế lại và cắn môi dưới thật chặt. Caroline vội choàng tay ôm lấy nó. Nhưng nó lại càng thổn thức, gạt mạnh nàng sang một bên và quay người bỏ chạy khỏi phòng.

Caroline hiểu tại sao nó phản ứng như vậy. Nghe tiếng bước chân John chạy huỳnh huých xuống gác, nàng liền nhúu mày. Thằng

bé không quay lại giường mà lao vội xuống dưới nhà, có lẽ để khóc cho thỏa thích. Trong lúc đau đớn thế này, nó cần có ai đó ở bên cạnh, nhưng rõ ràng người đó không phải là nàng.

Kéo cái áo choàng sát vào người - bên dưới nó là chiếc váy ngủ - Caroline nhẹ nhàng bước dọc theo hành lang: tối hẹp để tới cửa phòng Daniel, và đứng ngập ngừng ở đó một lát. Đáng lẽ mình không nên thay váy ngủ, nàng nghĩ. Nhưng cái váy mà nàng mặc ban ngày đã bị dính máu và bẩn thỉu quá. Khi cánh đàn ông đã đi ngủ, nàng lui về phòng để đồ và tắm qua loa ở đó vì trở thành phòng riêng của nàng. Sau khi tắm xong, nàng muốn mặc một thứ gì đó sạch sẽ và rộng rãi nên đã chọn chiếc váy ngủ này. Nàng đã định tranh thủ chợp mắt ở cái nệm rom trên sàn phòng Matt.

Nhưng khi đứng bên ngoài cửa phòng Daniel, nàng chợt thấy ngại ngẩn. Không hẳn là nàng sợ mình ăn mặc tuềnh toàng như thế này sẽ khơi gợi cho anh ta những ý nghĩ dâm dăng hoặc tệ hơn nữa, thế nhưng...

Và rồi tình thế tiến thoái lưỡng nan cũng được giải quyết khi Daniel đột ngột mở toang cửa phòng. Họ há hốc miệng nhìn nhau kinh ngạc. Trong bóng tối âm u của cái hành lang chỉ được rọi sáng bởi ánh đèn lò mờ hắt ra từ phòng Matt, Caroline thấy rằng anh ta không mặc gì đi ngủ. Rất may là anh ta đã quấn một cái chăn quanh người trước khi ra cửa.

Như thể không nhớ ra cô gái trước mặt mình là ai, Daniel chớp chớp mắt nhìn Caroline. Ánh mắt anh ta lướt dọc cơ thể nàng, rồi lập tức quay trở lại khuôn mặt nàng. Lần này vẻ mặt anh ta đầy hốt hoảng.

“Matt?” Anh ta chỉ thốt lên được vậy. Caroline lắc đầu.

“Là John,” nàng thì thào để khỏi làm kinh động đến những người đang ngủ. Nàng không muốn đánh thức ai khác. “Nó đang khóc dưới nhà. Nó tới thăm bố, rồi chạy ra khỏi phòng. Nó không muốn tôi an ủi, nhưng tôi nghĩ ai đó nên ở bên nó.”

Daniel liếc nhìn về phía cầu thang. “Đúng vậy,” anh ta nói, rồi quay ngoắt vào và đóng cánh cửa lại trước mặt nàng. Caroline đã bắt đầu quen với sự thô lỗ không chủ định của cánh đàn ông nhà Mathieson nên chẳng buồn mếch lòng. Đoán rằng anh ta đang mặc đồ, nàng bèn quay trở lại phòng của Matt. Chỉ vài phút sau, nàng đã nghe tiếng cửa phòng Daniel mở ra và tiếng bước chân anh ta đi dọc theo hành lang rồi xuống gác.

Biết rằng John sẽ được vồ về, nàng cảm thấy yên tâm hơn. Nhét một lọn tóc dài bị tuột vào bím tóc, Caroline lại hướng sự chú ý vào Matt.

Anh đang nằm trên giường, hai cánh tay buông thõng, lòng bàn tay ngửa lên và những ngón tay gập lại. Bàn tay to lớn gân guốc với làn da chai sạn vì làm lụng của anh giờ đây trông yếu ớt đến nao lòng. Đôi bàn tay ấy sinh ra đâu phải để trở nên vô dụng thế này. Lúc này Caroline đã kiên quyết nhóm lửa lên trong cái lò sưởi rõ ràng đã nguội ngắt từ lâu. Bây giờ nó đang cháy sáng rực rỡ, giúp căn phòng trở nên ấm áp. Vậy nên nàng không cần phải lo ngại về đôi cánh tay và bờ vai đang để hở của anh, hay thân thể trần trụi của anh dưới tấm chăn. Nhưng nàng phải thừa nhận rằng việc chăm sóc cho một người đàn ông nam tính thế này khiến lòng nàng bối rối không yên. Những bắp thịt cuộn cuộn ở cánh tay, chiều rộng của bờ vai, lớp lông dày dặn tạo thành hình cái nêm chạy dọc theo ngực cùng với đám lông trên cánh tay và ống chân anh khiến nàng nôn nao khó chịu mỗi khi chú ý đến nó. Ý nghĩ về những gì đang ẩn dưới tấm chăn càng khiến nàng bứt rứt hơn nữa. Vì vậy, nàng cấm bản thân nghĩ về nó. Matt đang đau yếu, đang cần nàng chăm sóc,

và nàng sẽ không để vẻ đàn ông rần rỏi của anh tác động đến mình. Anh đã đối xử tốt với nàng, theo kiểu riêng của mình, và nếu không có anh chẳng biết nàng sẽ ra sao trong ngôi nhà này. Chỉ riêng lý do đó thôi - và nàng sẽ không thừa nhận bất cứ lý do nào khác cả - anh xứng đáng được nàng tận tình chăm sóc. Nàng sẽ làm đúng như thế. Hơn nữa, nàng không thể để một người bố được các con trai yêu thương như Matt phải chết. Trái tim nàng như tan vỡ khi nghĩ đến chuyện mấy đứa trẻ phải chịu cảnh mồ côi cả cha lẫn mẹ.

Nhưng chỉ riêng việc giữ được tính mạng của anh chưa nói tới cái chân bị thương, đã là một nhiệm vụ khó khăn. Cho dù có cố gắng tỏ ra lạc quan thế nào, Caroline cũng phải công nhận rằng trông anh không ổn cho lắm. Đám râu đen lờm chờm phủ rợp hai gò má và hàm khiến nước da anh trông càng thêm tái nhợt. Một điều đáng ngại nữa là anh không còn đổ mồ hôi nữa; da anh nóng và khô rang.

Nhẹ nhàng đặt bàn tay lên trán anh, Caroline cau mày khi thấy những ngón tay mình như phải bỏng. Nếu cơn sốt không sớm qua đi, nàng sẽ phải dùng những biện pháp mạnh tay hơn, dù độ rủi ro của chúng không hề nhỏ chút nào.

Matt chưa mở mắt ra lần nào từ lúc lão thầy thuốc nắn lại xương cho anh. Nàng không rõ liệu anh đang bất tỉnh hay đang ngủ vùi do liều thuốc mà nàng đều đặn cho anh uống để ngăn anh khỏi quấy đạp. Hơi thở anh hỗn hển nặng nề. Môi anh hé mở, mấp máy để hợp không khí. Chúng đã bắt đầu nứt nẻ vì khô khốc.

Rót một ít nước vào trong tách, Caroline nhúng khăn xuống đó rồi vắt lên đôi môi hé mở của Matt. Ban đầu anh có vẻ không biết gì; hơi thở của anh vẫn không thay đổi. Nhưng rồi khi nước chảy dọc theo lưỡi anh, anh liền nuốt lấy nó. Như được khuyến khích, nàng tiếp tục vắt nước vào miệng anh. Vào lúc này, điều quan trọng nhất là giữ cho anh được yên tĩnh và thoải mái nhất có thể. Và nàng chỉ biết đợi xem cơn sốt của anh sẽ tăng lên hay hạ đi.

“Anh ấy thế nào rồi?” Giọng nói của Daniel bỗng vang lên từ ngưỡng cửa khiến Caroline giật nảy mình. Tay nàng vô tình vắt cái khăn quá mạnh khiến nước chảy cả lên má Matt. Nàng phải tạm thời bỏ mặc Daniel để chùi vệt nước lác lối đó, rồi nàng mới ngẩng lên nhìn Daniel.

“Vẫn như vậy.” Nàng đáp bằng giọng khàn khàn.

Daniel đã mặc quần áo, nhưng lại không cài khuy áo, phơi bày cả một khoảng ngực rậm rạp. Anh ta cũng không đi giày và tất. Trong khoảng sáng bập bùng của ngọn nến đang cầm trên tay, tóc anh ta ánh lên màu đồng xỉn. Đôi mắt cũng lóe lên, dấu chỉ trong chớp nhoáng, khi chúng chiếu vào nàng. Trước ánh mắt đàn ông không thể nhầm lẫn đó, Caroline theo phản xạ liếc xuống cơ thể mình và thấy rằng chiếc áo choàng của nàng đã tụt xuống tận eo, để lộ một khoảng hình chữ V hẹp của chiếc váy ngủ may từ vải batit mỏng manh. Nàng vội vã khép chặt hai mép áo choàng, cảm thấy dạ dày nhộn nhạo. Phải nỗ lực lắm nàng mới nén lại được cảm giác ghê tởm sinh ra bởi ánh mắt tán thưởng của anh ta, và thậm chí phải ráng hết sức mới ngẩng được lên nhìn anh ta lần nữa.

“John đi ngủ rồi. Lúc tôi xuống tới nơi thì nó đã thôi khóc. Nó là một thằng bé cứng cỏi.” Daniel nói cộc lốc, đôi mắt nheo lại khi nhìn như dán vào khuôn mặt nàng. Cho dù chúng đã di chuyển xuống bên dưới cổ nàng một lần theo bản năng, nhưng qua vẻ mặt kiên định của anh ta, rõ ràng anh ta sẽ không cho phép mình phạm phải sai sót đó thêm lần nào nữa. Caroline cảm thấy bớt căng thẳng hơn một chút. Daniel là một người đàn ông đứng đắn, nàng nhủ thầm. Ánh mắt khi nãy của anh ta không hề ẩn chứa ý đồ gì cả và anh ta chắc chắn không phải là một mối đe dọa với nàng.

“John còn chưa quá mười tuổi. Nó không thể nào cứng rắn được.”

“Ai trên đời này cũng đều phải cứng rắn để tồn tại, và John mới chín tuổi thôi.”

“Thằng bé rất cao so với tuổi của nó. Nhưng gầy quá.”

“Đúng thế. Nhưng hồi còn nhỏ Matt cũng vậy. Tất cả chúng tôi đều vậy. Hồi tôi gặp Elizabeth lần đầu, tôi chừng mười, mười một tuổi gì đó - tôi kém Matt sáu tuổi mà - và tôi nhớ rằng chị ấy đã cười tôi vì, như chị ấy nói, tôi chẳng khác nào một bộ xương di động dài ngoằng ngoẵng.”

Đó là lần đầu tiên Caroline nghe ai đó nhắc đến Elizabeth mà không tỏ vẻ dè chừng.

“Anh không thích Elizabeth, đúng không? Tại sao anh không nói cho tôi biết lý do? Tôi hầu như không còn nhớ gì về chị ấy mà.”

Vẻ mặt Daniel chợt trở nên khó hiểu. Rõ ràng anh ta hối hận vì đã lỡ nói ra điều đó.

“Nếu muốn biết về Elizabeth thì cô phải hỏi Matt. Khi nào anh ấy hỏi phục ấy.”

“Tôi không muốn khơi dậy nỗi đau của anh ấy bằng việc nhắc đến Elizabeth.”

Daniel cười, tiếng cười khô khốc. “Tôi nghĩ cô không cần phải sợ điều đó.”

“Ý anh là anh ấy không cảm thấy đau khổ?”

“Tôi chẳng ám chỉ gì cả. Như tôi nói đấy, cô phải hỏi Matt.” Daniel lập tức quay đi. “Nếu cô cần tôi giúp gì thì cứ gọi. Tôi là

người thính ngữ.” Đôi mắt anh ta liếc ra sau để nhìn nàng. “Một đặc trưng nữa của nhà Mathieson đấy.”

Rồi anh ta trở ra hành lang để về phòng. Caroline cau mày, lắng nghe tiếng cửa phòng anh ta mở ra rồi đóng lại. Có điều gì đó rất không ổn về Elizabeth. Nàng sẽ không bỏ qua vấn đề này cho đến khi khám phá ra nó là gì.

Bỗng Caroline cảm thấy hình như Matt đã tỉnh lại. Nàng nhìn xuống và thấy đầu anh khẽ nhúc nhích. Cơ thể anh cứng ngắc, đôi mắt xanh thăm thẳm mở to. Chúng đang nhìn chăm chăm vào thứ gì đó ở ngay đằng sau nàng, một nỗi sợ hãi điên loạn ngập tràn đáy mắt.

“Matt...” nàng cất tiếng, liếc nhìn ra sau theo bản năng.

Nhưng nàng chưa kịp nói hết câu, Matt đã hét toáng lên.

Matt hốt hoảng la hét đến khản cả giọng, cuống quýt tìm cách thoát khỏi thứ đang đe dọa mình trong tưởng tượng. Hai tay anh đập đập xuống tấm nệm, cái chân lạnh quấy đạp loạn xạ. Anh loạng choạng bò dậy và suýt ngã khỏi giường.

“Matt, dừng lại đi! Anh sẽ làm mình đau đấy!” nàng hét lớn, rồi lao tới phủ phục lên người anh để cố gắng ngăn anh lại. “Daniel! Daniel, giúp tôi!”

Giờ thì Matt chuyển sang vật lộn với Caroline. Anh ra sức đẩy nàng ra hòng thoát khỏi nàng. Những cú đấm của anh tuy chỉ hù dọa nhưng cũng đủ khiến nàng đau điếng. Mặc dù rất sợ vì Matt khỏe kinh khủng, Caroline vẫn giữ anh thật chặt, hai tay ôm vòng quanh cổ anh, hai chân quặp lấy cái chân lạnh lặn của anh, đầu nàng vùi vào hõm cổ anh để tránh bị đấm vào mặt. Nàng sợ rằng những cú đấm của anh có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

“Cháy! Cháy!” Tiếng hét của anh đã khản đặc. Anh lại điên cuồng đập thình thình xuống nệm. Trong cơn mê sảng, Matt đã tưởng tượng rằng cái giường bị cháy.

“Matt, không có chuyện gì đâu! Không có chỗ nào bị cháy cả! Làm ơn đừng như thế mà!” Giọng Carolin nghèn nghẹn bởi miệng nàng đang áp vào cổ anh. Nàng ngửi thấy một thứ mùi hăng hắc tỏa ra từ cơ thể đang sốt hầm hập của anh, cảm nhận được sức nóng bỏng giãy trên da dẻ anh, sự mềm mại của lớp lông ngực bên dưới cầm nàng và sức mạnh khủng khiếp trong những bắp thịt rắn chắc khi anh chống trả nỗi sợ hãi đang đe dọa mình. Chỉ riêng trọng lượng của cơ thể nàng thôi thì không đủ để khống chế

anh. Nhưng vì anh đang bị cái chân gãy và những động tác cường loạn của chính mình làm cho đau đớn nên nàng mới có thể giữ yên anh trên giường trong vài phút trước khi Daniel tới.

“Cái quái gì...? Matt, Chúa ơi! Matt!”

Caroline lăn người ra để tránh lối cho Daniel. Nhưng một mình Daniel cũng không phải là đối thủ của Matt khi anh đang trong cơn điên dại. May thay, Thomas và liền sau đó là Robert cũng đã chạy vào phòng, và cả ba người họ đã kìm giữ được anh trai mình.

Matt vẫn đang quẫy đạp lúc Caroline dốc một liều thuốc ngủ lớn vào miệng anh. Nàng run rẩy đứng bên cạnh trong khoảng thời gian ngỡ như cả một niên kỷ để chờ đợi thuốc phát huy tác dụng. Ba người em vẫn đang gắng sức giữ anh trai ở yên trên giường. Cuối cùng thì sự vùng vẫy của Matt cũng yếu đi trông thấy rồi dừng hẳn lại. Nhưng cả ba vẫn hết sức thận trọng, từ từ buông anh ra và đứng yên bên cạnh giường, cau mày nhìn xuống anh. Rõ ràng họ đang rất lo sợ cho tính mạng của anh trai mình.

“Cô đã làm gì anh ấy?” Thomas quay sang nàng, đôi mắt nảy lửa. Chỉ đến lúc đó Caroline mới nhận ra anh ta đang khóa thân. Nàng giật mình lùi lại, vội vàng đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Phải mất một lúc nàng mới nghe ra lời buộc tội của anh ta.

“Làm gì anh ấy ư!” Caroline thốt lên kinh ngạc, và suýt chút nữa thì quay ngoắt lại nhìn anh ta. Nàng gắng dán mắt vào cái bàn nhỏ bên trái Thomas và mở miệng định mắng cho anh ta một trận xối xả. Nhưng nàng chưa kịp thốt ra lời thì Daniel đã xen vào.

“Dĩ nhiên là Caroline chẳng làm gì anh ấy cả.” Dường như tới tận giờ phút này Daniel mới nhìn thấy sự lố lõ của Thomas. Đôi mắt anh ta mở to khi chúng quét khắp người cậu em. “Vì Chúa, Thom, ở đây có một phụ nữ đấy! Che thân lại đi!”

Thomas nhìn xuống, hai má lập tức đỏ dừ khi nhận ra tình trạng của mình. Anh ta liền giật lấy một góc chăn của Robert để quấn quanh eo. Robert bị mất thăng bằng, loạng choạng và suýt tuột mất cái chăn. May là anh ta đã nhanh tay chộp lại góc chăn của mình. Mặt anh cũng đỏ dừ khi lén liếc trộm Caroline để xem nàng có để ý không.

Con giận của Caroline tiêu tan quá nửa khi nàng nhìn hai người họ vừa huých vai và lờm nguýt vừa nhích sát vào nhau hơn. Hoạt cảnh đó, cùng với việc được Daniel bênh vực, đã làm nàng nguôi giận và kìm lại những lời lẽ khó nghe định trút lên đầu Thomas. Dù sao thì phòng bệnh của Matt cũng không phải là nơi để tranh cãi ỏm tỏi.

Khi thấy em trai đã kín đáo hơn, Daniel lại quay sang Caroline. “Kể cho chúng tôi hay chuyện gì đã xảy ra đi.”

“Tôi không rõ lắm.” Caroline nói với Daniel. “Anh vừa đi khỏi thì anh ấy tỉnh dậy. Anh ấy nhìn chăm chăm vào thứ gì đó ở đằng sau tôi, nét mặt... sợ hãi. Tôi quay lại kiểm tra, nhưng ở đó chẳng có gì cả, ít nhất thì tôi cũng không nhìn thấy gì. Rồi anh ấy đột nhiên hét lên và vùng vẫy. Tôi sợ anh ấy sẽ tự làm mình bị thương nên đã cố giữ yên anh ấy cho đến khi anh tới giúp. À, và hình như anh ấy nghĩ tấm nệm bị cháy. Anh ấy cứ đập đập nó và hô ‘Cháy!’ hai lần liền.”

Một sự im lặng nặng nề chợt phủ xuống. Thomas và Robert dừng ngay việc xô đẩy. Ba anh em họ liếc nhìn nhau đầy hàm ý.

“Có chuyện gì thế?” Caroline cao giọng hỏi.

Tất cả quay sang nhìn nàng, nhưng chẳng ai nói gì.

“Các anh phải nói với tôi. Nếu tôi không biết cái gì làm anh ấy hoảng loạn, thì làm sao tôi ngăn chặn chuyện đó xảy ra lần nữa được?”

Họ lại quay sang nhìn nhau. Rồi Daniel lên tiếng, đôi mắt rõ ràng truyền tải một lời cảnh cáo ngầm tới các em trai.

“Mấy năm trước Matt đã bị bỏng rất nặng. Đó là lý do anh ấy bị khập khiễng và có vết sẹo trên mặt. Từ đó, anh ấy đâm ra sợ lửa. Anh ấy chẳng bao giờ để lửa cháy trong phòng mình, và trong nhà này chúng tôi luôn để lửa ở mức nhỏ nhất có thể. Cô cứ để ý rồi sẽ thấy là anh ấy không bao giờ tự mình nhóm bếp, tiếp thêm củi, hay thậm chí là lại gần nó. Chắc là lúc nãy khi mở mắt ra, Matt đã nhìn thấy ngọn lửa trong lò sưởi và trở nên hoảng loạn.”

“Sao không ai dặn tôi trước?” Caroline đưa mắt nhìn vào lò sưởi, ở đó những ngọn lửa đang nhảy múa vui vẻ giữa cả núi gỗ. Ánh mắt nàng lại hướng sang Matt, anh đang ngủ li bì. Ngược anh phập phồng và những ngón tay co giật như thể ngay cả trong lúc ngủ, anh cũng đang tìm cách trốn chạy khỏi nỗi sợ hãi của chính mình.

Đôi mắt Daniel thoáng nhìn sang các em trai, rồi trở lại với nàng. “Chúng tôi quên mất việc đó. Và lại, Matt cần được giữ ấm. Trong hoàn cảnh này, đành phải nhóm lửa trong phòng anh ấy thôi.”

“Vậy thì che nó đi để anh ấy khỏi nhìn thấy là được.” Giọng Caroline nhuốm chút chua chát. Nàng đi tới góc nhà, kéo ra một bức bình phong bám đầy bụi để chắn giữa chiếc giường và lò sưởi. Daniel tới giúp nàng chỉnh lại vị trí của nó, và loáng một cái họ đã làm xong.

“Có điều gì mà tôi nên biết nữa không? Anh ấy còn có thể hoảng loạn bởi thứ gì nữa?”

“Điều duy nhất mà Matt sợ ngoài lửa là Chúa trời, và Người chắc chắn sẽ chẳng gây ra rắc rối gì đâu.” Daniel khẽ mỉm cười với nàng. “Sao cô không đi ngủ đi để bọn tôi thay phiên nhau ngồi trông anh ấy? Cô không địch nổi Matt đâu, nếu anh ấy lại tỉnh dậy lần nữa.”

Caroline liếc nhìn Matt. Anh đang nằm bất động, chỉ có những ngón tay thi thoảng co giật. Chiếc giường Matt ngủ rất lớn, nhưng cơ thể anh vẫn choán hết nó, bờ vai chiếm quá nửa chiều rộng của tấm nệm và những ngón chân chạm tới tận cuối giường. Da anh trông quá sẫm so với nền vải trắng, và mái tóc lộn xoăn của anh có màu cánh chim sáo đá. Đến cả bộ râu đen ánh xanh lờm chớm bao phủ khắp hàm cùng với vết sẹo trên má cũng góp phần làm nổi bật thêm vẻ điển trai và nam tính của anh. Đáng lẽ Caroline phải sợ anh như sợ cọp, nhưng nàng không cảm thấy như vậy. Matt không phải là một người đàn ông dịu dàng, cũng không có những lời nói hay cử chỉ lịch thiệp, nhưng theo bản năng, nàng biết anh là người mà mình có thể tin cậy. Nàng đã bắt đầu cảm thấy an toàn trong ngôi nhà của anh, muốn ở lại đây và biến nó thành nhà của nàng.

Nàng sẽ vận dụng những kỹ năng mẹ dạy để đền đáp những gì anh đã dành cho mình. Nàng sẽ cứu mạng sống và cái chân của anh, nếu nàng có thể làm được điều đó.

Caroline liền ngẩng đầu lên để nhìn vào mắt Daniel. “Tốt hơn hết là tôi nên ở lại với anh ấy, ít nhất là cho đến khi cơn sốt chấm dứt, để phòng anh ấy lên cơn co giật.”

“Co giật?” Robert hỏi, cau mày nhìn nàng.

Caroline nhìn anh ta không chớp. “Anh ấy cần phải hạ sốt.”

“Nếu không hạ thì sao?”

“Nếu không hạ, anh ấy sẽ chết,” Caroline nói, và họ đáp lại sự thẳng thừng của nàng bằng những khuôn mặt tái nhợt.

“Chúng ta có nên mời ông Williams quay lại không?” Robert hỏi Daniel.

“Em nghĩ ông ta không chịu quay lại đâu.” Thomas lạnh lùng xen vào, ánh mắt chĩa thẳng về phía Caroline.

“Ông ta sẽ lại trích máu anh ấy thôi, bởi vì đó là phương pháp trị sốt quen thuộc. Nhưng nếu bị mất máu thêm nữa thì anh ấy cũng sẽ chết.” Caroline nói với Daniel bằng giọng khẩn nài. Daniel sẽ là người quyết định, và để cứu được Matt thì đó phải là một quyết định đúng đắn.

“Cô còn biết cách nào tốt hơn không?” Thomas giận dữ hỏi Caroline.

“Có. Nếu anh ấy không đỡ mồ hôi và hạ sốt, thì chúng ta phải làm giảm thân nhiệt cho anh ấy. Cách tốt nhất là quấn anh ấy trong những cái chăn ướt.”

“Và cho anh ấy chết vì cảm lạnh!” Thomas khịt mũi.

“Anh lỗ quá rồi đấy!” Nàng quắc mắt nhìn anh ta.

“Bình tĩnh nào.” Daniel có vẻ mất kiên nhẫn khi anh ta lên tiếng hòa giải. Anh ta nhìn Thomas rồi Robert. “Chúng ta đều biết Williams không phải là bác sĩ. Vấn đề là, Caroline có thể làm tốt hơn không?” Anh ta nhìn Caroline, khóa chặt ánh mắt nàng. “Cô có thể không? Cô nên nhớ là Matt vô cùng quan trọng đối với chúng tôi đấy.”

“Cô mà làm anh ấy chết thì chúng tôi sẽ treo cô lên.”

“Thomas!” Daniel cao giọng nhắc. Ánh mắt anh ta lại quay trở lại với Caroline. “Thế nào?”

“Tôi không thể đảm bảo anh ấy sẽ sống, dù chữa bằng cách nào chẳng nữa,” nàng chậm rãi nói, muốn thành thực hết mức có thể trước sự tin tưởng của Daniel. “Nhưng tôi chắc chắn rằng những gì tôi làm sẽ có nhiều cơ may thành công hơn so với việc đưa gã lang băm đáng sợ đó quay lại đây để trích máu của Matt một lần nữa.”

“Ông Williams là một con chiên ngoan đạo của nhà thờ chúng tôi,” Robert xen vào. “Trong khi cô... chúng tôi chẳng biết gì về cô cả. Trừ việc cô là em gái của Elizabeth.”

Cả ba anh em đều nhìn nàng chăm chăm như thể đó là một nhận xét rất đáng để cân nhắc.

“Anh trai các anh cũng là cha của các cháu tôi, và anh ấy đã cho tôi một mái nhà để ở. Các anh cứ yên tâm là tôi sẽ cố gắng hết sức mình vì anh ấy.”

Caroline chỉ đang nói tránh đi. Câu trả lời điềm tĩnh ấy không thể hiện được hết tình cảm phức tạp mà nàng dành cho Matt. Đúng là anh luôn làm nàng bực mình, nhưng cá tính mạnh mẽ của anh và sự dịu dàng mà nàng cảm thấy ẩn chứa bên trong đã hấp dẫn tâm hồn bị tổn thương của nàng như một ngọn lửa hấp dẫn con thiêu thân. Cha nàng là một người quyền rũ, thú vị và yêu chiều nàng hết mực, nhưng chính nàng mới là người mạnh mẽ hơn trong hai cha con. Mấy năm qua nàng đã phải giả vờ là mình rất hài lòng với cuộc sống cha đã chọn cho mình để không làm tổn thương lòng kiêu hãnh của ông, trong khi từ đáy sâu tâm hồn, nàng chỉ khao khát được người khác tôn trọng. Nàng cũng là người quản lý tiền bạc mỗi khi

họ dư dả, cần thận dành dụm một ít đủ để giúp họ vượt qua những năm tháng khó khăn chắc chắn sẽ đến sau đó. Khi những trận thắng thừa thớt dần, nàng phải đứng ra mặc cả hết với người đánh xe ngựa lại đến chủ quán trọ để có được cái giá rẻ hơn. Cuối cùng, khi cha lâm bệnh nặng, nàng cũng lại gánh vác trách nhiệm chăm sóc ông. Nhưng Matt khác hoàn toàn với cha nàng. Cho dù thái độ của anh đôi lúc không được lịch sự cho lắm, nhưng anh đã dựng lên một mái nhà vững chãi cho gia đình từ hai bàn tay trắng, ở một vùng đất mới hoang sơ và khắc nghiệt Cũng nhờ có anh mà nhóm người ồn ào này đoàn kết được với nhau, và tất cả bọn họ theo bản năng đều răm rắp nghe lời anh, người chủ gia đình. Đến cả nàng cũng khao khát được náu mình trong sự an toàn mà anh đem lại, trong sự ngưỡng mộ và tôn trọng anh. Nhưng nàng sẽ không nói với các em trai anh như thế. Đã phải khó khăn lắm nàng mới có thể thú nhận điều đó với chính bản thân mình.

Tất cả bọn họ đều quay sang nhìn nàng, Robert và Thomas có vẻ cảnh giác, Daniel thì trầm ngâm. Caroline vẫn đứng yên tại chỗ, hàm nghiến chặt, đầu ngẩng cao Nếu họ phản đối nàng chăm sóc anh trai họ, nàng cũng chẳng thể làm được gì. Nàng sẽ không khom lưng uốn gối cầu xin họ ban cho nàng quyền cứu lấy tính mạng anh. Và lại, nếu Williams có được mời đến và trích máu Matt một lần nữa, biết đâu anh là mẫu người có thể chất dẻo dai không chịu đau hàng trước cái chết.

Câu Chúa anh là người như vậy!

Daniel đang cau mày, hai tay khoanh lại trước ngực. Nàng nín thở, lặng lẽ cầu nguyện. Cuối cùng, anh ta gật đầu với nàng, và nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng tôi sẽ để cô chăm sóc Matt. Ít ra là trong thời điểm này.” Đôi mắt anh ta hướng sang các em trai. “Nếu cần, chúng ta có thể mời ông Williams vào bất cứ lúc nào.”

Và sau lời nói đầy tin tưởng đó, ba người bọn họ rời khỏi phòng, để nàng ở lại.

Đến giữa buổi sáng hôm sau, Matt gần như sắp co giật đến nơi. Anh rơi vào mê sảng, cứ lảm bảm không ngừng, đầu anh vật vã trên gối, da dẻ càng lúc càng nóng rực. Anh liên tục hắt chần ra, và Caroline cuối cùng đã thôi đắp nó lại. Nàng quấn một cái khăn lạnh quanh hông Matt để giữ gìn sự kín đáo cho anh. Nhưng những cử động của anh ngày càng dữ dội, điên cuồng hơn, và chiếc khăn cũng bị tuột gần hết. Lúc đầu Caroline còn nghiêng răng và đưa mắt nhìn đi chỗ khác mỗi khi bộ phận nhạy cảm của anh lộ ra, nhưng về sau nàng có thể đối mặt với sự lỏa lồ của anh một cách bình thường. Nàng vừa ngạc nhiên vừa nhẹ nhõm khi hình ảnh đó đã không khiến nàng sợ hãi đến mức buồn nôn nữa. Rõ ràng Matt không phải là một mối đe dọa bởi anh đang sốt mê man và không biết gì về sự hiện diện của nàng.

Daniel đã bắt John và David đến trường bất chấp sự phản đối của hai thằng bé. Caroline lấy làm mừng vì chúng không có ở đây trong lúc Matt bắt đầu thờ ra khó nhọc. Daniel và Thomas – chắc anh ta tới để canh chừng nàng – đã ở trong phòng. Robert đang đi ra ngoài chặt ít củi về nhóm lửa thì bị gọi giật lại. Con co giật đến sớm hơn nàng dự đoán.

“Tôi cần mấy xô nước, loại lạnh nhất mà các anh có thể kiếm được. Nhanh lên!” Caroline nói với ba người họ trong lúc gắng sức giữ yên Matt. Robert và Thomas vội vã đi làm theo lời nàng dặn, còn Daniel ở lại bên cạnh nàng. Khi hai người mang bốn xô nước sôi lạnh giá quay trở lại, Caroline đã sẵn sàng. Với sự trợ giúp của Daniel, nàng nhúng những cái ga trải giường vào mấy cái xô và thấm ướt chúng. Robert và Thomas lật người Matt lại trong khi nàng

và Daniel quần tắm ga ướt sũng quanh người anh. Ngay khi cơ thể nóng hừng hực của Matt thấm đẫm hơi lạnh từ lớp vải, tấm ga liền bị thay thế bởi một tấm khác mới được nhúng ướt. Trong suốt thời gian đó, Matt vẫn ú ớ nói mê và quấy đạp.

Mười lăm phút sau, thân nhiệt của Matt vẫn không ngừng tăng cao. Anh rên rỉ, cố gắng đẩy Caroline và các em trai ra bằng những động tác yếu ớt tới mức đáng sợ, da anh nóng bừng bừng đến nỗi Caroline gần như tuyệt vọng.

“Không ăn thua gì!” Thomas nghiêng rằng nói, đôi mắt xanh của anh ta lóe lên căm phẫn khi hướng sang Caroline. Nàng lắc lắc đầu với anh ta. “Tình hình càng lúc càng tệ hơn!”

Caroline không nói gì mà chỉ quần cái ga trải giường mới nhất quanh cơ thể Matt. Nàng có thể nói gì được chứ? Bất chấp những nỗ lực của nàng, những lời Thomas là đúng. Sau khi giúp Robert hạ Matt xuống nệm, Thomas đứng thẳng người dậy.

“Em sẽ đi gọi ông Williams. Quá đủ cho cái trò lố bịch này rồi.” Đôi mắt anh ta như đang thách thức bất cứ sự phản đối nào.

Nhưng thay vì phản đối, Daniel ngẩng lên lo lắng. “Ừ, có lẽ em nên làm vậy. Nếu ông ta muốn trích máu, thì chúng ta cũng phải thử thôi. Cách này không có tác dụng gì cả.”

Mặc dù cả giọng điệu và ánh mắt anh ta đều không tỏ chút oán trách nàng như Thomas, song Caroline vẫn cảm thấy có lỗi. Nàng cũng cảm thấy nản lòng và sợ hãi. Cơ thể Matt nóng đến nỗi những tấm ga ấm lên trước cả khi chúng kịp hạ bớt thân nhiệt của anh. Phải tìm ra một cách nào đó để giữ nước lạnh ở lại trên người anh lâu hơn.

“Máng nước!” Thomas đang trên đường ra cửa thì phương án đó chợt nảy ra trong đầu Caroline. “Chúng ta sẽ ngâm anh ấy trong máng nước!”

Thomas dừng bước ngay khi nghe thấy lời nàng, và quay lại nhìn nàng chăm chăm. Daniel và Robert cũng nhìn nàng, nhưng ánh mắt họ chứa đựng nhiều thắc mắc hơn là căm ghét.

“Chúng ta sẽ đổ đầy nước sôi vào máng nước và cho anh ấy ngâm mình trong đó! Cách này được, tôi chắc chắn đấy!”

Matt rên rỉ và cựa quậy. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào anh. Da anh đỏ lên vì nóng, bờ môi khô nẻ. Tình trạng của anh nguy ngập lắm rồi.

“Lại một trò ngu ngốc nữa!” Thomas căm phẫn nói và quay người bỏ đi.

“Khoan đã!” Daniel ngăn anh ta lại. “Chúng ta sẽ thử. Anh thấy nó còn có lý hơn là lại trích máu của Matt.” Ánh mắt hai người như hai thanh kiếm giao nhau loảng xoảng.

“Em cảm thấy điều đó có lý nhất là anh đã thích cô ta.” Thomas hất đầu về phía Caroline, khuôn mặt hằm hằm giận dữ.

“Nói láo!” Gò má Daniel đỏ bừng khi anh ta đứng thẳng người dậy.

“Em nói láo ư!” giọng điệu Thomas nghe như giễu cợt.

“Một lời nói bậy quá quắt! Em nghĩ anh sẽ đùa cợt với tính mạng của Matt chỉ vì một người đàn bà nào đó sao? Cho dù anh có tình cảm với cô ta chẳng nữa! Trong khi dĩ nhiên là anh không thích Caroline rồi!”

“Cô ta nói gì anh cũng nghe theo ngay tấp lự!”

“Đủ rồi!” Trước sự sững sốt của Caroline, Robert gầm lên với giọng oang oang giống hệt Matt. Tất cả đều giật nảy mình và nhìn anh ta kinh ngạc.

“Mấy người định cãi nhau bên xác Matt à?” anh ta tức tối hỏi. “Nếu mấy người không ngừng lại ngay thì anh ấy sẽ chết thật đấy. Đi nào, Thom, giúp anh đổ nước vào máng. Nếu cách này cũng không có tác dụng thì em hãy tới chỗ ông Williams. Em thừa biết là ông ta chẳng mấy khi chữa trị còn gì.”

Vừa nói Robert vừa đi vòng qua giường. Thomas bị đẩy ra ngoài hành lang, vẫn cố quay lại nhìn anh trai với ánh mắt hần học.

Khoảng mười lăm phút sau, khi Robert và Thomas quay lại báo rằng nhiệm vụ đã hoàn thành, Matt đã im bật, thậm chí cũng không còn cử động nữa. Hơi thở anh nông và gấp gáp đến mức đáng ngại, và Caroline hoảng sợ nghĩ rằng họ có thể sắp mất anh. Daniel cúi xuống Matt, động viên anh bằng những lời câu kính vì quá xúc động.

“Cố lên nào, Matt. Anh phải nghĩ đến Davey, John và tất cả bọn em chứ.”

Và rồi, trên một cái cáng tự chế, cơ thể bất động của Matt cùng với cả đồng chẵn được hạ xuống máng nước với sự cẩn thận hết mực để không gây ảnh hưởng đến cái chân gãy. Dĩ nhiên là anh quá to so với cái máng. Cái chân bị nẹp cứng ngắc thò ra ở một đầu máng trong khi chân kia vẫn yếu ớt vắt trên mép máng, bàn chân lệt xệt chạm đất. Đầu và vai anh nhô ra ở đầu kia. Thomas đứng sau anh, đỡ cái đầu mềm rũ, còn Caroline vừa dùng hai tay múc nước đắp lên cổ và vai anh vừa cầu mong rằng lần này họ sẽ thành công.

Ban đầu da anh vẫn nóng rùng rục, và Caroline đã gần như tuyệt vọng. Nhưng dần dần, nó bắt đầu nguội đi từng chút một đến nỗi ban đầu nàng nghĩ mình đang tưởng tượng ra điều đó. Cuối cùng nàng đặt tay lên trán anh và thấy rằng nó chỉ còn âm ỉ. Vai nàng lập tức thả lỏng; chỉ đến lúc đó Caroline mới nhận ra mình đã căng thẳng thế nào.

“Tôi nghĩ giai đoạn nguy hiểm nhất đã qua rồi,” nàng chậm rãi nói, nhìn sang Daniel rồi tới Robert và Thomas. Họ nhìn lại nàng một thoáng, Thomas nheo mắt, Robert thì trầm ngâm. Rồi Daniel toét miệng cười.

“Chúa ơi, chúng ta đã làm được rồi! Cô đã làm được rồi, Caroline!”

Caroline chưa kịp nói gì thì anh đã ôm chầm lấy nàng rồi nhấc bổng nàng lên, xoay một vòng thật lớn. Caroline kinh hãi vùng ra. Bị ôm chặt vào một cơ thể nam tính rắn chắc khiến sự ghê tởm quen thuộc lại dâng lên tận cổ họng nàng, bụng nàng nhộn nhạo.

“Thả tôi ra!” giọng nàng gay gắt quá mức cần thiết.

Daniel lập tức dừng lại và đặt nàng xuống. Gần như rùng mình vì ghê sợ, Caroline đẩy anh ta ra.

“Tôi xin lỗi. Tôi không có ý xúc phạm cô đâu,” anh ta khẽ nói. Caroline biết phản ứng của mình dữ dội quá mức, và nàng cũng biết hành động vừa rồi đã khiến cho cả ba người đàn ông tò mò suy đoán, nhưng nàng không kìm chế được. Dù có quyết tâm thế nào chăng nữa nàng cũng không thể kìm nén nỗi ác cảm của mình.

“Không sao,” Caroline cố gắng nói, ráng sức chế ngự cơn nôn nao trong dạ. Đôi mắt nàng hướng sang Matt. “Đưa anh ấy vào trong nhà thôi.”

Đưa được Matt vào nhà rồi thì cả ba người đàn ông cũng ướt hết. Sau khi đặt cơ thể bất tỉnh nhưng đã mát hơn của Matt lên giường xong xuôi, Daniel, Robert và Thomas bèn đi thay quần áo. Caroline ngồi ghé lên mép giường, kê một cái chăn bên dưới cái chân gãy để tấm nệm khỏi bị ướt; rồi phủ một cái chăn khác lên tận vai Matt để che đậy cơ thể anh. Rồi nàng thay vải ướt quần quanh thanh nẹp bằng những miếng vải khô. Vì đêm qua chẳng được nghỉ ngơi chút nào nên lúc này Caroline đã mệt rũ. Băng lại chân cho anh xong, nàng tự hứa với mình sẽ ngủ một giấc ngắn. Ý nghĩ ấy hấp dẫn đến mức gần như không thể cưỡng lại được.

Đầu Caroline đã gà gật khi nàng ném những tấm vải ướt sang một bên và bắt đầu quấn lại nửa dưới của thanh nẹp bằng những tấm vải khô. Nàng sẽ thay băng từng phần một; như thế sẽ hạn chế khả năng làm chệch xương của anh. Cái chân vẫn sưng to tướng, và vết thương ở chỗ khúc xương thòi ra lúc trước vẫn mở toang hoác trông cực kì xấu. Gần như không thể nhắc nổi mình dậy, nàng lờ đờ đi lấy bột húng quế và rắc nó lên vết thương, rồi ráng sức quấn nốt thanh nẹp. Đúng lúc vừa buộc xong hai đầu băng vải lại với nhau thì nàng nghe thấy một tiếng động vang lên đằng sau. Nàng liền quay ngoắt lại.

Trước sự kinh ngạc tột độ của Caroline, ông Williams đang đứng ở ngưỡng cửa, trừng trừng nhìn nàng. Đằng sau ông ta là một người đàn ông cao ráo có mái tóc đen hệt như tóc Matt, y phục Thanh giáo giản dị như những người khác trong thị trấn, và một người phụ nữ bé nhỏ đội mũ trắng, mặc váy vải thô màu xám. Mắt họ không nhìn nàng mà gắn chặt vào Matt, đôi mày nhíu lại lo lắng.

Đằng sau họ là viên linh mục.

“Cô đã phá hoại thành quả tốt đẹp của tôi, đúng không?” Williams giận dữ hỏi, cái cảm núng nính rung lên bực tức khi ông ta hùng hổ băng ngang căn phòng để tới chỗ nàng.

“Này đưa con gái của Belial kia, cô đang định là cái quái gì vậy?” Viên linh mục len qua đôi nam nữ để theo ông Williams vào phòng. “Chúng tôi tin rằng cô sắp phải trả giá cho những tội lỗi của mình rồi. Anh thấy chưa, James, những gì tôi đã kể với anh không sai chút nào.”

“Tôi là con gái của Marcellus Wetherby, chứ không phải ông Belial nào hết. Chào các ông, ông Miller. Ông Williams.” Caroline đứng dậy để khẽ nhún gối chào những người mới tới. Sự thận trọng đã ngăn nàng châm chọc hai người họ, nhưng nàng không thể không chêm vào đôi chút châm biếm trong câu trả lời của mình.

“Belial là một con quý,” viên linh mục làu bàu, rõ ràng rất bực bội với sự thiếu hiểu biết của nàng. Trước khi ông ta có thể nói gì thêm, Robert đã xuất hiện ở hành lang, vừa đi vừa cài cúc áo. Lòng mày lập tức giãn ra, anh ta thân mật vỗ vai người đàn ông đứng ở ngưỡng cửa.

“Chào anh, James. Chào chị Mary.”

“Anh vừa từ Wethersfield về, mới nghe tin Matt đang cận kề cửa tử. Tại sao không ai gọi anh tới?” James giận dữ hỏi.

Bây giờ khi đã có cơ hội nhìn kỹ hơn, Caroline biết ngay anh ta là người nhà Mathieson, dù nàng chưa từng nghe nhắc đến tên anh

ta trước đó. James rất giống Matt, tuy nhiên có lẽ anh ta thấp hơn vài phân và gầy hơn Matt nhiều, nhưng các đường nét thì y chang, kể cả màu da. Chỉ có điều đôi mắt James lại ngả sang sắc xám chứ không phải xanh, và mái tóc đen của anh ta ánh lên màu hung đỏ và không xoăn bằng tóc Matt. Anh ta không có vết sẹo nào trên mặt, cũng không bị khập khiễng, nhưng anh ta thiếu đi một thứ gì đó không thể định nghĩa vốn khiến cho Matt trở nên quyến rũ đến mức nghẹt thở.

“Ôi, bọn em chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới điều đó. Bọn em bận túi bụi.” Daniel bước ra từ phòng ngủ đúng lúc để trả lời câu hỏi của James. “Chào chị Mary.” Anh ta gật đầu với người phụ nữ, và cô ta mỉm cười đáp lại. Tới lúc đó thì Caroline đã nhận ra cô ta chính là người mà Daniel và thuyền trưởng Rowse chào hỏi khi họ dẫn nàng đi qua ngôi làng. Rõ ràng cô ta là vợ của James.

“Nhưng chắc chắn nếu anh ấy chết thì bọn em sẽ gọi anh về ngay.” Robert nhẹ răng cười với anh trai. Mary tỏ vẻ kinh hoàng, James thì cau mày.

“Nghe giọng em, anh đoán là Matt sẽ không chết, đúng không?” giọng James đầy vẻ kinh ngạc, anh ta liếc sang ông Williams, người đang sừng cồ lên.

“Có lẽ chúng ta vẫn có thể ngăn chặn chuyện đó nếu cắt bỏ cái chân của anh ta,” Williams tự cho mình quyền trả lời, sau khi nấn bóp chỗ da thịt tím tái sưng vù ở đùi Matt phía bên trên thanh nẹp. Ông ta có vẻ thất vọng trước lời dự đoán rằng Matt sẽ không chết. Caroline phải kìm chế lắm mới không đẩy ông ta sang một bên – Matt đang cựa mình vì đau đớn dưới bàn tay sờ mó của ông ta.

“Anh ấy sẽ không chết, cũng sẽ không mất đi cái chân.” Caroline nói với James một cách dứt khoát, kiềm chế cơn bốc đồng đang sắp lấn át lý trí của mình bằng một nỗ lực phi thường.

“Chỉ Chúa trời mới có thể nói ra những lời đó, chứ không phải là cô.” Sự khinh miệt lóe lên trong mắt Miller khi ông ta nhìn nàng. Caroline chợt nhớ ra mình đang rất nhếch nhác. Tóc nàng còn chưa kịp chải, nói gì đến làm dáng, vậy nên nó vẫn đang được tết như lúc đi ngủ. Bím tóc nàng dài đến eo lưng, đen bóng và dày bằng cổ tay một người đàn ông, nhưng nó không phải là kiểu tóc phù hợp để khoe ra giữa ban ngày ban mặt hay trước mắt những người lạ. Tệ hơn nữa, sáng hôm nay nàng còn vợ vôi chiếc váy gằn nhất để mặc. Theo ánh mắt của viên linh mục, lúc này Caroline mới thực sự nhìn vào nó lần đầu tiên sau nhiều tháng trời. Lốp vải dệt sọc nổi màu trắng với những dải ruy băng màu đỏ anh đào xinh xắn viền trên chân váy và tay áo đã không còn giữ được màu sắc ban đầu nữa: nó đã bị ố vàng theo thời gian, lấm tấm nước, thuốc, đất bẩn và có Chúa mới biết là còn những gì nữa. Không chỉ có thế, nó còn nhàu nhĩ kinh khủng. Nhưng nàng chắc chắn thứ khiến viên linh mục chú ý nhất là phần ngực váy của nàng. Cái cổ váy hình ôvan khoét quá sâu trong mắt những người Thanh giáo. Nó để lộ phần trên của bầu ngực và một chút xiu khe ngực, nhưng Miller lại nhìn nó với vẻ kinh hoàng như thể nàng đang khóa thân vậy. Đúng là đồ tục tĩu, Caroline nghĩ.

“Mà hai người đã gặp Caroline chưa nhỉ?” Daniel nói với James và Mary. “Cô ấy là thành viên mới nhất trong gia đình chúng ta.”

“Chào cô!” Mary mỉm cười với nàng. Caroline nghĩ, cô gái có khuôn mặt to tròn diễm đạm và đôi mắt nâu dịu dàng thế kia hẳn phải là người tử tế. James, trái lại, nhìn nàng với vẻ ngờ vực và chỉ khẽ gật đầu. Đàn ông nhà Mathieson bẩm sinh đã ngờ vực phụ nữ thì phải, Caroline tự hỏi với đôi chút phần nộ khi nàng gật đầu đáp lễ.

“Vậy là cô ta đã kiếm ra cách để tất cả các anh chấp nhận rồi sao?” Miller nói. “Cũng không có gì lạ. Quý dữ xưa nay luôn xảo

quyệt mà.”

“Tôi không phải quý dữ!” Caroline quay ngoắt lại nhìn viên linh mục. Ánh mắt họ va vào nhau tóe lửa. Nhưng cả hai người chưa nói được gì thêm thì một giọng nói đã vang lên từ một nơi không ai ngờ tới.

“Tôi không nhớ là mình đã mời ông đến nhà, ông Miller.”

Trong một thoáng cả Caroline và những người còn lại đều lặng đi vì kinh ngạc. Rồi Caroline quay ngoắt lại. Giọng nói bực tức và yếu ớt ấy là của Matt. Chưa đầy hai tiếng trước họ đã phải dốc hết sức lực để mang anh ấy trở về từ cửa tử. Bây giờ anh ấy không chỉ còn sống, mà rõ ràng đã tỉnh táo. Đôi mắt anh mở to và nhìn chăm chăm vào viên linh mục, ánh mắt tối sầm đây căm ghét.

“Matt!” Thomas bước vào phòng đúng lúc đó, và cả bốn người em trai đều đồng thanh thốt lên.

“Tôi vâng mệnh Chúa đến đây để giúp anh thanh thản bước vào cõi vĩnh hằng,” ông Miller đáp, tiến lại cạnh giường, những lời giả nhân giả nghĩa không ăn nhập chút nào với vẻ mặt ông ta khi nhìn xuống Matt.

“Ông tới hơi sớm đấy,” Matt nói, đôi mắt chưa hề rời khỏi viên linh mục. Dù chỉ nói chuyện bằng vài từ ngắn gọn như thế thôi anh cũng đã mệt nhọc lắm rồi.

“Sớm như vậy thì mới cứu rồi được linh hồn anh. Anh phải sám hối rất nhiều điều rồi mới có hy vọng bước chân vào Cánh cổng Thiên đường, Ephraim Mathieson! Việc anh chứa chấp đứa con gái của quý dữ này chỉ càng làm anh xấu đi trong mắt Chúa.”

“Ông đang cả gan vu khống một thành viên trong gia đình tôi đấy, ông Miller. Chắc ông cũng biết điều đó là phạm pháp.” Sự giận dữ khiến giọng Matt trở nên đanh thép. “Và tôi muốn ông cùng với tất cả mọi người trong trấn này biết rằng, Caroline là một thành viên trong gia đình tôi. Tôi sẽ không cho phép người khác coi thường cô ấy.”

Lời khẳng định dứt khoát ấy đã sưởi ấm trái tim Caroline. Đôi mắt nàng nhìn Matt với vẻ biết ơn thâm lắng, nhưng sự chú ý của anh vẫn dồn cả vào viên linh mục.

“Anh lại bị một con quỷ cái khác cám dỗ rồi sao? Anh thật là yếu đuối, Ephraim Mathieson, vậy nên anh mới dễ dàng bị đám thuộc hạ của quỷ Sa tăng tấn công. Cơ hội duy nhất để cứu rỗi được linh hồn anh là tống khứ cô ta và cả sự yếu đuối của anh đi!”

“Trái lại, tôi sẽ tống khứ ông và những lời nói nhảm nhí của ông ra khỏi nhà tôi. Nghe tôi nói đây, và hãy nghe cho kỹ. Nếu ông còn vu khống Caroline một lần nữa, tôi sẽ kiện ông ra tòa vì tội phỉ báng người khác. Hình phạt cho tội danh đó là bị quất roi ở nơi công cộng đấy, và tôi chỉ nhắc nhở ông thế thôi, ông Miller.”

Trông viên linh mục như bị trúng phong. Mặt ông ta đỏ gay gắt, mắt lồi ra. “Anh dám đe dọa một bầy tôi của Chúa tới lần thứ hai ư!” Ông ta hít vào một hơi thật sâu rồi quay sang nhìn James và Mary, hai bàn tay vung ra như kêu gọi. “Tôi e rằng anh trai anh đang lầm đường lạc lối mất rồi, James ạ. Nhưng anh và vợ anh không nên như thế, cả các em trai và mấy đứa cháu ngây thơ tội nghiệp của anh nữa. Tôi khẩn thiết kêu gọi tất cả các anh quay lưng lại với người đàn ông này và ả đàn bà đã cám dỗ anh ta, hãy để mặc anh ta gánh chịu những tai họa xứng đáng với tội lỗi, bởi đó là cách cứu vớt anh ta. Tôi...”

James cứng người lại, nhưng Mary đã vội ngăn anh ta bằng một cái lắc đầu. Nở một nụ cười dịu dàng, cô nắm lấy tay áo viên linh mục đang điên tiết và kéo ông ta về phía hành lang.

“Mời Cha xuống dưới nhà, để con pha trà cho Cha. Sau đó James và con sẽ vô cùng biết ơn nếu Cha cầu nguyện để cứu rỗi tất cả những người trong ngôi nhà này, thừa Đức cha Miller. Con chắc chắn những lời cầu nguyện của một môn đồ oai nghiêm trong giáo hội như Cha sẽ giúp được Caroline và Matt. Cha thử nghĩ mà xem: có khi Chúa trời đã chỉ định Cha cứu rỗi họ đấy! Và Cha hiểu Matt mà, anh ấy hay cáu bẳn, nhưng anh ấy chẳng có ý gì xấu cả. Mong Cha đừng mếch lòng.”

Trước sự kinh ngạc của Caroline, Mary đã thuyết phục được ông Miller rời khỏi phòng. Những lời nói êm dịu của cô mỗi lúc một nhỏ dần khi họ cùng nhau đi dọc hành lang và bắt đầu xuống gác.

“Vợ anh đúng là một vị thánh, James,” Thomas thì thầm với anh trai.

“Chứ còn gì nữa!” James vừa nói vừa bước tới bên giường Matt, rồi cau mày nhìn Williams.

“Ông thấy có điều gì không ổn không?” anh ta hỏi.

“Tôi e rằng những vết sưng tấy và bầm tím khổng lồ này là triệu chứng cho thấy máu đã bị nhiễm độc. Tôi xin nói với anh một lần nữa, chúng ta cần phải cắt bỏ chân của anh ta.”

“Tôi sẽ giết người nào định làm thế!” Matt gầm giọng nhìn Williams trừng trừng.

“Đó là cách duy nhất để cứu được tính mạng anh!”

“Ông Williams, sao ông không xuống dưới nhà với vợ tôi và Đức Cha Miller để uống một tách trà nhỉ? Để tôi cố gắng thuyết phục ông anh không biết điều của tôi!” James đặt bàn tay lên cánh tay Williams và kéo ông ta ra khỏi giường. “Ông cũng biết chọc giận anh ấy thì cũng chẳng ích gì mà.” Câu cuối cùng này được nói với giọng nhỏ hơn khi Williams, với sự “trợ giúp” của James, đã ra tới ngưỡng cửa, nhưng Caroline – và chắc là cả Matt nữa – vẫn nghe thấy. Nhưng anh không nói gì. Williams đã hậm hực ra khỏi phòng, và James quay lại cau mày với anh.

“Nào, Matt, em biết mất đi một chân là chuyện khó chấp nhận, nhưng nếu đó là điều cần thiết để giữ được tính mạng anh...” James bắt đầu thuyết phục.

“Anh sẽ không bỏ cái chân đâu,” giọng Matt thều thào nhưng kiên quyết, Caroline tới đứng ở cạnh giường bên kia, cau mày với James. Nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Daniel đã cất tiếng.

“Sau chuyện xảy ra ngày hôm nay, em rất tin tưởng vào tài chữa bệnh của Caroline, và cô ấy nói rằng không nhất thiết phải cắt bỏ cái chân. Em tin cô ấy, James.” Daniel khẽ nói.

“Cô ấy đã hạ sốt cho Matt, nếu không giờ này anh ấy đã chết rồi.” Robert phụ họa. “Đúng không, Thom?”

“Đúng,” Thomas nói sau một thoáng do dự. Mặc dù câu trả lời cộc lốc ấy có vẻ miễn cưỡng, nhưng nó vẫn là một lời đồng ý. Caroline nhìn anh ta với ánh mắt kinh ngạc và có phần biết ơn. Bây giờ, có vẻ như anh ta đã sẵn sàng cho nàng một cơ hội.

“Cô ta là em gái của Elizabeth, không phải sao?” James nói, như thể nhắc nhở họ.

“Em gái cùng cha khác mẹ, và em thấy cô ấy chẳng có ý định hại ai cả,” Daniel quả quyết.

“Lưỡì mấy chú đùng là có bản lờ, xoay đầu nào cũng được!” Matt cau có nói với các em.

“Thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi tin rằng nếu các anh tiếp tục tranh luận ở một chỗ khác thì sẽ tốt hơn cho anh trai các anh đấy. Anh ấy cần nghỉ ngơi.” Caroline vội xen vào vì thấy cái nhú mày khó chịu cùng với những giọt mồ hôi lấm tẩm trên gương mặt Matt. Nếu để Matt tức giận hơn nữa thì sẽ chẳng tốt chút nào cho sức khỏe của anh.

James nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên tột độ, trong khi những người khác thì gật đầu vì họ đã quen dần với sự hiện diện và tính thẳng thừng của nàng.

“Cô nói đúng,” Daniel nói, rồi xua hết các anh em ra khỏi phòng. Ngay cả James cũng không phản đối, mặc dù anh ta không mấy vui vẻ khi bị một kẻ bỗng nhiên được trọng vọng như Caroline đề nghị rời đi.

“Tôi sẽ không cắt bỏ cái chân đâu,” Matt nói với Caroline khi nàng quay lại bên giường anh với một liều thuốc ngủ trong tay.

“Vâng.” Caroline ngồi xuống mép giường, rồi luồn tay xuống dưới đầu Matt và nâng lên để anh uống thuốc.

“Tôi không phải trẻ con,” anh giận dữ nói, và giơ tay lên như muốn tự cầm ly thuốc. Nhưng vì còn quá yếu nên tay anh lại rơi thõng xuống. “Mà cô định đổ thứ gì vào họng tôi thế?” anh hỏi, trừng trừng nhìn nàng như thể tình trạng yếu ớt của anh là lỗi của nàng vậy.

“Nó sẽ giúp anh nghỉ ngơi.” Nàng đưa ly thuốc lên miệng anh, ghé nó vào đôi môi vẫn đang bưng bình khép chặt. “Uống đi.”

“Tôi sẽ không cắt bỏ cái chân đâu!” anh lại nói, dữ dội hơn, và ngoảnh đầu đi. Caroline hiểu ra anh đang sợ nếu ngủ, anh sẽ không bảo vệ được thân thể mình, vì vậy nàng nhẹ nhàng đáp:

“Tôi cam đoan là anh không cần phải cắt bỏ nó, và các em của anh rất yêu mến anh nên họ sẽ không vô cớ biến anh thành kẻ tàn tật đâu. Anh không cần phải sợ mình sẽ bị mất chân khi tỉnh dậy.”

“Thật chứ?”

“Vâng. Giờ thì làm ơn uống liều thuốc này đi. Nếu anh không nghỉ ngơi, cơn sốt sẽ quay lại, và chính nó có thể sẽ giết chết anh chứ không phải cái chân của anh đâu.”

Nàng lại giơ cái ly lên miệng anh lần nữa. Qua thành ly, ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt nàng. Chúng bừng lên mãnh liệt thành một màu xanh rực sáng.

“Hãy hứa với tôi là cô sẽ không để bọn họ cắt mất chân tôi.” Cho dù đang rất yếu ớt, nhưng anh vẫn gắng gượng nắm lấy cổ tay đang cầm cái ly của nàng. Caroline ngạc nhiên trước sức mạnh vẫn còn sót lại trên những ngón tay dài của anh.

“Tôi hứa.” Nàng nhẹ nhàng gỡ tay anh ra. “Tôi hứa,” nàng lặp lại, và ấn ly thuốc vào môi anh. Anh nhìn nàng thật lâu, rồi mở miệng để nàng dốc thứ chất lỏng đó vào họng mình.

“Ngoan lắm.” Caroline tự nhiên bật ra mấy lời đó, chỉ định động viên anh. Anh nuốt ực miếng thuốc, rùng mình trước vị đắng của nó. Khi nàng đứng lên để đi tráng ly và lau khô nó, đôi mắt anh vẫn dõi theo nàng. Lòng mày anh nhíu lại tự lự.

“Tôi không phải là một đứa trẻ,” anh khẽ nói. “ Kể cả khi tôi đang bị thương.”

Caroline giật mình ngoảnh lại. Rồi nàng nhớ ra câu mình vừa nói. “Vâng,” nàng đồng ý, đặt ly xuống cái bàn cạnh giường.

“Tôi chỉ muốn nhắc cô thế.”

“Tôi biết.”

“Cô không còn sợ tôi nữa rồi.”

Câu nói đó khiến Caroline suýt chút nữa đánh rơi cái bát đang cầm trên tay. Nàng mở to mắt nhìn anh, Matt cũng đang nhìn nàng chăm chú, như thể nàng là một câu đố khó mà anh quyết giải bằng được.

“Tôi chưa bao giờ sợ anh.” Câu nói dối nửa vờ khiến tay nàng lỏng ngóng, và cái bát lại suýt rơi lần nữa. Nàng mím chặt môi, đặt nó về chỗ cũ trên tầng dưới của giá rửa mặt trước khi nàng để lộ ra rằng cảm nhận của anh gần với sự thực biết chừng nào.

“Ồ, có đấy. Ít ra cô cũng sợ tôi sẽ chạm vào cô.”

Caroline không biết phải trả lời thế nào. Nàng mãi miết sắp xếp lại những lọ thuốc trên bàn. Anh không nói gì nữa, nhưng nàng có thể cảm thấy anh đang quan sát mình. Cuối cùng nàng không thể chịu nổi sự dò xét âm thầm của anh thêm nữa. Nàng quay lại nhìn Matt, cánh tay khoanh lại trước ngực, ánh mắt dè chừng. Nhưng hình như anh không còn hứng thú với chủ đề mà họ đang bàn luận. Mí mắt anh trĩu xuống, đôi mắt đã mất đi sự tinh anh. Rồi anh chột ngáp dài. Caroline lập tức hạ hỏa, thả lỏng tư thế tham chiến của mình. Nàng buông tay xuống và đi tới bên giường để đắp lại ngay ngắn cái chăn đã bị xộc xệch lúc ông Williams kiểm tra.

“Đừng bỏ mặc tôi,” Matt đột nhiên mở mắt ra. Vì Caroline đang cúi xuống anh, nên ánh mắt xanh sáng rực của anh chiếu thẳng vào mắt nàng. Trong một thoáng Caroline không nói nên lời vì sững sờ kinh ngạc. Matt đang thổ lộ rằng anh thực sự cần nàng. Trái tim được bao bọc cẩn thận của nàng nhảy lên và run rẩy, và những tấm rào chắn mà nàng đã rất cẩn thận dựng lên để bảo vệ nó giờ đồng loạt sụp xuống.

“Tôi sẽ không bỏ mặc anh đâu. Anh đừng lo sợ,” Caroline trả lời, giọng nói khàn khàn khiến ngay cả chính bản thân nàng cũng phải ngạc nhiên. Và rồi, hoàn toàn vô thức, nàng mỉm cười với anh, không chút ngập ngừng. Nhưng mí mắt Matt đã khép lại. Anh không nhìn thấy nó.

Caroline nhìn Matt ngủ một lúc lâu, chẳng thích cảm giác trong lòng mình chút nào. Bảo vệ an toàn cho anh dường như đã là trách nhiệm của nàng, trong khi hoàn toàn không phải như thế. Rồi nàng nghĩ tới những người kia và sự nhớ ra cuộc tranh cãi chắc chắn đang lên đến đỉnh điểm ở trong bếp.

Nàng liền kéo một cái ghế lại gần giường và ngồi xuống đó. Lòng mày nàng nhíu lại. Môi nàng mím chặt, hai tay khoanh trước ngực, mắt nàng nhìn chằm chằm ra khung cửa để ngỏ. Ánh mắt Caroline đáng sợ đến nỗi Millicent, lúc ấy đã lại gần với ý định nhảy vào lòng nàng, dừng phắt lại và len lén chui vào gầm giường, đôi mắt nó cũng vàng rực lên, hệt như đôi mắt cô chủ.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đấu, Caroline kiên nhẫn chờ đợi. Muốn làm tổn thương Matt một cách không cần thiết ư? Họ sẽ phải bước qua xác nàng!

“Caroline!”

Caroline gần xuống tới chân cầu thang thì Matt gọi giật nàng lại bằng một tiếng hét lớn. Đã một tuần trôi qua từ sau cuộc tranh cãi về cái chân của Matt. James đã nghe theo các anh em mình và Caroline, khiến linh mục Miller và ông Williams tức tối bỏ về. Caroline có vẻ đã được gia đình mới chấp nhận hoàn toàn, ít nhất là trong những việc nội trợ, nhưng đôi khi đó lại là điều không may. Matt là một bệnh nhân hay đòi hỏi, cứng đầu cứng cổ, và Caroline mệt lử vì phải chăm sóc anh. Anh không hợp với việc nằm liệt giường chút nào, và anh đòi hỏi nàng phải ngoan ngoãn phục tùng mình suốt sáng, trưa, chiều, tối. Mím môi bực tức, nàng xoay người định leo trở lại lên giường bệnh của anh. Tay nàng siết chặt khay đồ ăn sáng mà anh không hề động vào khi anh hét gọi tên nàng lần thứ hai.

“Caroline! Tôi ngửi thấy mùi bánh mì bị cháy!” Mới bước được một bước nàng đã phải dừng sững lại vì tiếng gọi của Daniel. Ngoảnh đầu về hướng nhà bếp, Caroline mở miệng định trả lời thì...

“Dì Caroline! Còn cháo không ạ?” Davey gào toáng lên. Trong vài ngày qua thằng bé có vẻ đã chấp nhận sự có mặt của nàng trong nhà. Caroline không thể đoán nổi đó là do sự chăm sóc của nàng với bố nó, sự ân cần của nàng đối với nó và John, hay vì tài nấu nướng của nàng. Nhưng vào lúc này rõ ràng nó chỉ quan tâm tới tài nấu nướng của nàng mà thôi.

“Cô làm ơn giúp tôi mạng lại đôi tất này trước buổi lễ Chủ nhật được không?”

Robert đang đứng trên nàg hai bậc thang, giơ ra một đôi bút tất len dài màu xám với một lỗ thủng to tướng ở phần mũi. Caroline chuyển sang cầm cái khay bằng một tay để nhận lấy đôi tất, rồi tự động bước xuống và tránh sang một bên cho anh ta đi qua.

“Thật may là cô biết khâu vá. Đôi tất đẹp nhất của tôi đây, và tôi không muốn chân mình bị thò ra cả buổi lễ. Dầu không ai nhìn thấy thì Chúa cũng sẽ trông thấy.”

Rồi Robert đi về phía căn bếp, nơi những người còn lại đang ăn sáng. Caroline vừa mới đem bữa sáng lên cho Matt, và anh đã không chịu ăn lấy một miếng chỉ vì đồ uống mà nàg mang cho anh là trà chứ không phải rượu, vì vậy tâm trạng nàg không được tốt cho lắm. Nàg nhìn mũi trước đôi tất dơ dáy.

“Caroline! Cô đang ở chỗ quái quỷ nào vậy? Mang cái khay đó trở lại đây ngay!” Matt lại gầm lên.

“Bánh mì cháy rồi! Ối! Chết tiệt, nóng quá!” Daniel hét lên.

“Cháu vẫn đói lắm!” Davey rên rỉ.

Gâu! Gâu! Đến lượt Raleigh góp phần vào sự náo loạn. Raleigh? Ở trong nhà ư? Vừa bê cái khay vừa cầm đôi tất, Caroline mặc kệ Matt và vội vã chạy về phía căn bếp, nơi phát ra tiếng sủa của Raleigh. Con chó trời đánh đó đang làm gì trong nhà vậy?

Vừa bước qua ngưỡng cửa, nàg liền liếc nhanh một lượt xung quanh.

“Ối! Chúa ơi! Caroline, bánh mì bị cháy rồi. Tôi đã bị bỏng tay vì cố lấy nó ra!” Daniel đứng bên lò sưởi, mút mút bàn tay như một đứa trẻ bị thương.

“Dì Caroline, chú Thom đã ăn hết cháo mà cháu thì vẫn còn đói!” Davey, đang ngồi với John và Thomas ở bàn ăn, vẻ mặt thiếu ngủ.

“Ăn một ít cháo của anh và im miệng đi.” John đẩy bát của mình về phía Davey.

“Em muốn phần của em cơ!”

“Tôi có ăn hết cháo đâu!” Thomas nói, giọng điệu gần trẻ con bằng Davey.

“Tôi cũng vậy! Nhìn xem, nó đã sạch bách! Mà tôi còn chưa được ăn miếng nào!” Robert nhòm vào cái nồi, nghiêng nó về phía Caroline để chứng thực cho lời nói của mình.

“Bánh mì...” Daniel rối rít chỉ về phía cái lò gạch hình vòm bên cạnh lò sưởi.

“Caroline!” Từ trên gác, Matt vẫn đang hét gọi nàng.

Gâu!

“Con chó chết giẫm ở chỗ nào vậy nhi?” Nàng bực tức buột miệng hỏi. Đặt cái khay đánh cạch xuống cái ghế gần nhất và thả đôi tất xuống sàn, Caroline lao vọt tới chỗ bếp lò, vừa đi vừa túm lấy một cái giẻ, và mở cánh cửa sắt của nó kịp lúc để cứu lấy một cặp bánh mì hơi quá lửa.

“Chúng bị cháy rồi!” Davey hét lên.

“Dì Caroline sẽ làm thêm.” Daniel an ủi nó.

“Giá mà cô ấy nấu thêm ít cháo,” Robert lẩm bẫm.

“Nếu muốn được ăn thì anh nên xuống đúng bữa,” Thomas nói.

Gâu! Gâu!

Caroline giận dữ nhìn quanh khi Raleigh lại cất tiếng sủa nghe đầy mãn nguyện. Nàng không còn giữ được bình tĩnh nữa. “Con chó ở đâu thế?”

Không đợi câu trả lời, nàng vội chạy về phía phòng để đồ, nơi đã được ngầm mặc định là phòng ngủ của nàng. Dĩ nhiên nàng chẳng mấy khi được ngủ ở đó, vì còn phải ngồi trông Matt và đáp ứng những nhu cầu bất tận của mấy người còn lại trong nhà.

Nàng mở toang cánh cửa. Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm kinh ngạc vào cảnh tượng đang bày ra trước mắt: Raleigh đang nằm phủ phục, hai chân trước ép xuống tấm nệm, cái mông thì chổng lên và đuôi ngoáy loạn xạ. Nó đang nhay nhay một trong những đôi giày đẹp nhất của nàng!

“Cút! Cút! Cút!” nàng hét lên, chộp lấy một cái chổi trong góc bếp và xông vào phòng. Đôi giày da mềm màu đen với cái gót cao mỏng manh đã nham nhở những vết răng xấu xí. “Cút ngay, đồ quý quái! Ai để ngõ cửa cho con quái vật này vào nhà thế?”

Raleigh có vẻ thích thú với trò chơi mới này. Nó nhảy xuống khỏi giường và vừa chạy quanh phòng vừa sủa nhặng xì khi nàng cầm chổi vọt nó. Nhìn thấy đối thủ không đội trời chung của mình, Millicent đang nằm cuộn tròn trước lò sưởi liền bật dậy và chạy biến lên gác. Phát hiện ra còn mèo, Raleigh bèn nhảy vọt lên để rượt theo nó và cất lên một tràng những tiếng tru tréo đình tai.

“Phải tống cổ con chó chết tiệt này ra khỏi nhà!” Tay giơ cao cái chổi, Caroline chạy theo sau con vật khổng lồ khi nó nhảy lên cầu thang để rượt Millicent. “Con chó chết tiệt! Cút ra, cút ra, cút ra!”

Millicent đã lên đến đỉnh cầu thang và chạy vào phòng Matt, vì chỉ có phòng anh mở cửa. Bám theo sát nút là Raleigh đang sửa âm ỉ, móng vuốt cào ken két trên ván lát sàn.

“Cái quái gì...!” Lời phản đối của Matt kết thúc bằng một tiếng hét.

“Cút! Cút! Cút!” Caroline xộc vào, tay vung cái chổi, đúng lúc Raleigh, phải nặng tới hơn nửa tạ, nhảy lên giường Matt. Con mèo đen rít lên, nhảy khỏi đệm nhanh như chớp và biến mất dưới gầm giường. Caroline điên tiết vung chổi về phía con chó, nhưng nó đã kịp nhảy xuống đất, và cái chổi đập thẳng xuống nệm. May là nàng không đập trúng Matt, anh đã co rúm người lại, hai tay giơ lên che đầu.

“Dừng lại ngay! Caroline, đủ rồi! Raleigh, ngồi xuống! Quý tha ma bắt con mèo phiền phức kia đi!”

“Anh dám đồ... đồ cuộc náo loạn này lên đầu Millicent sao!” Carolien rít lên, đập cái chổi loạn xạ xuống sàn và bàn ghế, đuổi theo con chó đang phi như bay mà chẳng thèm đếm xỉa xem nó trúng vào cái gì. Và một cú vung chổi bừa bãi như thế đã trúng vào giá rửa mặt, khiến cho cái bát và cái bình đang đặt trên đó rơi thẳng xuống sàn vỡ tan. Caroline rít lên phẫn nộ, và cuối cùng nàng cũng vụt trúng con chó. Con vật khổng lồ kêu lên ăng ẳng, nhảy chồm về phía nàng để chạy ra cửa và làm nàng ngã lăn quay ra giường.

“Tôi sẽ giết con chó chết tiệt đó!” Caroline thở hồng hộc trên ngực Matt. Nàng đã ngã lên người anh, và anh đang giữ tay nàng, không cho nàng đứng dậy. Ngực anh phập phồng. Nàng đã làm anh đau sao? Caroline lập tức ngẩng lên, cau mày lo lắng, và phát hiện ra người đàn ông quý phái đó đang cười nhạo mình!

“Dì ấy đã đánh Raleigh!”

“Lại đây, Raleigh! Lại đây, cậu bé! Dì Caroline không cố ý đâu!”

“Nó có định làm hại con mèo đâu!”

“Nếu cô không hành động hấp tấp...!”

“Sau này cô đừng coi Raleigh như thú dữ nữa!”

Giống như một dàn hợp xướng, năm anh em chú cháu mà Mathieson len qua cửa và cùng cao giọng chỉ trích, đồng thời nhìn Caroline với ánh mắt trách móc không thêm giấu giếm. Carolien cứng đờ người dù Matt ngay lập tức siết chặt cánh tay nàng hơn.

“Cháu ghét dì, dì Caroline! Cháu ghét dì!”

Đó là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Cả buổi sáng nay chẳng khác nào một thảm họa, mà trời đã sáng rõ đâu cơ chứ! Nàng mệt phờ vì phải phục vụ đám người vô ơn này, nào lau dọn, nấu nướng, khâu vá và chăm sóc người ốm, và đổi lại thì nàng nhận được gì? Một đôi giày bị chó ngoạm, và Davey nói ghét nàng! Caroline cảm thấy nước mắt đang dâng lên cay sè. Nàng vội chớp chớp mắt, cố gắng ngăn chúng lại, nhưng có lẽ nàng sắp biến thành một con cóc trước mặt họ mất.

“Thôi nào,” Matt thì thầm vào tai nàng. “Davey con sẽ phải xin lỗi dì đấy nhé. Dì có làm tổn hại gì đến Raleigh đâu. Còn bây giờ, đã đến lúc các con phải đến trường rồi. Daniel, em đưa chúng đi học nhé? Em, Rob và Thom cũng đi làm đi.”

“Nhưng, cha ơi...!”

Caroline có cảm giác mọi con mắt đều đổ dồn vào mình, nhưng nàng nhất quyết không nhìn họ. Thay vào đó nàng áp mặt vào vùng

ngực ấm áp rậm rạp của Matt để giấu giếm những giọt nước mắt đang chực trào ra. Bàn tay Matt rắn chắc giữ chặt cánh tay nàng, nhưng không làm nàng đau.

“Thôi tất cả đi đi. Daniel. Đóng cửa lại nhé.”

Hắn là Daniel đã cảm nhận được có điều gì đó không ổn. Thật ra, với khuôn mặt nàng úp xuống bất động trên ngực Matt và việc Matt bảo anh ta rời đi và đóng cửa lại, anh ta sẽ khó mà nghĩ khác được. Daniel dẫn hai cháu và các em ra khỏi phòng mà không nói câu gì. Khi nghe tiếng cửa đóng lại, vai Caroline thõng xuống. Bàn tay Matt trên cánh tay nàng cũng nói lỏng hơn, giống như đang an ủi nàng thay vì kèm giữ.

“Cô cứ khóc nếu muốn. Tôi sẽ không nói cho ai biết cái bí mật đáng xấu hổ này của cô đâu.” Những lời nói thật dịu dàng, nhưng vẫn pha chút chọc ngoe.

“Tôi không bao giờ khóc.” Caroline nghẹn ngào phản đối và nấc lên một tiếng.

“Cô nói với tôi rồi.”

“Tôi đã làm vỡ bình nước và cái bát.”

“Chúng ta sẽ thay đồ mới.”

“Bánh mì thì bị cháy.”

“Trước đây chúng tôi cũng từng ăn bánh mì cháy rồi. Nếu cô cắt bỏ những chỗ không thể ăn được, thì nó cũng không đến nỗi tệ đâu.”

“Tôi còn nấu thiếu cháo nữa.”

“Điều đó thì,” anh nói, giọng nhuốm vẻ hài hước, “quả là đáng xấu hổ.”

Caroline biết anh đang trêu mình, nhưng nàng không thể kìm chế được: cho dù đã cố gắng hết mức, nàng vẫn bật khóc nức nở.

“Kìa. Tôi chỉ đang trêu cô thôi mà! Tôi muốn làm cô cười chứ không phải khóc!”

Bất chấp sự phản đối của Matt và nỗi xấu hổ của mình, Caroline vẫn không ngăn nổi dòng nước mắt đang tuôn chảy. Nàng nấc nghẹn, thốn thức rồi khóc như mưa. Sau mấy lần cố gắng đỡ dành nàng nhưng không được, Matt đành bỏ cuộc. Thay vào đó, anh ôm lấy nàng kéo nàng áp sát vào người mình hơn để nàng khóc cho vui hết những nỗi buồn đau chắt chứa trong lòng suốt hai năm qua. Caroline chẳng còn nghĩ gì tới chuyện bên dưới lớp chăn, anh là một người đàn ông đang nằm khóa thân nữa. Lúc này, anh chỉ đơn giản là Matt.

“Thôi được rồi, em thân yêu. Em cứ khóc đi.” Lời thì thầm của Matt khiến Caroline càng rúc sâu vào anh hơn. Tay nàng tìm đến vai anh và bám chặt vào đó như thể làm thế mới giữ được tính mạng của mình. Những gì nàng từng nói với anh là hoàn toàn đúng, nàng chưa bao giờ khóc. Khóc lóc chẳng làm được gì cả. Người cha yêu quý của nàng không chịu đựng nổi sự đa cảm của phụ nữ, và ngay từ hồi còn nhỏ Caroline đã học được một điều rằng mình không được khóc trước mặt ông. Hồi mẹ nàng mất, nàng mới mười hai tuổi, và chẳng có ai để chạy đến khóc lóc. Vì vậy, nàng đã học được cách giữ những giọt nước mắt lại trong lòng. Nhưng giờ đây, có lẽ là nỗi sợ hãi đã chấm dứt, hay vì nàng mới tìm được sự an toàn, hay chỉ có Chúa mới biết là thứ gì, đã mở tung những nỗi buồn đau tích tụ trong nhiều năm. Nước mắt nàng cứ tuôn ra như suối. Chỉ có điều nàng ước rằng mình đang khóc ở đâu đó chứ không phải trên ngực Matt.

“Thế, em thân yêu. Thế.” Rõ ràng Matt rất có kinh nghiệm với việc xử lý những giọt nước mắt. Anh vỗ vỗ lưng nàng, bàn tay anh thật ấm áp ngay cả qua lớp váy lụa màu xanh và lớp áo lót bên dưới. Anh gạt mớ tóc rối đen nhánh khỏi khuôn mặt nóng bừng và ướm đẫm của nàng, rồi thì thầm với nàng hết sức dịu dàng. Caroline mơ hồ băn khoăn về sự khéo léo của anh, rồi nàng nuốt khan và nấc nghẹn khi nhận ra có lẽ anh đang đối xử với nàng như với cậu con trai Davey năm tuổi trong một tình huống tương tự.

“Tôi không phải là Davey!” Lời phản đối đầy phần nộ của nàng chẳng thuyết phục chút nào vì bị ngắt quãng bởi một tiếng khóc nấc.

“Tôi biết chứ.”

Giọng anh nhuốm chút giễu cợt nhưng phải một lúc sau Caroline mới nghe ra. Nấc thêm một tiếng nữa, cuối cùng nàng cũng kiềm chế được những giọt nước mắt. Nàng đã nằm bất động khá lâu, mềm rũ và kiệt sức vì đã tiêu hao quá nhiều cảm xúc. Dần dần ý thức bắt đầu quay trở lại. Nàng kinh hoàng nhận ra mình gần như đang nằm đè lên cơ thể anh, cũng may là chưa đè vào cái chân bị nẹp. Một tay nàng bám vào cổ Matt, tay còn lại đặt trên ngực anh. Tai nàng áp thẳng vào tim anh. Nàng có thể nghe tiếng đập đều đều của nó bên dưới má.

Ngực, bụng và đùi Caroline áp sát vào cơ thể trần trụi, mạnh mẽ, ấm áp của Matt. Những cử động của anh trong lúc hỗn loạn ban nãy đã làm cái chăn tụt xuống tận hông. Mùi đàn ông lấp đầy mũi nàng, vị mặn mòi trên da dẻ anh – có lẽ do được tưới thêm nước mắt nàng – thấm đẫm đầu lưỡi. Cánh tay anh ôm vòng quanh eo lưng và vai nàng, giữ nàng thật chặt trong khi bàn tay lùa vào trong tóc nàng, vuốt ve gò má bên trái và sống lưng. Nhưng nàng lại không cảm thấy khiếp sợ. Nàng không thấy sồn gai ốc, dạ dày không nhộn nhạo quặn thắt, cũng không bị rùng mình như trước nữa.

Thật ra, ngoại trừ một chút bối rối, Caroline vui sướng khi được ôm chặt như vậy. Nàng cảm thấy quá đỗi... an toàn.

“Chắc bây giờ anh sẽ lại coi tôi là một cái thùng tưới cây chứ gì.” Vạt lông ngực bên dưới má phải cọ vào môi nhột nhật khi nàng nói. Phía trên đầu nàng, hình như anh đang mỉm cười.

“Tôi trêu em ấy mà,” anh nói.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn anh sau khi nghe lời thú nhận ấy. Đúng như nàng nghĩ, anh đang cười, một nụ cười thích thú đượm vẻ trêu mếu làm đôi mắt anh trở nên ấm áp khôn tả.

Caroline chớp chớp mắt, sững sờ, rồi cứng người lại. Nàng sợ hãi khi nhận ra chuyện gì đang xảy đến với mình. Chúa ơi, trong lòng nàng lúc này là một mớ bòng bong những cảm giác yêu mến và... và ham muốn. Dành cho Matt – một người đàn ông!

“Này này. Không cần phải tỏ ra căng thẳng như thế đâu.” Cánh tay anh siết chặt quanh người Caroline, một bàn tay đưa lên vuốt nhẹ gò má mịn màng. “Em biết là tôi sẽ không làm em tổn thương mà. Không cần phải nhìn tôi như thể tôi đột nhiên biến thành Oliver Cromwell đâu.”

“Tôi không sợ Oliver Cromwell,” Caroline trả lời, sự chống cự bản năng đang bắt đầu tan chảy. Đã quá lâu rồi nàng không được ai ôm ấp vỗ về thế này... chính xác là bao lâu rồi nhỉ? Từ lúc mẹ nàng mất chẳng? “Cũng không sợ anh.”

“Vậy thì tại sao tự dưng em lại nhìn tôi như thế? Chẳng lẽ đầu tôi đột nhiên mọc lên hai cái sừng?”

“Không phải,” Caroline không nhịn được cười.

“Vậy thì tại sao?”

“Tôi muốn anh thả tôi ra.”

“Tôi sẽ thả em ngay bây giờ đây. Thật ra, nếu em thực sự muốn như thế, thì em có thể đứng dậy luôn.”

“Tôi thực sự muốn vậy.”

“Nói dối.”

Matt nói rất nhẹ nhàng, và nàng có thể nghe thấy nụ cười của anh. Nàng không nhìn thấy nó vì nàng đã cúi gằm xuống, sợ anh có thể đọc được trong mắt nàng rằng lời đánh giá của anh chính xác đến mức nào. Tốt hơn hết là nàng nên rời khỏi anh ngay lập tức. Chắc chắn anh sẽ thả nàng ra. Matt Mathieson không phải là loại đàn ông dùng vũ lực để giữ một người phụ nữ khi cô ta không muốn.

Thế nhưng, từ tận đáy lòng, nàng sẽ không phản đối nếu bị giữ lại.

“Tôi phải đưa bọn trẻ đi học.”

Nói thế nhưng Caroline không nhúc nhích mà vẫn nằm trên người anh, tận hưởng mùi vị và cảm giác được chạm vào anh. Ngực anh râm nắng và rậm rạp, những bắp thịt cứ phập phồng. Nàng nằm im ở đó và say mê nhìn ngắm những sóng cơ chuyển động theo từng nhịp thở.

“Daniel sẽ lo việc đó. Chúng vẫn đi học đều đặn từ trước khi em đến kia.”

“Vâng.”

Caroline lơ đãng trả lời, sự chú ý dồn cả vào phần trên để trần vạm vỡ và lôi cuốn của người đàn ông này. Ngay cả trong những giấc mơ ngông cuồng nhất, nàng cũng chưa bao giờ tưởng tượng rằng những hấp dẫn trần trụi như thế có thể làm cho nàng mê đắm.

“Caroline.”

Vài phút đã trôi qua. Matt đang thở sâu và chậm lại.

“Mmm?”

“Có lẽ em nên đứng dậy thôi.”

Caroline ngược mắt nhìn anh ngạc nhiên. Anh vẫn đang cười với nàng, nhưng trong đáy sâu đôi mắt xanh thẳm của anh lóe lên một ngọn lửa sáng rực. Lúc đó Caroline mới nhận ra không chỉ mình nàng cảm nhận được sức hút mãnh liệt đang đột ngột dâng lên giữa họ. Chính anh cũng cảm thấy nó. Đôi mắt anh đã tiết lộ tất cả, lần này không thể nào nhầm lẫn. Nàng đã nhìn thấy ánh mắt đó ở đàn ông quá nhiều lần trong đời nên thừa biết nó có ý nghĩa gì.

Chỉ có điều, lần này, người đàn ông đang nhìn nàng *như thế* là Matt, nên Caroline không cảm thấy kinh tởm hay sợ hãi.

Bởi vì anh là anh, nên anh sẽ chẳng làm bất cứ điều gì ngoài việc nhìn nàng. Thực ra, cánh tay quanh người nàng đã dần dần nói lỏng. Matt ham muốn nàng, mắt anh nói rõ điều đó, nhưng anh sẵn sàng buông nàng ra, thậm chí còn giục nàng rời khỏi anh.

Trớ trêu thay, điều đó chỉ càng khiến Caroline muốn ở yên tại chỗ. Không những thế, nàng còn nằm hẳn lên ngực anh và điều chỉnh tư thế để có thể thưởng thức trọn vẹn vẻ nam tính của anh và tác động tuyệt vời của nó đối với cơ thể nàng. Sau chuyện xảy ra với Simon Denker, nàng đã nghĩ sẽ chẳng bao giờ có được cảm giác này

nữa. Nàng cứ ngỡ phần bản năng thích thú và đáp lại một người đàn ông trong mình đã bị vùi dập mãi mãi rồi.

“Caroline...” Mặc dù đang mỉm cười, nhưng giọng Matt có vẻ căng thẳng.

“Tôi đã nói rồi, tôi không sợ anh.” Bàn tay nàng chậm chậm lướt xuống ngực anh rồi kê lên nhau để nàng gối cằm lên. Đám lông ngực cọ vào lòng bàn tay nàng nhột nhạt. Cảm giác vừa bất ngờ vừa thích thú. “Anh không cần phải cố làm cho tôi nghĩ rằng anh sẽ hại tôi đâu. Matt Mathieson. Tôi thừa hiểu anh mà.”

“Elizabeth qua đời gần hai năm rồi. Và cô ấy đã ốm, rất nặng, từ sau khi sinh Davey.”

Trong một thoáng Caroline không hiểu điều đó thì có liên quan gì. Rồi ấn ý trong câu nói của anh chợt sáng tỏ. Nàng tròn xoe mắt, ngẩng lên khỏi bàn tay.

“Ý anh là anh đã không... rằng... rằng anh...” Dù miệng lưỡi thẳng thừng nhưng Caroline cũng không thể thốt ra câu hỏi trong đầu. Nhưng có vẻ như anh đã hiểu nàng định nói gì.

“Tôi không phải loại người lừa dối vợ.”

Caroline nín thở. Ý nghĩ anh đã không yêu một người phụ nữ nào trong suốt hơn năm năm qua cảm dỗ đến khó tin. Khi nàng thở ra, tiếng thở của nàng nghe thật nhẹ nhõm.

“Em hiểu tôi đang nói gì chứ?” Anh hơi xẵng giọng.

Caroline gật đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt anh dần dần thẫm đi vì máu nóng đang dồn lên. Nàng có thể cảm nhận sự căng cứng đang hình thành trên cơ thể vạm vỡ bên dưới. Sức nóng của anh lan tỏa qua y phục nàng, thiêu đốt làn da nàng. Ngực nàng căng lên và

sấn lại trên ngực anh, và cảm giác đó khiến nàng giật mình. Nàng tròn mắt, im lặng nhìn chăm chăm vào mắt anh trong một lúc lâu.

“Caroline, khôn hồn thì em hãy rời khỏi cái giường này. Ngay lập tức.” Matt rít lên qua kẽ răng. Bàn tay anh đã rời khỏi người nàng, đặt xuôi theo tấm nệm. Chúng siết chặt lại trong lúc anh nói.

Ánh mắt nàng như bị khóa chặt với mắt anh, và đôi môi nàng hé mở. Cơ thể nàng bắt đầu nóng bừng, đòi hỏi được đáp ứng, cảm giác ấy nàng chưa từng trải qua dù là trong tưởng tượng. Rồi nàng hoảng hốt lăn khỏi giường.

Đầu gối Caroline vẫn run lẩy bẩy khi nàng đứng dậy. Nàng quay lưng về phía Matt để anh không nhìn thấy nàng đang bối rối cỡ nào. Nàng có cảm giác đôi mắt anh đang dán chặt vào cơ thể mình, và nghe thấy tiếng anh thở dốc.

“Xin lỗi, tôi còn có việc phải làm,” nàng nói mà không quay đầu nhìn lại. Rồi, bằng một động tác dứt khoát chung từng có, nàng bước ra khỏi phòng, lưng thẳng đứng, đầu ngẩng cao.

Cho đến khi đã an toàn ở trong bếp, Caroline mới nhận ra hai bàn tay, cũng giống như đầu gối nàng, đã run rẩy đến mức không kiểm soát nổi. Vừa tới chỗ cái ghế, nàng đã ngồi sụp ngay xuống.

“Caroline!”

Matt gào lên bực tức. Anh đã gọi nàng không biết bao nhiêu lần từ lúc dạ dày anh kêu réo mách bảo rằng đã đến giờ ăn trưa, vậy mà anh hoàn toàn không nhận được một câu trả lời nào cả. Nếu không chắc chắn rằng nàng đang ở dưới nhà qua tiếng nôi niêu va vào nhau lách cách và tiếng một khúc gỗ được ném huych vào lò sưởi, thì anh đã lo lắng đến phát điên lên rồi. Nhưng vì thừa biết nàng đang cố tình lờ mình đi nên anh càng lúc càng thêm giận dữ.

“Caroline!”

Matt gào đến rất cả họng. Nhưng anh đợi mãi, đợi mãi mà chẳng thấy bóng dáng nàng đâu cả.

“Caroline!”

Dạ dày sôi ùng ục nhắc nhở anh rằng hiện đã quá trưa, và từ sáng đến giờ anh chưa hề có gì bỏ bụng. Cô nàng chết tiệt, chỉ vì anh đã phạm phải một sơ suất nhỏ mà dám bỏ đói anh! Ừ thì anh thấy nàng hấp dẫn, và phạm phải sai lầm là để cho nàng biết được điều đó! Nhưng nàng cũng bị anh hấp dẫn cơ mà! Anh không ngây thơ đến độ không nhận ra những dấu hiệu ấy. Nàng không cần phải cư xử như thể bị anh xúc phạm chỉ vì một phản ứng tự nhiên của cơ thể anh đối với cơ thể nàng, bởi điều đó vốn dĩ nằm ngoài tầm kiểm soát của anh. Nếu Matt có thể kiểm soát được nó, thì dấu phụ nữ trên đời này có biến mất hết anh cũng chẳng đòi nào cho phép mình phản ứng với nàng. Caroline là một thành viên trong gia đình anh, là em

vợ của anh, lại còn là một cô nhỏ xác xược, nóng tính, rắc rối nữa chứ!

Quý tha ma bắt nàng đi! Nàng đâu rồi nhỉ?

“Caroline!”

Giá mà nàng biết rằng anh cũng kinh ngạc thế nào trước những gì đột nhiên xảy ra giữa họ. Từ sau lần hoài thai Davey do ma xui quý khiến trong một khoảnh khắc yếu lòng, Matt đã chủ động quay lưng lại với những ham muốn xác thịt. Sau khi nhận ra ham muốn chính là thứ tội lỗi ám ảnh, đồng thời cũng là thủ phạm gây ra hầu hết những rắc rối trong cuộc đời mình, anh đã thề sẽ không bao giờ chịu khuất phục trước nó một lần nữa.

Và tính đến thời điểm này anh đã làm tốt điều đó. Cưỡng lại sự cám dỗ của Elizabeth chẳng có gì khó khăn. Cô ta đã chẳng còn sức hấp dẫn với anh từ rất lâu rồi; anh mò tới giường cô ta và hoài thai các con chỉ vì thèm khát dữ dội một cơ thể đàn bà, cho dù đó là cơ thể của *cô ta* chẳng nữa. Sau đó, khi anh nhận ra mình đã chìm xuống đáy sâu đục vọng, anh đã thấy kinh tởm sự hèn hạ của chính mình.

“Caroline!”

Nhưng trong con mắt của Chúa và người đời, Elizabeth là vợ anh. Điều đó đã ngăn không cho anh đưa bất cứ người đàn bà nào khác lên giường. Matt sững sốt khi nhận ra mình đã có sáu năm chay tịnh. Sáu năm không được bao bọc trong thân thể ấm áp của phụ nữ! Vợ anh đã mờ yên mà đẹp được hai năm. Đã đến lúc anh tìm kiếm cho mình một người đàn bà khác, để có thể thỏa mãn khao khát của mình cho đến khi nó không còn quấy rầy anh nữa. Còn hôn nhân, Matt không tài nào chịu đựng nổi ý nghĩ ràng buộc mình với một

người vợ khác. Anh đã có một cuộc hôn nhân tồi tệ mà bất cứ ai trải qua cũng phải xin cách cả đời.

“Caroline!”

Nhưng Matt chưa bao giờ thực sự có ý định duy trì trạng thái chay tịnh trong suốt phần đời còn lại. Có lẽ, vào mùa đông, khi anh đã lạnh lặn và công việc thư thả hơn, anh sẽ tới Boston một chuyến. Ở những thành phố lớn, chỉ cần một xu là có được một ả điếm, và anh có thể bí mật thỏa mãn dục vọng đê hèn ẩn sâu trong đáy lòng mình.

Suy cho cùng, anh đã trở lại là một người đàn ông độc thân, nên chuyện này chẳng phải tội lỗi gì lớn lắm. Và lại, các em trai anh cùng Caroline có thể chăm sóc John và Davey.

Matt đã phải tự kiềm chế bản thân suốt sáu năm rồi, Caroline thật xinh đẹp, và vô cùng nữ tính. Vậy nên chẳng có gì lạ khi nàng hấp dẫn anh ghê gớm đến thế. Nhưng bây giờ Matt đã già dặn hơn, và khôn ngoan hơn nhiều so với hồi anh cưới Elizabeth mười lăm năm trước. Thuở đó anh chỉ là một chàng trai trẻ ham mê sắc dục, hành động theo bản năng hơn là lý trí. Còn bây giờ, anh đã là một người đàn ông trưởng thành, biết rằng tất cả mọi hành động, dù tốt hay xấu, đều sẽ phải trả giá. Nếu anh cho phép cơ thể mình chi phối đầu óc về chuyện Caroline, anh sẽ có nguy cơ mất đi một đầu bếp tài ba, một quản gia tận tụy, một y tá khéo léo, và các con trai anh sẽ mất đi hình bóng một người mẹ. Nàng lại làm tất cả những việc đó mà chẳng đòi hỏi điều gì.

“Caroline!”

Nhưng bây giờ, khi thời gian và hoàn cảnh đã đồng tâm hiệp lực đánh thức con quái vật đang say ngủ ấy, anh e rằng nó sẽ không chịu nằm yên lẩn nử cho đến khi được thỏa mãn. Anh sẽ phải ráng

hết sức kiềm chế bản thân cho đến khi anh có thể tới Boston và giải quyết vấn đề này.

Điều trớ trêu là với tình trạng tàn phế hiện nay, anh không có cách nào tránh được Caroline. Nàng sẽ tiếp xúc gần gũi với anh hàng ngày cho đến khi nào anh lành lặn. Để giữ được sự sáng suốt của mình, Matt cần phải thuyết phục nàng, và cả chính anh, rằng sức nóng đã bùng lên giữa họ chỉ là kết quả tự nhiên của sự tiếp xúc thân thể quá gần gũi, chứ không có ý nghĩa gì khác.

Anh ham muốn nàng chỉ đơn giản vì nàng là một người đàn bà; chắc chắn anh không ham muốn nàng vì nàng là Caroline. Nếu nàng chịu lên gác, anh sẽ nói với nàng điều đó.

“Caroline!”

Nàng thình lình hiện ra trên ngưỡng cửa, nét mặt lạnh lùng cứng rắn khi cố tình không nhìn về phía anh. Khuôn mặt trắng mịn chẳng còn vương chút dấu vết dù là nhỏ nhất của những giọt nước mắt. Những đường nét thanh tú thật đằm tĩnh, và đôi môi phớt hồng mím chặt nghiêm nghị. Mái tóc đen tuyền bị xô ra trong lúc khóc lóc giờ đã được chải lại và búi thành một búi dày sau gáy. Nhưng dù đã cố gắng hết sức để tỏ ra giản dị, trông nàng vẫn thật ngọt ngào và hấp dẫn. Cơ thể anh lại phản ứng với sự hiện diện của nàng.

Ồn Chúa vì nhờ có chiếc chăn mà nàng không nhìn thấy phản ứng đó! Cảm thấy mặt mũi nóng bừng vì xấu hổ, Matt quyết tâm xua tan nỗi ngỡ ngàng.

“Em lẽ mề quá đấy!” anh cầu nài, tâm trí tập trung vào vấn đề của mình và ngọn nguồn của nó hơn là những gì đang nói.

Caroline trừng mắt nhìn anh giận dữ.

“Tôi không phải là súc vật hay trẻ con để anh mặc sức quát tháo và ra lệnh!” Giọng nàng cũng nhuốm vẻ thù địch như ánh mắt nàng. Bàn tay nàng siết chặt mép chiếc khay đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

“Tôi không ra lệnh cho em. Tôi chỉ đang cố gọi em lên đây thôi!”

“Anh đạt được mục đích rồi đấy.” Câu trả lời lạnh lùng của nàng rất ăn nhập với cái lưng vươn thẳng lên kiên quyết. Matt dõi theo nàng khi nàng tới đặt chiếc khay lên cái bàn cạnh giường. Cho dù đang tức tối, Caroline vẫn xinh đẹp và hấp dẫn vô cùng. Ký ức buổi sáng nay ủa về khiến anh phải nghiến chặt răng. Anh cứ nhắc đi nhắc lại với chính mình cho đến khi thuyết phục được cả cơ thể lẫn trí óc rằng bất cứ người phụ nữ nào cũng được. Không cần phải là Caroline...

“Nhắc đầu lên.”

Tuy nhiên anh vẫn chưa sẵn sàng khi Caroline quay lại từ chỗ cái bàn để cúi xuống anh, nhét cái gối thứ hai rồi cái gối thứ ba xuống dưới đầu anh. Mùi của nàng, thứ hơi men pha trộn giữa mùi gia vị và mùi đàn bà vây phủ anh, khiến đầu óc anh quay cuồng trong thoáng chốc. Thất lưng anh nhức nhối; hai nắm tay siết chặt; và để tự bảo vệ mình, anh còn không dám thở. Nàng đang ở quá gần. Anh sẽ không cho phép mình lặp lại sai lầm lần thứ hai, đặc biệt là khi nàng chẳng có ý đồ gì với anh cả. Nàng hoàn toàn vô tội. Chính anh mới là người phải chịu trách nhiệm vì đã có những ý nghĩ tội lỗi.

Khi Caroline dấn thùm thụp cái gối trên cùng để chỉnh lại hình dáng của nó, vẻ mặt nàng chứng tỏ nàng đang ao ước cái gối đó chính là cơ thể anh. Có vẻ như – không, chắc chắn thì đúng hơn – nàng sẽ không thèm nghe anh nói. Nhưng anh cần phải thuyết phục

được nàng rằng anh không hề có ý đồ gì với nàng, để cho tâm trí anh được nhẹ nhõm và bình yên. Cuộc sống chung giữa họ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu nàng tiếp tục đối xử với anh một cách thoải mái như ngày trước.

Chạm vào nàng rất có khả năng là một sai lầm. Nhưng nếu anh không nắm bắt lấy cơ hội này để thu hút sự chú ý của nàng, có khi nàng sẽ ném phịch cái khay vào lòng anh rồi lập tức rời khỏi phòng, và anh sẽ không thấy mặt nàng nữa cho đến sáng tối. Nghĩ vậy, Matt bèn tóm lấy cổ tay Caroline.

Nàng giật dữ giật tay ra, nhưng anh không chịu buông. Đôi mắt Caroline ánh lên màu vàng giống như con mèo chết tiệt của nàng vậy. Matt tưởng tượng, nếu nàng có một cái đuôi, nàng sẽ quất ngay nó vào người anh.

“Thả tôi ra.”

“Caroline...”

“Tôi nói là thả tôi ra!”

“Em làm ơn nghe tôi nói được không?” Sự tuyệt vọng khiến giọng anh trở nên gấp gáp. “Chuyện xảy ra sáng nay không phải do tôi cố ý đâu, cũng giống như em vậy thôi. Cái... cảm giác nảy sinh giữa hai chúng ta không phải là do ai trong hai chúng ta cố tình tạo ra, mà là do bản năng thúc đẩy đàn ông và đàn bà ham muốn lẫn nhau. Không phải là lỗi của em... hay của tôi.”

Nỗ lực xoa dịu nàng của Matt nghe thì rất lọt tai, nhưng rõ ràng nó đã đi chệch mục tiêu đến cả dặm. Đôi mắt nàng lóe lên nhìn anh; cổ tay lại giật mạnh.

“Ham muốn... anh ư? Nói cho anh biết, tôi không... tôi chưa từng... như thế.” Giọng Caroline run lên vì tức giận.

“Nếu em nói vậy,” anh nói, không muốn tranh cãi để thổi bùng cơn thịnh nộ của nàng, “tôi sẽ không phản bác.”

“Chính anh mới là người... người...” Nàng giật cổ tay ra. Matt càng siết chặt hơn. Mặt nàng đỏ bừng vì giận dữ, đôi mắt lóe lên sáng rực. Đôi lông mày đen mượt cau lại thành hình chữ V bên trên cái mũi nhỏ nhắn. Khi nàng nói, anh còn nhìn thấy cả hàm răng trắng bóng và cái lưỡi hồng như màu quả mâm xôi, loang loáng ướt của nàng. Một cảm giác nóng rực lan tỏa khắp người khi anh nghĩ đến việc được nếm thử nó. Anh khó chịu cự mình, gắng sức rời mắt khỏi miệng nàng.

“Ham muốn em?” Trong cơn bối rối, sự thật là vũ khí phòng thủ duy nhất mà anh dám tin cậy. “Ừ, tôi thừa nhận điều đó. Tại sao lại không chứ? Em thật xinh đẹp, và quá nữ tính. Khi em lao lên giường tôi...”

“Tôi không,” Caroline phản nộ ngắt ngang, “lao lên giường anh! Chính cơn chó quái đản của anh đã làm tôi ngã!”

“Thôi được rồi,” anh thừa nhận. “Khi Raleigh làm em ngã vào giường tôi, và em bắt đầu khóc...”

“Tôi không bao giờ khóc!”

“Em làm ơn đừng ngắt lời tôi được không?” Matt tiếp tục, hơi bực tức. “Khi, chẳng cần biết là vì cái gì, em nằm trong vòng tay tôi, cũng là bình thường thôi nếu...”

“Nếu anh nói điều đó một lần nữa...” Caroline đột nhiên cứng người lại. “Tôi sẽ đánh anh đấy. Tôi thề là tôi không dọa suông đâu!”

“Điều gì?” Matt ngo ngác.

“Rằng chuyện đã xảy ra giữa chúng ta là ‘bình thường!’” Giọng nàng đầy căm phẫn.

“Nhưng đúng là thế mà!”

“Không phải! Điều đó thật đáng xấu hổ, ghê tởm, và...”

“Thôi đi, Caroline!” Sự sắc lạnh trong giọng Matt khiến nàng im bật. Nàng giật mạnh cổ tay, cố gắng thoát ra nhưng vô ích, bàn tay anh lại càng siết chặt hơn. Rồi anh hoảng hốt khi thấy nàng nhăn nhó; anh đã không nhận ra mình đang siết nàng chặt đến thế. Anh lập tức nói lỏng gọng siết, nhưng vẫn không để nàng thoát ra. Anh không muốn làm nàng bị thương. Cổ tay cô gái này quá đôi mỏng manh đến nỗi những ngón tay anh thừa sức bao trọn nó. So với một người phụ nữ cao ráo, thân hình nàng quá sức mảnh mai. Ngay cả làn da ở cổ tay nàng cũng mịn màng như lụa.

Cảm giác nóng rục lại lan tỏa khắp người Matt khiến anh sùng sốt đến nỗi suýt buông tay nàng. Nhưng anh nheo mắt, nghiêng răng, và vẫn giữ nàng thật chặt. Để tiếp tục sống yên ổn với nhau, họ cần giải quyết chuyện này một lần dứt khoát. Nếu anh thả nàng ra, chắc chắn nàng sẽ chạy mất.

“Sáng nay chính xác thì chuyện gì đã xảy ra giữa chúng ta? Chẳng có gì cả, chỉ trừ một điều em đã phát hiện ra tôi là một người đàn ông hoàn toàn bình thường, và em không căm ghét đàn ông như em tưởng.”

“Tôi *căm ghét* đàn ông! Tôi căm thù đàn ông, đặc biệt là anh!” Nàng lại giật tay ra.

“Em làm ơn đứng yên và lắng nghe được không?” Bực tức vì nàng không chịu bình tĩnh suy xét theo lý trí, Matt vô tình siết chặt cổ tay Caroline mạnh đến nỗi nàng hét toáng lên. Anh kinh hãi thả tay nàng ra. Caroline lập tức chạy ra xa khỏi tầm với của anh.

“Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý làm em đau.”

“Đàn ông đều cùng một giuộc như nhau cả! Toàn là những con quái vật đơ dáy, hung bạo...”

“Chỉ là do vô tình thôi mà!!”

“Tôi cầu cho anh chết rục xương đi! Tôi cầu cho cái chân anh rụng ra! Tôi cầu cho anh không bao giờ đi lại được nữa!” Sự kích động khiến cho giọng Caroline trở nên the thé. Matt nhận ra rằng thay vì giải quyết vấn đề, nỗ lực khiến nàng nghe theo lẽ phải trái của anh chỉ càng khiến mọi chuyện giữa họ tồi tệ hơn. Đáng lẽ anh nên ngậm chặt miệng và để mặc cơn giận dữ của nàng tuôn trào. Nhưng dĩ nhiên, sự sáng suốt bao giờ cũng xuất hiện quá muộn.

“Caroline! Caroline, nghe này! Tôi...”

“Tôi cầu cho anh chết đói rũ xác!” nàng kết thúc hộ anh và quay ngoắt người chạy ra khỏi phòng.

“Quay lại đây đi!” Matt gào lên, vừa giận dữ vừa sợ hãi trước vẻ mặt Caroline.

Nhưng dĩ nhiên là nàng không quay lại. Matt bị bỏ lại một mình, lo lắng và cúi kính cả ngày, trong khi mùi thơm của món thịt nai hầm cứ vờn vờ như trên người trước mũi anh.

“Chào cô Wetherby. Không phải là chúng tôi đến không đúng lúc đấy chứ?”

Caroline đang quỳ trên sàn, giận dữ kỳ cọ những viên đá ám khói đen sì vô phương cứu chữa trên nền lò sưởi, những mong chúng có thể sạch sẽ trở lại. Hôm trước là ngày Sabbath [1], nên nàng không được làm gì cả ngoài những việc cần thiết nhất. Vì thế mà hôm nay nàng phải làm bù rất nhiều, và đang làm rất miệt mài. Giọng nói dịu dàng làm nàng giật nảy mình đến mức suýt đánh đổ cái xô bên cạnh, làm sánh nước bắn ra vấy, sàn nhà và nền lò sưởi.

[1] Sabbath: ngày nghỉ ngơi và thờ phụng Thượng đế, là ngày thứ Bảy theo đạo Do Thái, ngày Chủ nhật theo Cơ đốc giáo.

“Ồ, tôi đã làm cô giật mình rồi. Xin lỗi nhé!” Caroline ngoảnh lại và nhận ra người đang nói là Mary, vợ của James. Cô ấy đang đứng ngay bên ngoài cánh cửa phòng để đồ và nhìn vào nhà bếp. Bên hông cô cắp một đứa bé, và đằng sau cô là hai người phụ nữ nữa, cũng trẻ như Mary nhưng mảnh mai hơn. Cả hai người họ đều mang theo những cái đĩa bọc trong vải.

“Không sao. Chị vào nhà đi.” Caroline đứng dậy, phúi phúi tay vào cái váy ướt sũng và nở nụ cười có phần cảnh giác với những người khách đang bước vào. Nàng đã cảm mến Mary từ cái ngày cô khéo léo tống khứ Miller và Williams ra khỏi nhà – cô còn rất vui vẻ và lịch sự với nàng – nhưng nụ cười của hai người phụ nữ đằng sau cô vẫn thật gượng gạo.

“Đây là Hannah Forrester và em gái cô ấy, Patience Smith.” Mary giới thiệu họ. “Còn đây là,” cô xốc nhẹ đứa bé, “Hope.”

“Chào cháu, Hope.” Caroline mỉm cười với cô bé ngây thơ đang tròn xoe mắt. Nàng có vẻ thận trọng hơn với mấy người phụ nữ. Giống như Mary, họ cũng ăn mặc theo phong cách giản dị của những người Thanh giáo. Người chị tên Hannah trông thật duyên dáng với làn da trắng mịn màng, mái tóc vàng sẫm được vấn đơn giản, và đôi mắt hạt dẻ ánh lên sắc xanh phản chiếu từ chiếc váy màu xanh sẫm cô đang mặc. Patience khá giống Hannah, mặc dù nét mặt cô ta không thanh tú bằng và đôi mắt lại mang màu xanh. Không chú tâm sẫm soi mọi chi tiết trên người Caroline như Hannah, Patience lại tỏ vẻ ngại ngùng. Caroline lập tức có cảm tình với cô ta hơn trong hai chị em.

“Xin chào, chị Forrester, chị Smith.”

“Thật không may, tôi đã là bà quả phụ Forrester rồi.” Hannah sửa lại. “Xin chào, cô Wetherby.”

“Họ mang một cái bánh táo tới cho Matt.” Mary nói.

“Thực ra là hai cái.” Patience mỉm cười. “Chỉ một cái thôi thì sẽ không đủ cho những người đàn ông đang đói ngấu, đúng không?”

“Mà anh Matt Mathieson lại còn thích ăn táo nữa chứ.” Hannah làm như thể cô ta hiểu rõ người mà cô ta đang nói đến lắm.

“Hai chị tử tế quá.” Cho dù rất muốn, nhưng Caroline không thể gạt bỏ sự lạnh nhạt trong giọng nói. “Hai chị đặt chúng trên bàn đi! Chắc chắn mấy anh em sẽ thích chúng lắm.”

Hai người phụ nữ đặt bánh táo xuống bàn. Caroline phải công nhận rằng chúng có mùi thật thơm.

“Đằng nào cũng đến đây rồi, để tôi lên gác và chúc anh Mathieson một ngày tốt lành.” Hannah mỉm cười rạng rỡ với ba người còn lại.

“Nhưng, chị ơi, chị có nên lên trên đó không? Có lẽ làm vậy là không phải phép.” Patience cau mày nhắc nhở Hannah.

“Chị tin rằng bốn phận của một tín đồ Cơ Đốc đòi hỏi chị phải làm vậy. Chắc hẳn anh ấy đang mong ngóng có người bầu bạn.” Hannah vừa trả lời em gái vừa băng ngang nhà bếp để đi lên gác.

Patience chỉ còn biết nhìn Caroline và Mary với vẻ cam chịu. “Có lẽ tôi nên đi cùng chị ấy,” cô lẩm bẩm, và nổi gót chị gái.

“Thật là tuyệt vì chị đã đến đây.” Còn lại một mình với Mary, Caroline cảm thấy mình cần phải bắt chuyện, mặc dù nàng chẳng biết nói gì. Nàng chưa bao giờ có cơ hội kết bạn với những người cùng phái. Hơn nữa, vào lúc này nàng còn phải tập trung chú ý vào những gì đang diễn ra trên gác. Daniel đã nói góa phụ Forrester để ý đến Matt, và đến giờ Caroline mới muộn màng nhớ lại chuyện đó. Trong lòng nàng bỗng nhói lên một thứ cảm giác vô danh nhưng cực kỳ khó chịu. Nàng quyết tâm lờ nó đi, chuyển sự chú ý sang đứa bé mà Mary đang rung rung bên hông.

“Cô bé đáng yêu quá.”

“Thật sao?” Mary mỉm cười và cù má cô bé, khiến khuôn mặt bầu bĩnh nhoén cười. “Tôi hy vọng cô không phản đối chuyện tôi đưa Hannah và Patience tới chơi. Họ là những người bạn đặc biệt và thân thiết của gia đình ta. Hơn nữa, tôi nghĩ cô cũng muốn gặp gỡ những người phụ nữ khác. Chắc hẳn từ lúc đến đây cô chưa vào thị trấn lần nào.”

“Mọi chuyện ở đây cứ rối tung cả lên,” Caroline đáp và thấy mình đã nói giảm quá mức. Liệu Matt có vui khi nhìn thấy những vị khách của anh không, nàng tự hỏi khi ra hiệu cho Mary ngồi xuống. Và nếu có, thì anh vui tới mức độ nào?

“Hẳn rồi.” Mary ngồi xuống, cười khúc khích, và đưa bé cũng cười theo.

Caroline nở nụ cười xã giao. Nhưng ngay cả trong lúc mời Mary một tách trà, nàng cũng không thể không nghĩ đến cảnh sum họp thân mật có thể đang diễn ra trong phòng Matt. Góa phụ Forrester rất duyên dáng, và Caroline thấy rằng cô ta không phải là hạng người dễ dàng bị ngăn cản. Tất nhiên, đây là trong trường hợp Matt nghĩ đến việc ngăn cản cô ta. Có lẽ lời tuyên bố không muốn tái hôn của anh chỉ là một sự giả bộ để che giấu cho những ý định thực sự trong lòng.

Mary nhấp một ngụm trà và cười một cách thoải mái. “Tôi rất nhẹ nhõm vì cô đã thay tôi chăm Matt. Thú thực là tôi luôn sợ ông anh cả của James. Nghĩ đến cảnh đối mặt với anh ấy khi anh ấy đang đau đớn và không thể cử động là tột phát hoảng.”

“Anh ấy không phải là một bệnh nhân dễ chịu cho lắm,” Caroline thừa nhận. Những tiếng lầm rầm trò chuyện vọng xuống khá rõ, và Caroline nhận ra phòng của Matt nằm ngay trên đầu họ. Phải cố gắng lắm nàng mới thôi hóng theo từng lời họ nói và tập trung vào Mary.

“Có lẽ Hannah sẽ phát hiện ra điều đó và không còn quyết tâm lấy Matt cho bằng được nữa. Tôi đã quá quyết với cô ấy rằng, theo thiện ý của tôi, Matt không phải là đối tượng tốt nhất để lấy làm chồng, nhưng cô ấy quá mê mẩn ngoại hình của anh ấy nên chẳng còn nhìn thấy gì ngoài nó nữa. Dĩ nhiên là tôi hiểu điều đó, bởi vì anh ấy giống hệt James yêu quý của tôi, người đàn ông điển trai nhất

trên đời, nhưng tâm hồn anh ấy thì... tôi e rằng, những tổn thương mà cuộc hôn nhân trước đây gây ra cho anh ấy không thể nào chữa lành được nữa.”

“Nó đã gây ra cho Matt những gì?” Caroline đột nhiên tập trung hoàn toàn vào Mary.

“Anh ấy không ưa phụ nữ lắm, cô biết đấy. Đó là một cuộc hôn nhân bất hạnh. Ồ, đúng rồi, vợ anh ấy là chị gái cô, phải không? Thứ lỗi cho tôi nhé. Tôi không nên nói nữa.”

“Làm ơn cho tôi biết đi.” Caroline ngả người về đằng trước, sốt sắng thuyết phục Mary, tạm thời quên bằng những gì đang diễn ra trên gác. “Tôi đã lờ mờ đoán ra có gì đó rất không ổn ở đây. Sẽ dễ dàng hơn cho tôi nếu tôi biết đó là chuyện gì. Tôi xin chị, nếu chị kể với tôi tức là chị đang giúp tôi đấy.”

Mary có vẻ bối rối. Hope la hét và quấy đạp đòi xuống, làm cô xao lãng một lúc. Cô đặt con bé xuống sàn ngay bên chân mình, rồi lôi từ trong cái túi trên tạp dề ra một con búp bê vải và đưa cho nó. Con bé nhét ngay món đồ chơi vào mồm và vui vẻ gặm gặm cái đầu bằng vải nhồi.

“Hãy nhớ là cô nghe chuyện này từ một người ngoài cuộc, và câu chuyện có thể không hoàn toàn đúng như thế,” Mary quả quyết, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn Caroline. “Mong cô hiểu cho, không phải là tôi ghét bỏ gì Elizabeth. Thật ra, tôi thậm chí còn chẳng có cơ hội kết thân với chị ấy, bởi vì Matt quản chị ấy rất chặt. Nhưng chị ấy là một người... khó ưa.” Mary ngập ngừng, miệng mím chặt. “Nếu tôi kể với cô, tôi phải kể toàn bộ sự thật. Cô sẽ không méch lòng chứ?”

“Không, tôi rất hoan nghênh sự thẳng thắn của chị.”

“Thôi được rồi.” Mary hít một hơi thật sâu. “Tôi chỉ biết chị cô khi chị ấy tới bờ biển này, và chị ấy lớn tuổi hơn tôi. Chị ấy không được nhiều người yêu quý, và sống rất khép kín. Tôi từng nghĩ đó là nguyên nhân gây ra phần lớn những lời đồn đại về chị ấy. Chỉ đến khi lấy James tôi mới biết thật ra những lời đồn ấy là có cơ sở.”

Mary ngừng lại, ánh mắt cô bối rối khi bắt gặp ánh mắt Caroline.

“Người ta đồn đại thế nào?” Caroline thúc giục.

“Đồn rằng chị ấy là môn đệ của Chúa tể Hắc ám.”

“Chúa tể Hắc ám?” Caroline nhìn Mary chằm chằm. “Chúa tể Hắc ám là ai hay là cái gì vậy?”

“Cô không biết Chúa tể Hắc ám sao?” Mary hơi ngạc nhiên. “Đó là Quỷ dữ mà. Người ta đồn đại khắp thị trấn rằng phu nhân Mathieson đã bán linh hồn cho ma quỷ. Trong những năm cuối đời, sau khi sinh Davey, chị ấy đầu tóc rối bù, vừa đi vừa lảo đảo trong các khu rừng suốt ngày suốt đêm. Cuối cùng Matt phải nhốt chị ấy trong phòng. Anh ấy sợ Elizabeth có thể tự tử, và cuối cùng chị ấy đã làm thế thật.”

“Cái gì?” Caroline hầu như không tin nổi vào tai mình.

“Ôi trời. Cô không biết à? Thứ lỗi cho tôi, nếu tôi biết là...” Giọng Mary nhỏ dần.

“Tôi chỉ được nghe kể rằng chị ấy bị chết đuối.” Caroline khẽ nói. “Làm ơn nói với tôi sự thật. Tôi... cần được biết.”

“Đúng là chị ấy bị chết đuối, nhưng...” Mary ngừng lại, có vẻ bối rối. “Có lẽ tôi không nên kể với cô chuyện này. Cô là em gái chị ấy, tôi sợ rằng khi biết được sự thật, cô sẽ cảm thấy đau đớn.”

“Chúng tôi chỉ là chị em cùng cha khác mẹ, và chúng tôi không lớn lên bên nhau. Khi chị ấy chưa rời khỏi nước Anh, mỗi năm tôi chỉ được gặp chị ấy khoảng hai lần. Mặc dù hồi đó tôi rất yêu quý Elizabeth, nhưng tôi chẳng biết gì về chị ấy. Những lời kể của chị sẽ không khiến tôi đau đớn đến mức không chịu đựng nổi. Và nếu tôi sống ở ngôi nhà này, tôi cần được biết sự thật.”

“Vâng.” Mary có vẻ đồng ý với điều đó, nhưng cô vẫn do dự. Cuối cùng cô miễn cưỡng nói tiếp. “Theo những gì James kể, tôi đoán Elizabeth tự cho mình là một phù thủy. Nhưng dĩ nhiên chị ấy không phải là phù thủy thật sự, nếu không chị ấy đã chẳng có kết cục bi đát như vậy, bởi vì chúng ta đều biết rằng phù thủy nổi được trên mặt nước. Chị ấy đã bị điên thì đúng hơn. Chị ấy... ôi, tôi không thể kể với cô điều này!”

“Làm ơn đi!”

Mary đỏ mặt và nhìn xuống đứa bé đang chơi vui vẻ trên sàn. Khi cô lại nhìn về phía Caroline, đôi mắt nâu dịu dàng ánh lên vẻ ngại ngùng nhưng cũng đầy quyết tâm.

“Chị ấy theo đuổi... đàn ông. Bất cứ người nào. Không chừa một ai. Chị ấy chẳng bao giờ thỏa mãn. Kể cả James! Chị ấy đã cố quyến rũ James, vậy nên anh ấy mới rời khỏi nhà và sau đó kết hôn với tôi. Và tôi nghĩ là cả Daniel nữa. Chú ấy không có nhà khi... khi chị ấy chết, mà chú ấy không đời nào tự dưng vô cớ rời xa Matt. Cô cũng biết là tất cả bọn họ đều trung thành với Matt mà. Chắc chắn chị ấy đã cố cảm dỗ hết mấy anh em họ và cả nhiều người trong thị trấn nữa, nên Matt buộc phải nhốt chị ấy lại. Bên ngoài cánh cửa phòng Matt từng có một cái chốt. Hồi đó nó là phòng của chị ấy, và Matt nhốt vợ mình lại vì sự an toàn của chị ấy cũng như tất cả những người còn lại.”

“Matt đã nhốt chị ấy ư?” Giọng Caroline không hơn một lời thì thào. Nàng đã quá đỗi kinh ngạc trước những gì mình đang nghe thấy đến nỗi phải cố gắng lắm mới thốt ra được mấy lời đó.

“Anh ấy làm vậy sau lần đầu tiên Elizabeth cố tự tử, để chị ấy không có cơ hội làm thế lần nữa. Lần đó Matt đã cứu chị ấy, và đã phải trả một cái giá rất đắt.”

“Matt ư?”

Mary gật đầu. “Hồi đó Davey còn đang ốm ngửa. Vào một buổi tối, Elizabeth đã thoát ra khỏi phòng, không biết là bằng cách nào, và chạy tới chuồng gia súc rồi khóa trái cửa lại. Sau đó chị ấy phóng hỏa nó, với ý định tự thiêu mình cùng với những con vật bị nhốt trong đó. Cuối cùng, chính những con vật đó lại cứu chị ấy. Matt nghe tiếng chúng rống lên đòi thoát ra và mấy anh em cùng chạy tới để dập lửa. Lúc ấy anh ấy vẫn nghĩ đó là một vụ hỏa hoạn. Khi phát hiện ra cánh cửa bị chặn bên trong, họ đã phá cửa, mặc dù lửa đã lan khắp nơi. Robert kể với James rằng khi họ phá được cửa, Elizabeth đang leo lên cái thang dẫn lên gác xép. Vừa trèo chị ấy vừa nguyên rủa họ hết sức độc địa, bằng những lời lẽ gớm ghiếc đến nỗi Robert không dám nói lại với James. Matt đuổi theo chị ấy trong khi những người còn lại tìm cách cứu đàn gia súc. Anh ấy đã kéo vợ xuống và đẩy chị ấy ra khỏi cửa đúng lúc mái nhà sập.”

“Chúa ơi!”

“Nếu không có các em trai thì đêm đó Matt đã bỏ mạng rồi.”

“Thảo nào mà anh ấy sợ lửa đến thế!”

“Cô cũng biết điều đó rồi à? Đúng vậy đấy. Có một lần Matt tới nhà tôi ăn cơm. Tôi đã nhờ anh ấy nhóm lửa trong bếp, thế là anh ấy gùm gùm nhìn tôi rồi bước thẳng ra khỏi cửa. Chỉ tới lúc đó

James mới kể cho tôi nghe những chuyện đã xảy ra ảnh hưởng đến anh ấy thế nào. Tôi xấu hổ hết chỗ nói, nhưng James cấm tôi nhắc đến chuyện đó với Matt, kể cả là để xin lỗi. Chẳng ai nhắc lại chuyện đó cả. Có lẽ biết được điều này, cô sẽ khỏi phạm phải sai lầm như tôi.”

“Vâng.” Caroline cảm thấy choáng váng khi nàng cố gắng tiêu hóa những gì Mary vừa kể.

“Cô không sao chứ?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Nhưng Caroline tự hỏi liệu câu trả lời của nàng có phải là thực lòng không. Nàng không tài nào tưởng tượng nổi chị gái mình có thể bị điên. Nàng nghĩ về cô gái trẻ trung hoạt bát có mái tóc nâu vàng hay mỉm cười và vỗ vỗ vào đầu nàng trong vùng ký ức lờ mờ. Đột nhiên mùi bánh táo ngay bên khuỷu tay khiến Caroline thấy nôn nao.

“Đáng lẽ tôi không nên kể với cô.” Nhìn thấy sắc mặt nàng thay đổi, Mary tỏ ra áy náy.

Caroline trấn tĩnh lại. “Không. Không, tôi cần biết sự thật mà. Bây giờ tôi đã hiểu ra khá nhiều chuyện mà trước đây tôi không hiểu. Họ - tức là Matt và các anh em anh ấy - luôn thận trọng khi nói về Elizabeth trước mặt tôi. Tôi chỉ biết là có điều gì đó không ổn.”

Bỗng Hope òa khóc vì đánh rơi con búp bê. Mary liền cúi xuống bế cô bé và nhặt món đồ chơi lên.

“Có lẽ tôi nên đi gọi Hannah và Patience để chúng tôi còn về.”

“Khoan đã!” Caroline vội nói. “Chị có thể nói cho tôi biết... chuyện gì đã xảy ra với chị ấy được không? Ý tôi là, về... về thi thể của chị ấy.” Nàng sẽ mang hoa tới thăm mộ chị, và rồi cố gắng tìm

hiếu nguyên nhân khiến chị gái nàng bị mất trí. Có lẽ, nếu đến đây sớm hơn, nàng đã có thể thay đổi cuộc đời Elizabeth. Nhưng rồi một ý nghĩ tội lỗi chợt nảy ra: nếu Elizabeth còn sống, chị ấy vẫn sẽ đang sở hữu Matt.

“Cô không cần phải lo lắng đâu. Chị ấy đã được chôn cất theo nghi lễ Công giáo.” Giọng Mary dịu dàng đồng cảm. “Thật ra, Matt đã đấu tranh rất gay gắt với viên linh mục về chuyện đó. Chính vì vậy mà họ không ưa gì nhau cho tới tận bây giờ. Đức cha Miller không cho phép Elizabeth yên nghỉ ở nghĩa trang nhà thờ với lý do chị ấy là một phù thủy. Vì vậy Matt đã tới đó và tự đào huyệt cho vợ, với sự hỗ trợ của các em trai, và thách thức ai dám ngăn cản anh ấy. Dĩ nhiên, không ai dám làm thế cả. Nhà Mathieson rất giàu có, cô biết đấy. Trang trại này là trang trại lớn nhất trong vòng hàng dặm quanh đây! Dù sao đi nữa, mọi người trong gia đình đã cầu nguyện cho chị ấy, và sau đó ngôi mộ được ban phép bởi một mục sư lưu động không quan tâm tới sự phẫn nộ của viên linh mục. Dân trong vùng cũng không bàn tán nữa. Cô có thể yên tâm rằng bây giờ chị ấy đã được yên nghỉ.” Mary nhồm dậy khỏi ghế, cất con búp bê vào túi và xốc lại đứa bé trên hông. “Mong là tôi đã không khiến cô cảm thấy quá đau buồn. Nhưng tôi đồng ý với cô, cô nên được biết sự thật.”

“Vâng.” Caroline cũng đứng dậy. “Tôi thực lòng cảm ơn chị vì đã kể cho tôi nghe.”

“Nếu cô còn muốn biết điều gì nữa, hay nếu tôi có thể giúp cô giải thích những hành động đôi khi khó hiểu của cánh đàn ông nhà Mathieson, đừng ngần ngại đến gặp tôi nhé. Tôi rất vui lòng được làm bạn với cô.”

“Ồ, cảm ơn chị. Tôi cũng vậy.”

“Còn bây giờ, tôi phải đi gọi Hannah và Patience đây. Tôi sợ rằng James sẽ nổi khùng lên nếu tôi không về nhà đúng giờ để chuẩn bị bữa tối trước khi anh ấy về. Mấy anh em nhà này ai cũng háu ăn. Chắc cô cũng thừa biết rồi. Robert đã tấm tắc khen ngợi tài nấu nướng của cô với James mà.”

“Thật ư? Anh ấy dễ thương quá.” Caroline trả lời một cách máy móc.

Mary đi về phía cầu thang trong khi Caroline, vẫn còn hơi sốc, chậm rãi theo sau. Vừa leo lên nàng vừa chìm trong suy nghĩ miên man. Chỉ đến khi bước vào phòng Matt, nàng mới sực tỉnh.

Thứ kéo nàng ra khỏi trạng thái lơ đãng chính là hình ảnh của Matt, với đôi bờ vai rộng và vạm vỡ để trần trên tấm ga trải giường mà nàng đã vất vả giặt giũ, và những lọn tóc xoắn đen nhánh lòa xòa trên chiếc vỏ gối mà nàng đã phơi phồng, đang cười đùa với Hannah Forrester, người cũng đang nở nụ cười điệu dàng với anh ta. Cô ta đang ngồi trên mép giường để bón cho anh ta những thìa xúp mà nàng, Caroline, đã nấu và mang lên chỉ vài phút trước khi những vị khách tới!

Đồ ăn ở hai mang chết tiệt! Phải chi anh ta bị sặc miếng xúp quái quỷ đó cho bõ!

“A, chào Mary, em mang cháu gái anh đến cho anh, rồi lại mãi vui quên bế con bé lên gác đấy à?”

Matt ngẩng lên nhìn họ ở ngưỡng cửa. Anh ta có vẻ không ngưng ngưng chút nào khi bị bắt gặp đang húp thìa súp do một vị khách bón cho. Thế mà anh ta đã khăng khăng với nàng ngay từ hôm bị thương rằng mình hoàn toàn tự ăn được - đây đúng là một kẻ chẳng biết xấu hổ là gì.

“Em rất vui được gặp anh, Matt, nhưng thực ra em đến chơi với cô Wetherby thôi. Em không thể ở lại lâu hơn để cho anh chơi đùa với Hope được. James chắc đã đói bụng lắm rồi, và em phải về gấp đây. Nào các quý cô, đã đến lúc chúng ta phải về rồi. Sắp tối rồi đấy.”

Caroline cảm thấy may mắn khi Matt và Mary nói chuyện với nhau mà không nhìn về phía nàng lấy một lần. Nàng cần môi nghĩ, nếu điều đó xảy ra, nàng chắc sẽ không thể giữ mồm giữ miệng. Nếu Matt hỏi nàng điều gì đó, nàng sẽ không chịu trách nhiệm cho những lời lẽ mà mình đáp trả, mặc dù nàng cũng chẳng hiểu tại sao mình lại quá đỗi tức giận trước cảnh tượng vừa rồi. Nàng chắc chắn chẳng có quyền gì với Matt cả! Và nàng cũng kiên quyết tự nhủ rằng mình cũng chẳng mong muốn có quyền gì với anh ta hết!

“Ồ!” Đáp lại lời nhắc nhở của Mary, Hannah ngoảnh lại và cười khúc khích. “Tôi không để ý tới thời gian. Tôi thấy anh Mathieson chưa đụng tới thức ăn, nên muốn xem liệu mình có thể dỗ anh ấy ăn một hai miếng được không. Nếu muốn chóng hồi phục thì anh ấy phải giữ gìn sức khỏe.”

“Anh Mathieson nói nhờ có chị tôi bón cho mà món xúp ngon hẳn lên.” Patience lịch sự đứng dậy.

“Hẳn rồi,” Caroline trả lời hết sức duyên dáng, vì Patience đang nói với nàng. Nàng gắng không ném ánh mắt hình viên đạn về phía Matt khi anh cuối cùng cũng quay sang nhìn nàng. Trông thấy vẻ mặt nàng, anh cau mày lại, và mở miệng như thể định nói gì đó. Trước khi anh kịp thốt ra một lời, Hannah đã chặn họng bằng cách đút một thìa súp vào giữa đôi môi đang hé mở với sự khéo léo đáng khen ngợi.

“Hannah? cô đã xong chưa...?” Mary nhướn mày với bạn mình trong lúc Matt nuốt thìa súp.

“Ồ vâng. Tôi tin là cho dù có tôi giúp đỡ, anh ấy cũng chẳng nhét nổi miếng nào vào bụng nữa. Xúp đã hơi nguội. Nhưng anh ấy cũng ăn được khá nhiều rồi, và anh ấy có thể ăn ít bánh táo của tôi để tráng miệng,” Hannah kết luận rồi đứng dậy. Sau khi đặt thìa vào bát rồi để bát lên cái bàn cạnh giường, cô ta quay sang ngắm nhìn Matt với vẻ sở hữu khiến Caroline càng điên tiết.

“Tôi muốn ăn bánh quá!” Mặc dù Matt chỉ khẽ nhếch mép để đáp lại nụ cười của Hannah, nhưng đối với đôi tai của Caroline, câu nói đó lịch sự hơn bất cứ điều gì anh từng nói với *nàng* kể từ lúc anh gặp nàng. Nàng kiềm chế hết sức, cố gắng duy trì thái độ vui vẻ khi hai chị em Hannah đi ra cửa, và bước lùi lại để tránh đường cho họ đi qua.

“Có lẽ tôi nên cho cô biết công thức nấu món xúp của tôi? Món cô nấu khá bổ dưỡng, nhưng cách tôi làm còn rất ngon miệng nữa. Anh Mathieson sẽ không thấy khó nuốt.” Giọng điệu kẻ cả của cô ta khiến đôi mắt Caroline ánh lên một tia sát khí. May mà nàng chưa trả lời thì Mary đã lên tiếng trước.

“Món xúp của cô Wetherby chắc chắn không khó nuốt chút nào, Hannah,” Mary nhẹ nhàng quở trách khi hai chị em Hannah ra tới ngoài hành lang.

Hannah bật cười áy náy. “Ồ, cô biết là tôi không có ý nói như thế mà! Chỉ là tôi quan tâm đến sức khỏe của anh Mathieson quá thôi. Dĩ nhiên tôi biết cô ấy đang cố gắng làm hết sức mình rồi.”

Giọng cô ta như đang nói chuyện với một quản gia vậy. Điều đó khiến Caroline thắc mắc không hiểu người ta đồn đại thế nào về vị trí của nàng trong nhà Mathieson. Rồi nàng thầm nghĩ rằng kết luận rằng, qua lời của thuyền trưởng Rowse và có Chúa mới biết là còn những ai nữa, chắc hẳn mọi người đều nghĩ nàng là một nô lệ không chính thức. Ý nghĩ đó khiến nàng giận sôi lên và đỏ bừng mặt. Nhưng nàng vẫn cố gắng nhoén miệng để ra vẻ là mình đang cười.

“Tôi rất muốn biết cách chị nấu xúp,” nàng nói dãi bôi. “Nhưng chắc nên để lúc khác, vì phu nhân Mathieson đang vội về nhà.”

“Ồ vâng, chúng tôi phải đi thật rồi. Và làm ơn gọi tôi là Mary.” Mary vừa nói vừa cười với Caroline. Ít nhất thì vợ James cũng sẵn sàng coi nàng là một thành viên trong gia đình. Mặc dù, sau khi suy nghĩ kỹ, Caroline cho rằng đó chẳng qua là vì nàng đang chăm sóc cho Matt mà thôi!

“Cảm ơn. Và chị cũng phải gọi tôi là Caroline đấy nhé.” Lại một nụ cười gượng gạo nữa khiến nàng cảm giác như má mình sắp nứt toác.

“Cô không cần phải tiễn chúng tôi đâu. Tôi vốn quen thuộc đường đi lối lại ở đây mà.” Mary đã bế Hope xuống cầu thang, Hannah và Patience theo sau. Loáng cái họ đã ra khỏi nhà và vẫy tay

tạm biệt. Caroline vẫy tay đáp lại, rồi bắt đầu đi xuôi theo hành lang, quyết định sẽ không nói những gì mà nàng muốn nói với Matt. Rồi nàng sực nhớ ra cái bát và cái thìa vẫn còn trên bàn bèn quay lại để lấy. Đây sẽ là lần cuối cùng nàng quay lại phòng Matt trong ngày hôm nay. Daniel có thể mang bữa tối lên cho anh trai giống như tối hôm qua, và cả tối hôm kia nữa! Từ sau lần đụng chạm thân thể tai hại giữa họ hai hôm trước, Caroline đã tránh Matt hết sức có thể. Hôm qua là lễ Sabbath, các em trai và con trai của Matt đều tới nhà thờ dự lễ. Matt được miễn vì anh đang nằm liệt giường, còn Caroline thì phải ở lại chăm sóc anh. Thế là nàng không có lựa chọn nào khác ngoài việc mang đồ ăn lên cho anh và giúp anh những chuyện khác cho đến khi các em anh quay về. Vì vậy, hai người họ đã ngầm thực hiện một cuộc chiến tranh lạnh. Nàng đã tuân thủ điều này suốt cả ngày dài, và tiếp tục tuân thủ nó mãi mãi! Còn lâu nàng mới nói ra một lời tử tế với Matt!

“Nếu em không thấy phiền, thì tôi muốn ăn một miếng bánh táo. Cô Forrester là một đầu bếp đại tài. Em cũng nên nếm thử cho biết.”

Anh thốt ra câu nói đó lúc Caroline đang băng ngang căn phòng để lấy bát và thìa, khiến xương sống nàng cứng đờ lại. Nhưng nàng chẳng biểu lộ chút giận dữ nào trước sự sốt sắng của anh với cái bánh dù là bằng lời nói hay nét mặt.

“Tôi sẽ mang lên cho anh. Tôi thì không thích đồ ngọt lắm.”

“Em không thích à? May quá. Mặc dù có tận hai cái bánh nhưng chắc vẫn chẳng đủ. Davey, John và các em tôi đều thích bánh táo của cô Forrester đến phát điên lên.”

“Vậy sao anh không cưới quách cô ta cho rồi, thế có phải là được ăn bánh mỗi ngày không?” Caroline không thể kiềm lại câu nói mỉa mai ấy lúc nàng ra khỏi phòng.

“Một đầu bếp giỏi thì cũng đáng giá đấy, nhưng chưa đáng để tôi phải cưới làm vợ.” Matt nói với theo nàng bằng giọng vô cùng hài hước. Là một người từng trải, dĩ nhiên anh đã nhận ra sự tức tối của nàng và cảm thấy rất thích thú.

Trong bếp, Caroline thả bát và thìa vào xô bát đĩa bẩn rồi quay sang cắt bánh táo. Mùi quế và táo thoảng đưa vào mũi nàng, khiêu khích nàng nếm thử, thế là nàng bèn đưa tay véo một mẩu. Phải công nhận rằng bánh táo này rất ngon. Matt sẽ thích nó lắm đây. Ý nghĩ đó khiến Caroline khó chịu khôn tả. Dưới chân nàng, Millicent kêu meo meo. Caroline bèn cắt cho nó một mẩu bánh lớn, với hy vọng nó có vị giác tốt hơn. Con mèo người người và cắn thử một miếng nhỏ, rồi bắt đầu say sưa ngẫu nhiên.

“Et tu [1], Millicent?” Caroline chua chát lắm bằm. Đúng lúc đó thì nàng nảy ra một ý tưởng.

[1] Cả mèo cũng thích à?

Trước khi kịp suy nghĩ lại, nàng đã luồn lưỡi dao vào giữa lớp vỏ và nhân của miếng bánh mà nàng vừa cắt cho Matt, khéo léo nhấc phần vỏ bên trên lên, và rắc một đồng muối lên lớp táo ngon lành bên dưới. Sau đó, như vẫn đang bị ma xui quỷ khiến, Caroline hớn hờ nhỏ thêm vài giọt nước đắng, bỏ vào vài lát hành thái nhỏ và một giọt mỡ cừu. Nàng ăn hết phần cùi của mấy quả sơ ri, rồi vừa cười toe toét vừa liếm sạch mấy cái hột và nhét chúng thật sâu vào bên trong bánh. Cuối cùng nàng đặt trả vỏ bánh về chỗ cũ, chuyển miếng bánh sang một cái đĩa sạch, và mang nó lên gác kèm thêm một tách trà ngon cho Matt.

“Của anh đây.” Đó là câu nói vui vẻ nhất mà nàng dành cho anh suốt mấy ngày nay.

“Cảm ơn.”

Matt vẫn ngồi tựa người trên gối. Caroline chỉ việc đưa đĩa bánh và tách trà cho anh. Nàng quan sát anh đặt cái đĩa lên bụng và nhấp một ngụm trà, cố gắng che giấu cảm giác háo hức.

“Ngon quá.” Anh nhắm nháp tách trà, đôi mắt xanh tò mò nhìn nàng qua mép tách. Rõ ràng Matt đang thắc mắc tại sao nàng vẫn còn nán lại trong phòng, sau khi đã nhọc công né tránh mình suốt hai ngày qua. Để tránh bị nghi ngờ, Caroline hơi quay người đi và lấy mép tạp dề lau bụi trên bàn.

Matt nhấp một ngụm trà nữa và nhìn nàng làm việc, vẫn chưa đụng đến miếng bánh đặt trong lòng.

“Tôi dứt bánh giúp anh nhé?” cuối cùng Caroline cất tiếng, vì không thể chịu đựng sự trì hoãn lâu hơn. Có vẻ như lời nàng nói chanh chua hơn nàng định, nhưng dù sao chẳng nữa, điều đó cũng giúp anh khỏi dấy lên nghi ngờ.

“Em biết rõ là tôi có thể tự làm mà.”

“Ồ, tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng khi được góa phụ Forrester giúp thì anh lại có vẻ rất sẵn lòng.”

Đôi mắt Matt nheo lại, và trước sự bực bội của Caroline, mắt anh ánh lên một tia thích thú. Đáng lẽ nàng phải ngậm miệng lại; đáng lẽ nàng không nên nói quá nhiều.

“À, nhưng em và Hannah Forrester rất khác nhau,” anh nói mập mờ.

“Ý anh là gì?” Caroline hỏi, quay hẳn người về phía anh, hai tay chống nạnh vì nghĩ mình vừa bị xúc phạm. Nhưng anh chỉ nhướng một bên lông mày với nàng, lắc đầu, và tiếp tục nhắm nháp tách trà

vội vẻ thích thú mà không buồn trả lời. Sau một thoáng Caroline giận dữ quay đi.

“Mary thật tốt bụng khi muốn làm bạn với em. Vợ của James là một người phụ nữ tử tế.”

Đang phúi bụi cho tấm rèm trong lúc đợi Matt cắn miếng bánh táo, Caroline liền đờ người khi nghe thấy câu nói đó.

“Tại sao chúng tôi không thể làm bạn với nhau? Một trong hai chúng tôi có điều gì đó không ổn sao?” Đôi mắt nàng đờ đờ sát khí, nhắm thẳng vào khuôn mặt anh. Nếu Matt là một người đàn ông cẩn trọng, chắc hẳn anh sẽ ngừng lại.

“Tôi thấy em chẳng có mấy điểm chung với cô ấy. Mary có một cuộc sống yên bình và là người phụ nữ rất đức hạnh”

“Ý anh là tôi thì không ư?” Sự phẫn nộ khiến giọng của Caroline run rẩy.

Matt ngẩng lên, vẻ mặt ngỡ ngác.

“Tôi không có ý so sánh, nhưng hoàn cảnh của em quá khác biệt so với cô ấy.”

“Thật vậy ư?” Ngực Caroline căng phồng bên trong chiếc váy cotton màu xanh nhạt.

“Thật ra hoàn cảnh của em khác xa tất cả phụ nữ trong thị trấn này. Như Hannah Forrester chẳng hạn. Tới tận bây giờ tôi vẫn chưa thấy cô ấy phạm phải một sai lầm nào. Cô ấy là một người phụ nữ tốt.” Tới lúc đó thì nàng bỗng nghi ngờ anh đang trêu mình. Miệng Matt khẽ nhếch lên tự mãn, và đôi mắt lóe lên sáng rực dưới mí mắt cố tình sụp xuống.

“Cộng thêm cả việc chị ta nấu ăn rất ngon, có vẻ anh đang ca tụng chị ta hết lời thì phải.”

Vì nghi ngờ anh đang trêu mình, Caroline cố gắng tìm chế để không mắc mưu anh. Thay vào đó, nàng mỉm cười với anh. “Ăn bánh đi.”

“Tôi ăn đây.” Sau khi đưa cái tách rỗng cho nàng, anh nhắc đĩa lên và xắn một miếng bánh thật to. Caroline hồi hộp đến mức suýt đánh rơi cái tách. Nàng sốt ruột theo dõi khi anh cho bánh vào miệng.

Matt chỉ sung sướng được trong một thoáng. Rồi đôi mắt anh mở to, khuôn mặt méo xẹo, và anh nhổ phắt miếng bánh ra đĩa.

“Đồ-tiểu-yêu!” Matt la lên. “Em đã cố tình làm hỏng cái bánh táo ngon lành!”

“Tôi ư?” Caroline tròn mắt nhìn anh. Tuy trong lòng sung sướng đến nỗi cổ họng đau rát vì cố nén cười, nhưng nàng vẫn gắng duy trì vẻ vô tội.

“Phải, em đấy! Em đã bỏ muối và đủ thứ nữa mà Chúa mới biết là gì vào trong miếng bánh này!”

“Anh thật là nực cười! Chị Forrester là người làm nó chứ đâu phải tôi.”

“Chỉ vì tức tối!”

“Tức tối á?”

“Và ghen tỵ!”

“Ghen tỵ?”

Ánh mắt họ đụng nhau tóe lửa. Caroline vênh mặt và chuẩn bị bỏ đi khỏi phòng. Matt khoanh tay trước ngực và quắc mắt nhìn nàng, và rồi mặt anh chợt biến sắc. Mắt anh bỗng trợn ngược, toàn thân trở nên mềm rũ. Đầu anh ngoẹo sang một bên trên gối như thể không còn chút sức sống.

“Matt!”

Anh không nhúc nhích. Đôi mắt anh nhắm nghiền, hơi thở ngưng bật. Matt đang lừa nàng chăng? Ôi chúa ơi, hay là anh đã bị hóc hạt sơ ri, hay bị ngộ độc bởi món hồ lớn nàng đã bỏ vào trong miếng bánh?

“Matt!”

Caroline hốt hoảng bước lại gần hơn. Nhưng ngực anh vẫn hoàn toàn bất động.

“Matt!”

Nàng sà tới chỗ Matt, tóm lấy cánh tay anh vừa lắc vừa gọi tên anh.

Bỗng anh mở bừng mắt, hai bàn tay tóm chặt khuỷu tay nàng, và Caroline sững sốt thấy mình ngã nhào vào vòng tay anh. Nàng hét lên và vùng vẫy, nhưng trước khi nàng có thể thoát ra được, Matt đã cố gắng xoay hông và ấn nàng xuống giường. Nàng nằm ngửa, bị chặn lại bởi trọng lượng cơ thể và hai bàn tay anh, đôi mắt mở to kinh ngạc. Và rồi, khi anh nhìn nàng với vẻ thỏa mãn rõ mồn một, nàng cứng người lại vì giận dữ.

“Thả tôi ra ngay!”

“Ồ, không đâu. Em đã chơi xỏ tôi. Giờ là lúc em phải trả giá, cô nàng ghen tỵ ạ.”

“Tôi không ghen tỵ!”

“Không ư?” Anh chế nhạo. “Nếu tôi không biết rõ em, tôi sẽ nghĩ là em thích tôi đấy, Caroline.”

“Đồ tự phụ...” Nàng vùng vẫy nhưng không thể thoát ra vì Matt đã kẹp chặt cổ tay lên hai bên đầu nàng. “Nếu không thả tôi ra, anh sẽ phải ăn cháo nguội từ giờ cho đến khi chân lạnh lặn đấy!”

“A ha, cô nàng còn dám dọa nạt cơ đấy! Nói cho em biết, tôi không sợ đâu. Tôi sẽ không thả em ra cho đến khi nào em thừa nhận mình đã bỏ muối vào miếng bánh vì ghen tỵ!”

“Tôi không ghen tỵ!” Caroline trừng mắt nhìn Matt một cách dữ tợn như một con sư tử bị dồn vào góc tường. Khi anh toét miệng cười, rõ ràng không hề tin lời nàng nói, sự giận dữ liền lấn át hết lý trí của nàng. Caroline lập tức quay sang cắn phập vào cái cổ tay gần miệng nàng nhất, nhanh đến mức anh không kịp né tránh.

“Ái!” Anh buông một tay nhưng tay kia vẫn giữ chặt. Caroline nhận ra cho dù có vùng vẫy điên cuồng thế nào thì nàng cũng không thể thoát được... trừ khi...

Bàn tay nàng liền giáng vào gò má bị sọ của anh một tiếng đét đau điếng.

Họ nhìn nhau chăm chăm một lúc lâu cho tới khi âm thanh vang dội của cái tát lắng xuống.

“Em muốn tôi đáp trả cái tát vừa rồi thế nào đây?” Matt hỏi với sự ôn tồn đáng khen ngợi trong hoàn cảnh này. Mặc dù cũng bị sốc trước hành động của mình như anh, nhưng Caroline quyết tâm không biểu lộ ra mặt. Nàng hếch cằm lên.

“Anh đáng bị như thế!”

“Đúng vậy, tôi rất đáng bị như thế.” Cả lời thú nhận này lẫn giọng điệu của anh đều khiến Caroline kinh ngạc. Matt đang chăm chú nhìn nàng với vẻ mặt nghiêm nghị. Nàng nhận ra vẻ nghiêm trang cũng hợp với anh giống như nụ cười vậy. Khuôn miệng anh khi không cười có hình dáng thật hoàn hảo. Đôi mắt anh tối hơn thường lệ, mang màu xanh nước biển thẫm và đẹp đến nghẹt thở trên nền da sẫm. Đã hai tuần rồi Matt chưa cạo râu, vì thế râu ở cằm và hàm anh đã mọc dày. Nhưng chúng không che khuất mà chỉ càng làm tôn lên những đường nét rắn rỏi trên khuôn mặt anh. Gò má cao đẹp kiểu cổ điển, cái mũi dài thẳng và đôi lông mày rậm trông thật nổi bật nhờ bộ râu mới mọc đầy nam tính. Với những lọn tóc xoắn đen buông lòa xòa trước trán, trông anh điển trai như một thiên thần có khuôn mặt ngăm đen. Nàng thấy đã đến lúc cắt lại tóc cho anh, và một cảm giác nhức nhối lạ lùng chọt nhói lên khi nàng nhớ lại lúc lùa bàn tay vào trong tóc anh. Caroline rùng mình.

Matt cứng đờ người khi thấy Caroline rùng mình, và nàng ngược mắt nhìn anh. Đôi mắt xanh thẫm thẫm giao với đôi mắt màu hổ phách, cả hai đều tối sầm lại khi nhận ra một điều đáng xấu hổ:

trên hông nàng, Caroline có thể cảm thấy ham muốn của anh đang dâng lên. Anh còn ý thức rõ về những gì đang xảy ra với cơ thể mình hơn nàng. Khi mắt họ gặp nhau, má anh bỗng đỏ dừ, mắt anh lại càng tối thêm. Caroline cảm thấy nghẹt thở, và nàng hé môi để hít thêm không khí.

Đôi lông mày đen rậm rạp của Matt nhíu lại. Khóe miệng anh trễ xuống.

“Quý tha ma bắt em đi, Caroline!” anh lẩm bầm như thể giận dữ lắm, và rồi anh cúi đầu xuống. Caroline biết anh sắp hôn mình. Nhưng thay vì ngoảnh đầu đi hay thì thầm “Không!” hoặc làm bất cứ điều gì có thể để vùng ra, nàng chỉ nhìn anh chăm chăm như bị thôi miên khi miệng anh hạ xuống miệng nàng. Nàng sẽ chết mất nếu có chuyện gì đó cản trở nụ hôn ấy.

Bờ môi quyến rũ của anh khẽ chạm vào môi nàng. Caroline nhắm mắt, run rẩy trước sự kỳ diệu của nó. Cơ thể nàng tự động xoay về phía anh, tìm kiếm hơi ấm và sự rắn chắc của anh bằng khao khát bản năng.

Bàn tay nàng lúc này đã được tự do, chúng lần lên ôm trọn quanh cổ anh. Đầu nàng khẽ xoay nghiêng để cho anh dễ dàng tiến sâu vào miệng nàng.

Nhưng anh không đi xa hơn, đôi môi anh chỉ lướt trên môi nàng. Anh chống một cánh tay xuống nệm để nâng đỡ cơ thể. Qua những bắp thịt căng cứng của anh bên dưới bàn tay nàng, nàng nhận ra anh đã phải nỗ lực hết sức để kiềm chế bản thân. Đầu óc quay cuồng trước sự hút hẫng, Caroline bèn mở bừng mắt. Đôi mắt anh chỉ cách nàng có chục phân, lấp lánh như nghìn viên kim cương, xanh ngắt như bầu trời, và sáng rực khi chúng nhìn chăm chăm vào mắt nàng. Môi họ chỉ khẽ chạm vào nhau. Thân hình anh rắn chắc

như thép, nhưng nụ hôn của anh lại dịu dàng như một cánh bướm đậu trên môi nàng.

“Matt?” Câu hỏi khẽ khàng như hơi thở. Các bắp thịt ở bờ vai trần của anh cuộn lên bên dưới bàn tay nàng. Anh ngẩng đầu lên, thốt ra câu trả lời khàn khàn khi miệng anh chỉ cách miệng nàng chưa đầy hai phân.

“Tôi sẽ không cưỡng đoạt em, Caroline.”

Nàng phải gắng sức lắm mới thở được. Bàn tay nàng siết chặt vai anh, móng tay bấm vào lớp da thịt nhẵn bóng. Tiếng tim nàng đập loạn nhịp dội vào tai nàng

“Không,” Caroline nói.

“Không ư?” Matt càng thêm căng thẳng. Caroline nhận ra anh coi từ duy nhất mà nàng gắng gượng thốt ra ấy là một lời từ chối, trong khi nàng hoàn toàn không có ý như vậy.

“Em không cảm thấy... bị cưỡng đoạt chút nào.” Bàn tay nàng nhích dần lên gáy anh để lùa vào mớ tóc xoăn. “Anh... anh có thể hôn em, Matt.”

Nét cười thoáng hiện trên môi anh rồi lại biến mất. “Vậy thì, nếu em đã cho phép,” Matt nói, và lại đặt môi xuống môi nàng. Nụ hôn thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng, nhưng thế là đủ để truyền sự run rẩy đến từng đầu mút thần kinh của Caroline. Nàng nhắm mắt lại, đôi môi hé mở để hít không khí. Và rồi, miệng anh đột nhiên trở nên mãnh liệt. Lưỡi anh tách môi nàng, luồn vào bên trong miệng nàng, sục sạo chiếm hữu. Cánh tay chống trên nệm chuyển sang ôm chặt Caroline. Anh đang bao trọn cơ thể nàng, tầm vóc và sức mạnh của anh biến nàng thành một tù nhân đáng yêu, trong khi sức nóng

mãnh liệt từ làn da và sự rắn chắc của các bắp thịt toát lên niềm đam mê mãnh liệt mà anh không thể phủ nhận thêm nữa.

Khi nàng nếm trái anh, khi cảm giác, mùi vị và thân nhiệt của anh hòa quyện lại khiến máu nàng lưu thông dồn dập, một ký ức bỗng dội về. Anh không phải là người đàn ông đầu tiên đẩy lưỡi vào trong miệng nàng. Simon Denker đã hôn nàng như thế, vài lần. Hẳn gọi đó là khoản trả trước, đền đáp sự hào phóng mà hẳn tự phong cho mình khi để hai cha con nàng ở lại trong nhà của hẳn mà không đòi tiền thuê. Hẳn đã đẩy Caroline vào tường, đè lên người nàng rồi thọc lưỡi vào miệng nàng, khiến nàng muốn nôn ọe, la hét và chống trả để thoát khỏi sự đụng chạm gớm ghiếc. Nhưng nàng đã chẳng thể làm được gì ngoài việc chịu đựng, bởi nếu nàng cự tuyệt hẳn hoàn toàn thì hẳn sẽ tống cổ cha con nàng ra ngoài đường ngay lập tức. Caroline buộc phải nhục nhã chấp nhận cho hẳn hôn hít và sờ soạng, và cố gắng vận dụng hết mọi mưu mẹo để thoát được.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không thoát được.

“Không!” Caroline hét lên khi bàn tay Matt lướt trên lồng ngực nàng, nhắm tới bầu ngực. “Không, không, không!”

Giống như một con thú nổi khùng, nàng bắt đầu chống cự, đấm đá và cào cấu anh mà chẳng cần biết mình có thể làm cho anh bị thương hay không. Anh đã không còn là Matt của nàng, không còn là người đàn ông mà nàng nghĩ có thể chữa lành vết thương trong nàng bằng sự đụng chạm của anh. Thay vào đó, nàng lại cảm thấy nổi kinh hoàng mà Simon Denker gây ra cho nàng ngày trước...

“Kìa! Caroline! Caroline, dừng lại đi!”

Matt cố gắng ngăn nàng khi nàng tấn công anh với sự phẫn nộ dữ dội. Đôi mắt nàng mở to khi nhận ra những móng tay nàng đã

cào xước gò má bị sẹo của anh. Hình ảnh những vết xước rướm máu khiến Caroline tỉnh táo lại.

“Em bị làm sao vậy?” Matt gầm lên, siết chặt cánh tay nàng và ấn nàng xuống giường trở lại.

“Em xin lỗi,” nàng lí nhí nói, rồi nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy sự bối rối và phần nộ trên khuôn mặt thân thương mình vừa làm tổn hại.

“Xin lỗi ư!” Những ngón tay anh siết chặt trong một thoáng, rồi lại nói lỏng ra. “Caroline, nhìn anh đi.”

Nàng định chống cự, nhưng rồi đành miễn cưỡng mở mắt ra.

Lông mày Matt nhíu lại bên trên đôi mắt xanh biếc đẹp đến nghẹt thở. Anh đang dò xét gương mặt nàng. Trên má anh có ba vết xước rướm máu song song nhau, những vết xước mà anh không đáng phải nhận.

“Em rất xin lỗi,” Caroline lại yếu ớt nói. Đáp lại lời nàng, đôi mắt anh nhíu lại, miệng mím chặt.

“Chính anh mới là người phải xin lỗi. Đáng lẽ anh không nên để chuyện này vượt quá tầm kiểm soát.”

“Không phải vì anh...” Giọng nàng ngập ngừng, nghèn nghẹn vì cảm giác tội lỗi. Anh xin lỗi nàng sau chuyện đó ư! Điều đó khiến họng nàng đau rát.

“Không phải vì anh sao?” Giọng Matt dịu đi. “Vậy thì là vì cái gì, Caroline? Hay đúng hơn là vì ai? Vì gã đàn ông mà em đã kể với anh, kẻ muốn em trả tiền thuê nhà cho hắn bằng thân thể em ư?”

Mặt Caroline bùng đau đớn. Nàng không cần phải trả lời nữa. Anh đã hiểu tất cả.

“Hắn đã cưỡng bức em, đúng không? Hắn ép em lên giường với hắn, đúng không?”

Caroline nhắm mắt và rùng mình. Những ký ức nhục nhã, khủng khiếp bỗng chốc tràn về. Nàng không thể xua chúng đi, cũng không thể kiềm chế những giọt nước mắt.

“Em... xấu hổ lắm,” nàng thì thầm, ngoảnh mặt đi khi từng giọt nước mặn chát tuôn ra bên dưới hàng mi và tràn xuống hai gò má. Bên trên nàng, dường như anh vừa hít mạnh một hơi.

“Em không cần phải xấu hổ.” Đôi tay anh lại ôm trọn người nàng, lần này hết mực âu yếm. Nàng nằm cuộn tròn trong vòng tay ấm áp rắn chắc của anh. Anh ngả lưng xuống và kéo nàng theo để nàng dựa lên ngực mình. “Đừng khóc. Em không có lỗi gì cả.”

“Em... Em không chịu nổi sự đụng chạm.” Nàng vùi mặt vào ngực anh, bàn tay bám chặt anh như thể anh là sợi dây cứu đắm trên một dòng sông chảy xiết. Nàng không nức nở, mà chỉ lặng lẽ khóc, đôi mắt nhắm chặt. “Sự đụng chạm của đàn ông. Nhưng anh... anh có thể chạm vào em mà em không cảm thấy buồn nôn...”

“Chỉ thấy kích động thôi,” anh thì thầm trêu chọc, và Caroline mở bùng mắt.

“Em không đùa đâu!” nàng hét lên, đẩy ngực anh ra để ngồi bật dậy. Matt vội giữ chặt lấy tay nàng.

“Tin anh đi, anh có cười đâu,” Matt nói. Nhìn cái miệng nghiêm nghị của anh, Caroline biết anh nói thật. Nàng miễn cưỡng giật tay ra thêm lần nữa. Khi anh không buông ra, nàng không giằng co nữa mà tiếp tục ngồi cạnh anh, đôi chân co lại, bàn tay vẫn đặt trong tay anh. Thật ra, nàng cũng không biết liệu mình có muốn rời bỏ anh hay không nữa. Nàng khao khát sự an ủi của anh nhưng sợ rằng lời thú nhận kia đã khiến anh ghê tởm nàng. Cho dù Matt không khinh ghét nàng, thì nàng cũng tự khinh ghét chính mình. Nàng cảm thấy mình chẳng còn chút giá trị. Cảm giác tuyệt vọng đè nặng lên lồng ngực khi nàng nhận ra ngay cả Matt cũng không thể giúp nàng thoát khỏi cơn ác mộng mà Simon Denker đã gây ra.

“Em phải đi thôi. Em còn phải nấu bữa tối và...”

“Mặc xác bữa tối.” Anh lại siết chặt tay nàng. “Em kể với anh chuyện gì đã xảy ra được không? Có lẽ như thế sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta.”

“Ôi, không! Em... em không thể nhắc tới chuyện đó!” Lòng Caroline quặn thắt trước ý nghĩ đó.

“Em phải nói ra thì nỗi đau ấy mới nguôi ngoai.”

Caroline nhìn Matt chăm chăm. Anh nhìn lại nàng điềm tĩnh, những ngón tay anh lồng vào ngón tay nàng.

“Em biết là chuyện này cũng liên quan đến anh mà”, anh khẽ nói. Và khi nghe ra câu nói ấy, đôi mắt nàng mở to, trái tim bắt đầu đập loạn nhịp, thành thịch thịch trong lồng ngực nàng.

“Anh ư?”

Matt nở nụ cười rầu rĩ. “Em nghĩ anh có thể hôn bất cứ người đàn bà nào ngã vào lòng mình sao? Kể cho anh nghe đi, Caroline.”

Vậy là Caroline bắt đầu kể, mặc dù điều đó gần như đang xé nát tim nàng. Nàng kể cho anh nghe chuyện cha nàng phải nằm trên một tấm ván cạnh một ngọn lửa nhỏ xíu, cơ thể run lên từng đợt vì lạnh; về những bữa ăn đạm bạc mà nàng phải cố ăn thật ít để dành phần nhiều cho cha, những mong ông mau lại sức; về việc nàng phải nhìn cha chết dần chết mòn ngay trước mắt, trong khi bản thân không làm được gì để cứu ông... và cuối cùng, nàng kể cho anh nghe về Simon Denker. Giọng nàng nghe trống rỗng.

Sau nhiều tuần lảng tránh hắn, nàng những tưởng mình đã được tự do. Mặc dù hết sức đau buồn trước cái chết của cha, nhưng nàng vẫn có phần nhẹ nhõm vì biết rằng mình không còn phải chịu đựng những hành động càng lúc càng dâm ô của Simon Denker nữa. Chỉ cần mang Milicent cùng với đồ đạc ra khỏi căn hộ là nàng sẽ được tự do. Viễn cảnh lang thang không nơi nương tựa khiến nàng lo sợ, nhưng nó còn tốt hơn nhiều so với mối đe dọa từ phía Simon Denker.

Nhưng hắn đã đợi nàng trong căn hộ, và ngay khi thấy nàng chuẩn bị rời đi, hắn đã vạt nàng xuống sàn và lao vào nàng. Caroline đã chống trả quyết liệt, nhưng chẳng ăn thua gì. Chóng vánh và thô bạo, hắn đã chiếm đoạt nàng. Rồi sau đó, với một nụ cười tự mãn, hắn đứng dậy và bỏ đi, để mặc nàng nằm đó, với cơ thể trần trụi đầm máu. Rồi nàng kinh hoàng nghe thấy tiếng khóa cửa. Khi nàng đập thình thịch vào cánh cửa, gào thét đòi hắn thả ra, thì hắn nói rằng một lần tốc váy nàng vẫn chưa đủ để trả tiền thuê nhà. Hắn sẽ giữ nàng lại cho đến khi nào thấy chán chê mới tống nàng đi.

Căn hộ nhỏ xíu nằm trên tầng ba chỉ có một ô cửa sổ duy nhất, và nó bé đến mức không đủ để nàng chui ra ngoài. Cho dù nàng cố

gào thét tới đau cả phổi thì cũng sẽ chẳng có ai tới giúp. Những tiếng la hét như vậy đã quá đỗi quen thuộc trong khu ổ chuột đó.

Vì vậy nàng đã nấp sau cánh cửa, đợi cho hắn đến rồi dùng cái bô đánh hắn bất tỉnh. Rồi nàng túm lấy Millicent và đồ đạc của mình, nhốt hắn lại trong căn hộ, nhét chìa khóa vào túi và bỏ chạy. Một cỗ xe ngựa hai bánh đã đưa nàng tới bến cảng, nơi chiếc Dove đang đợi thủy triều lên để nhổ neo.

Nàng đang nằm bên cạnh anh, đầu gối lên vai, tay đặt trên ngực anh. Kể xong nàng ngẩng lên, và thấy hàm anh nghiến chặt, đôi mắt đầy oán giận. Nhưng nàng biết vẻ mặt đáng sợ đó không phải dành cho mình.

“Vậy là anh đã hiểu tại sao em phải dùng cái trâm rồi đấy,” Caroline rầu rĩ kết thúc câu chuyện. “Em không có tiền, và hắn sẽ đi tìm em.”

“Em đã làm một việc đúng đắn. Anh mà biết toàn bộ chuyện này từ trước thì anh đã vỗ tay khen ngợi sự dũng cảm của em rồi.”

“Dũng cảm ư?” Nàng ngược lên nhìn anh, ngạc nhiên vô cùng.

“Đúng vậy, em dũng cảm lắm. Bất cứ ai cũng có thể bị khuất phục trước một đối thủ ghê gớm hơn. Như anh đây, bị một cái cây quái quỷ đổ vào người! Nhưng em đã không cho phép mình thất bại mà chống trả lại bằng thứ vũ khí tốt nhất có thể tìm được, và em đã chiến thắng”.

“Vâng!” Nàng hít một hơi sâu run rẩy. Và rồi, khi chợt nhận ra mình đang nằm cạnh Matt thân mật đến nhường nào, nàng liền ngồi bật dậy và mỉm cười ngượng ngùng với anh, cố gắng thoát ra khỏi sự kèm giữ của anh lần nữa. Nàng nói tiếp với chất giọng hơi thừa

sốt sáng. “Em phải bôi ít thuốc mỡ lên những vết xước kia, rồi còn phải nấu bữa tối nữa. Mặc dù mấy chị bạn của anh đã mang tới hai cái bánh táo, nhưng em vẫn phải chuẩn bị thêm...”

Anh vẫn siết chặt tay nàng, mặc cho nàng khẽ giằng ra.
“Caroline.”

Nàng liếc anh một cái thật nhanh.

“Em không được làm thế này với mình nữa. Nếu em còn để cho gã đàn ông đó ám ảnh cuộc đời em, tức là em đã trao cho hắn thứ quyền năng mà hắn không đáng được nhận. Vụ tấn công thô bạo ấy thật khủng khiếp, nhưng nó đã kết thúc rồi. Em cần phải quên nó đi, có như thế vết thương của em mới lành được.”

“Nhưng em cảm thấy mình quá... nhơ nhớp.” Caroline thì thầm thú nhận, đầu cúi xuống, mắt nàng nhắm lại, bàn tay vô thức siết chặt tay anh.

“Em cảm thấy nhơ nhớp ư?” Sự gay gắt trong giọng anh khiến nàng mở bừng mắt và nhìn anh kinh ngạc. “Chỉ vì bị cưỡng ép, trong tình thế vô phương chống đỡ, mà em cảm thấy nhơ nhớp ư?”

Matt thốt lên một tiếng cười khẩy. “Nếu em muốn biết thế nào là nhơ nhớp, thì cưng ơi, hãy để anh kể cho em nghe.”

Nàng trông thật đáng yêu khi ngồi ở mép giường anh, những ngón tay mảnh mai vô thức nắm chặt tay anh đầy tin tưởng. Mái tóc đen nhánh của nàng đã lại xõ tung, buông xõa xuống vai và lưng. Nước mắt vẫn còn đọng trên hàng mi và in thành từng vệt ẩm ướt trên hai gò má xanh xao của nàng. Môi nàng thật mềm mại, mong manh, đôi mắt lấp lánh ánh vàng qua lớp nước mắt vẫn còn đọng lại. Lưỡi nàng, hóa ra nó không có vị mâm xôi mà đậm đà và ngọt ngào hơn, lấp ló giữa hai bờ môi đang hé mở vì kinh ngạc trước những lời anh nói.

Anh không thể quay ngược thời gian và xóa hết những chuyện đã xảy ra với nàng. Anh sẵn lòng đánh đổi gần như bất cứ thứ gì mình có để làm điều đó, nhưng đáng tiếc rằng đó lại là một việc bất khả thi. Anh chỉ còn biết giúp nàng bằng cách mở lòng với nàng như nàng đã làm. Anh sẽ an ủi nàng bằng cách chia sẻ những bí mật cay đắng mà anh những tưởng sẽ không bao giờ thổ lộ với ai.

“Em còn nhớ gì về Elizabeth?” Matt hỏi, sau một thoáng cân nhắc thật cẩn thận. Anh không muốn làm nàng thêm đau lòng bằng những tiết lộ không cần thiết về chị gái nàng. Nhưng có lẽ nàng nên biết.

Caroline chớp chớp mắt nhìn anh. “Ít lắm. Mặc dù Mary đã kể với em khá nhiều.”

Matt ngạc nhiên. Đôi mắt anh nheo lại. “Cô ấy đã kể với em rồi à? Anh không nghĩ Mary lại là người bép xép như vậy.”

Caroline lắc đầu. “Cô ấy chỉ kể với em những gì em cần biết thôi mà.”

“Cô ấy đã nói với em rằng Elizabeth... có đầu óc không bình thường?”

“Vâng.”

“Cô ấy đã kể với em rằng một trong những triệu chứng của bệnh tình Elizabeth là... thèm khát đàn ông?” Câu hỏi này khó nói hơn anh nghĩ nhiều. Biết mô tả thế nào về tình trạng của Elizabeth với một cô gái đoan trang đây?

“Vâng.”

Bây giờ Matt lại cảm thấy biết ơn Mary - nhờ cô mà anh kể chuyện dễ dàng hơn rất nhiều.

“Được rồi. Hồi mới gặp Elizabeth, anh đã không biết rằng cô ta chẳng ngây thơ như vẻ bề ngoài. Cô ta sống với bà dì trong một ngôi nhà nhỏ trên khu đất đã từng là của gia đình anh, và nếu cuộc nội chiến không đẩy gia đình anh vào cảnh nghèo túng, thì Elizabeth sẽ không bao giờ gặp được anh. Vì vậy em có thể đổ lỗi cho ông vua Charles của em về tất cả những chuyện xảy ra sau đó.”

Matt xen vào một lời trêu chọc và nhận được một nụ cười dịu dàng. Anh tiếp tục: “Vì mưu sinh, bọn anh đã phải bắt tay vào việc đồng áng, và một trong những cánh đồng của bọn anh nằm ngay gần nhà cô ta. Hầu như ngày nào cô ta cũng ra ngắm bọn anh làm việc. Lúc đó anh chẳng bao giờ nghĩ rằng cô ta làm vậy là vì... thèm khát đàn ông. Cô ta lớn tuổi hơn anh, nhưng hồi đó anh cũng chưa biết. Hơn nữa, anh cũng già dặn trước tuổi. Anh chỉ biết đấy là một cô gái xinh đẹp, rất vui vẻ, tinh nghịch, và rất thích anh. Anh đã đón nhận sự quan tâm của cô ta như một thằng ngốc và...” Matt ngừng

lại, tìm một cách diễn đạt phù hợp, "...cuối cùng cô ta bảo anh rằng mình đã có mang. Thế là anh lại tiếp tục cư xử như một thằng ngốc! Anh đã cưới cô ta." Matt khẽ nhếch mép khi một mẫu ký ức lạc loài thoáng xoa dịu cảm giác tự ghê tởm bản thân. "Anh thậm chí còn tới gặp cha em để xin cưới cô ta, và anh đã quen ông Marcellus Wetherby như thế đấy- Anh không biết hồi đó em ở đâu, nhưng anh không nhớ là đã nhìn thấy em."

"Hồi nhỏ em sống với mẹ," nàng đáp. "Bà và cha em kết hôn ngay sau khi mẹ của Elizabeth qua đời, nhưng mẹ em sớm mệt mỏi với cảnh sống lên voi xuống chó chỉ trong nháy mắt nên bà đã mang em về nhà mình. Mãi tới lúc bà mất cha mới tới đón em đi."

Anh gật đầu. "Ra là thế - thảo nào em chẳng có chút gì giống Elizabeth. Anh thực lòng phải cảm ơn Chúa về điều đó. Nhưng để anh kể tiếp nhé, chẳng mấy chốc anh đã phát hiện ra rằng đứa bé mà Elizabeth đang mang trong bụng không phải con anh. Cô ta đã lợi dụng anh để che giấu tội lỗi của mình."

Đôi mắt Caroline mở to. "Ý anh là John...?"

Matt lắc đầu. "John là con anh, anh chắc chắn như vậy. Davey cũng thế. Vì anh căn cứ vào thời gian... và ngoại hình của chúng. Có lẽ cũng nhờ trời mà cô ta mới không sinh ra một bầy con hoang. Tuy anh canh chừng cô ta rất kỹ, nhưng anh biết cô ta vẫn qua lại với những người đàn ông khác. Cô ta thậm chí còn quyến rũ các em anh." Nhắc đến điều đó Matt cảm thấy thật cay đắng.

"Nhưng nếu John không phải là đứa bé chị ấy mang trong bụng lúc đó, thì chuyện gì đã xảy ra với cái thai?"

"Elizabeth bị sảy thai ngay sau khi bọn anh kết hôn. Anh vẫn sẽ nghĩ nó là con mình nếu như cô ta không thú nhận tất cả, không phải với sự ăn năn mà là chế nhạo, trong một lần cô ta nổi cơn giận

dữ vì anh đã không làm điều mà cô ta muốn. Cô ta mau chóng hối hận vì đã nói ra sự thật, nhưng đã quá muộn: Anh đã bắt đầu nhận ra con người thật của cô ta”.

“Đó là?”

Matt ngậm ngừng, rồi lắc đầu. “Anh sẽ không gọi đích danh. Suy cho cùng cô ta từng là vợ anh, và là mẹ của các con anh. Khi đưa cô ta và các em anh tới đây, anh cứ tưởng bọn anh có thể bắt đầu lại từ đầu. Nhưng cô ta cứ ngày một tệ hơn.”

“Và anh cảm thấy như nhóp vì chuyện đó ư? Anh đã hành xử rất cao thượng trong hoàn cảnh ấy mà?”

Matt không nói gì một lúc vì anh phải vật lộn với sự hèn nhát lạ lùng đang bất ngờ dâng lên. Trông nàng quá non nớt và ngây thơ khi ngồi đó với cái đầu khể nghiêng về một bên, chẳng nhớ gì đến những giọt nước mắt của chính mình vì còn mãi lắng nghe chăm chú. Trong một thoáng anh đã muốn giấu giếm phần còn lại của câu chuyện. Anh không muốn tiết lộ một điều đáng hổ thẹn của mình... nhưng nàng cần biết về con người tội lỗi của anh.

“Em còn chưa được nghe điều tồi tệ nhất mà cung,” Matt nhẹ nhàng nói, và theo bản năng siết chặt tay nàng, lấy can đảm để tiếp tục. Làn da hồng hào của nàng thật mịn màng, những khớp xương thật mảnh mai. Đôi mắt nàng mở to đợi anh. Anh sợ phải nhìn thấy sự thay đổi trong chúng khi nàng biết được sự thật... nhưng anh vẫn muốn cho nàng biết. Kể với nàng sự thật về bản thân mình là liều thuốc duy nhất mà anh có để xoa dịu tâm hồn bị thương tổn của nàng.

“Vậy hãy kể em nghe đi.”

Matt nuốt khan khi thấy cổ họng mình bất chợt khô khốc. “Anh đã có con với cô ta, em thấy đấy. Mặc dù anh biết cô ta là kẻ lẳng lơ và điên rồ, mặc dù tâm hồn cô ta làm anh ghê tởm nhưng thân thể cô ta vẫn quyến rũ anh. Anh vẫn mò tới ngủ cùng cô ta, không chỉ trong hai lần hoài thai các con anh. Cô ta chế nhạo anh không có bản lĩnh đàn ông, rồi lấy thân thể ra để kêu gọi, và anh không đủ sắt đá để cưỡng lại. Chỉ tới khi thức dậy rồi thấy cô ta say xỉn và cười nhạo mình vào buổi sáng sau đêm hoài thai Davey, anh mới giữ được lời thề tránh xa cô ta. Nhưng anh làm được điều đó không phải vì ý chí. Anh thừa nhận rằng mình tránh xa cô ta chỉ bởi vì cơ thể cô ta sau đó đã khiến anh thấy ghê tởm.”

Caroline vẫn lặng lẽ suốt thời gian anh kể chuyện, và Matt không thể đoán ra nàng đang nghĩ gì. Chỉ đến khi bàn tay nàng động đậy thì anh mới nhận ra mình đang siết tay nàng quá chặt.

“Em nghĩ sao?” Giọng Matt khản đặc, nhưng nàng chỉ nhìn anh mà không nói gì cả, và anh cảm thấy lo sợ.

Rồi đôi mắt nàng bùng lên, và nàng liếm môi.

“Elizabeth là vợ anh mà,” Caroline nói, nàng lật bàn tay để nắm lấy những ngón tay anh khi anh buông nàng ra. “Anh có quyền làm vậy với chị ấy.”

Đôi mắt anh tối sầm lại. “Ừ, anh biết. Nhưng đó chỉ là thứ quyền lợi về mặt luật pháp, chứ không phải về đạo đức. Ký ức đó khiến anh thấy kinh tởm.”

“Cũng như ký ức về Simon Denker đối với em vậy”.

“Đó là tên của gã khốn ấy à? Kể từ tối nay anh sẽ cầu cho hắn bị đày xuống địa ngục mãi mãi.”

Nàng khẽ mỉm cười. “Một người Cộng hòa ngoan đạo không nên ăn nói như vậy.”

“Tại anh bị kích động quá mà. Và em phải gọi là Thanh giáo mới đúng.”

Rồi họ mỉm cười với nhau, và Matt cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khi trút được gánh nặng mang trong lòng bấy lâu. Caroline có vẻ không khinh ghét anh, vì vậy có lẽ anh cũng có thể ngừng khinh ghét bản thân mình.

“Thế là bây giờ giữa chúng ta không còn bí mật nào nữa nhé,” Matt nói sau một thoáng lật ngửa bàn tay nàng lên và chăm chú ngắm nghía những ngón tay mảnh mai.

“Vâng,” Caroline đồng ý, nhìn anh quan sát bàn tay mình. Một lát sau nàng nắm tay lại và rút ra khỏi tay anh. Matt ngẩng lên thắc mắc khi nàng đứng dậy.

“Anh cần bôi thuốc mỡ lên những vết xước kia”, Caroline nói, rõ ràng có ý định tiếp tục làm việc. Nàng vội vã quay sang cái bàn cạnh giường và bắt đầu lục tìm đồng thuốc của mình.

“Anh biết giải thích thế nào về chúng nếu có người hỏi nhỉ?” Matt bằng lòng để nàng đi. Nàng đã mở lòng với anh, mặc dù vẫn còn thận trọng và chưa sẵn sàng lắm, và bây giờ, giống như một bông hoa xấu hổ, nàng lại khép mình vào. Anh hiểu điều đó, và thấy rằng không cần thiết phải thúc ép nàng.

“Anh có thể đổ lỗi cho Millicent.” Nàng quay sang mỉm cười, nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ lên má anh. Matt để yên cho Caroline chăm sóc, cố gắng kìm chế cảm xúc trước hình ảnh, sự đụng chạm và mùi hương khi nàng đang ở quá gần. Nàng cần thời gian để chữa lành vết thương trong tâm hồn. Nốt nhọt túi nhục của nàng đã được

trích, chất độc bên trong nó đã được giải. Nếu được chăm sóc cẩn thận, nàng có thể hoàn toàn hồi phục. Trong thời gian chờ đợi, anh phải gắng sức để kiềm chế ham muốn thấp hèn của mình. Cho đến khi nàng bày tỏ cho anh thấy rằng mình đã sẵn sàng đón nhận anh.

Bôi xong thuốc cho anh, nàng đặt cái lọ nhỏ xuống bàn rồi nhặt miếng bánh bị anh vứt đi lên.

“Em phải đi nấu bữa tối đây,” Caroline nói, và bắt đầu đi ra cửa. Khi tới nơi, nàng ngập ngừng, rồi ngoảnh nhìn lại đằng sau.

“Và Matt này,” nàng nhẹ nhàng nói, đôi má ửng hồng, “Cảm ơn anh.”

Nàng đi khỏi một lúc lâu rồi mà Matt vẫn còn nhìn chăm chăm vào chỗ nàng vừa đứng.

Xuân qua, hè tới, rồi thắm thoát mùa hè cũng đã tàn. Caroline đã quá quen với cuộc sống mới ở Tân lục địa. Nàng thậm chí còn có thời gian để may cho mình vài chiếc váy giản dị theo kiểu Thanh giáo. Mặc dù chúng rất mộc mạc, nhưng chính sự đơn giản ấy lại làm tôn thêm vẻ đẹp rực rỡ của nàng. Cuộc sống no đủ và vui vẻ đã làm thân hình nàng đầy đặn hơn, đôi má nàng cũng hồng hào hơn. Cộng thêm chuyện thân phận nàng vẫn còn bị các bậc chức sắc trong cộng đồng nghi ngờ, Caroline thu hút rất nhiều sự chú ý và khiến cho kha khá cái đầu đàn ông quay lại nhìn trong vài lần nàng đi vào thị trấn.

Chân Matt đã lành lại, dù anh đã tập tễnh gần như suốt mùa hè, đầu tiên là với cái nạng mà Robert đẽo cho anh, sau đó là nhờ sự trợ giúp của một cây gậy. Anh không tiến thêm một bước nào nữa với nàng, và Caroline hài lòng với điều đó. Sau lần giải bày tâm sự với nhau, mối quan hệ của họ càng lúc càng sâu đậm hơn. Nàng nghĩ họ đang gần gũi, không phải về thể xác, mà là ở tâm hồn.

Mối quan hệ của nàng với các em trai anh cũng đã được cải thiện, chủ yếu là nhờ tài nấu nướng của nàng. Khi không còn phải chăm sóc Matt liên tục nữa, Caroline đã có thể dồn hết tâm sức vào việc đánh bại Hannah Forrester trong lĩnh vực bếp núc. Và nàng đã thu được những thành công nhất định, mặc dù mấy anh em họ vẫn rất hào hứng khi đón nhận những món quà biếu của góa phụ Forrester, của Patience Smith (người để mắt tới Robert), Abigail Fulsom và Joy Hendrick (hai cô gái đang ganh đua nhau để lấy lòng Thomas), và Lissie Peters (cô gái đang theo đuổi Daniel). Thật ra, khi

cuộc chiến lấy lòng anh em nhà Mathieson leo thang, Caroline có cảm giác cánh đàn ông rất thích thú với nó. Họ chén bất cứ món cao lương mỹ vị nào được đem tới trước mặt mà không ý kiến gì hay tỏ ra là thích món nào hơn, điều đó khiến cho cánh phụ nữ rất bực tức. Về phần Robert và Thomas, việc được mấy cô gái xinh đẹp tuổi ngoài đôi mươi ra công tán tỉnh là một trải nghiệm mới lạ và rõ ràng không khó chịu chút nào. Dường như bây giờ họ đã sẵn sàng gác lại sự hoài nghi của mình với nữ giới.

Còn Daniel, người không hoàn toàn mất niềm tin vào đàn bà như hai em, lại chẳng hề gieo hy vọng cho Lissie Peters. Đã hơn một lần Caroline chột nghĩ hay là anh ta đang thầm thích mình, nhưng nàng chưa bao giờ suy xét điều đó một cách nghiêm túc. Bởi vì nếu làm thế sự bình yên trong tâm trí mà nàng mới có được sẽ bị đảo lộn, và nàng không muốn điều đó xảy ra. Cảm giác thanh thản và thoải mái như thế này thật quá đổi tuyệt vời.

John và Davey vẫn còn khá thận trọng với dì của chúng, nhưng có vẻ đã chấp nhận sự hiện diện của nàng trong nhà. Dĩ nhiên là chúng thích có những bộ quần áo đã được giặt giũ sạch sẽ, là ủi phẳng phiu và vá víu cẩn thận để mặc tới trường, những bữa ăn được chuẩn bị sẵn, một ngôi nhà gọn gàng và chăn nệm tinh tươm. Có lẽ điều đó khiến chúng thấy mình giống với những đứa trẻ có mẹ khác, và nàng mừng rỡ vì mình có thể cho chúng điều đó, ngay cả khi chúng chưa sẵn sàng đón nhận những cử chỉ âu yếm từ nàng. Nàng tự an ủi rằng đến một lúc nào đó chúng sẽ chấp nhận thôi, hay đúng ra là nàng hy vọng như vậy.

Vào một buổi chiều ấm áp đầu tháng Tám, khi Caroline đang đứng trên bãi cỏ phơi quần áo, nàng ngạc nhiên phát hiện ra Davey, lúc ấy đang được nghỉ hè, đứng núp mình sau một bụi tử đinh hương lớn ở góc sân phía tây. Thằng bé đang ôm chặt Millicent trong tay, mặt vui vào lòng nó. Caroline do dự, không biết có nên

hỏi thằng bé không. Mặc dù đã được nó chấp nhận, nhưng nàng biết nàng không phải là người mà nó yêu quý. Nhưng chắc hẳn phải có điều gì đó không ổn thì một thằng bé kiêu ngạo mới có tư thế như vậy chứ. Bỏ mặc đồng quần áo chưa phơi, Caroline lại gần và khom người trước mặt nó.

“Davey?”

Vai Davey căng ra, nhưng nó không ngẩng mặt lên. “Đi đi!”

“Cháu ốm à?”

Không có câu trả lời.

“Hay cháu bị thương ở đâu?”

Không có câu trả lời.

“Đi đi gọi cha cháu nhé?”

Tới lúc đó nó mới ngẩng đầu lên, quắc mắt nhìn nàng. “Không!”

Má Davey dầm lệ, lông mèo dính bết vào những vệt nước mắt, nhưng thứ thực sự thu hút sự chú ý của nàng là môi dưới của thằng bé. Nó sưng to tướng, với một vệt máu khô nhỏ xíu ở khóe miệng bên trái.

“Có chuyện gì vậy?” Caroline hỏi, đoán là thằng bé đã bị con gì đốt, bị ngã hoặc bị thương bởi bất cứ cách nào trong hàng tá cách mà lũ trẻ có thể tự gây ra cho mình.

“Không có gì.” Davey liếc xuống Millicent, và làm mặt dữ tợn. “Đồ con mèo ngu ngốc!”

Davey đẩy con mèo ra thô bạo quá mức, nhưng dường như Millicent không cảm thấy tự ái. Nó liếc mắt về phía Caroline như thể bắt nàng phải thông cảm với thằng bé, rồi quay lại dụi đầu vào tay thằng bé và kêu grừ grừ.

“Cút đi!” Davey vừa đẩy nó, vừa trừng trừng nhìn Caroline, do đó nàng hiểu ra thằng bé đang xua đuổi nàng chứ không phải con mèo. Lần này thì Millicent bỏ đi, ngoe nguẩy cái đuôi một cách kiêu hãnh như thể đó là lựa chọn của nó.

“Davey, nếu cháu không nói cho dì biết chuyện gì đã xảy ra thì dì sẽ phải đi gọi cha cháu đấy.” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Cháu đánh nhau.” Thằng bé lầm bầm cái kình.

“Đánh nhau ư! Tại sao?”

“Mấy thằng trong thị trấn nói xấu mẹ cháu.”

“Nói xấu như thế nào?”

Nó ngập ngừng, và cái môi sưng vù run run.

“Chúng nói mẹ là phù thủy.”

“Phù thủy!” Caroline nín thở. Nhìn thoáng qua khuôn mặt Davey, nàng biết thằng bé cần nàng phủ nhận chuyện đó, và nàng nói không chút do dự.

“Thật là vớ vẩn!”

Davey lưỡng lự, rõ ràng muốn tin. Nhưng nó không thể nhận sự an ủi của nàng dễ dàng thế được. “Sao dì biết?” Nó xác xược hỏi.

“Dì biết chứ,” Caroline nói chắc như đinh đóng cột. Bất chấp sự thật là thế nào chẳng nữa, điều quan trọng là cần phải làm cho Davey tin rằng mẹ nó vô tội. “Mẹ cháu là chị của dì mà, và dì biết mẹ cháu từ hồi dì còn nhỏ xíu. Mẹ cháu thường hát cho dì nghe, ôi, mấy bài hát đó dễ thương lắm.”

“Thế ạ?” Davey thích thú thấy rõ. “Như thế nào?”

Caroline gật đầu, và rồi nàng ngân nga một giai điệu du dương. Nàng không biết liệu Elizabeth có từng hát bài hát đó cho mình nghe hay không, nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là Davey có một hình ảnh về mẹ mà nó có thể lấy làm tự hào.

“Mẹ còn làm những gì nữa?” Đôi mắt Davey sáng rực.

“Mẹ cháu rất hay cười, hay kể những câu chuyện thú vị, và lúc nào cũng xinh đẹp. Dì rất tự hào khi đi cùng mẹ cháu. Chắc là cháu cũng sẽ cảm thấy như thế đấy.”

Nhưng rõ ràng đó là một câu nói sai lầm. Đôi mắt Davey sa sầm, và nó cau mày với nàng. “Không. Mẹ xấu xí, tồi tệ, mẹ ghét cháu và cháu cũng ghét mẹ! Giống như cháu ghét dì vậy!”

Trước khi Caroline kịp đáp lời, thằng bé đã nhảy bật dậy và bỏ chạy. Nàng từ từ đứng thẳng người lên, biết rằng mình không nên đuổi theo. Bất chấp sự cự tuyệt vào phút chót của Davey, nàng chỉ có thể hy vọng rằng những lời nói của mình đã giúp nó chấp nhận mẹ ở một mức độ nào đó.

Chân vừa lành lại đủ để đi loanh quanh, Matt đã bắt Caroline cùng gia đình tới dự lễ nhà thờ, và nàng đành miễn cưỡng nghe theo. Sau cuộc trò chuyện với Davey, nàng đã nung nấu ý định ghé thăm mộ phần Elizabeth. Cuối cùng nàng cũng đến đó, để đọc dòng chữ được khắc đơn giản: Elizabeth, vợ của EPHRAIM MATHIESON,

MẮT VÀO THÁNG 5 NĂM 1682, HUỠNG DƯƠNG 33 tuổi. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng buông bỏ được hình ảnh của người chị gái mà nàng đã mang trong lòng suốt những năm xa cách. Người phụ nữ đang nằm dưới mộ, mặc dù có quan hệ huyết thống với nàng, đã và sẽ mãi chỉ là một người lạ. Những người còn lại trong gia đình Mathieson mới giống như người nhà của nàng.

Ngoại trừ thời lượng quá dài, buổi lễ nhà thờ không phải là một sự tra tấn khó chịu như Caroline lo sợ. Đức Cha Miller đã vài lần hướng ánh mắt nảy lửa về phía nàng và gay gắt giảng đi giảng lại về đề tài những đứa con gái hư hỏng, những tên trộm và những kẻ nói dối, nhưng ông ta không lảng mạt nàng từ trên bục giảng kinh. Có lẽ sự hiện diện cau có của Matt ở bên cạnh nàng trên băng ghế đã làm ông ta nhụt chí. Còn về những người còn lại trong cộng đoàn, có vài quý bà quý cô tránh xa nàng, chắc hẳn họ đã bị lung lạc bởi sự phản đối liên tục của viên linh mục và lão thầy thuốc, vốn là những người rất quan trọng trong thị trấn, còn lại thì có khá nhiều phụ nữ tỏ ra thân thiện lạ lùng. Nhưng Caroline dễ dàng đoán ra đó là nhờ mấy anh em điển trai nhà Mathieson. Những phụ nữ kết bạn với nàng đều trẻ trung và độc thân - chắc họ nghĩ nàng là cầu nối tốt nhất để tới nhà Mathieson. Trước đây Matt không hoan nghênh khách nữ tới nhà, vả lại, một phụ nữ chưa kết hôn mà tới chơi nhà toàn đàn ông độc thân thì không phải phép cho lắm, nhưng bây giờ đã có một người phụ nữ trong gia đình, những cuộc ghé thăm như thế lại trở nên bình thường. Tuy nhiên, Caroline rất bận rộn nên thỉnh thoảng mới có thể tiếp đón được họ. Mary thì lại là chuyện khác, Caroline càng ngày càng yêu mến cô hơn. Cô bé Hope thì đích thị là một thiên thần. Caroline rất thích bầu bạn với họ, ít nhất tuần một lần nàng sẽ ghé thăm nhà họ hoặc họ sẽ tới chơi với nàng chừng một tiếng đồng hồ.

Bây giờ là tháng Chín, vì vụ ngô đang được mùa nên sẽ có một buổi tụ họp bóc vỏ ngô ở nhà Smith. Caroline rất mong ngóng cuộc

giải trí đơn giản mà cả gia đình sẽ tham dự này. Sau bữa tối, nàng đi cho lũ trẻ đánh răng và tắm rửa rồi mới đi thay đồ. Nàng chọn một cái váy may từ lụa sọc ngang màu đen với phần ngực váy ôm sát và phần cổ rộng bằng ren trắng. Vì nàng là một thợ may khéo tay, nên trông nó đẹp hơn hẳn so với váy của đám phụ nữ trong vùng, và nàng đã cho phép mình điểm thêm vào tay áo những hàng ruy băng kép bằng nhung đen dọc theo những đường thêu bằng lụa đen. Phần tay váy hé mở, để lộ một phần của chiếc áo lót bằng muslin trắng. Nàng đeo thêm một chiếc tạp dề cũng bằng vải muslin trắng mỏng tang quanh eo, với một cái nơ to điểm dứa ở đằng sau. Tóc nàng được búi thành một búi lỏng trên đỉnh đầu. Vài sợi tóc buông rủ duyên dáng trước trán, quanh hai má và sau gáy. Nhìn vào trong cái gương nhỏ, Caroline thấy rất hài lòng với hình ảnh của mình.

Bỗng một tiếng gõ cửa vang lên. “Em đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta nên đi thôi.” Giọng nói trầm trầm của Matt vang lên bên kia cánh cửa khiến Caroline mỉm cười.

“Em xong rồi đây,” nàng trả lời, và sau khi liếc nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương lần cuối với ánh mắt tự phụ đáng xấu hổ, nàng bước ra ngoài. Ánh mắt ngưỡng mộ của Matt là tất cả những gì Caroline cần để bào chữa cho tội lỗi nho nhỏ của nàng nếu đó thực sự bị coi là một tội lỗi.

Vào dịp như thế này họ sẽ đi bằng cỗ xe ngựa bốn bánh vẫn dùng để đi chợ. Ngồi giữa một bên là cánh tay rắn chắc của Matt, một bên là thân hình vũng chãi của Daniel, Caroline hầu như không cảm thấy lắc lư khi họ đi trên con đường đầy ổ gà dẫn vào thị trấn.

Trời đã xâm tối khi họ gần tới nơi. Ngay khi Matt dừng ngựa và Daniel giúp nàng xuống xe, Caroline đã nghe thấy tiếng nói chuyện rôm rả xen lẫn những tiếng cười sảng khoái. Đằng sau nàng, những người còn lại trong nhà Mathieson tranh nhau xuống xe, đi về phía ánh sáng hắt ra qua cánh cửa để ngỏ của chuồng gia súc nhà Smith.

Bên trong, một đám đông đã tụ tập lại dưới quầng sáng màu vàng tỏa ra từ vô số những ngọn đèn xách treo trên xà nhà làm bằng gỗ sồi dày dặn. Hai đồng ngô lớn nằm chình ình giữa phòng, và các đội trưởng đang bận rộn chọn thành viên cho đội của mình. Mục đích của tối nay, như Matt đã nói trước với nàng, là xem đội nào có thể lột vỏ đồng ngô của mình xong trước. Xung quanh có những bàn bày cơ man là kẹo làm từ nhựa cây thích, bánh nhân mặn, bánh táo, bánh thanh mai cùng vô số các loại thịt và quả hạch. Rượu táo được đựng trong những cái hũ lớn, và mỗi người đều được dúm vào tay một cái ca, kể cả trẻ con, khi họ xuất hiện và được chào đón bằng những tiếng reo hò từ mọi phía. Những người bạn kêu gọi sự giúp đỡ của họ, và Caroline thấy mình về một phe với Thomas, Robert và Davey. Còn Matt, Daniel, và John thì về phe bên kia với Patience Smith và Hannah Forrester.

Mùi hương ngọt ngào của cỏ khô hòa lẫn với thứ mùi hăng hắc của lũ bò và ngựa đã bị đưa ra khỏi nơi trú ngụ quen thuộc để nhường chỗ cho các hoạt động vui chơi giải trí đêm nay. Caroline ngồi chung trên một kiện cỏ khô với Mary, cô ấy với James ở cùng đội với nàng. Vụng về lột những lớp vỏ xanh và râu ngô óng ánh từ phần ngô của mình, nàng chẳng mấy để tâm đến những câu nói đùa và tiếng cười xung quanh. Phần lớn sự chú ý của nàng dồn cả vào Matt. Anh và Hannah Forrester ngồi chung một kiện cỏ khô, đang cười khúc khích với nhau.

Mặc dù Caroline không nhận ra, nhưng bàn tay nàng cử động chậm dần và những ngón tay vặc từng chùm râu ngô mỏng manh càng lúc càng dữ dội hơn. Matt đang mỉm cười trước một điều gì đó mà Hannah nói với anh, đôi mắt xanh ánh lên thích thú. Những ngọn đèn xách làm ánh lên màu xanh trên những sóng tóc đen và tỏa quầng sáng ấm áp lên những đường nét quá điển trai của anh. Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi, lớp vải lạnh Hà Lan màu trắng mịn màng mà nàng đã may và giặt là một cách cẩn thận khoe

trợn những cơ bắp cuộn cuộn ở bờ vai, cánh tay cùng bộ ngực vạm vỡ của anh. Cái chân gãy của anh đã khỏi; ngoại trừ một vết sẹo nhỏ chỗ xương chọc ra lúc trước, nó hoàn toàn lành lặn như thể chưa từng bị hề hấn gì. Nhưng chân kia của anh thì duỗi thẳng ra đằng trước vì nếu co lại, đầu gối anh sẽ bị đau. Trong chiếc quần đen và đôi tất xám, có thể thấy rõ đôi chân anh thật khỏe khoắn. Hannah Forrester rõ ràng cũng nhận thấy điều đó.

“Ồ, Caroline, sao cô làm được nhanh thế nhỉ!” Giọng nói dịu dàng của Mary làm nàng giật mình thức tỉnh. Đống ngô được lột vỏ bên cạnh nàng đã đầy nhanh đến chóng mặt. Caroline ngạc nhiên nhìn chúng và đỏ mặt vì nhận ra nguyên nhân. Nhưng nàng gắng gượng nở một nụ cười với Mary và đáp lại bằng một câu nói dí dỏm nhẹ nhàng. Rồi nàng cố không nhìn sang Matt nữa, ngay cả khi nghe thấy tiếng cười giòn tan của Hannah Forrester.

Patience ngồi cùng Robert, khuôn mặt dễ thương của cô ta trở nên đẹp lạ lùng nhờ một nụ cười ngọt ngào. Caroline lấy làm mừng khi thấy Robert nói chuyện với cô ta khá thân mật, chứ không trả lời nhát gừng như hồi tháng trước. Thomas khá hào hoa khi phải chia đều sự chú ý của mình cho Abigail Fulsom và Joy Hendrick đang ngồi hai bên, trong khi Daniel cũng nhận được những ánh mắt khao khát từ cô nàng tóc đỏ Lissie Peters. Rất có thể mấy anh em họ sẽ xây dựng gia đình riêng trong vòng hai năm tới, và ý nghĩ đó khiến Caroline cảm thấy vui vui trong lòng. Nàng đã bắt đầu quý mến Robert và Thomas, và thực sự yêu quý Daniel nhưng chăm sóc cho cả bốn người đàn ông trưởng thành và hai cậu nhóc đang tuổi ăn tuổi lớn quả là một công việc mệt nhọc. Nàng sẽ nhẹ nhõm vô cùng khi được san sẻ gánh nặng cho một đám các cô vợ trẻ.

Nhưng theo logic ấy thì Matt cũng sẽ tái hôn. Hannah Forrester có vẻ theo đuổi Matt quyết liệt lắm. Ý nghĩ phải nhượng lại những bốn phần của mình với Matt và lũ trẻ cho Hannah - hay đúng hơn,

cho bất cứ người phụ nữ nào khác - khiến Caroline ngồi thẳng đờ trên kiệu cỏ khô, bàn tay đang cầm bắp ngô cũng trở nên cứng đờ. Ồ, họ là gia đình của nàng. Nàng sẽ không chia sẻ họ với ai hết! Đôi mắt Caroline bắn sang Matt một ánh nhìn mà nếu thấy nó, anh sẽ tin chắc rằng mình vừa làm một việc gì đó xúc phạm đến nàng. Nhưng anh đang trò chuyện với James và Daniel, trong khi Hannah quay sang nói chuyện với người phụ nữ ngồi bên trái cô ta. Dĩ nhiên, Matt đã thề không bao giờ tái hôn và cũng chẳng cho Caroline lấy một lý do để nghi ngờ quyết tâm của anh. Sao phải chuốc lấy lo âu trong khi chẳng có nguy cơ nào chứ?

“Coi kìaaal” Bỗng một tiếng hô lớn cất lên. Caroline tìm kiếm nguyên nhân gây ra tiếng kêu ấy và thấy Daniel, hai má đỏ bừng, đang bối rối nhìn chằm chằm bắp ngô đã lột được một nửa của anh ta. Phần hạt của nó có màu cam sẫm thay vì màu vàng nhạt bình thường, và hình ảnh đó khiến mấy anh em cười rộ lên.

“Có chuyện gì vậy?” Caroline ngo ngác quay sang thăm thì hỏi Mary.

“Một bắp ngô đỏ! Điều đó có nghĩa là Daniel sẽ phải bày tỏ tình cảm với cô gái mà chú ấy chọn.”

“Bày tỏ tình cảm?”

“Bằng một nụ hôn, cô gái ngốc nghếch ạ!” Mary cười. Daniel ngược mắt lên khỏi bắp ngô để chậm rãi nhìn một lượt các vị khách đang ngồi quây tròn xung quanh, tập trung chú ý vào nhân vật đặc biệt.

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Khuôn mặt Daniel đỏ gần bằng màu tóc khi anh ta đứng dậy và bước vào tâm điểm của vòng tròn theo những lời thúc giục từ cánh đàn ông. Caroline không nén được cười trước vẻ xấu hổ của anh ta, và háo hức theo dõi. Anh ta sẽ chọn ai đây? Ánh mắt nàng hướng sang Lissie Peters, cô nàng đã thẹn thùng sụp mắt xuống. Và rồi, Caroline bỗng khiếp đảm nhận ra Daniel đang đi thẳng về phía... *nàng!*

Không biết làm gì hơn, Caroline ngồi như đóng đinh tại chỗ, đỏ dừ mặt khi Daniel cúi xuống và thom lên má nàng với khuôn mặt đỏ lựng nhưng thái độ lại rất quả quyết. Môi anh ta chỉ khẽ sượt qua da nàng, ấm áp, vững vàng, rồi rút về ngay. Caroline không cảm thấy khiếp sợ trước sự đụng chạm ấy, nhưng nàng vô cùng xấu hổ.

“Hurrah!” Tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên như sấm khi Daniel hoàn thành nhiệm vụ. Anh ta khẽ cười với Caroline rồi mau chóng trở về chốn an toàn bên kia vòng tròn. Caroline thấy mình bỗng trở thành tâm điểm của mọi con mắt: cười cợt, dò xét, và cả phản đối công khai.

“Ôi, thế mà tôi không nhận ra chứ! Chú Daniel phải lòng cô,” Mary xuýt xoa kinh ngạc bên cạnh nàng, Caroline quay sang sượt sượt, nhưng Mary, với đôi mắt nâu lấp lánh, đâu dễ dàng bỏ qua chủ đề này.

“Thế thì chúng ta sắp thành chị em dâu rồi,” cô trêu chọc. Tròn xoe mắt trước lời ám chỉ rằng Daniel có thể có ý định nghiêm túc, Caroline cau mày để bắt Mary im lặng. Nàng với lấy một bắp ngô

khác và bắt đầu làm việc để che giấu sự lúng túng, nhưng lại đưa mắt tìm kiếm Daniel. Anh ta vẫn đang đỏ mặt vì bị James trêu chọc. Bên kia Daniel, Matt không cười với mọi người. Anh lại quay sang trò chuyện với Hannah, trông có vẻ vẫn khá điềm tĩnh.

Chẳng lẽ chuyện em trai mình hôn nàng không làm anh bận tâm chút nào sao? Phía bên kia, Lissie Peters đang vật chùm râu ngô, mặt đanh lại và nhìn Caroline bằng ánh mắt khá hằn học. Nhưng Caroline chẳng trách gì được cô ta. Nàng cũng sẽ hằn học như thế nếu đối tượng của nàng công khai thích người khác.

Nếu Matt hôn Hannah Forrester, có khi Caroline sẽ giết cả hai người bọn họ mất!

Bởi vì Matt là người nàng muốn. Mắt nàng lại tìm kiếm anh. Gã đàn ông xấu xa vẫn đang trò chuyện cùng Hannah Forrester. Nụ hôn của Daniel, mà Mary đã giải thích là một sự bày tỏ tình cảm, rõ ràng chẳng khiến Matt phiền lòng chút nào!

Giờ đây khi nghĩ về vấn đề này, nàng mới nhớ ra rằng trong suốt mùa hè anh đã không có đụng chạm nào quá mức lịch sự cho phép, cũng không nói hay làm gì để khiến nàng nghĩ rằng anh quan tâm đến nàng, cho dù nàng có là người phụ nữ lạc quan nhất đi chăng nữa. Phải chăng sự hấp dẫn thể xác giữa nàng với anh đã biến mất? Hay có lẽ, anh đã nghĩ rằng những ham muốn có thể dẫn dắt mình đến ngõ cụt, nên đã cố tình cưỡng lại? Matt đã nói anh không có ý định tái hôn, và rõ ràng việc biến một cô gái thành nhân tình trong khi cô ta đang sống ở nhà anh và chăm sóc cho gia đình anh không phải là một ý tưởng sáng suốt chút nào. Dĩ nhiên nàng sẽ chẳng đòi nào cho phép mình trở thành tình nhân của Matt. Nhưng còn làm vợ thì sao?

Caroline lảng tránh câu hỏi đó. Nàng cố gắng ép mình chú tâm vào việc lột vỏ ngô cho đến khi đội kia thắng cuộc. Sau đó họ bắt

đầu ăn uống, và cuối cùng là ai về nhà nấy.

Nàng vẫn ngồi giữa Matt và Daniel như lúc nãy. Trời về khuya thật lạnh, những dải mây hồi hải lướt nhanh bên dưới vầng trăng khổng lồ màu đỏ cam. Ai đó trong buổi tụ họp đã gọi nó là trăng trung thu. Gió nổi lên, đưa đẩy những nhánh cây xung quanh khiến chúng đu đưa kẽo kẹt. Xa xa, một con sói đơn độc cất lên tiếng hú.

Lũ trẻ đã mệt lử, im lặng tựa người vào các ông chú ở đằng sau. Robert và Thomas đang lầm rầm trò chuyện. Bên cạnh nàng, Matt vẫn giống hệt như một tảng đá, khuôn mặt không chút biểu cảm, cánh tay rắn chắc và căng cứng áp vào tay Caroline. Bên kia nàng, Daniel cũng im như thóc. Không khí vui vẻ lúc đi đã biến mất. Một thứ gì đó nặng nề treo lơ lửng trên đầu ít nhất là ba người ngồi ở đằng trước. Caroline hết nhìn người này lại đến nhìn người kia, định bụng phá tan tâm trạng u ám bằng cách nhẹ nhàng bình luận về buổi tối, nhưng rồi nàng lại đổi ý. Bản thân nàng cũng nào có vui vẻ gì.

Về tới nhà, Matt dừng lại ngay trước cửa để Caroline và bọn trẻ xuống trước. Mấy cậu em trai sẽ đi theo anh tới chuồng gia súc để giúp anh cất xe, nhốt ngựa và làm nốt những công việc còn dang dở.

Cỗ xe còn chưa kịp chuyển bánh, nàng đã nghe Thomas cất tiếng từ băng ghế sau.

“Dan ơi, anh đang yêu à?” anh ta hỏi với vẻ cợt nhả.

“Vói Car-o-line!” Robert hòa theo. Caroline hiểu rằng họ chỉ chờ cho nàng ra khỏi tầm nghe là lập tức tấn công anh trai. Đương nhiên họ sẽ trêu chọc Daniel không thương tiếc, và nàng chỉ có thể cảm ơn những ngôi sao may mắn của mình vì họ đã chừa nàng ra.

“Im đi,” Daniel đáp lại với giọng điệu vui vẻ hơn hẳn so với nàng nếu ở trong tình cảnh này, và rồi nàng chẳng còn nghe được gì nữa khi nàng dẫn bọn trẻ vào nhà.

“Dì sẽ lấy chú Dan ạ?” Davey thốt lên khi nàng đóng cửa lại. Trông thằng bé có vẻ kinh hoàng.

Caroline quay lại nhìn nó, ngạc nhiên vì nó cũng biết được chuyện giữa nàng và Daniel, trong khi rõ ràng nó còn mãi đùa nghịch với các bạn suốt cả tối.

“Không, dĩ nhiên là không rồi,” nàng trả lời, gay gắt hơn dự định, và xua chúng lên gác đi ngủ. Được nửa đường, John quay lại nhìn nàng.

“Nếu dì lấy chú ấy thì cháu không phản đối đâu,” nó nói, hơi bẽn lẽn. Nhìn thằng bé trong bộ đồ đẹp nhất vốn là phiên bản thu nhỏ bộ đồ của cha, với mái tóc đen bồm xồm bị gió làm rối và đôi má hồng hào, Caroline thấy trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp. Một nụ cười chực hé nở trên môi nàng, nhưng Davey, lúc ấy đã lên tới gác, hét lên.

“Ồ, cháu thì có đấy!” Và rồi không để nàng nói câu gì, nó đã chạy vụt đi trên hành lang. Vài giây sau, một tiếng “rầm” vang lên báo hiệu rằng nó đã vào phòng.

John nhún vai, ủ rũ leo nốt cầu thang. Nàng nhìn theo thằng bé, rồi trở về phòng mình. Vừa đi nàng vừa suy nghĩ liệu nụ hôn ở nơi công cộng của Daniel là một lời tỏ tình, hay chỉ là một cử chỉ triu mến? Caroline hy vọng câu trả lời sẽ là lựa chọn thứ hai. Còn nếu như Daniel thực sự có ý định tán tỉnh, thì chắc chắn sự bình yên mà nàng phải vất vả lắm mới có được sẽ bị xáo trộn. Chỉ nghĩ đến đó thôi nàng đã thấy khiếp sợ.

Nhưng trong vài ngày tiếp theo, Daniel không nói hay làm gì để chứng minh rằng anh ta thực sự có tình cảm với Caroline. Thật ra, anh ta có vẻ bức bối khó chịu như tất cả những người còn lại trong nhà. Davey và John liên tục cãi nhau, còn mấy anh chàng kia - nàng sẽ không gọi họ là đàn ông vì cách cư xử của họ quá trẻ con - thì suốt ngày đấu khẩu. Matt hầu như luôn im lặng, cau mày với bất cứ ai đi ngang qua trước mặt anh, chỉ mở miệng để mắng mỏ những ai xui xẻo lỡ làm anh chướng mắt. Caroline không tài nào hiểu nổi thứ gì đã khiến họ trở nên như vậy.

“Có phải em làm cái lười cuốc bị gì đâu, sao anh cứ làm như thể em là thủ phạm thế!” Vào một bữa tối, Thomas gầm gừ đáp lại lời ám chỉ của Robert rằng cái cuốc đã bị hỏng vì ai đó lơ đãng bỏ quên nó ở bên ngoài.

“Ồ, không phải sao? Vậy thì ai là người dùng nó cuối cùng? Em làm gì cũng bất cần!”

“Em cần nhận cái gì! Em có phải sửa nó đâu?” Daniel xen vào.

“Anh cũng đâu phải sửa!” Robert vặc lại, quay sang trừng trừng nhìn Daniel.

“Không anh thì ai? Anh luôn phải làm mấy việc đó còn gì! Cả hai đứa, không làm gãy cái này thì cũng bỏ quên cái kia cho đến lúc bị hỏng mới nhớ!”

“Thomas mới là người bất cần, chứ không phải em!” Robert cãi.

“Đúng là nực cười! Ha, ha, em cười chết mất!” Thomas thốt lên.

“Tuần trước chú Thorn đã để cái cào ở bên ngoài. Con nhìn thấy mà,” Davey cất tiếng lạnh lạnh.

“Im đi, nhóc.” Thomas chuyển sự cau có sang Davey.

“Cháu không im! Cháu đã nhìn thấy chú! Cháu...”

“Em đúng là đồ hót lẻo đáng khinh,” John giận dữ nói với em trai.

“Em không hót lẻo! Em chỉ nói sự thật thôi! Em đã nhìn thấy chú ấy, và...”

“Ôi, im đi!” John phẫn nộ quay sang nhìn thẳng em.

“Thấy chưa!” Robert đắc thắng.

“Trẻ con đã nói thế...” Daniel lầm bầm.

“Em đã nói không phải em mà!” Thomas thanh minh.

“Chúa ơi, tất cả im miệng hết cho tôi! Quá đủ rồi đấy!” Tiếng gầm của Matt từ chỗ đầu bàn khiến ngay cả Caroline cũng phải giật nảy mình. John và Davey len lén cúi gầm xuống đĩa thức ăn. Thomas và Robert, dường như đã quên bằng sự thù địch, nhìn nhau đầy ảm ý và cũng cúi xuống đĩa thức ăn của mình. Daniel thì nhai trệu trạo rồi cố nuốt xuống. Sau đó anh ta nhìn anh trai, đôi mắt nhú lại, hàm nghiền chặt.

“Em chẳng biết anh đang khó chịu với thứ quái gì, nhưng em mong anh đừng trút nó lên đầu bọn em nữa! Bọn em đã quá mệt mỏi với việc rón rén quanh anh, nom nớp sợ mắc phải một sai lầm nào đó và bị xỉ vả rồi.”

Tiếp lời Daniel là một sự im lặng đầy căng thẳng. Caroline tròn mắt, hết nhìn Daniel rồi lại nhìn sang Matt, cái nĩa khựng lại trên đường đưa tới miệng. Robert và Thomas có vẻ cũng ngạc nhiên như nàng. Davey trở mắt nhìn ông chú dững cảm của mình, trong

khi John thì như đang chuẩn bị tinh thần cho một cơn thịnh nộ sắp sửa ập xuống.

“Em nói gì?” Qua câu nói khẽ khàng đến mức đáng ngại của Matt, John có vẻ đã đoán đúng.

“Anh đã nghe thấy rồi đấy.” Daniel không lùi bước. Anh ta nhìn thẳng vào mắt anh trai không chút nao núng. “Suốt ba ngày nay anh cúi kính như một con gấu bị lỗi ngô cắm vào mông. Anh trút giận lên tất cả bọn em, và bọn em đều cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu anh có điều gì đó ầm ức trong lòng thì, vì Chúa, hãy nói ra đi. Không thì hãy cứ giữ lấy nó cho riêng mình, nếu anh muốn, nhưng đừng có giận cá chém thớt nữa!”

Đôi mắt Matt ánh lên một tia dữ tợn khi chúng giao với mắt Daniel: “Em chết đi cho rảnh!”

Anh đẩy cái ghế ra đằng sau, đứng dậy và rời khỏi phòng. Sáu người còn lại ngồi trong sự im lặng sững sốt, và cho đến khi có tiếng cửa trước đóng sầm lại, họ mới cùng trút ra tiếng thở dài một lúc.

“Em chưa bao giờ nghe cha chửi thề!” Davey thì thào, rõ ràng rất khiếp hãi. Caroline, đang ngồi bên cạnh nó, vỗ vỗ đầu gối nó bên dưới gầm bàn để trấn an. Đáng buồn thay, đáp lại nàng chỉ là một ánh mắt cau có, và ngay lập tức nó dịch chân ra khỏi tầm với của nàng.

“Có phải cha bị ốm không ạ?” John có vẻ lo lắng.

“Chúng ta là những người đàn ông đã trưởng thành. Cha cháu không thể quát nạt và sai khiến chúng ta tùy thích.” Thomas liếc nhìn hùa theo Daniel.

“Nhưng Matt đâu phải là người bản tính như thế. Anh ấy chưa bao giờ như vậy, kể cả khi...” Robert vội liếc nhìn Caroline và bọn trẻ. “Kể cả khi có những chuyện thực sự tồi tệ xảy ra ở đây.”

Caroline hiểu rằng anh ta đang nhắc đến hồi Elizabeth còn sống. Nàng gạt bỏ nỗi buồn bị Davey căm ghét và cau mày ngẫm nghĩ.

“Do Matt cái kính mà mấy ngày nay tất cả các anh đều cư xử như những đứa trẻ hư đốn,” nàng suy luận, lấy làm kinh ngạc trước sự sáng suốt của mình.

“Cái kính ư!” Thomas hừ mũi. “Nói thế thì chẳng khác nào bảo con voi to bằng con kiến!”

“Nhưng thứ gì khiến Matt bực bội đến vậy nhỉ?” Robert cau mày.

“Anh không biết,” Daniel căng thẳng đáp. “Nhưng anh ấy mà còn trút giận lên anh nữa thì anh sẽ đâm gãy răng đấy!”

“Chú không được đánh cha cháu!” Davey và John đồng thanh hét lên.

“Chú ấy chỉ nói vậy thôi,” Robert trấn an bọn trẻ. Anh ta nhìn Daniel như thể anh trai mình vừa đột nhiên mọc thêm một cái đầu. Một lời đe dọa như thế chẳng thích hợp với tính cách Daniel chút nào. Ngay cả Caroline cũng phải chớp chớp mắt nhìn anh ta.

“Phải nói chuyện với anh ấy, để tìm hiểu xem anh ấy bị làm sao,” nàng nói.

Những người lớn nhìn nhau. Một câu hỏi không lời lơ lửng trong không khí: ai sẽ đi?

“Cô làm việc đó nhé, Caroline,” Robert đột nhiên nói. “Anh ấy không nhe nanh giương vuốt với cô.”

“Tôi á?” Caroline sững sốt. Rồi một ý niệm bắt đầu len lỏi vào trong đầu óc nàng, và lớn dần lên. Dù có cố gắng thế nào, nàng cũng không thể xua đuổi nó đi. “Được rồi, tôi sẽ đi.”

Sau khi bất ngờ quyết định, nàng liền đứng bật dậy. Nàng có thể cảm thấy tất cả bọn họ đều nhìn theo mình chằm chằm.

Matt đang ở trong chuồng gia súc. Khi tới chỗ cánh cửa mở, nàng nhìn thấy anh đang ngồi trên một cái thùng úp ngược, cái chân bị tật duỗi ra, khuôn mặt rầu rĩ. Anh đang xoa xoa cái đầu gối bị sẹo, Raleigh nằm bên chân anh, vừa nhìn thấy nàng, nó liền bật dậy sủa gâu gâu.

“Suyt, Raleigh,” Caroline nói, bực mình vì sự xuất hiện của mình đã bị lộ, trong khi nàng còn muốn lén quan sát anh thêm một, hai phút nữa. Matt bị đau chân sao? Liệu đó có phải là lý do khiến anh cúi kính bất thường như vậy? Nghĩ thế, chút tự tin trong Caroline bay biến. Hóa ra anh tức giận chẳng phải vì chuyện của nàng và Daniel.

“Em muốn gì?” Matt ngẩng lên, vẻ mặt chẳng chút mừng rỡ khi thấy nàng. Anh vẫn đang xoa xoa đầu gối, nhưng hành động đó có vẻ vô thức, như thể đầu óc anh đang để ở đâu đâu chứ chẳng mấy đoái hoài tới cơn đau hay việc xoa dịu nó.

“Để em xoa chân cho anh nhé?” nàng hỏi, băng ngang qua sàn đất phủ rơm để tới chỗ anh.

“Không.” Câu trả lời cộc lốc của Matt thật thô lỗ, nhưng Caroline chẳng hề để ý, nàng chỉ quỳ xuống và làm việc đó thay anh một cách tự nhiên. Tuy miệng phản đối, nhưng tay anh vẫn miễn cưỡng dịch sang một bên để nhường chỗ cho nàng làm.

Nàng không nói gì, chỉ xoa xoa đầu gối anh và phần bắp đùi trên nó. Ngay cả qua lớp vải thô của chiếc quần, nàng vẫn có thể cảm

thấy sức nóng của làn da anh, cảm thấy sự rắn chắc, lực lưỡng và đầy nam tính nơi anh.

“Em muốn gì?” Matt lại hỏi, chẳng bót thù địch hơn lúc trước. Nàng ngẩng lên nhìn anh và thấy anh đang nghiêng răng lại.

“Ồ, em còn muốn gì trong chuồng gia súc vào giờ này chứ? Dĩ nhiên là muốn nói chuyện với anh rồi.”

“Họ bảo em làm thế à?”

Caroline khẽ mỉm cười, rồi lại nhìn xuống đầu gối Matt. “Dĩ nhiên, không ai trong số họ dám đối mặt với anh, trừ Daniel. Anh ấy đang muốn đâm gậy răng anh đấy.”

“Cậu ta dám ư, lạy chúa! Cứ chờ xem!” Giọng nói hung hăng của Matt khiến Caroline lại thấp thỏm hy vọng. Nàng ngẩng lên nhìn anh lần nữa, để xem liệu có còn dấu hiệu khuyến khích nào khác trên khuôn mặt anh không.

“Anh em một nhà thì không nên đánh nhau,” Caroline nói, nhìn Matt chăm chú. Qua ánh sáng của ngọn đèn xách duy nhất được treo trên thanh xà gần đó, anh trông thật mệt mỏi, dữ dằn, mà vẫn điển trai khôn tả.

“Cain và Abel [1] đã đánh nhau đấy thôi,” Matt lạnh lùng trả lời.

[1] Tên hai người con của Adam và Eve. Cain vì lòng ganh tỵ mà đã giết em ruột là Abel.

“Vâng, và hãy xem chuyện đó kết thúc thế nào! Với lại, anh và Daniel bình thường rất thân thiết cơ mà.”

Matt lau bầu. Bên dưới bàn tay nàng, những cơ bắp ở đùi anh đã được thả lỏng, và nàng nhích xuống thấp hơn, tới đầu gối và phần bắp chân bên dưới.

“Davey đã bị sốc khi nghe thấy anh nguyên rủa Daniel,” nàng nói với cái đầu gối của anh. Ngón tay nàng lần tới những cái hõm ở cả hai bên xương bánh chè, và nàng tập trung vào việc mát xa chúng trong khi chờ đợi anh cất tiếng. “Nó bảo nó chưa từng nghe anh nói thế bao giờ.”

“Đáng lẽ anh không nên nói vậy, đặc biệt là trước mặt bọn trẻ. Thật đáng xấu hổ! Anh sẽ phải giải thích với Davey rồi xin lỗi nó.” Matt ủ rũ nói.

“Nhưng anh đã bị kích động.”

“Đúng.”

“Vì Daniel.”

“Đúng.”

Tay khựng lại, Caroline ngẩng lên nhìn Matt. Nàng đang ngồi quỳ giữa hai chân anh, tựa vào một bên đùi vững chãi để xoa bóp cho cái chân bên kia. Nàng đâu biết rằng ánh đèn xách đã khiến đôi mắt ẩn dưới hàng lông mày đen mượt của mình chuyển sang màu vàng sẫm nhất và làm tôn nên những đường nét đáng yêu trên gương mặt nàng. Mái tóc đen như màn đêm của nàng được búi lại thành một cuộn dày sau gáy. Chiếc váy có hai màu trắng đen giản dị tiếp màu với mái tóc và nước da nàng, ôm sát những đường cong vẫn mảnh mai nhưng đã đầy đặn nữ tính hơn của nàng. Nàng ngược lên nhìn Matt, và vẻ đẹp tuyệt trần của nàng khiến miệng anh mím chặt, những bắp thịt săn cứng lại.

“Tại sao lại thế?” Cảm thấy đùi anh căng lên, nàng nhích những ngón tay tới chỗ bắp cơ cứng ngắc. Lốp len trên quần anh xù xì cọ vào tay nàng. Bên dưới nó, chân anh thật nhẵn nhụi và rắn chắc.

“Em hỏi anh về chuyện gì vậy, Caroline?” Đôi mắt anh nặng trĩu khi nhìn sâu vào đáy mắt nàng.

“Có gì khó hiểu đâu, đúng không? Em chỉ đang hỏi anh tại sao sau bao nhiêu năm sống hòa thuận, tự dung anh lại bị kích động bởi em trai của mình như vậy?” Tuy lời nói và giọng điệu của Caroline thật ngây thơ, nhưng ngụ ý của nàng thì không. Những ngón tay nàng vuốt ve lớp vải, xoa bóp đùi anh.

“Tại sao ư? Em muốn biết tại sao ư?” Matt sôi sục. Rồi anh bất chợt nắm lấy bàn tay nàng, ép chặt chúng vào đùi mình. Bàn tay to lớn và mạnh mẽ ấy khiến thân thể nàng nóng bừng, lòng nàng náo động và kích thích sau nhiều tháng ngày bình lặng.

Anh mở miệng định nói thêm, nhưng rồi lại ngậm ngừng và cau mày nhìn nàng.

“Nếu em muốn kết hôn với Daniel, thì việc gì phải ở ngoài này với anh chứ? Hãy đứng dậy và quay vào nhà ngay đi.”

“Em rất quý mến Daniel,” Caroline trầm ngâm đáp. Tim nàng như nhảy ra khỏi lồng ngực trước tia sáng xanh bất chợt lóe lên trong mắt anh.

“Thật ư?” Matt cắn răng hỏi.

“Và em tin là anh ấy cũng quý mến em. Nhưng anh ấy chưa hề ngỏ lời cầu hôn em.”

“Cậu ấy sẽ làm vậy thôi.”

“Nếu anh ấy làm vậy, em sẽ... từ chối.” Caroline khẽ mỉm cười, lật bàn tay lại để đan ngón tay vào tay Matt. “Người em quan tâm không phải là Daniel.”

“Thật không?”

“Thật.” Được khuyến khích bởi thứ mà nàng nghĩ là mình đã nhìn thấy trong mắt anh, Caroline bỏ tay ra và rướn người lên để mặt mình ngang hàng với mặt Matt. Bàn tay nàng đặt trên bờ vai rộng của anh, trong khi bàn tay anh tự động tìm kiếm vòng eo thon của nàng. Đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt nàng, xanh biếc và bồn chồn.

“Mà là anh,” nàng khẽ khàng nói tiếp.

Nghe thấy thế, đôi mắt anh nheo lại, bàn tay xiết chặt eo nàng, miệng nở nụ cười căng thẳng.

“Em đang tỏ tình với anh đấy à?” Ẩn dưới câu nói bông đùa nhẹ nhàng ấy là một sự thận trọng.

Cảm giác nóng bỏng rạo rức đang bùng lên giữa họ khiến việc nói chuyện càng lúc càng khó khăn, cổ họng Caroline thít chặt.

“Nếu đúng là vậy thì sao?” nàng hỏi, nín thở chờ đợi câu trả lời.

“Thì anh buộc lòng phải cảnh báo em rằng em đang sống trong nguy hiểm.” Matt vẫn cố bông đùa, nhưng đôi mắt xanh thắm đầy khao khát đã nói lên tất cả.

“Thật ư?” Caroline không thể nói thêm điều gì. Bàn tay nàng tự động miết dọc theo vai anh, tận hưởng cảm giác được chạm vào những bắp thịt rắn chắc qua chiếc áo mà nàng đã may. “Nghĩa là sao?”

Matt nhìn nàng một lúc lâu mà không trả lời, đôi mắt anh bồn chồn, căng thẳng. Rồi anh bật ra một tiếng cười ngắn. “Nghĩa là sao ư, em thân yêu? Em có chắc là mình muốn biết không? Nhưng dù em không muốn, anh vẫn sẽ nói, vì em đã hỏi. Điều đó có nghĩa là em đã làm bầu máu anh sôi sục suốt hàng tháng trời nay. Anh không nghĩ được gì, không làm được gì, đêm nào cũng thao thức, phát điên lên vì ham muốn em. Thế đã đủ để em chạy như bay vào trong nhà chùa, hay em còn muốn nghe thêm nữa?”

Caroline không nói gì, nhưng nàng không tỏ dấu hiệu là sẽ bỏ chạy. Mắt nàng giao với ánh mắt anh, và nàng nín thở.

“Em đã thiêu đốt anh.” Giọng Matt nhỏ và khàn. “Da thịt anh đau đớn và nhức nhối vì sự giày vò dai dẳng chẳng khác nào những đòn tra tấn dưới địa ngục. Ngoài cơ thể em, chẳng thứ gì có thể chấm dứt cực hình ấy. Nhưng anh sẽ không làm em tổn thương hay hoảng sợ. Thế nên em hãy chạy ngay đi, trong khi vẫn còn cơ hội. Nếu không thì, anh cảnh cáo em, em sẽ hối hận về việc làm đêm nay đấy.”

“Em không sợ anh, Matt.” Nàng thì thầm rất khẽ khàng, và lời nàng nói không thật lòng cho lắm. Mặc dù nàng không sợ người đàn ông này, nhưng nàng sợ niềm khao khát mãnh liệt mà anh đang cố kìm giữ bằng một sợi dây quá đôi mỏng manh. Nàng sợ những gì có thể xảy ra khi sợi dây căng như dây cung ấy bị đứt.

“Em không sợ ư?” Đôi mắt anh tối lại vì ham muốn nhưng vẫn lóe lên những tia sáng dữ dội, và chúng hướng thẳng xuống môi nàng. “Vậy thì thử hôn anh xem nào, Caroline.”

Lời chế nhạo ấy bị hơi thở dồn dập làm cho đứt quãng. Caroline cảm thấy nghẹt thở và nàng do dự trong một thoáng. Nàng biết anh đã là của mình. Nàng chỉ cần ghé lại gần và tiếp nhận thử thách của anh. Rướn người về phía Matt, nàng choàng hai tay quanh cổ anh.

Đôi mắt nàng vẫn không rời mắt anh, ánh mắt chăm chú như thể nàng sẽ khắc ghi hình ảnh của anh vào trong ký ức trọn đời. Chỉ đến khi miệng họ chạm vào nhau, mí mắt nàng mới nhắm lại.

Đôi môi anh ấm áp và mềm mại không ngờ. Lúc đầu anh ngòai yên, để nàng cảm nhận sức nóng mãnh liệt đang dâng lên khi miệng họ chạm vào nhau. Rồi bàn tay anh luồn quanh eo nàng, kéo nàng lại gần hơn.

“Ôi Matt!”

Nàng thì thầm gọi tên Matt ngay cả khi bị ép sát vào ngực anh và anh hé môi phủ trọn môi nàng. Bàn tay anh đặt sau đầu nàng, khẽ nghiêng nó sang một bên để dễ dàng chiếm đoạt miệng nàng hơn. Môi nàng đã tách ra tự lúc nào; lưỡi anh luồn vào bên trong, lấp đầy khoang miệng ấm áp và ướt át của nàng, rồi chiếm đoạt và chinh phục nó.

“Em thật ngọt ngào.”

Những tấm rào chắn cuối cùng mà nàng đã dựng lên giữa họ lập tức tan chảy. Cảm giác yêu thương đột ngột dâng tràn khiến nàng siết chặt vòng tay quanh cổ anh, áp sát cơ thể mình vào cơ thể anh hơn, và luồn lưỡi vào giữa hai hàm răng anh. Nàng sẽ dâng hiến cho Matt bất cứ thứ gì anh muốn mà không cần kìm giữ, bởi vì nàng yêu anh. Anh có ý nghĩa với nàng còn hơn cả thế giới này.

“Caroline.” Matt lùi lại, nghe giọng anh như một kẻ sắp chết đuối. Hơi thở anh hỗn hển, khuôn mặt đỏ bừng. Nàng có thể cảm nhận rõ sự tranh đấu nội tâm trong anh để kiểm soát bản thân. “Nếu em còn hôn anh như thế nữa, anh sẽ đánh mất lý trí đấy.”

“Em muốn anh đánh mất lý trí,” nàng thì thầm vào miệng anh và ngửa lên để lại áp môi mình vào môi anh. Lần này, lưỡi nàng vừa

chạm vào, Matt đã liền thở dốc. Rồi anh ôm siết lấy nàng, miệng anh đặt nghiêng nghiêng trên miệng nàng, ngực anh áp sát bầu ngực nàng.

Vừa hôn nàng với sự ham muốn mãnh liệt, Matt vừa kéo nàng xuống sàn nhà cùng mình. Rồi anh choàng tay quanh người nàng, nằm lên trên nàng để nàng cảm nhận cả cơ thể rắn chắc của anh. Nàng ôm siết lấy anh và nhắm mắt lại, không chút phản kháng khi những ngón tay run rẩy của anh lần tìm và mơn trớn bầu ngực mình, cho dù những ký ức đáng sợ một lần nữa lại vùng vẫy đòi xuất hiện. Nhưng nàng kìm giữ chúng bằng cách nhắc đi nhắc lại với chính mình rằng: “Đây là Matt.” Ngay cả khi bàn tay anh lần xuống chân nàng để hất váy lên, nàng cũng không ngăn lại mà chỉ bám chặt anh. Anh tọc cả lớp váy ngoài và lớp váy lót bên trong lên tận eo nàng rồi sau đó vội vàng lần xuống quần mình cho đến khi khuy quần bật tung.

Nàng cắn chặt răng khi anh dùng đầu gối để tách hai chân nàng ra. Lúc anh lần tới chỗ nàng đã từng bị tổn thương và cũng là nơi sẽ bị anh làm cho đau đớn, nàng bấu móng tay vào vai anh chịu đựng. Anh đi vào bên trong cơ thể nàng, mở rộng và lấp đầy nàng đến mức nàng nghĩ mình sắp nổ tung. Run rẩy với nỗi kinh hoàng lan khắp người nhưng nàng vẫn ôm anh, mắt nhắm lại, răng nghiến chặt, không thốt ra một lời phản đối khi anh liên tục đi sâu vào người nàng với những tiếng rên sung sướng khản đặc.

Caroline cảm thấy rom và nền đất lạnh cọ vào mông nhột nhạt. Phía trên và bên trong cơ thể nàng là sức mạnh rắn chắc của người đàn ông đang rên rỉ và chuyển động không ngừng. Tay nàng bám chặt lưng anh, bấu vào áo anh, những ngón chân quặp lại bên trong đôi giày khi nàng dùng hết sức lực để cưỡng lại thôi thúc ngăn cản điều anh đang làm với nàng. Anh là Matt, Matt của nàng, và nàng

yêu anh. Hành động này đã biến nàng thành của anh. Nàng bám vào ý nghĩ đó để ráng sức chịu đựng.

Anh kết thúc với một tiếng hét lớn và một cú thúc sâu đến mức khiến nàng rên lên. Nàng ôm chặt anh khi anh run rẩy đổ ập xuống người nàng. Nàng vuốt ve tóc anh và cố gắng không nghĩ đến chuyện một phần cơ thể anh vẫn đang nằm bên trong cơ thể mình, cố gắng quên đi cơn đau và cả tình trạng lỏa lồ của hai người. Nàng biết những ý nghĩ như thế sẽ khơi dậy những cơn rùng mình ghê tởm. Thay vào đó, nàng gắng sức tin tưởng rằng món quà của mình đã làm anh vô cùng thỏa mãn vô cùng. Nghĩ như thế, sự xâm nhập của anh trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Rồi Matt chống khuỷu tay nâng mình dậy để anh có thể nhìn vào mặt nàng. Khi ngẩng lên nhìn anh với một nụ cười âu yếm, Caroline hết sức sững sốt bởi vẻ gay gắt mà mình trông thấy.

“Mẹ kiếp!” Anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt, cơ thể anh căng cứng bên trên cơ thể nàng. “Tại sao em không ngăn anh lại chứ?”

“Tại sao... tại sao em phải ngăn anh lại chứ?” Đôi mắt nàng đầy bối rối và kinh hoàng khi chúng bắt gặp ánh mắt anh. Rõ ràng Matt đang hết sức giận dữ, đôi mắt xanh sáng rực nheo lại nhìn nàng dữ dội, cái miệng mím chặt thành một đường thẳng cương quyết. Sự điềm đạm thường thấy ở anh đã đột ngột biến mất.

“Bởi vì bất chấp sự quyến rũ ngọt ngào của em, em vẫn chỉ như một nàng trinh nữ mới mười hai tuổi, hoàn toàn chưa sẵn sàng để cho một người đàn ông yêu!”

“Nhưng... đó là vì... anh biết mà.” Nàng lấp bắp và ngạc nhiên.

“Đúng, anh biết.” Anh chua chát nhại lại nàng rồi đứng dậy, mặt đỏ gay gắt vì giận dữ. Anh sốc lại cái quần mà không e ngại chút nào, rồi vừa trừng trừng nhìn nàng, anh vừa tiếp tục, “Anh đã muốn tốc váy em lên ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, khi em ngồi trên mặt đất với cái váy rách mướp và mái tóc buông xõa xuống vai, mặt mày hết hoàng. Lúc em nằm trên giường anh và anh hôn em, em có biết anh đã phải khó khăn thế nào mới buông được em ra không? Không, dĩ nhiên là em không biết được rồi. Em chẳng biết gì cả. Nhưng anh đã buông em ra. Tại sao? Bởi vì anh thích em, Caroline, và em rõ ràng cần được yêu thương và chở che. Giữa chúng ta có sự tin tưởng lẫn nhau, và niềm tin là thứ mà anh luôn coi trọng nên anh không thể cho phép ham muốn của mình làm lu mờ nó. Trước khi đưa em lên giường, anh muốn cho em thời gian và cơ hội để chữa lành vết thương. Và ơn chúa, anh đã làm được. Anh đã không đụng vào em, đúng không? Anh đã nỗ lực hết mức để kiếm cho mình một chỗ trên thiên đường! Nhưng giờ thì làm thế

quái nào mà chúng ta quay lại như trước đây được nữa? Chúng ta không thể, bởi vì anh sẽ phát điên lên vì ham muốn em, nhưng anh cũng biết rằng nếu mình chiếm đoạt em, em sẽ buồn nôn vì khiếp sợ trong lúc anh đang thỏa mãn sự thèm khát của mình! Em có nghĩ anh là một kẻ đáng ghê tởm khi làm vậy với một người phụ nữ không ham muốn mình không? Đặc biệt là khi đó lại là người phụ nữ mà anh quan tâm?”

“Nhưng...nhưng...” Caroline không nói được gì. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng lòng vị tha của mình sẽ dẫn đến một kết cục như thế. Nàng chẳng tài nào hiểu nổi những lý lẽ của anh, mặc dù nàng đã nghe thấy rất rõ rằng anh quan tâm đến nàng. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ để khiến nàng thấy hạnh phúc nếu anh không tỏ ra qua đời giận dữ.

Lúc này anh đang nhét vạt áo vào trong quần. Nàng sực nhớ ra thân thể mình đang bị phơi bày từ phần eo bụng đến cặp đôi tất màu trắng ở giữa đùi, hai chân nàng giang ra khêu gợi, chiếc váy cuộn lên tận bụng. Nàng đỏ bừng mặt, hất váy xuống và lồm cồm đứng dậy.

“Em thực sự muốn anh... làm việc mà anh đã làm. Chỉ là... em... em không thể kìm nén được cảm giác của mình khi nó xảy ra! Ôi, Matt, anh không thể chấp nhận sự thật là em đã tặng anh một món quà, và lấy làm vui vẻ về điều đó ư?”

“Vui vẻ á!” Caroline tưởng như Matt sắp đâm vào bức tường gần nhất. Mặt anh hầm hầm giận dữ, và anh nghiêng chặt răng. “Anh chẳng cần ai hy sinh cho mình hết, cảm ơn em rất nhiều!”

“Không phải như thế!” Caroline phản đối, gần như òa khóc, nhưng anh đã ra đến cửa, vừa đi vừa thọc tay vào mái tóc rối bù. Rõ ràng anh không có ý định ở lại và tranh cãi về vấn đề này thêm nữa.

“Matt!”

Anh lờ nàng đi, giật mạnh cánh cửa. Sự giận dữ và sức mạnh của anh khiến nó trượt đi như thể đường rãnh được bôi mỡ. Rồi anh dừng phắt lại vì chạm mặt Daniel ở bên ngoài.

Daniel cũng dừng lại, và hai người họ nhìn nhau chăm chăm. Matt đang quay lưng về phía Caroline, đầu vẩy nàng vẫn nhìn thấy cơ thể anh đang uốn thẳng đầy đe dọa. Daniel đứng quay mặt về phía nàng, vẫn bị bóng tối bao phủ bất chấp quầng sáng hắt ra từ cửa chuồng gia súc, nhưng nàng cũng cảm nhận được sự căng thẳng ở anh ta.

“Em muốn gì?” Matt gầm gừ, cơ thể to lớn của anh chắn cả lối vào lẫn tầm nhìn của Daniel. Daniel dậm bước định vòng qua anh trai, nhưng Matt cũng bước lên một bước để chặn anh ta lại.

“Caroline đâu?”

Matt cất lên một tiếng cười đáng sợ. “Em không việc gì phải quan tâm đến Caroline.”

“Em quan tâm đến cô ấy cũng nhiều không kém gì anh! Cô ấy đâu? Cô ấy...” Giọng Daniel nhỏ dần khi anh ta nhìn thấy Caroline qua vai Matt. Caroline không nhận ra rằng, với mái tóc xổ tung xõa xuống vai, đôi môi đỏ mọng và đôi má ửng hồng vì cọ vào cái hàm ram ráp của Matt, nàng chính là hình ảnh của một người phụ nữ ít nhất vừa mới được hôn sâu.

“Ồ... khốn!” Daniel thốt lên. Và rồi, anh ta bất ngờ đấm vào mặt Matt.

Cú đấm vang dội khắp chuồng gia súc. Con bò Jacob ở trong một chuồng riêng rộng rãi phía sau thở phì phì cảnh giác, cơ thể

khổng lồ của nó húc thành thịch vào lớp gỗ. Một con bò cái được nhốt gần cửa hơn rống lên khi Matt lao đảo lùi lại và rồi ngã huỵch xuống đo đất.

“Matt!” Caroline hét lên, chạy tới giúp anh ngồi dậy. Một bàn tay anh đang đưa lên ôm mắt. Nàng khom người nắm lấy cánh tay anh và trừng trừng nhìn Daniel với sự dữ tợn của một con sư tử cái đang bảo vệ con. “Anh đánh anh ấy ư! Anh đang nghĩ gì vậy? Anh ấy là anh trai của anh mà!”

“Em đừng nhúng vào chuyện này,” Matt găm gù đẩy nàng ra. Rồi anh vùng đứng dậy, xông vào em trai mình và đẩy anh ta ra sân. Hai người đàn ông to khỏe đang trong cơn thịnh nộ đấm đá và chửi rủa nhau rất dữ dội. Matt cao hơn khoảng hai phân và vạm vỡ hơn đáng kể, nhưng anh vướng cái chân bị tật nên cuộc đấu ít nhiều ngang tài ngang sức. Caroline chạy vụt theo sau họ.

“Dừng lại! Matt! Daniel! Các anh có nghe tôi nói gì không? Dừng lại!”

Caroline tóm lấy cánh tay Matt nhưng liền bị hất ra. Cùng lúc đó, do bị phân tâm nên Matt lãnh thêm một cú đấm nữa vào mặt. Caroline co rúm lại khi cú đấm cứng như thép của Daniel trúng vào hàm Matt. Matt ngửa đầu ra sau, rên rỉ. Daniel tiếp tục tung một cú đấm vào phần giữa cơ thể Matt, nhưng may mắn là anh đã né kịp người sang một bên. Với một tiếng gầm lớn, Matt đạp vào giữa bụng Daniel. Và rồi, khi em trai anh cúi gập người xuống và thở hắt ra, Matt bồi thêm một cú đấm đầy uy lực vào mặt anh ta. Lần này Daniel là người phải đo đất.

“Làm ơn dừng lại đi! Làm ơn!”

Những tiếng hét của nàng chẳng có tác dụng gì. Daniel lại lao vào Matt. Caroline giậm chân bất lực, rồi nàng nhớ ra cái thùng

trong chuồng gia súc bèn chạy vội đi tìm nó ngay khi Daniel cố gắng dùng cánh tay khóa cổ Matt. Lấy xong, nàng múc đầy thùng nước lạnh rồi chạy tới hắt ụp nước vào cả hai.

“Cái quái gì...!” Họ rời nhau ra, há hốc miệng lấp bắp trước cơn lũ lạnh buốt đổ ụp xuống đầu rồi trừng mắt nhìn nàng. Vào lúc đó, dưới ánh trăng mờ tỏ, bất chấp sự khác biệt về màu tóc và chiều cao, trông họ giống hệt nhau như anh em song sinh. Sau khi đã xác định được sự can thiệp xuất phát từ đâu, họ liền rời mắt khỏi Caroline và gườm gườm nhìn nhau. Và rồi, với những tiếng gầm gừ phẫn nộ, họ lại tiếp tục xông vào đánh đấm.

Đến nước này thì Caroline chẳng buồn do dự nữa. Nàng vút cái thùng xuống đất, siết chặt nắm đấm và dùng đùng bả vào nhà. Nếu mấy gã ngốc chết tiệt này muốn giết nhau thì cứ việc!

Vào trong nhà, Caroline đi thẳng tới bếp, nhìn chằm chằm vào bốn người còn lại vẫn đang quanh quẩn trong phòng để làm những việc khác nhau, rồi bắt đầu thu dọn đĩa bát trên bàn ồn ào hơn bình thường. Nhận ra bộ dạng xộc xệch, khuôn mặt đỏ bừng và sự giận dữ thấy rõ ở nàng, bốn cặp mắt mở to vì tò mò.

“Sao thế?” Cuối cùng Thomas cất tiếng hỏi khi thấy nàng vẫn cương quyết lặng lẽ.

“Hai gã ngốc đang đánh nhau như tử trong sân nuôi gà,” nàng ngoảnh lại, rít lên với anh ta. “Và tôi chẳng buồn xem!”

“Cái gì!”

Mất một giây hoảng hốt, rồi bốn người họ đứng bật dậy và chạy vội ra cửa. Nhưng Caroline không biết chuyện gì xảy ra sau đó, vì nàng đã quá mệt mỏi với tất cả đàn ông trên trái đất này và bỏ đi ngủ.

Trên giường, Caroline cứ trần trọc, trở mình tức tối, và cả đêm nàng chẳng chợp mắt được chút nào.

Không khí quanh bàn ăn vào buổi sáng hôm sau nặng nề như trời sắp bão. Davey và John, rõ ràng chưa từng chứng kiến cha chúng đánh nhau với một ông chú, sợ sệt đến mức im lặng khác thường. Chúng ngốn ngấu cháo ngô và mật mà không gây ra một tiếng động, rồi chuồn đi học sau khi e dè liếc vội về phía những người lớn ở đằng sau. Robert và Thomas, sau khi nhìn nhau đầy ẩn ý và cố gắng gọi chuyện vài lần nhưng không ai hưởng ứng, đã bỏ cuộc và tập trung vào chuyện ăn uống. Matt và Daniel cau có ngang nhau, còn Caroline múc thức ăn vào hết đĩa này đến đĩa khác trên bàn, mặt lạnh băng.

Matt bị bầm một bên mắt, có lẽ là do cú đấm đầu tiên của Daniel, và một bên khóe miệng bị rách. Mũi Daniel thì đỏ và sưng to tướng, bên hàm trái có một vết bầm đen sì. Thoạt nhìn thì dường như anh ta là người chiến thắng, nhưng anh ta nhăn nhó theo từng cử động, và thậm chí ngay cả việc ngồi cũng có vẻ không thoải mái. Dù sao đi nữa, Caroline cũng chẳng cảm thấy xót thương họ chút nào. Nàng còn tiếc là họ đã không đánh nhau đến chết ngất đi!

Thật ra, nàng lấy làm mừng vì thấy mình quá đôi giận dữ đối với hai người họ. Cảm giác đó giúp nàng quên đi nỗi xấu hổ vì đã thất bại thảm hại trong chuyện làm tình. Chính Matt là người Caroline căm phẫn hơn cả. Anh ta đã đón nhận sự dâng hiến của nàng rồi đột nhiên trở mặt tức tối, sau đó lại đánh nhau với em trai vì nàng, thật kỳ cục hết sức. Nhưng nàng cũng giận cả Daniel vì đã đánh Matt và xử sự như thể nàng đã phản bội anh ta. Làm như họ đã ngầm đính ước với nhau vậy!

Nàng còn giận cả Robert và Thomas bởi vì họ là người nhà Mathieson, lại là đàn ông, và còn tinh ý đến nỗi đã đoán được nguyên nhân gây ra mâu thuẫn giữa hai anh, nhưng tới tận lúc này không ai trong số họ có đủ can đảm để hỏi thẳng nguyên do mỗi bất hòa ấy.

Cuối cùng Matt cũng đẩy ghế ra sau để đứng dậy, thức ăn vẫn còn một nửa. Lần đầu tiên Caroline thấy một người nhà Mathieson bỏ dở bữa ăn. Robert và Thomas cũng đứng dậy theo, nhưng Daniel vẫn ngồi yên tại chỗ.

“Anh có đi không, Dan?” Robert dừng lại trên đường ra cửa để hỏi.

Daniel lắc đầu. “Anh sẽ đi sau. Anh phải nói chuyện với Caroline trước đã.”

Vừa nói anh ta vừa hướng ánh mắt thách thức về phía Matt. Anh đang đi vòng qua bàn tới chỗ Caroline thì khựng lại bởi những lời nói của em trai. Robert và Thomas đều dừng việc đang làm để nhìn chăm chăm vào Daniel, trong khi Matt quay sang đón nhận ánh mắt của Daniel bằng vẻ mặt đe dọa thấy rõ.

“Anh mới là người có chuyện cần nói với Caroline. Và vì đây là chuyện riêng tư nên em hãy lánh đi chỗ khác.” Giọng Matt rất khể khàng, nhưng đôi mắt anh ánh lên vẻ giận dữ. Có lẽ đó là lời đầu tiên hai anh em họ nói với nhau từ sau vụ ẩu đả. Mặc dù Caroline bản khoản không biết Matt có điều gì muốn nói với mình, nhưng nàng kiên quyết tự nhủ rằng nàng không có tâm trạng để nghe. Đem qua cả anh và Daniel đều đã cư xử như những gã hề, nên nếu hai người họ có điều gì muốn nói với nàng, thì họ phải đợi cho đến khi nào nàng muốn nghe! Và tốt hơn hết họ nên thành khẩn xin lỗi!

“Còn lâu,” Danile đáp, đứng phắt dậy.

“Ồ, em sẽ phải làm vậy.” Matt lạnh lùng khẳng định.

“Anh không có quyền quyết định!” Giọng Daniel nghe như anh ta chực đánh nhau tới nơi.

Họ lại muốn lao vào nhau lần nữa. Cảm thấy một cuộc chiến chuẩn bị nổ ra, Robert và Thomas chạy tới tóm lấy cánh tay của hai anh. Daniel mặc kệ cho Robert giữ mình lại, còn Matt hất tay Thomas ra, nhưng Thomas vẫn đứng kè ngay đó canh chừng.

“Caroline không có gì để nói với em cả.” Matt nói qua kẽ răng.

“Điều đó phải để cho cô ấy nói, chứ không phải anh. Cô ấy không phải là tài sản của riêng anh.”

Tới lúc đó thì Matt nhoen miệng cười khẩy. “Thế ư, em trai?”

“Nghe này!” Caroline phẫn nộ đập mạnh một cái đĩa xuống mặt tủ đựng bát đĩa. Cả bốn người đàn ông đều giật mình, như thể họ đã quên mất rằng nàng đang có mặt ở đó, và lập tức chuyển sự chú ý sang nàng. Caroline quắc mắt nhìn từ Matt sang Daniel, nhưng có lẽ ánh mắt nhìn Matt nhuốm nhiều nét hằn học hơn, bởi vì nàng cho rằng anh xứng đáng bị như thế.

“Tôi không quan tâm tới chuyện các anh cãi nhau. Tôi không quan tâm tới chuyện các anh đánh nhau. Các anh có nện nhau thâm tím mình mấy tôi cũng mặc kệ, nhưng các anh không được làm thế trong căn bếp của tôi! Ra ngoài hết đi!” Nàng càng nói càng lớn giọng, và kết thúc bằng một tiếng quát. Nhưng họ vẫn đứng ì ra đó, há hốc miệng nhìn nàng với sự kinh ngạc như thể bức tường tự dưng biết nói. Nàng bèn chộp lấy cái chổi và khua nó về phía họ với vẻ đe dọa.

“Caroline...” Daniel bắt đầu một cách khó nhọc. Matt nhìn anh ta bằng ánh mắt đờ đờ sát khí, và mở miệng định đáp lời.

“Ra ngoài! Ra ngoài!” Caroline chặn họng anh, cầm cái chổi đi vòng qua bàn. Thomas và Robert vội vàng lui ra khỏi cửa, mắt vẫn mở to kinh ngạc. Thấy Daniel vẫn lơ nãng đi để đối đầu với Matt, nàng liền đập cái chổi vào vai anh ta đánh *bộp* một tiếng. Daniel kêu lên và nhảy tránh sang một bên, thành ra lại đứng gần cửa hơn.

“Này!”

“Ra mau!”

“Nhưng...!”

“Ra mau!”

Caroline lại vung chổi lên nhưng lần này bị trượt vì Daniel cúi xuống né được. Anh ta giơ hai tay lên, miệng lắp bắp phản đối, vội vã lùi lại và bị vấp vào ngưỡng cửa. Caroline quay sang Matt, anh vẫn đang đứng yên, đôi mắt nheo lại nhìn nàng.

“Ra khỏi nhà ngay!” Nàng giơ cao cái chổi.

“Đây là nhà của tôi và...”

Bộp!

“Ồi!”

Matt đưa tay chụp lấy cái chổi nhưng không được vì Caroline đã giật nó lại. Nàng biết rằng nếu anh tóm được nó, anh có thể dễ dàng giật nó ra khỏi tay nàng, và cuộc chiến sẽ kết thúc ngay tức khắc. Nhưng nàng sẽ không rút lui để anh thỏa mãn, khi mà nàng vẫn còn giận anh đến mức muốn bằm vằm anh ra làm mồi cho cá. Giơ cao

cái chổi như một cái dùi cui, nàng lao tới chỗ anh với một tiếng thét mà ngay cả tiếng rống của Jacob cũng chẳng sánh nổi với âm lượng của nó.

“Tôi đã nói là ra ngoài ngay!”

Caroline đập cái chổi xuống bàn, xuống ghế, lên tường, thật ra là gần như tất cả những gì có mặt trên đường đi của nàng, giống như một mụ đàn bà nổi đóa vì một gã đàn ông ngốc nghếch. Matt lùi lại, hai tay giơ lên, mặt đầy kinh ngạc. Caroline cố gắng đập thêm một phát nữa thật mạnh lên cánh tay anh khiến anh hét toáng lên và nhảy ra khỏi cửa. Vậy là xong, nàng đóng sầm cửa lại và gài chốt trước khi anh kịp bình tĩnh lại để xông vào bên trong.

Khoanh tay trước ngực, Caroline nhìn chằm chằm ra cửa và cảm thấy hết sức thỏa mãn. Rồi nàng bước vài bước sang bên trái, khom người đứng nhìn những kẻ địch bại trận qua cửa sổ.

Thomas và Robert đang đứng hai bên Daniel, cách ngôi nhà một quãng. Daniel nói gì đó, và họ cau mày lắng nghe. Raleigh nhảy cẫng lên quanh chân họ, khoái chí với trò chơi mới này. Matt thì ở gần ngôi nhà hơn, xoa xoa cánh tay bị nàng đánh và cau mày nhìn về phía cánh cửa đóng. Lúc đầu Caroline nghĩ rằng Matt sẽ dẹp bỏ lòng tự trọng của mình để gõ thành thành lên cửa, đòi được vào nhà, và nàng thích thú nghĩ tới chuyện thách thức anh phá nó, bởi vì nàng sẽ chẳng đòi nào mở cửa! Nhưng rõ ràng Matt không muốn chiến đấu với nàng trước sự chứng kiến của các em, trong khi họ còn bao nhiêu việc phải làm. Sau một thoáng phân vân, anh quay người bước đi mà không nói câu nào với ai. Ba người kia chậm rãi theo sau, Thomas và Robert nhìn nhau còn Daniel tỏ vẻ rất miễn cưỡng.

Với một nụ cười hả hê, Caroline rời cửa sổ để bắt tay vào công việc của mình. Càng nghĩ về cách xử sự của Matt, nàng lại càng điên tiết hơn. Anh đã giận dữ hoàn toàn vô lý vì một hành động nàng

phải lấy hết can đảm để làm cho anh, rồi sau đó lại gây gổ với Daniel. Trong cơn tức tối, Caroline ăn nốt chỗ thức ăn còn thừa của cánh đàn ông - ngày nào nàng cũng phải ăn đồ thừa đến phát ngán! - rót cho Millicent bát sữa như mọi khi, và dọn dẹp căn bếp. Lúc treo cái chổi vào móc, nàng bất giác liếc nhìn ra cửa sổ.

Một khuôn mặt đang áp bẹp dí vào lớp kính. Loáng một cái nó đã biến mất, nhanh tới mức Caroline còn không kịp hét lên. Nhưng nàng đã thấy hấn có nước da màu đất sét, mặt quệt những vệt vàng đỏ, và mái tóc đen, thẳng. Thổ dân! Sự xuất hiện của hấn khiến Caroline quên bống cả Matt lẫn cơn giận dữ. Nàng rùng mình lùi lại, lấy làm mừng vì đã chốt cửa sau vốn thường để mở. Nhưng còn cửa trước...

Quay ngoắt lại, nàng chớp lấy khẩu súng thường dựng ở góc bếp vào ban ngày khi nàng ở nhà một mình và vội vã đi về phía phòng khách. Nó đã được nạp đầy thuốc súng và mồi sẵn. Matt đã chỉ cho nàng cách đặt nó lên vai và bóp cò. Nhưng ngay cả trong trường hợp khẩn cấp nhất, nàng cũng chỉ hình dung rằng mình sẽ sử dụng nó để gọi đám đàn ông về nhà, chứ nàng không chắc mình có thể bắn một người bằng xương bằng thịt, kể cả là một gã thổ dân hay không.

Có bóng người trong phòng khách. Từ khước mắt Caroline có thể nhận thấy hấn đang ẩn nấp trong một góc tối, và nàng thốt lên kinh ngạc, xoay người lại để đối mặt với hấn. Chưa nghĩ đến chuyện bắn hấn, nỗi sợ hãi đã khiến những ngón tay nàng run rẩy, làm khẩu súng rớt xuống đánh cạch một tiếng. Khi người đàn ông lanh lẹ nhảy ra khỏi tầm bắn, nàng thét lên một tiếng lớn đến mức đánh thức được cả người chết.

“Chúa ơi, Caroline, là tôi đây mà!” Đó là Daniel. Tiếng hét của nàng khiến anh ta giật nảy mình. Đôi mắt anh ta nhìn chằm chằm vào khẩu súng rớt dưới đất, rồi lập tức hướng lên khuôn mặt nàng.

Tim đập thành thịch, Caroline bỏ tay khỏi miệng và nhìn anh ta trùng trùng.

“Anh đang làm gì ở đây?” nàng phân nộ hỏi, vẫn đang cố trấn tĩnh lại. “Nhưng bây giờ anh chưa cần trả lời vội! Có một gã thổ dân đang nhòm qua cửa sổ nhà bếp đấy!”

“Một gã thổ dân ư!” Daniel có vẻ kinh ngạc. “Chắc là cô nhìn nhầm rồi!”

“Tôi không nhìn nhầm! Anh đi mà xem xem!”

Daniel bắt đầu đi về phía phòng bếp. Caroline nhặt khẩu súng lên và vội vã theo sau anh ta.

“Chẳng có ai ở đây cả,” Daniel nói, đứng giữa căn bếp và nhìn khắp xung quanh.

“Hắn vừa nhòm vào từ bên ngoài,” nàng rít lên, dúi khẩu súng vào tay Daniel và đẩy anh ta ra cửa. Mặt mày nhăn nhó nhưng Daniel vẫn mở chốt cửa và bước ra ngoài.

“Tôi đã nói mà. Nếu quả thực có một gã thổ dân tới đây, thì bây giờ hắn cũng bỏ đi rồi.” Daniel dừng dừng nói và quay trở vào nhà.

“Có một gã thổ dân thật mà,” Caroline khẳng định. Daniel giao tay phác một cử chỉ xoa dịu.

“Ừ thì có. Nhưng hắn đi rồi, và họ cũng thường vô hại. Caroline này, tôi có một chuyện rất quan trọng cần nói với cô.”

Sự chú ý của nàng bị chuyển hướng, Caroline đẩy gã thổ dân vào sâu trong tâm trí và cau mày nhìn Daniel.

“Trái lại, tôi chẳng có gì để nói với anh cả.” Nàng quay lưng đi vào phòng khách, quyết tâm sẽ đi mãi nếu đó là điều cần thiết để thoát khỏi màn tra hỏi mà nàng sợ rằng sắp xảy ra.

“Caroline, dừng lại đi!” Daniel sải bước mau hơn, bắt kịp nàng, tóm lấy cánh tay nàng và kéo lại. Caroline giận dữ đánh vào tay anh ta.

“Tôi đã bảo anh là...!”

“Chết tiệt, tôi đang định cầu hôn em!” Tiếng gầm phẫn nộ của Daniel nghe quá giống giọng Matt đến nỗi Caroline bị sốc không nói nên lời.

“Cầu hôn ư?” nàng hỏi lại khi đã cắt được tiếng không chắc là mình có nghe đúng không. Sau chuyện tối qua, nàng không hề ngờ tới điều này.

“Em đã nghe thấy tôi nói rồi đấy.” Daniel hạ giọng, nhưng vẻ mặt không bớt nghiêm nghị hơn. “Tôi muốn em làm vợ tôi.”

Anh ta cầm lấy tay nàng và giữ chặt chúng. Caroline quá đỗi kinh ngạc nên không cưỡng lại được.

“Daniel...”

“Đừng từ chối, ” anh ta vội nói. “Tôi biết, tôi không phải là thằng mù mà nhận ra giữa em và anh trai tôi có chuyện gì đó. Tối qua điều ấy đã quá hiển nhiên. Trước khi em chìm quá sâu vào mối quan hệ với anh ấy, tôi muốn dành cho em một sự lựa chọn. Em nên lấy tôi, Caroline. Tôi sẽ hết sức tôn trọng em và...”

“Daniel.” Nàng cố ngăn anh ta lại, nhưng anh ta cứ tiếp tục nói.

“Em không phải lo rằng chúng ta sẽ sống ở đây sau khi kết hôn. Tôi đã để dành được một khoản tiền đáng kể và chúng ta có thể mua một ngôi nhà. ”

“Daniel!”

Lần này thì nàng đã thành công. Anh ta ngừng lại để nhìn nàng dò hỏi. Caroline lắc đầu.

“Anh ưu ái tôi quá”, nàng khẽ nói, ngẩng lên nhìn khuôn mặt nghiêm nghị vẫn còn dấu vết từ vụ ẩu đả với Matt. Caroline thấy trong lòng dâng lên cảm giác triu mến với anh ta, người bạn đầu tiên của nàng giữa nhóm người thô lỗ này, và cảm giác ấy đã vượt lên trên sự giận dữ. “Nhưng tôi không thể làm vợ anh, mặc dù tôi rất quý mến anh. Chúng ta không hợp nhau, Daniel ạ.”

“Em yêu anh ấy”. Daniel quy kết quả qua hàm răng nghiền chặt.

Caroline hếch cằm. “Tôi yêu anh ấy hay không là việc của tôi. Tôi sẽ không nói về chuyện này nữa.”

Daniel chăm chăm nhìn nàng. “Tôi vẫn sẽ cưới em. Anh ấy sẽ không làm vậy, em biết mà”.

“Anh không yêu tôi, Daniel. Và mặc dù tôi quan tâm đến anh như một... ờ, như một người anh trai, nhưng tôi không yêu anh. Tôi cũng không muốn làm vợ anh.” Cuối cùng Caroline cũng giằng được tay ra.

“Em muốn làm vợ của Matt”. Giọng anh ta nhuốm vẻ cay đắng.

“Đó”, Caroline nói với ánh mắt lạnh lùng, “là chuyện giữa tôi và anh ấy”.

“Sáng nay tôi đã nói với Matt rằng tôi sẽ cầu hôn em”.

“Và anh ấy nói gì?” Câu hỏi của nàng điềm tĩnh một cách đáng khen ngợi.

“Anh ấy bảo tôi cứ việc. Nếu tôi là anh ấy và muốn cưới em, tôi sẽ không đòi nào nói thế”.

“Tôi đã bảo rồi, chuyện giữa tôi và Matt là chuyện giữa tôi và Matt. Chuyện đó chẳng liên quan gì đến quyết định của tôi. Kể cả khi Matt không tồn tại trên cõi đời này, câu trả lời của tôi với anh vẫn sẽ không thay đổi.”

Có lẽ những lời nói của nàng gay gắt hơn nàng định, nhưng ý nghĩ Matt cho phép Daniel cầu hôn mình khiến Caroline cảm thấy đau nhói. Ít nhất anh phải chạy tới cầu hôn nàng trước em trai mới đúng! Nhưng anh không làm vậy. Mặc dù Matt đã thừa nhận rằng anh quan tâm đến nàng – câu nói nhạt nhẽo ấy đã khiến lòng dạ nàng xốn xang! - nhưng anh chẳng nói gì đến chuyện kết hôn, và chắc chắn là anh sẽ không bao giờ làm việc đó.

“Em kiên quyết quá! Được thôi, tôi sẽ không ép em”. Daniel cau mày và đột ngột quay đi. Nhưng anh ta không bỏ đi như Caroline tưởng mà bước hai bậc một lên cầu thang.

“Anh đi đâu vậy?” nàng bối rối gọi với theo.

“Thu xếp hành lý. Với cảm giác lúc này của tôi dành cho em và Matt, thì tốt hơn hết là tôi nên chuyển ngay vào thị trấn. Tôi có thể ở với James. Có lẽ Mary sẽ không thấy phiền”.

“Nhưng...” Giọng Caroline nhỏ đi và tắt hẳn khi Daniel biến mất khỏi tầm mắt. Một lát sau anh ta quay lại, xách một cái va li với những món đồ nhét vội thò ra tứ phía.

“Như thế này là tốt nhất. Nếu không thì Matt và tôi cũng đến choảng nhau liên tục thôi. Bởi vì tôi... yêu em, Caroline, cho dù em có nói gì chẳng nữa. Và tôi không thể giương mắt nhìn em tự biến mình thành một kẻ ngốc nghếch vì anh trai tôi được”.

Nói rồi Daniel liền bước ra khỏi cửa.

Mấy anh em nhà Mathieson chắc hẳn đã biết chuyện Daniel bỏ đi, và cũng đã kể với John và Davey, bởi vì bữa tối hôm đó chẳng ai nói một lời nào về cái ghế trống ở bàn ăn. Bây giờ khi đã bình tĩnh lại, trái tim Caroline vẫn khẽ đau nhói mỗi lần nàng liếc nhìn Matt, hy vọng... hy vọng... điều gì nhỉ? Rằng anh sẽ xin lỗi ư? Không đời nào! Rõ ràng anh còn không có ý định nói chuyện với nàng nữa, bởi vì anh gần như hoàn toàn im lặng, vẻ cau có của anh làm không khí trong gia đình chùng hẫng xuống, do đó, ngay sau khi ăn và làm xong bài tập, bọn trẻ lập tức đi ngủ, còn Robert và Thomas thì ra ngoài hút thuốc.

Caroline bị bỏ lại một mình với Matt. Anh đang vạch những hình vẽ nguệch ngoạc lên bàn bằng móng tay, hoàn toàn phớt lờ nàng, Caroline quyết định bỏ mặc cả anh lẫn xô đĩa bẩn. Nàng quay lưng lại với Matt rồi bế Millicent lên, đi về phòng mình và đóng sầm cửa lại. Matt vẫn chẳng phản ứng gì, ít nhất là ở vẻ bề ngoài.

Nhưng đi ngủ giờ này thì quá sớm so với mọi khi, và nàng không định để cho Matt Mathieson ép mình nằm trần trọc trên giường! Vậy là nàng quyết định dỡ mấy cái va li vẫn đang tựa vào tường ra. Từ lúc đến đây nàng quá bận bịu chăm sóc cho cánh đàn ông đến nỗi chẳng có mấy thời gian dành cho riêng mình. Bây giờ nàng sẽ dành ra một tiếng đồng hồ để xem lại những kỷ vật của quá khứ, và nếu trong thời gian đó những cái đĩa có bị cáu lại thì cũng mặc kệ!

Millicent đã nằm cuộn tròn và kêu grừ grừ giữa giường nàng. Caroline ngồi xuống ván lát sàn, cử động thật cẩn thận vì con đau vẫn còn âm ỉ giữa hai đùi. Mặc dù nàng đã cọ rửa hết mọi dấu vết còn sót lại của anh, thậm chí giặt cả cái váy đêm qua rồi phơi phóng nó, nhưng nàng vẫn âm thầm nhớ đến chuyện đã xảy ra mỗi lần cử động bất cẩn. Tuy không còn trong trắng theo nghĩa đen, song cơ thể nàng vẫn như của một cô dâu mới chưa quen với những chuyện này. Sự chiếm đoạt của anh đã để lại những dấu ấn rõ ràng trên cơ thể nàng cũng như cơn giận của anh sau đó đã chĩa sâu vào trái tim nàng vậy. Liệu có bao giờ mình hiểu được đàn ông không nhỉ? Caroline thắc mắc khi một cơn thịnh nộ mới lại bùng lên. Và rồi nàng cố gắng xua giống loài hoàn toàn khó hiểu đó, đặc biệt là Matt, ra khỏi tâm trí.

Một cái va li đựng những bộ váy kiểu cách mà nàng mặc hồi còn ở nước Anh. Ở nơi đây, nàng đã tự biến mình thành một người Thanh giáo nên không dùng đến chúng nữa. Nàng làm vậy cũng chỉ để vừa lòng Matt. Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu. Hay là trở lại với phong cách ăn mặc cũ để chọc tức Matt nhỉ? Quý tha ma bắt, nàng lại nghĩ đến anh ta rồi! Nàng không thể xua anh ta ra khỏi tâm trí sao? Nhưng rồi Caroline tự nhắc nhở mình rằng hành động như thế thì thật là trẻ con và ngớ ngẩn, lại còn khiến người ta bàn ra tán vào nữa. Người đang bất hòa với nàng là Matt chết tiệt, chỉ anh ta mà thôi, và nàng sẽ cố gắng giấu kín điều này.

Nàng cố gắng hướng sự chú ý sang cái va li thứ hai, nó đựng các loại thuốc, vài quyển sách và giấy tờ cá nhân. Chẳng có gì thú vị nên nàng chuyển ngay sang cái va li thứ ba. Nó đựng những di vật còn lại của cha nàng.

Caroline quỳ gối bên cạnh nó một lúc lâu rồi mới có đủ can đảm để mở nắp. Một mùi hương xộc vào mũi nàng ngay tức khắc, mang theo hình ảnh của cha, rõ mồn một như thể ông đang đứng trước

mặt nàng, thân hình mảnh khảnh, ăn vận hoàn hảo như mọi khi, cái đầu có mái tóc đen nghiêng về một bên, đôi mắt vàng nâu lúc nào cũng ánh lên thích thú. Ngay cả khi đang nằm hấp hối, ông vẫn có thể cười cợt. Chỉ có nàng, kẻ chăm sóc ông, mới chẳng thể vui vẻ cho nổi. Những ký ức vừa ngọt ngào vừa cay đắng ấy khiến Caroline nhắm mắt lại. Mãi một lúc lâu sau nàng mới mở mắt ra và ngập ngừng chạm vào ve chiếc áo khoác đặt trên cùng.

Nó được may bằng vải satin màu lục sẫm - cha nàng mặc nó vào những buổi tối ngồi đánh bạc. Lúc ấy, ông luôn thích Caroline mặc chiếc váy lụa màu xanh cổ công và rất tự mãn về vẻ ngoài của họ khi ăn mặc như vậy. Ông sẽ đặt cược tất cả số tiền mình có nếu ông có tiền, hoặc chiếc trâm may mắn nếu họ không còn xu nào dính túi (may mắn thay, như Elizabeth đã kể với Matt, ông hầu như luôn thắng). Họ sẽ lưu trú tại một quán trọ cực kỳ sang trọng khi ông dư dả, hoặc một nơi tồi tàn hơn khi không còn nhiều tiền, nhưng trước mắt họ luôn có những kế hoạch lớn và những viễn cảnh về một tương lai tươi sáng. Cha nàng rất giỏi vẽ ra những kế hoạch và viễn cảnh tươi đẹp. Caroline mỉm cười buồn bã, nhớ lại những lần ông hứa hẹn sẽ tặng nàng cả thế giới. Dĩ nhiên đó chỉ là những lời hứa suông, nhưng ông tin vào chúng, và trước khi nàng hiểu ông rõ hơn, nàng cũng đã tin vào chúng.

Ông không giống Matt chút nào. Cha nàng là một người phóng đãng, đồng bóng, chẳng biết lo xa. Điều tốt duy nhất ở ông mà nàng biết là sau khi mẹ nàng mất, ông đã tới mang nàng đi theo và không bao giờ bỏ mặc nàng. Dĩ nhiên, ngoại hình của Caroline đã biến nàng thành món của báu đối với một người hành nghề bài bạc như ông, nhưng ông đã yêu thương nàng theo kiểu riêng của mình. Trong nhiều năm trước khi ông mất, họ đã trở nên gần gũi thân thiết với nhau. Nỗi đau mất cha lại dâng lên trong lòng, một điều mà nàng chưa bao giờ cho phép xảy ra.

Matt, trái lại, vững vàng và đáng tin cậy như đá hoa cương vùng New England. Bất chấp những tội lỗi của anh, anh là tảng đá mà cả gia đình anh, và bản thân nàng nữa, cùng bám víu vào. Trong những lúc buồn đau hay khó khăn, anh sẽ là bức tường thành bảo vệ tất cả bọn họ. Cho dù có hay gắt gỏng, Matt vẫn là người đàn vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ.

Sao nàng có thể hết mực yêu thương hai người đàn ông khác nhau một trời một vực như vậy được nhỉ?

Bỗng có tia sáng màu hồng ngọc lóe lên trong một góc sâu gần đáy va li. Chiếc trâm may mắn của cha nàng. Caroline rút nó ra và cầm nó trong tay. Đó là một món đồ xinh đẹp, kể cả đối với một người thừa biết nó là giả, những màu sắc rực rỡ ánh lên lấp lánh sẵn sàng làm lóa mắt những ai thiếu cảnh giác. Nó từng là lá bùa may mắn của cha nàng, và là vật đã đưa nàng tới bên Matt.

Tay nàng nắm nó chặt tới mức run lên lẩy bẩy. Nàng dường như nhìn thấy cha đang hiện ra mờ ảo phía bên kia quầng sáng của ngọn nến; và cha đang dặn nàng phải vui vẻ lên. Những giọt lệ nóng hổi dâng lên, tràn ra qua khóe mi nàng, nhưng đi kèm với chúng là một cảm giác nhẹ nhõm. Sau mấy tháng rong, cuối cùng thì nàng cũng cho phép mình khóc thương người cha đã mất và để ông ra đi. Có lẽ, sớm thôi, nàng sẽ buông bỏ được phần còn lại của quá khứ và quên đi những ký ức đắng cay như một đám mây giông bao phủ cuộc đời mới của mình.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng nàng đột ngột mở ra. Caroline vụt mở mắt, trừng trừng nhìn Matt đang đứng trên ngưỡng cửa. Đôi mắt anh lấp lánh nhìn nàng, xanh rực lên ngay cả trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, và tư thế của anh mách bảo nàng rằng mục đích của anh khi vào đây không phải là để xin lỗi.

“Em đã nói với anh ngay từ lúc mới tới rằng em muốn được tôn trọng, đúng không? Anh tự tiện xông vào phòng em mà không thềm gõ cửa thế này là không tôn trọng em chút nào.” Nàng cất giọng lạnh lùng.

“Vì đây là nhà anh, nên anh không nghĩ mình là kẻ tự tiện. Thật ra, anh sẽ vào bất cứ căn phòng nào anh muốn, vào bất cứ lúc nào anh thích.”

“Anh không được vào trong buồng của em khi không được phép.”

“Thế ư? Vậy em làm cách nào để ngăn cản anh?”

“Em sẽ rời khỏi căn nhà này, nếu cần.” Caroline chỉ buột miệng thốt ra câu nói có vẻ to gan đó trong lúc giận dữ. Dĩ nhiên nàng không hề có ý định bỏ đi, và nếu Matt suy nghĩ sáng suốt, anh hẳn phải biết điều đó. Nhưng rõ ràng vào lúc này anh cũng chẳng sáng suốt hơn nàng là mấy.

“Em sẽ làm thế bằng cách nào? Nếu anh nhớ không lầm, em hiện đang không xu dính túi.” Đôi mắt anh lóe lên khi thấy cái trâm mà nàng vẫn đang cầm trong tay. “Nếu em định dùng vật rác rưởi đó để lừa một gã gốc tội nghiệp giúp em bỏ chạy khỏi đây, thì hãy bỏ ý định đó đi. Chừng nào em còn chưa trả xong nợ cho anh, anh sẽ đi tìm em cho dù em có ở đâu chẳng nữa.”

Câu nói hằm hè này của anh khiến Caroline trào nước mắt và đứng bật dậy. Ngay từ lúc vào phòng nàng đã thay đồ ngủ. Trên người nàng bây giờ chỉ có độc chiếc váy ngủ bằng vải ba-tít màu trắng, với bím tóc dày vắt sang một bên vai, thắt lại ở đuôi bằng một sợi ruy băng màu xanh nước biển. Chân nàng để trần, ngực nàng phập phồng bên dưới lớp vải mỏng dính. Đôi mắt Matt lướt khắp

người nàng, lóe lên một tia hoang dại rồi lập tức nhú lại. Miệng anh mím chặt.

“Ra khỏi phòng em ngay!” Giọng nàng khẽ khàng nhưng đầy giận dữ. Bàn tay nàng nắm cái trâm chặt đến nỗi nó in hằn lên những ngón tay.

“Em không nghe anh nói gì sao? Em có bỏ đi cũng vô ích thôi.”

“Ra khỏi phòng em ngay, nếu không em sẽ hét lên đấy!”

“Em cứ hét đi!”

“Em sẽ hét thật đấy.”

Ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt anh và nó cũng lóe lên sáng rực. Cằm nàng héch lên, tư thế đầy vẻ thù địch. Matt có thể bắt nạt tất cả những người khác trong ngôi nhà này, nhưng sẽ không đòi nào bắt nạt được nàng

“Tôi qua em đâu sốt ruột muốn tống khứ anh đi như vậy chứ?” Giọng anh đầy mỉa mai khiến má nàng đỏ bừng. Sao anh dám nhắc đến điều đó! Nếu Daniel mà chưa đấm cho Matt bầm tím mắt, nàng nhất định sẽ đích thân ra tay!

“Tôi qua tôi không biết anh lại là một thằng khốn nạn như thế này!”

Hàm anh nghiến chặt, cánh mũi nở rộng, nhưng cơn giận của anh chỉ dừng lại ở đó.

“Phép lịch sự của em bay biến đâu mất rồi?” anh dài giọng như đổ thêm dầu vào lửa. Caroline nghiến chặt răng, lưng uốn thẳng, đôi mắt hình viên đạn nhìn anh tóe lửa.

“Ra khỏi đây ngay,” nàng rít lên với Matt. Khi anh vẫn đứng yên không nhúc nhích về chế nhạo nàng, Caroline liền thu tay lại và lấy hết sức phi cái trâm vào người anh. Suýt nữa thì nó trúng vào mặt anh, nhưng Matt đã kịp nhảy tránh sang một bên và giờ tay bắt lấy nó. Anh lật cái trâm lại, giờ nó lên rồi săm soi nó với vẻ căm ghét lạnh lùng. Ánh nấn rọi vào những viên ngọc giả, cái đuôi xòe của con công ánh lên màu đá quý: màu hồng ngọc, saphia và ngọc lục bảo.

“Đúng là thứ rác rưởi,” Matt nghiêng răng nói. Trước khi Caroline kịp đoán ra anh định làm gì, anh đã thả nó xuống sàn và lấy gót giày giẫm nát. Tiếng “rắc” vang lên khô khốc nghe như tiếng súng nổ.

“Không! Đừng mà!” Caroline chạy tới chỗ Matt, xô anh sang một bên, nhưng cái trâm đã vỡ tan tành. Món đồ dễ thương giờ chỉ còn là những mảnh thủy tinh nhiều màu sắc, chỉ duy nhất phần đầu của con công là còn nguyên vẹn. Caroline nhìn chăm chăm vào nó, cổ họng nàng nghẹn ứ. Nàng khuyu gối, nhặt những gì còn sót lại, nâng niu những mảnh vỡ nham nhở trong lòng bàn tay.

“Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh về chuyện này,” nàng nói, giọng trầm trầm đau đớn. Rồi nàng ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lộ rõ vẻ căm hờn. Đôi mắt anh không chút biểu cảm khi chúng giao với ánh mắt nàng, nhưng một thứ cơ nhỏ xíu ở khóe miệng anh khẽ giật giật.

“Anh xin lỗi,” Matt nói, và nàng cất một tiếng cười chua chát.

Anh mở miệng như thể định nói gì thêm, rồi bất chợt đổi ý. Môi mím chặt, tay nắm lại hai bên hông, anh quay gót và bỏ nàng lại một mình.

Ngày hôm sau là phiên chợ. Caroline thức dậy chuẩn bị bữa sáng. Nếu không có Davey và John thì nàng thà chết còn hơn phải nấu một thứ gì. Cho tới lúc năm người nhà Mathieson rời khỏi nhà, nàng hầu như chẳng lên tiếng ngoài vài lời cần thiết dành cho bọn trẻ. Giống như nàng, Matt cũng im lặng đến mức đáng sợ. Tình trạng thù địch giữa họ rõ ràng đến gần như có thể sờ mó được, và những người vô tội còn lại chuồn khỏi nhà nhanh như những linh hồn được ân xá khỏi luyện ngục. Matt theo các em ra ngoài, rồi bỗng dừng lại trên ngưỡng cửa và ngoảnh đầu lại như thể muốn nói gì đó với Caroline. Nhưng chỉ cần một cái liếc nhìn vào mặt nàng đã đủ để ngăn anh lại.

Giờ đang là cuối thu, tiết trời nóng nực. Caroline cảm nhận rõ cái nóng từ sáng, khi nàng làm mấy việc cần thiết trước khi đi vào thị trấn. Tới lúc thả bữa trưa của đám đàn ông xuống cánh đồng phía tây, nàng lưỡng lự không biết có nên bỏ chuyến đi chợ hàng tuần hay không. Nhưng nghĩ đến việc được gặp Mary, nàng lại cảm thấy dễ chịu, mặc dù chắc chắn Mary sẽ nóng lòng muốn biết chi tiết chuyện đang xảy ra giữa nàng, Daniel và Matt. Và lại tâm trạng nàng cũng đang rối bời. Nghĩ vậy, Caroline bèn đeo cái giỏ lên tay, nhắc khẩu súng mà nàng luôn mang theo khi ra ngoài từ lần nhìn thấy gã thổ dân ở cửa sổ, và khởi hành về phía Saybrook.

Lúc đến được thị trấn thì bụi đã phủ đầy người nàng như đường rắc trên một cái bánh. Nàng giơ tay phủi phủi tóc và giữ mạnh cái váy nặng nề trước khi dừng lại trước nhà James. Mary đón tiếp nàng bằng một tách trà và một nụ cười ranh mãnh, rồi Caroline

nhận ra mình đã ngồi đối diện với cô bạn ở cái bàn trong bếp để trả lời những câu hỏi điều tra tự lúc nào.

“Daniel đã thực sự cầu hôn cô đúng không? Và cô đã từ chối chú ấy? Thế nên chú ấy đến nhà chúng tôi ở phải không?” Mary hỏi một hơi rồi nhấp một ngụm trà.

“Chẳng phải anh ấy đã kể với chị rồi sao?” Caroline đánh trống lảng, mặc dù nàng không mấy hy vọng thoát được việc trả lời. Mary tò mò như một con chim sẻ, và Caroline chẳng mấy nghi ngờ rằng bạn mình sẽ moi được toàn bộ câu chuyện - không, không phải toàn bộ, nhưng cũng gần như thế - trước khi nàng rời khỏi nhà

“Daniel chẳng kể gì với tôi cả, mặc dù chú ấy có thể đã nói gì đó với James. Chú ấy vừa tới nhà tôi thì James đã bị mấy ông chính quyền nhờ đi đón một bác sĩ từ New London về. Cô biết chuyện vợ ông cảnh sát và ba người nữa đang bị ốm nặng chưa? Chưa à? Ồ, họ ốm nặng lắm, tới mức mà tài nghệ của ông Williams cũng không giúp gì được. Daniel đòi đi với anh ấy. Tôi còn chẳng kịp hỏi James xem tại sao Daniel lại bị bầm tím trên mặt nữa.” Mary ngừng lại, nhìn Caroline đầy mong đợi.

“Ồ, thôi được rồi.” Caroline thờ dãi nhượng bộ. “Daniel và Matt... có chút... bất hòa.”

“Bất hòa ư?” Đôi mắt Mary mở to. “Ý cô là đánh nhau? Vì cô?”

Caroline rầu rĩ gật đầu.

“Tuyệt quá!” Mary thốt lên và nhoẻn miệng cười.

“Sao chị có thể nói thế được chứ?”

“Chuyện đó thật đáng sợ, phải không?” Mary cười khúc khích. “Nhưng mong muốn lớn nhất của tôi là thấy Matt kết hôn hạnh

phúc. Anh ấy là một người đàn ông đáng mến, và anh ấy xứng đáng được hưởng hạnh phúc sau tất cả những gì đã trải qua. Còn cô, cô hoàn toàn phù hợp với anh ấy! Vậy mà tôi không nhận ra điều đó từ đầu! Trước giờ tôi cứ nghĩ cô sẽ thành đôi với Daniel, thế nên tôi mới không nghĩ đến những khả năng khác.”

“Matt đâu có nói gì đến chuyện kết hôn.”

“Bạn thân mến ơi, nếu anh ấy phải động thủ với em trai mình - cô nên nhớ là năm người họ rất thân thiết - thì chúng tôi rằng anh ấy chẳng còn mong gì hơn thế nữa. Có lẽ bây giờ Matt do dự là vì anh ấy đang cảm thấy bối rối. Đàn ông không sáng suốt về những vấn đề này như phụ nữ chúng ta đâu.”

Ý kiến đó đã an ủi Caroline, và nàng cho phép mình phấn chấn hơn. Mọi được hết thông tin rồi - chỉ có chuyện làm tình với Matt là Caroline vẫn giấu nhem - Mary mới sẵn sàng cho nàng đi ra chợ.

“Tôi biết chúng ta sẽ trở thành chị em mà, tôi chỉ đoán nhầm người mà cô sẽ se duyên thôi,” Mary nói lúc họ chia tay nhau, rồi ôm lấy Caroline. Caroline ôm lại cô, và dù nghĩ rằng Mary đang suy đoán thái quá về ý định của Matt, nàng vẫn mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt cô rồi bước ra phố.

Vào phiên chợ, sự yên bình thường thấy ở quảng trường biến đổi hẳn. Trong màn hơi nóng bốc lên hừng hực, cánh lái buôn mặc cả với những người nông dân về các loại nông sản được bày trên xe đẩy và đám gia súc được nhốt trong những bãi quây tạm bợ, cánh bán rong đi chào hàng những cây kéo, những con dao lưỡi thép cùng với những mặt hàng tương tự khác, những người dân phố thị nhay bén đứng đằng sau các quầy hàng mà họ đã dựng lên để bán bánh pa tê nguội và rượu táo, thậm chí còn có cả một, hai người Da Đỏ mặc đồ da hoẵng lửng thững đi ngang qua, đề nghị đổi da sống để lấy những loại hàng hóa khác. Một nhóm thiếu niên đeo tạp dề

bằng da - Caroline nghĩ đó là đám thợ học việc - ngồi trong bóng râm của một cây du tán rộng và buông câu bông đùa lúc nàng đi ngang qua. Nàng lờ họ đi và lờ luôn cả viên linh mục cùng với mấy thầy trợ tế - họ trông nổi bật hẳn lên giữa đám người nhể nhại mờ hôi, và dường như đang cố gắng đem lại trật tự cho đám đông hỗn độn bằng sự hiện diện nghiêm trang của mình. Ông Miller nhìn Caroline với ánh mắt khắc nghiệt lúc nàng đi ngang qua, nhưng khi nàng quắc mắt nhìn lại thì ông ta bèn vờ như không trông thấy. Mấy người nô lệ mặc váy xanh hòa vào với dòng người trong thị trấn để mua đồ cho chủ. Caroline chợt nghĩ nàng có thể đã là một người trong số họ nếu không có Matt.

Nàng mỉm cười chua chát rồi mặc cả một con cá tuyết tươi rói để đem về cùng với một cặp vịt mà nàng định dự trữ cho mấy ngày tới. Nàng cho con cá vào giỏ và quyết định sang tuần sau sẽ mua tiếp những thứ khác. Cái nóng trái tiết ghê gớm đến mức hơi nóng bốc lên từ mặt đất theo từng đợt hầm hập. Vừa lấy tạp dề quạt lấy quạt để, nàng vừa rời khỏi quảng trường, quay lại con đường dẫn tới phố chính.

Trên đường về, nàng đi ngang qua trường học, đó là một tòa nhà màu trắng thấp bè bè với tất cả cửa sổ đều được mở toang để chống chọi với cái nóng. Từ bên trong vọng ra tiếng lũ trẻ ê a đọc bài. Caroline khẽ mỉm cười khi nhận ra đó là những câu thơ mà Davey đã đọc ở nhà vài hôm trước.

“Obadias, David, Josias... tất cả đều ngoan đạo.”

“Zaccheus... đã trèo lên cây... và Chúa đã thấy.”

Đúng là những bài học nhạt nhẽo, nàng vẫn nghĩ giống như lúc nàng mới nghe thấy chúng lần đầu tiên. Nhưng mà có thứ gì ở vùng đất Thanh giáo này gọi là thú vị đâu cơ chứ. Mặc dù cũng có vài người không theo phe Cộng hòa, nhưng họ chỉ là thiểu số và thường

bị những người khác nhìn với ánh mắt hình viên đạn. Chỉ cần họ nhắc đến vua Charles một tiếng thôi là đã bị lãnh một cái nguýt dài hoặc một bãi nước bọt từ những công dân trực tính nhất. Caroline cảm thấy khó mà hiểu nổi tại sao những con chiên ngoan đạo như thế lại có thể công khai khinh miệt thứ quyền lực thiêng liêng mà Chúa trời đã ban tặng cho Đức vua. Có lẽ họ tự coi mình là những người được Chúa trời chọn lựa, và bất cứ ai không cùng tín ngưỡng hoặc không chung con đường với họ chắc chắn sẽ bị chà đạp.

Nghe thấy những tiếng reo hò ở đằng sau, Caroline bèn quay đầu lại. Đám học sinh đã được nghỉ giải lao, hồ hởi chạy thành thịch xuống bậc thang. Nhìn từ xa, đứa trẻ nào cũng giống nhau, nhưng Caroline đã nhận ra những mái đầu đen nhánh của Davey và John giữa đám đông đang chạy nháy xung quanh sân trường. Nếu được chúng chào đón thì nàng đã quay lại nói chuyện với chúng rồi.

Mới đi tiếp chưa quá sáu bước, nàng đã khựng lại bởi một tiếng thét run rẩy:

“Chó dại! Chó dại!”

Xoay người lại, nàng thấy cả lũ trẻ lẫn những người lớn đều đang chạy tán loạn như những chiếc lá bị thổi tung trong cơn gió mạnh vì một mối đe dọa nào đó mà nàng không thể nhìn thấy.

“Chó dại!” Lời cảnh báo lại vang lên. Những người đàn ông trưởng thành và những người phụ nữ cấp con nhỏ bên hông đều chạy trốn chết trước mối đe dọa ấy. Đám học sinh lao như tên bắn về phía Caroline. Nàng thấy John là đứa chạy nhanh nhất trong số chúng, và gần cuối là Davey đang lạch bạch với đám bạn học. Nỗi kinh hoàng hiện rõ trên nét mặt của mấy đứa nhỏ nhất, những cuốn vở tập viết và sách vở lòng đều bị ném tung tóe.

“John! Davey!” Caroline gọi to tên chúng theo bản năng. Nàng vút phịch cái giỏ xuống đất và chạy vội về phía chúng. Nhưng John và những đứa chạy phía sau đã rẽ ngoặt sang bên trái, ra khỏi đường đi của mối đe dọa. Chỉ có Davey vẫn chạy thẳng tới khi nghe thấy tiếng gọi của nàng, chân tay khua loạn xạ, mặt đỏ gay gắt, mắt trợn tròn sợ hãi.

“Dì Caroline!” Davey hét lên, và rồi Caroline nhìn thấy thứ đang ở sau lưng nó.

Đó là một con chó lai thấp bè bè với bộ lông đen mượt, đôi mắt đại đờ và hàm răng đầy nước dãi. Mồm nó sủi bọt và dãi chảy thành dòng từ cái miệng há hốc. Nó chỉ còn cách Davey chừng năm thước.

Caroline liền phản ứng theo bản năng. Nàng lao nhanh về phía Davey và bế thốc thằng bé lên vì đôi chân nhỏ bé của nó không phải là đối thủ của sinh vật kia. Nó liền ôm siết cả hai tay quanh cổ nàng, hai chân quặp chặt hông nàng. Cứ thế, Caroline chạy như bay về chỗ an toàn gần nhất, đó là một cây sồi nhỏ mọc trong một góc sân. Nàng được Davey lên trên những cành cây cao rồi, Caroline chợt nhận ra mình không còn đủ thời gian để trèo lên đó nữa. Nàng nghe rõ tiếng con vật thở hổn hển, dường như nó đang ở sát gót chân nàng.

Caroline quay ngoắt lại, nép sát vào thân cây mảnh mai vì không kịp tìm một chỗ trú ẩn khác. Cách đó chưa tới một thước, cái hàm lồm chồm răng đang há rộng và nhỏ ra thứ nước dãi chết người. Nỗi khiếp đảm dâng trào khiến nàng lạnh toát sống lưng, nàng chỉ còn biết giơ cả hai tay ra đằng trước để cố gắng xua con chó đi một cách tuyệt vọng. Và rồi, trước sự nhẹ nhõm đầy kinh ngạc của nàng, con vật chạy thẳng qua nàng.

Đầu gối mềm nhũn, nàng run rẩy khụy xuống dưới gốc cây.

“Dì Caroline! Dì Caroline!”

Davey lồm cồm tụt xuống, John thì chạy huỳnh huých tới từ chỗ nấp. Mặt trắng bệch, chúng quỳ sụp xuống bên cạnh nàng, kiểm tra xem dì của mình có bị thương không. Caroline choàng tay ôm bọn trẻ hết sức tự nhiên. Chúng để yên cho nàng ôm, và hình như chúng còn ôm lại nàng. Ba người cứ ngồi ôm nhau run rẩy như thế một lúc lâu. Xa xa, có tiếng súng nổ và một tiếng rống đau đớn cho thấy con chó đã bị giết. Nàng ngước lên và bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của viên linh mục khi ông ta cùng với những người khác vội vã chạy tới để nhìn xác con vật. Ông ta không nói gì với nàng mà chỉ rào bước qua, chiếc áo chùng khuấy tung một vệt bụi đằng sau.

“Dì đã cứu mạng Davey.” John đứng lên trước, đôi mắt nhìn nàng kính sợ.

“Vừa nãy cháu sợ lắm ấy!” Davey vẫn nép sát vào lòng nàng, và Caroline đánh bạo vuốt ve mái tóc mềm của nó. Nó không vùng ra, John cũng không cau mày với nàng vì sự thân mật này. Caroline nhận ra bức rào chắn cuối cùng ngăn cách chúng với nàng rốt cuộc đã sụp đổ.

“Dì không ngờ mình có thể chạy nhanh đến thế,” Caroline thú nhận, và đột nhiên ba dì cháu cùng cười toe toét với nhau như những gã ngốc say xỉn.

“Dì nhắc bông cháu lên cây cứ như cháu chỉ là một cái lông vũ vậy!” Davey nói.

“Và con chó xông tới chỗ dì như thế nó sẽ xé xác dì ra làm trăm mảnh!” John phụ họa theo.

“Cháu cứ tưởng dì sẽ chết cơ dì ạ,” Davey lại nói.

“Thú thực là di cũng nghĩ vậy,” Caroline đáp, rồi nàng để hai thằng bé hộ tống mình quay lại chỗ đánh rơi cái giỏ. Con cá tuyệt đã bị văng ra đường, lấm lem bụi đất và bị giẫm đạp nát nhừ, nhưng những thứ còn lại thì không làm sao. Lát sau John và Davey bị thầy giáo gọi về. Caroline vẫy tay tạm biệt chúng, quả quyết với chúng rằng mình sẽ ổn. Rồi nàng loạng choạng trở về nhà.

Mặt trời như một quả cầu lửa đỏ ối đang sà thấp xuống bầu trời phía tây, nhuộm khung cảnh bên dưới trong thứ màu cam rực rỡ. Một làn gió nhẹ thoảng đưa vào từ ngoài bờ vịnh lô xô những con sóng bạc đầu. Đến cả mặt nước trông cũng nóng khủng khiếp. Lần đầu tiên, Caroline rẽ vào con đường mòn dẫn vào rừng với cảm giác gần như khoan khoái khi bước dưới bóng râm mát mẻ của những rặng cây. Vẫn còn hốt hoảng sau chuyện con chó, Caroline kẹp chặt khẩu súng dưới cánh tay phải. Chiếc giỏ nặng trĩu được cầm ở tay kia. Những hạt bụi nhảy múa trong không trung trước mặt nàng. Phía trên đầu, những tán cây rậm rạp đã ngả màu vàng và đỏ. Dưới chân, đám lá rụng kêu xào xạc theo mỗi bước đi.

Những dấu hiệu kỳ lạ được vạch vào một thân cây gần đó bỗng đập vào mắt Caroline. Nàng ngừng lại, bước tới gần hơn và nhìn vào những ký hiệu vô nghĩa rõ ràng đã được khắc một cách cẩn thận. Chúng có vẻ là chữ viết, nhưng cho dù là vậy, nàng cũng không thể hiểu dù chỉ một chữ.

Nàng cau mày rồi lùi trở lại con đường mòn. Bỗng bất thành linh, nàng bị ai hay thứ gì đó nhảy chồm lên lưng. Caroline hét lên, loạng choạng, đánh rơi cả súng lẫn giỏ và ngã xuống. Lại có thêm nhiều kẻ khác tới. Chúng nhét một cái giẻ có mùi vị thật gớm ghiếc vào miệng nàng. Tay nàng bị kéo giật ra đằng sau và trói lại, và rồi nàng bị lôi dậy.

Caroline kinh hoàng nhận ra những kẻ bắt giữ mình là một nhóm thổ dân. Sáu gã đàn ông khỏe mạnh, để mình trần và sơn vẽ lên người, chỉ có chiếc khố và đôi giày da đánh che đậy cơ thể bôi đầy mỡ gấu.

Ngay khi Caroline nhận ra khuôn mặt giống như mặt điều hâu của gã thổ dân đã xuất hiện trước mặt nàng hai lần trước, nàng đã bị lôi đi xuyên qua cánh rừng, rời khỏi con đường mòn.

“Cha ơi, cha ơi! Giá mà cha được chứng kiến chuyện xảy ra trong thị trấn hôm nay nhỉ!”

Bọn trẻ vừa chào Matt bằng những tiếng la hét phấn khích vừa chạy xộc vào qua cửa chính. Matt đang rầu rĩ vì nãy giờ anh đã lùng sục khắp mọi góc ngách để tìm Caroline hòng xin lỗi nàng nhưng chẳng thấy nàng đâu cả, vậy nên ban đầu anh chẳng mấy chú tâm đến câu chuyện tâm phào của bọn trẻ. Phải tới khi chúng kể gần xong, Matt mới nắm được nội dung câu chuyện, và nhận ra rằng cuối cùng thì nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của anh có thể đã trở thành hiện thực: Caroline đã bỏ nhà đi. Tối qua, nghe tiếng nàng mở va li qua mấy bức tường mỏng, anh đã sợ rằng nàng đang thu dọn để chuẩn bị lên đường. Khi anh mở cửa và thấy nàng tay cầm cái trâm chết tiệt, trên người khoác cái váy ngủ đầy khiêu khích, anh đã gần như không kiểm soát nổi lý trí, nỗi sợ hãi càng dâng lên mạnh mẽ và nhức nhối hơn bao giờ hết. Sẽ phải rất lâu nữa anh mới có thể tha thứ cho mình vì đã giẫm nát một món đồ quá đổi quý giá với nàng, mặc dù anh đang bắt đầu hành động để sửa sai. Nhưng không biết bao giờ nàng mới chịu tha thứ cho anh.

Khi các con anh kể về cuộc chạm trán với con chó dại và hào hứng thuật lại chuyện Caroline cứu mạng Davey, ít nhất một điều đã trở nên rõ ràng với Matt: nàng đã vào thị trấn, và vẫn chưa trở về.

Anh đã về nhà được khoảng mười lăm phút rồi. Hôm nay anh nghỉ việc sớm hơn thường lệ vì không thể cưỡng nổi thôi thúc làm hòa với Caroline. Anh biết việc mình giẫm nát chiếc trâm của nàng

là không thể tha thứ được. Anh cũng đã hành xử không khéo sau cuộc làm tình giữa họ. Anh đã làm nàng đau trong khi bản thân lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, và ý nghĩ đó khiến anh thấy mình như một kẻ ti tiện đáng khinh bỉ nhất.

Rồi Daniel làm mọi chuyện càng tồi tệ hơn. Anh không thích phải thừa nhận rằng anh ghen với đứa em trai mà mình hằng yêu quý. Điều tệ nhất là, anh biết rõ Caroline sẽ hợp với Daniel hơn. Cả cơ thể và tâm hồn cậu ta đều không có một vết sẹo nào, cậu ta có thể đón nhận tình yêu của nàng và đáp trả nó mà không bị bóng ma quá khứ nào ám ảnh.

Trong khi... anh đã bị cuộc đời làm cho biến dạng.

Nhưng anh muốn có Caroline, cho dù phải bò trên những tảng đá sắc nhọn để tới được chỗ nàng hay hạ gục em trai mình lần nữa.

Bọn trẻ đã đói bụng, và anh vội lấy bánh mì, pho mát, giăm bông và sữa cho chúng trước khi đi ra cửa. Hẳn là nàng giận anh lắm nên mới để mặc hai đứa bé thế này. Anh va vào Rob và Thom khi họ bước vào qua cửa sau.

“Anh đi đâu đấy?” Họ kinh ngạc lùi lại.

“Đi đón Caroline về,” Matt gầm gừ. “Ở nhà với bọn trẻ nhé.”

Họ há hốc miệng nhìn anh, nhưng chưa kịp hỏi hay nói gì thì Matt đã đi mất.

Anh đi thẳng về phía con đường mòn xuyên qua rừng với những bước chân gấp gáp và giận dữ. Nhất định là nàng đang ở nhà James.

Ngập ngừng mãi anh mới dám gõ cửa nhà James và hỏi Mary xem liệu Caroline có ở trong đó không, bởi vì anh sợ nghĩ ra rằng Mary có thể đã biết câu chuyện đã xảy ra, và anh không thích cô ấy biết một chuyện quá đỗi riêng tư như thế về anh. Nhưng Mary quả quyết với anh rằng Caroline đã về nhà từ vài tiếng trước. Và nàng không thể lén lút bỏ đi với Daniel (Matt ghét phải đề cập đến khả năng này, nhưng anh không thể không nghĩ đến nó) bởi Daniel đã đi cùng James tới New London từ hôm qua.

Ý nghĩ khó chịu đó vừa được loại bỏ, nỗi sợ hãi lại dâng tràn trong lòng Matt. Anh biết rõ hơn ai hết những mối nguy hiểm ẩn tàng trong rừng. Ý nghĩ đầu tiên của anh là đám phù thủy, nhưng tổ chức của chúng chỉ họp mặt vào đêm hôm khuya khoắt và vào những tuần trăng nhất định. Còn Caroline lại biến mất vào ban ngày, vì vậy nàng không thể rơi vào tay những kẻ đã hủy hoại cuộc đời chị nàng.

Sau khi mượn Mary một chiếc đèn xách, Matt quay lại kiểm tra con đường dẫn từ thị trấn tới đường mòn xuyên rừng. Nàng có thể bị ngã ở đâu đó và bất tỉnh. Cũng có thể nàng đã chạm trán một kẻ đi bẫy thú, và tên súc vật chưa được khai hóa hết đó đã mang nàng tới một nơi có Chúa mới biết là đâu. Một con sư tử núi có thể đã rình rập nàng, một con sói có thể đã nhắm nàng làm con mồi...

Nhưng cuối cùng, khi anh phát hiện ra cái giỏ và khẩu súng rớt bên vệ đường, không sâu trong rừng lắm, chúng đã chỉ cho anh thấy một khả năng khác mà anh thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ tới.

Caroline đã bị một tốp người Da Đỏ bắt cóc! Nỗi sợ hãi đè nặng lên trái tim anh như một tảng đá và khiến xương sống anh lạnh toát. Matt lập tức chạy hết tốc lực về nhà, vừa chạy vừa cầu nguyện cho Caroline được an toàn.

Suốt đêm và suốt cả ngày hôm sau, Caroline bị đẩy, thúc và lôi đi để theo kịp bước chân dường như không biết mỏi của những kẻ bắt cóc. Họ chỉ dừng lại trong thoáng chốc để ăn uống, và không ngủ chút nào, thi thoảng lại trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ mà Caroline không tài nào hiểu nổi. Khi nàng vấp ngã đến lần thứ mười hai và họ dường như nhận ra rằng chiếc váy dài chính là thủ phạm, họ liền cắt ngắn nó tới tận đầu gối. Nỗi khiếp đảm bủa vây Caroline khi lưỡi dao xẹt qua chiếc váy cotton màu xám và lớp váy lót màu trắng bên trong. Cảnh tượng bị cưỡng hiếp và sát hại nhảy múa một cách gớm ghiếc trong đầu óc nàng. Nhưng con dao không hề chạm đến da thịt nàng, và, mặc dù là những kẻ mọi rợ, nhưng họ có vẻ chẳng hề quan tâm tới nàng như một người phụ nữ. Rồi họ rút cái giẻ ra khỏi miệng nàng, dúm một cái bánh mì có mùi vị dị thường vào mặt nàng và cầm nó một cách sốt ruột trong lúc nàng ăn. Sau đó họ cho nàng uống nước từ một cái túi nhỏ bằng da hươu trơn láng, nhét lại giẻ vào miệng nàng và thúc nàng đi tiếp theo dòng chảy của con sông Connecticut từ chỗ nó tách khỏi biển.

Mặc dù đã quá mệt mỏi nhưng vì sợ rằng nếu bây giờ ngã xuống, họ sẽ giết nàng và bỏ mặc thi thể lạnh giá của nàng làm mồi cho chó sói, nên Caroline bèn nghiêng chặt răng, cố không suy nghĩ gì cả, và gắng hết sức theo kịp những bước chân khế khàng đến mức lạ lùng của họ. Khi cuối cùng tốp người này cũng dừng lại vào chiều tối ngày hôm sau, Caroline khụy xuống nhẹ nhõm. Nếu tối nay nàng lại không được ngủ, sáng mai nàng sẽ không thể đi tiếp được nữa. Và rồi chuyện gì sẽ xảy ra với nàng? Nàng rùng mình khi nghĩ tới điều đó.

Có tiếng chim hót lạnh lạnh vọng qua vọng lại những rặng cây. Vài phút sau Caroline mới nhận ra rằng “tiếng hót” gần nhất phát ra từ cổ họng của gã thủ lĩnh. Nghe tiếng trả lời từ một nơi nào đó không xa lắm, một trong những gã chiến binh Da Đỏ bèn kéo nòng dẫy và đẩy nòng dúi dúi về phía phát ra âm thanh ấy.

Họ vây chặt nòng như một đoàn quân áp giải một tù binh, và cứ như thế đi xuyên qua rặng cây tới một ngôi làng của người Da Đỏ. Nó nằm trong một thung lũng trù phú được che chắn cẩn thận bên cạnh một hồ nước nhỏ màu xanh thẫm. Có khoảng hai tá túp lều nhếch nhác được làm từ những cành cây và rơm, xộc xệch như đồng cỏ khô, hình thành nên phần chính của ngôi làng. Rải rác xung quanh là vô số những ngọn lửa trại nho nhỏ, chính giữa có một đồng lửa lớn cháy sáng rực rỡ. Những người đàn bà áo xống tả toí ngoảnh lại từ chỗ nấu nướng, thờ ơ nhìn tốp người đang tiến đến. Lũ trẻ và bầy chó thì quan sát chăm chú hơn, vài đứa trẻ ngừng chơi để túm tụm lại một chỗ nhìn ngó còn mấy con chó thì chuẩn bị sửa mừng.

Caroline bị lôi tới đồng lửa trung tâm. Ở đó có bốn ông già đang ngồi chuyền tay nhau một cái ống tẩu. Họ ngẩng lên nhìn, đôi mắt họ cũng đen láy như mái tóc xơ xác của họ. Người thủ lĩnh có khuôn mặt lưỡi cày tiến về phía trước, ra hiệu cho một gã chiến binh Da Đỏ đẩy nòng tới trước mặt ông già quấn chăn quanh người.

Da ông ta có màu gỗ gụ, đôi mắt đen vẫn còn tinh anh và lạnh lợi nằm giữa những nếp da nhăn nheo. Có lẽ ông ta chỉ cao đến vai gã chiến binh, mũi ông ta to, cái miệng chẳng hơn gì một đường rạch trên khuôn mặt rỗ hoa vuông vắn và dữ tợn. Caroline lại cảm thấy nỗi sợ hãi trào dâng khi nàng nhận ra đây chính là tù trưởng và số phận của nàng chắc chắn nằm trong tay ông ta.

Ông ta ra hiệu. Miếng giẻ được bỏ ra khỏi miệng nàng và tay nàng được cởi trói. Caroline xoa xoa cổ tay liếm bờ môi khô khốc và

chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ông già nhìn nàng từ đầu đến chân.

“Cô là người phụ nữ thông thái đó phải không?” Ông ta nói tiếng Anh bằng âm yết hầu, nhưng vẫn có thể hiểu được.

Caroline chớp chớp mắt. Nàng không ngờ ông ta lại nói được ngôn ngữ của mình. Nàng mở miệng định phủ nhận, nhưng rồi suy nghĩ lại và gật đầu. Nàng gần như nín thở khi đợi xem câu trả lời của mình có phải là câu trả lời mà ông ta muốn nghe hay không.

“Tốt. Đúng như những gì chúng tôi nghe được từ mấy người anh em đã tới làng của người da trắng để trao đổi hàng hóa. Họ kể với chúng tôi rằng cô đã cứu người đàn ông của cô khỏi tay Thần Chết bằng những loại thuốc mà cô có. Chúng tôi có người bệnh ở đây. Cô vào đi.”

Ông ta xoay người và đi về phía một cái lều. Một cú đẩy vào thắt lưng thúc Caroline đi theo.

Vừa mới cúi đầu chui vào lều, mùi bệnh tật bên trong đã suýt đẩy nàng ra. Một đồng lửa nhỏ được thắp ở giữa lều, khói tỏa lên trời thông qua một cái lỗ nhỏ xíu trên mái, nhưng nó vẫn vương lại đủ làm cay sè mắt. Rác rưởi ngổn ngang trên nền đất. Khi họ tới gần, một cô gái đang khom người bên cạnh ổ rom quay ra nhìn họ chằm chằm. Trên ổ rom là một cô gái khác nằm bất động, chặn đấp tới tận cằm. Chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể thấy cô ta đang ốm rất nặng.

“Con sốt này đã giết chết sáu người trong bộ lạc chúng tôi. Thuốc của chúng tôi không có tác dụng gì. Cuối cùng chúng tôi nghĩ rằng đây là bệnh của người da trắng, cần phải dùng thuốc của người da trắng. Cô sẽ giúp con gái tôi.”

Lý do Caroline có mặt ở đây bất chợt trở nên rõ ràng. Nhận ra họ không có ý hại mình, nàng thấy người nhẹ bẫng. Nhưng khi nhìn xuống cô gái đang mê man bất tỉnh, nàng chợt nảy ra ý nghĩ rằng có thể mình không làm được gì để giúp con gái của tù trưởng. Vậy nếu cô gái này chết, liệu nàng có bị giết không?

“Tôi sẽ cố gắng,” Caroline thận trọng đáp và quỳ xuống bên cạnh cô gái bị bệnh. Cô gái còn lại tránh sang một bên để nhường chỗ cho nàng. Nàng nhẹ nhàng chạm vào bệnh nhân. Da cô ta nóng rực và khô ráp. Cô ta dường như không còn ý thức được gì.

“Cô ấy ở trong tình trạng này bao lâu rồi?” Caroline ngoảnh lại hỏi ông già.

“Hai ngày. Những người khác đã chết trong vòng ba ngày.”

Cô gái đang quỳ nói gì đó với ông già, ông ta dịch lại cho Caroline nghe.

“Con bé đã nôn mửa ra thứ nhìn giống như nước gạo vậy. Ninaran - nó cũng là con gái tôi - nói rằng em nó, Pinochet, bị ốm rất nặng.”

“Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể,” Caroline hứa.

Trong vài tiếng đồng hồ tiếp theo, với sự giúp đỡ của Ninaran, nàng cố gắng đổ thuốc nước vào miệng cô gái đang bị bệnh. Nàng chỉ nhận ra vài loại trong số thuốc của những người Da Đỏ, nhưng nàng vẫn cố gắng hết sức. Cuối cùng, khi cơn sốt lên quá cao đến nỗi Caroline sợ rằng nó có thể giết chết Pinochet, nàng đã cùng với Ninaran và hai người phụ nữ khác quấn cô gái trong những tấm chăn ướt như đã làm với Matt. Và may thay, khi bình minh ló dạng, tình trạng cô gái đã khá hơn rõ rệt.

Cuối cùng, khi Caroline mệt mỏi đến nỗi gần như không thể tập trung vào thứ gì được nữa, nàng được dẫn đến một cái ổ rom để ngủ. Khi nàng thức dậy thì ngày đã gần tàn. Có một người phụ nữ ở trong lều với Caroline, đờ mắt nhìn nàng, nhưng cô ta không ngăn nàng chui ra khỏi đống chăn và bước ra cửa lều.

Đó là một ngày xám xịt, lạnh không ngờ so với cái nóng của ngày hôm qua và rất lặng gió. Caroline đi thẳng tới cái lều mà Pinochet đang ở trong đó. Sau vài phút kiểm tra và nói chuyện bằng cách ra hiệu với Ninaran, nàng rời khỏi lều để đi tìm đồ ăn.

Giống như lúc trước, ba ông già quấn chăn quanh người ngồi xôm trước đống lửa trung tâm, chuyền tay nhau cái ống tẩu. Một người phụ nữ đầy đà đang khuấy cái nồi tỏa mùi thơm nghi ngút đặt trên kiềng ba chân. Nỗi sợ hãi người Da Đỏ hầu như đã biến mất, Caroline đi về phía bốn người họ và thứ mùi thơm hấp dẫn kia. Nàng vừa tới nơi thì một người cưỡi ngựa xông vào trại.

Người đó mặc một cái áo choàng làm bằng lông hải ly che kín tận tai, và đội một cái mũ đen lớn kéo sụp xuống tận lông mày che kín gần hết khuôn mặt. Nhưng Caroline vẫn dễ dàng nhận ra anh ta.

“Matt!” nàng hét lên vui sướng, quên bằng vụ cãi cọ và tất cả những thứ khác trước niềm vui và sự nhẹ nhõm vì được nhìn thấy anh.

“A,” ông tù trưởng thốt lên với vẻ hiểu biết, và đứng dậy ngay khi những chiến binh vây quanh con ngựa của Matt, “người đàn ông của cô đây hả?”

Caroline gật đầu, và với sự hộ tống của tù trưởng, nàng vội vã đi tới chỗ những người thanh niên đang tụ lại, chặn đường vào trại của Matt. Hình như Matt không mang vũ khí, và Caroline thấy rằng

các chiến binh của bộ lạc cũng không rút vũ khí ra, nhưng nếu có bất kỳ điều gì đó không ổn, tình huống này có thể xấu đi nhanh chóng.

Các chiến binh rẽ ra nhường đường cho tù trưởng, và Matt xuống ngựa khi họ tới gần. Anh đứng thẳng, đôi mắt cảnh giác, cái miệng nghiêm nghị. Ánh mắt anh vội liếc Caroline từ đầu đến chân, có lẽ để yên tâm rằng nàng không hề hấn gì. Nụ cười ấm áp của nàng hẳn đã trấn an anh bởi vì hàm anh đã bớt nghiến chặt, tuy nhiên, anh vẫn giơ tay nắm chặt cánh tay nàng và kéo nàng vào sát bên cạnh mình.

“Tôi là Habocum, tù trưởng của bộ lạc Corchaugs,” tù trưởng nói với Matt. “Anh đến đây vì người phụ nữ của mình.”

Đó là một lời khẳng định chứ không phải một câu hỏi, nhưng Matt gật đầu. “Vâng.”

“Cô ấy đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Lúc cô ấy tới đây, con gái út của tôi đang nằm chờ chết, và người phụ nữ của anh đã cứu mạng nó. Chúng tôi xin gửi tới anh, và cô ấy, lời cảm ơn của chúng tôi.”

“Không có gì,” Caroline nói, mỉm cười với viên tù trưởng già. Nàng định nói thêm nữa nhưng đành im lặng khi thấy Matt lừ mắt.

“Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà ngay bây giờ,” anh nói với Habocum, và ông ta gật đầu.

“Anh sẽ cần thức ăn và chăn ấm để đi đường. Trời sắp đổ tuyết rồi.”

Ngay lập tức những món đồ đó được mang ra cho họ và buộc vào yên ngựa, chỉ có chiếc chăn sặc sỡ là được Matt quấn quanh người Caroline ngay lập tức. Nàng dặn dò Habocum lần cuối về cách chăm sóc Pinochet, ông ta gật đầu nghiêm nghị. Nàng còn chưa

kip dứt lời, Matt đã nhắc nàng lên yên ngựa và nhảy lên ngòai đàng sau. Anh đáp lại bàn tay tạm biệt của Habocum chỉ bằng một cái gật đầu, rồi quay ngựa và rời khỏi trại. Khi họ ngang qua con chó cuối cùng đang sủa vánh, những người phụ nữ đã đỡ lều. Đồ đạc được đóng gói và lửa bị dập tắt. Rõ ràng họ đang nhổ trại và chuẩn bị rời đi.

“Anh thật bất lịch sự,” Caroline buộc tội khi họ đã ở dưới sự che chắn của những rặng cây.

“Bất lịch sự ư?” Matt nói một tràng. “Đó là Habocum đấy, cung ạ. Mối năm, sáu năm trước ông ta đã dẫn một toán quân đến tàn sát cả một khu mới định cư cách Wethersfield không xa lắm. Ông ta đã bị đánh bại, và bộ lạc của ông ta hầu như bị xóa sổ, nhưng ông ta chưa bao giờ bị bắt và từ đó cứ trốn chui trốn lủi. Ông ta nổi tiếng khát máu và ghét người da trắng. Anh thấy chúng ta thật may mắn vì đã không bị lột da, nhưng nếu càng lần nữa thì biết đâu ông ta sẽ đổi ý.”

“Anh đến một mình ư?” Lúc này nàng mới bắt đầu nhận ra sự dũng cảm của Matt.

“Anh không muốn phí thời gian kêu gọi những người tình nguyện trong thị trấn. James và Dan hiện đang đi vắng. Rob với Thorn thì khá nóng nảy nên không phù hợp với những chuyến đi như thế này, và dù sao đi nữa chúng cũng cần có mặt ở nhà. Qua những lần tiếp xúc với dân Da Đỏ, anh đã nhận ra rằng họ cư xử khá tốt với một người đàn ông biết điều. Hơn nữa, nếu muốn cứu em thì anh phải hành động thật nhanh. Anh sợ nếu mình lần nữa quá lâu thì không biết sẽ phải nhìn thấy những gì.”

Nhận ra Matt lo lắng cho mình, Caroline khẽ mỉm cười và ngả đầu vào lớp áo lông mềm che phủ ngực anh. Để chống chọi với cái lạnh, anh đã mặc áo choàng dài đến mắt cá chân, đi đôi giày ống cao

đến đầu gối, đội mũ rộng vành và đeo găng tay da. Quanh mắt anh in hằn những dấu vết mệt mỏi, và hàm anh lỏm chòm râu đen sau hơn một ngày chưa cạo. Tuy nhiên, anh vẫn điển trai và nam tính đến nỗi Caroline cảm thấy râm ran mọi đầu mút thần kinh.

Ngồi đằng trước anh trên yên ngựa, với đôi tay anh ôm vòng quanh eo để giữ nàng khỏi ngã, Caroline mệt mỏi nhưng mãn nguyện. Ngay cả qua lớp chăn đang quấn quanh người, nàng vẫn cảm nhận được sức mạnh của đôi cánh tay và cả bắp đùi đang kẹp gọn hông nàng. Nép sát vào người anh hơn, nàng nhìn thẳng vào sự thật: nàng yêu gã đàn ông quá quắt luôn chọc tức nàng đến phát điên này. Nàng chỉ muốn có anh chứ không màng đến một người nào khác, cho dù thế nào chăng nữa.

“Gặp anh em mừng lắm,” nàng thú nhận.

“Anh cũng vậy, đặc biệt là khi em vẫn còn sống và lành lặn,” Matt bông đùa.

“Em không hề gặp nguy hiểm gì cả.”

“Giá mà anh biết điều đó. Anh đã tổn thọ đến mười năm trong một ngày rươi qua đây.”

“Anh sẽ làm gì nếu họ không để em đi?” Nàng rùng mình khi hình dung ra một cuộc chiến đẫm máu. Cho dù Matt cừ khôi đến thế nào, chắc chắn anh cũng sẽ thua. Anh là nông dân chứ đâu phải chiến binh, đã thế lại chỉ có một mình. Anh làm sao chống nổi cả một bộ lạc chứ?

“Anh sẽ chuộc em về.” Từ khóe mắt, nàng thấy anh khẽ mỉm cười. “Bằng ngựa, áo choàng, súng, hay bất cứ thứ gì. Anh còn mang theo một ít da, một tảng thịt muối và hai bình rượu rum nữa. Anh chắc chắn mình có thể thuyết phục họ đồng ý trao đổi, nếu em vẫn còn bình an vô sự khi anh đuổi kịp em.” Matt chột ngừng lại, giọng

anh nhuộm chút căng thẳng. “Em không sao chứ? Họ không đùng vào em chứ?”

Caroline lắc lắc đầu. “Em chỉ mệt và sắp chết đói đến nơi thôi. Anh có sợ khi phát hiện ra em mất tích không, Matt?”

“Một chút.”

Nàng thúc cùi chỏ vào anh để trả đũa. Matt rên rí.

“Khoảnh khắc anh phát hiện ra em biến mất và nhìn thấy cái giỏ cùng với khẩu súng rơi ven đường là khoảnh khắc mà anh hy vọng sẽ không bao giờ phải trải qua lần nữa.”

Lời thú nhận cộc lốc đó khiến trái tim Caroline như ngừng đập. Nàng có quá nhiều điều muốn nói - và cũng muốn nghe anh nói nhiều hơn nữa - nhưng nàng đã mệt rã rời, và nhịp chuyển động của con ngựa như đang ru ngủ, nên thay vì thế nàng hỏi: “Chúng ta dừng lại để ăn được không?”

“Họ không cho em ăn à?” Không dừng ngựa, anh xoay người trên yên cương, lục lọi cái túi buộc ở đằng sau và lấy ra một quả táo, đưa cho nàng.

“Anh muốn đi càng xa càng tốt trước khi tuyết rơi. Mong là thứ này có thể giúp em đỡ đói cho tới lúc chúng ta dừng lại.”

Caroline nhận quả táo với một tiếng rên nho nhỏ và một ánh mắt đau khổ, rồi cắn vào lớp vỏ đỏ. Quả táo mọng nước có vị như rượu tiên. Nàng tóp tép ăn sạch, trong khi Matt nhíu mày ngược nhìn lên bầu trời qua những tán cây trên đầu họ.

“Có gì không ổn à?” Caroline hỏi, lo lắng trước vẻ mặt anh.

“Nếu anh không lầm, tuyết sẽ rơi trước khi trời tối.”

“Nhưng lúc đó chúng ta còn chưa về tới nhà mà!”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta sẽ làm gì?”

Matt lắc đầu. “Nếu tình hình xấu quá, chúng ta sẽ trú tạm đâu đó cho đến khi tuyết ngừng rơi. Nếu không, cứ việc đội tuyết mà đi thôi. Anh từng làm vậy rồi.”

“Thế à?”

“Nhiều lần là khác. Hồi bọn anh mới tới đây, thị trấn này còn chưa được thành lập và bọn anh cũng chưa xây nhà. Em sẽ ngạc nhiên khi biết vùng này từng là một nơi cực kỳ hoang dã.”

Vì trong mắt nàng nó vẫn là một nơi hoang dã, nên Caroline chẳng thấy sợ hãi chút nào trước ý nghĩ nó đã từng hoang dã hơn nữa. Nhưng bây giờ khi cơn đói đã dịu đi, nàng lại thấy buồn ngủ. Nàng quấn cái chăn vào sát mình hơn, ngả đầu vào ngực anh và mỉm cười khi anh liếc nhìn nàng.

“Trông em mệt mỏi quá cưng ạ,” Matt nói, dịu dàng. “Sao em không ngủ đi? Anh sẽ đưa em về nhà an toàn.”

“Em biết. Nhưng em không mệt đến mức đó.”

“Thật không?”

“Thật.”

Matt không nói gì nữa, chỉ siết chặt eo nàng hơn và điều khiển con ngựa đi về phía nhà mình, lấy con sông làm bản đồ. Được ru ngủ bằng nhịp lắc lư nhẹ nhàng, sự ấm áp của cơ thể anh ở sau lưng

và sự yên tâm khi biết mình an toàn trong vòng tay anh, Caroline cho phép mình nhắm mắt lại. Chỉ một phút thôi, để đôi mí nặng trĩu của nàng được nghỉ ngơi.

Một thoáng sau Caroline đã thiếp đi. Và trong lúc nàng ngủ, tuyết bắt đầu rơi.

Nàng thức dậy vì con ngựa đột ngột dừng lại. Đôi mắt mở to chớp chớp khi chẳng nhìn thấy gì ngoài một bức màn trắng xóa, Caroline cảm thấy mất phương hướng trong một thoáng. Rồi nàng nhớ ra mình đang ở trên lưng ngựa, và Matt ngồi sau đang hét gì đó vào tai nàng, còn bức màn chuyển động trước mắt chính là tuyết đang bị gió thổi.

“Cái gì cơ?” Caroline hỏi, nhưng con gió đã át đi tiếng nàng. Cánh tay Matt siết chặt lồng ngực nàng và cái hàm lồm chồm chân râu kè sát tai nàng:

“Chúng ta không đi tiếp được nữa, phải tìm chỗ trú ẩn thôi.”

“Ở đâu?” Nhưng câu hỏi này cũng bị cuốn đi cùng với tuyết. Matt đã xuống ngựa, và Caroline cảm nhận rõ sự thiếu hụt hơi ấm và sức mạnh của anh. Gió vùi dập nàng thô bạo, quất những hạt tuyết như những mũi kim băng giá vào da mặt nàng. Lúc xuống ngựa, anh đã làm xô lệch chiếc chăn mà anh hẳn đã trùm lên người nàng để bảo vệ nàng khi ngủ. Nàng run rẩy bám vào yên ngựa, cố gắng hít thở trong cái lạnh cắt da cắt thịt. Làm thế nào mà nhiệt độ lại thay đổi đến chóng mặt như vậy được nhỉ?

Matt chìa tay về phía nàng, nàng liền trườn tới để anh nhắc nàng xuống. Thảm lá dày trải khắp thềm rừng giờ đã ngập trong lớp tuyết lấp lánh dày khoảng một phân. Tuyết vẫn đang rơi xuống từ bầu trời xám xịt, bị con gió gặm rít ném tứ tung vào cây và đá. Matt chỉ vào một thứ trông như một vách đá vững chãi, và mặc dù không hiểu những gì anh nói, nàng vẫn để anh dẫn mình tới chỗ đó. Con ngựa với dây cương buông thõng bị bỏ lại đằng sau.

Vì bị tuyết che phủ tầm nhìn nên nàng không thấy được chỗ hõm vào trên vách đá cho đến khi anh kéo nàng vào trong đó. Không hẳn là một cái hang, chỉ sâu không quá ba mét và có lẽ rộng khoảng hai mét rưỡi, trông nó giống như vết ngoạm của một gã khổng lồ. Matt bước vào trong và kéo nàng theo. Thật nhẹ nhõm khi không còn bị tuyết quất vào mặt buốt nhói và gió gào rú bên tai nữa.

“Chúng ta sẽ phải ở lại đây cho đến khi nào tuyết ngừng rơi.” Matt vừa nói vừa thăm dò độ sâu của lớp lá trên mặt đất. Caroline run rẩy quay sang nhìn anh. Tuyết lấp lánh trên vành mũ anh và lấm tấm đọng trên lớp lông sẫm màu của chiếc áo choàng. Trong bóng tối lò mò của cái hốc, đôi mắt anh sáng lên màu xanh biếc.

“Chúng ta sẽ chết cóng mất,” nàng phản đối, nhưng anh lắc đầu.

“Em ở trong này để tránh gió, còn anh sẽ đi lấy những gì cần thiết,” Matt nói rồi quay trở ra màn tuyết trắng xóa đang quay cuồng. Rõ ràng anh muốn đi kiếm những gì họ cần để sắp xếp chỗ trú cho họ, và nàng phải giúp anh. Dĩ nhiên anh sẽ chẳng hoan nghênh đâu, nhưng lúc này anh chẳng có thời gian để trối chân nàng. Nàng bèn kéo cái chần sát vào người hơn và đi theo anh ra ngoài trời bão tuyết.

Mặc dù con ngựa và Matt cách nàng chưa đầy bốn mét nhưng trông nó chỉ như một hình bóng nhạt nhòa. Matt thậm chí còn không thấy nàng lại gần cho đến khi nàng đã ở bên cạnh. Anh cau mày nhìn nàng, nhưng không lãng phí hơi thở của mình để nói ra những lời sẽ bị gió át đi. Thay vào đó anh mau chóng chuyển sang tay nàng đồng hồ gõ ra từ trên mình ngựa và xoay người nàng lại để nàng mang chúng vào hang. Anh đi ngay sau nàng, mang theo những cái bình, túi và bộ yên cương của con ngựa. Anh thả phịch chúng xuống thành một đồng lộn xộn ngay bên trong cửa hang, chỉ cẩn thận với những cái bình, rồi đứng thẳng người dậy, đôi lông mày đọng tuyết nhú lại cau có.

“Anh đã bảo em ở lại trong này để tránh gió, và anh thực lòng muốn thế,” Matt gay gắt nói. “Anh ăn mặc phù hợp với thời tiết này, còn em thì không, và anh sẽ lấy tất cả những gì cần thiết nhanh hơn nhiều nếu không phải lo lắng cho em. Nếu em muốn có việc gì đó để làm, thì hãy kiểm tra mấy thứ này xem chúng ta có gì. Chúng ta sẽ bị kẹt lại đây lâu đấy. Và anh phải chuẩn bị mọi thứ nên không có thời gian để tranh cãi với em đâu.”

Nói rồi anh lại quay trở ra. Caroline nhìn theo, rồi quay lại làm những gì anh bảo. Matt nói có lý. Nàng mặc không phù hợp chút nào với thời tiết lạnh đến tê tái như thế này, và mặc dù cái chăn rất ấm áp, nhưng nó có nguy cơ bị ẩm vì những hạt tuyết đang tan chảy. Caroline cởi nó ra giữ giữ rồi lại quấn nó quanh người. Nàng bắt đầu kiểm kê và sắp xếp lại các món đồ mà họ đã lấy từ trên mình ngựa.

Một tiếng sau, cửa hang đã được chặn bởi những cành thông mà Matt đã kéo tới và chống vào phần mái hang. Một đồng cành rụng dùng làm củi được chất ngay bên trong bức tường tạm bợ này. Chỉ còn chừa lại một khoảng rộng chừng nửa mét bên phải hang để nhóm lửa sưởi ấm.

Matt quỳ gối ở đó, cẩn thận sắp xếp những cành cây lớn bé và bụi nhùi nhóm lửa. Khi anh mở khẩu súng để rắc thuốc súng lên chúng rồi tháo rời bộ phận đánh lửa để lấy đá lửa và mẩu thép đánh lửa ra, thì Caroline không cảm lòng được nữa. Nàng biết rõ anh rất sợ lửa. Nàng đã lén quan sát anh được một lúc và nhận thấy hàm anh càng lúc càng nghiến chặt, mắt anh ánh lên vẻ quyết tâm, nhưng những ngón tay anh vẫn hơi run khi chuẩn bị đánh hai vật cồng kềnh sinh lửa đó vào nhau. Nàng không thể ngậm chặt miệng vì lòng kiêu hãnh đàn ông của anh được nữa.

“Để em làm cho,” nàng vội nói, và đi tới chỗ anh. Những lời nàng thốt ra lập tức biến thành luồng hơi trắng trong không khí lạnh giá.

Matt ngẩng lên nhìn nàng, đôi mắt nhúu lại.

“Làm gì?”

“Nhóm lửa. Anh hãy ra ngoài xem con ngựa tội nghiệp đang thế nào đi.”

“Anh thả nó đi rồi. Sức chịu đựng của nó tốt hơn chúng ta, có khi nó còn tự tìm được đường về nhà nữa. Nhưng sao em lại đòi nhóm lửa?”

“Nhóm lửa là ‘nghề’ của em mà. Em cũng phải được trở tài chứ.” Vừa nói nàng vừa chìa tay đón viên đá lửa và miếng thép đánh lửa.

Nhưng thay vì ngoan ngoãn đưa chúng cho nàng như Caroline dự đoán, anh đứng thẳng người dậy, cái mũ chỉ còn cách mái hang khoảng hai phân, và nhúu mày nhìn nàng.

“Em đã biết chuyện rồi phải không?” Matt hỏi, rõ ràng không vui vẻ gì trước ý nghĩ đó. “Chắc là Mary lại bép xép rồi. James Mathieson đúng là kẻ không biết giữ mồm giữ miệng!”

Nhìn Matt mắ mồi mắ lợi nhắc tên em trai, Caroline ngờ rằng nếu anh chàng James xấu tính có mặt ở đây thì chí ít anh ta cũng phải lãnh một trận đòn nên thân.

“Anh nhầm rồi,” nàng nói, và nhầm lúc anh đang xao lãng, nàng giằng lấy dụng cụ từ tay anh và quỳ xuống đánh lửa. Những tia lửa lóe lên bén vào đám bụi nhùi. Rồi nàng ghé miệng thổi, đám bụi nhùi và những cành cây xung quanh cháy bùng lên.

Khi ngọn lửa càng lúc càng lớn, Caroline cẩn thận đặt bộ phận đánh lửa của khẩu súng bên vách đá và đứng dậy. Matt đã lùi lại khoảng một thước. Má anh đỏ bừng, chẳng biết do lạnh hay do xấu hổ, và đôi mắt anh đầy cảnh giác.

Càng nói ít thì càng đỡ hớ, Caroline nghĩ. Hơi ấm bắt đầu len lỏi vào chỗ trú ẩn nhỏ bé của họ. Nàng chăm chú nhìn đồng hồ ăn được xếp lại một chỗ.

“VẬY là Daniel nói?” Matt hỏi. Cái mũ hắt bóng lên mặt khiến nàng không nhìn ra nét mặt anh.

“Không.” Caroline chỉ nói vậy. Nàng cúi xuống để nhặt vài miếng thịt sấy khô giữa đồng hồ ăn mà những người Corchaugs đã cho. Miệng nàng bắt đầu ứa nước miếng khi mùi thịt hun khói xộc vào lỗ mũi. Việc cần làm tiếp theo sẽ là bữa tối, nàng quyết định.

“Theo anh thì đây là thịt thỏ hay thịt nai?” nàng quay sang hỏi Matt, giơ mấy miếng thịt lên.

Trông anh có vẻ vừa suy ngẫm vừa nghiêm nghị, nhưng mắt anh lóe lên một tia thích thú trước câu hỏi của nàng.

“Có lẽ là thịt chó.”

“Chó ư!” Caroline hốt hoảng đánh rơi miếng thịt như thể nó làm nàng bị bỏng. Mặc dù nàng sẽ không bao giờ về phe Raleigh, nhưng ý nghĩ ăn thịt nó hay đồng loại của nó thật đáng ghê tởm.

“Người Da Đỏ coi món này là đặc sản.” Matt nhặt mấy miếng thịt lên và cẩn thận cất chúng trở lại chỗ cũ. “Đừng vội coi thường nó. Có thể chúng ta sẽ mừng vì có nó trước khi chúng ta về tới nhà đấy.”

“Anh nghĩ khi nào thì chúng ta mới về được nhà?” Caroline quay lại nhặt lên một cái xúc xích hun khói mập mạp mà Matt đã

mang từ nhà theo. Cùng với bánh mì của người Da Đỏ và chỗ tảo còn lại, họ sẽ có một bữa ăn bổ dưỡng.

“Khi nào tuyệt ngừng rơi.”

Nàng nhích lại gần ngọn lửa để cắt bánh mì và thịt. Matt giơ tay nắm lấy cánh tay nàng qua lớp chắn.

Caroline ngẩng lên nhìn anh dò hỏi. Đầu nàng cao chưa tới cằm anh. Bàn tay đang nắm giữ cánh tay nàng to lớn và đủ khỏe để bẻ nàng làm đôi nếu anh có ý định làm vậy. Nhưng cái siết tay của anh thật nhẹ nhàng. Chỉ có đôi mắt là gay gắt và hình như ánh lên vẻ phòng thủ, đang nhìn nàng chằm chằm từ bên dưới vành mũ.

“Em có định nói với anh làm sao em phát hiện ra anh lại... ác cảm với lửa không, hay em định để anh suy đoán suốt đêm đây?” Giọng anh vừa mỉa mai vừa cứng rắn, có lẽ để che giấu nỗi xấu hổ.

Caroline ngược nhìn anh, ngập ngừng rồi thở dài. “Để em làm xong đã, chỉ mất một phút thôi mà, em đợi đến mức chẳng chờ lâu hơn được nữa đâu, rồi sau đó em sẽ kể hết với anh. Nhưng em nói trước là anh sẽ không thích những gì sắp được nghe đâu.”

“Chắc chắn rồi,” Matt lầm bầm. Khi nàng mau chóng cắt thức ăn, anh lấy chân vun lá thành một đống về phía bên phải hang và trái cái chắn đắp cho ngựa lên đó. Rồi anh nhắc một cái bình bằng đá lên và đặt nó sát gần ngọn lửa.

“Để làm ấm,” anh nói khi bắt gặp ánh mắt nàng.

“Rượu rum à?” nàng hỏi, hếch đầu về phía anh. Giọng điệu chê trách của nàng khiến anh mỉm cười.

“Ừ.”

“Em không ngờ người Thanh giáo cũng uống rượu rum đấy.”

“Người Thanh giáo cũng có nhiều thói hư tật xấu mà anh mong rằng em sẽ không biết đến, cưng ạ “

Caroline đưa thức ăn cho anh, rồi họ cùng lui về chỗ ngồi mà anh vừa xếp tạm. Họ ngả lưng vào vách đá, ăn một lúc, rồi Matt nhìn nàng.

“Nào?” anh hỏi.

Caroline ăn nốt chỗ bánh mì và xúc xích cuối cùng và nhặt một quả táo lên. Nàng cắn một miếng to, nhai nuốt xong xuôi rồi mới trả lời.

“Trong lúc anh mê sảng vì cơn sốt sau khi bị cái cây đổ vào người, anh đã có một... cơn ác mộng,” nàng miễn cưỡng nói. “Từ đó em đã đoán ra anh sợ lửa.”

Nàng chỉ nói tới đó, nhưng Matt không chịu để yên.

“Một cơn ác mộng?” anh thúc giục. “Anh đã làm gì, nói mơ à?”

Caroline định cắn một miếng nữa, nhưng anh đã giằng lấy quả táo từ tay nàng. Nàng nhìn nó thèm muốn, nhưng vừa liếc qua mặt anh, nàng đã chẳng dám nghĩ gì đến việc ăn uống nữa. Đôi mắt anh tối sầm, khuôn mặt không chút biểu cảm.

“Daniel đã kể với em chuyện Elizabeth phóng hỏa chuồng gia súc, và anh đã bị bỏng khi cứu chị ấy ra,” nàng nói rành rọt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mặt anh. Trông Matt như thể bị giáng một đòn đau. “Anh ấy kể chuyện đó vì em đã nhóm lửa trong phòng ngủ của anh, và khi tỉnh dậy, anh đã nhìn thấy nó rồi hết hoảng và la hét.”

Nghe đến đây, đôi mắt Matt lóe lên, màu mắt xanh tối sầm lại như màn đêm. Hàm anh nghiến chặt, và nàng chắc chắn rằng đôi má đỏ lựng kia là do nổi xấu hổ vì nhận ra nàng đã biết thứ mà anh cho là sự yếu đuối của mình.

“Vì vậy mà em thương hại anh, và muốn che đậy chuyện đó cho anh nên mới đòi nhóm lửa.” Giọng anh gay gắt đến nỗi Caroline muốn co rúm lại trước nỗi đau đớn mà nó cố giấu bên trong. Nàng quay hẳn người sang nhìn anh, đôi chân khoanh lại bên dưới cái chăn quấn quanh người, đôi mắt nhìn anh tha thiết.

“Không phải là em thương hại anh, Matt,” nàng nói. “Mà là em hiểu anh.”

Khi nàng thò một tay ra khỏi chăn và giơ lên theo bản năng để chạm vào vết sẹo trên mặt anh, Matt giật người lại, rồi đột ngột đứng dậy.

“Anh không muốn em ‘hiểu’,” anh nghiến răng nói, môi mím chặt.

“Matt...” nàng mở miệng, cũng bắt đầu đứng dậy, nhưng anh đã rời khỏi chỗ nàng. “Anh đi đâu thế?” nàng gọi với theo khi thấy anh định rời khỏi chỗ trú ẩn của họ. Giọng nàng cất lên lo lắng.

“Đi dạo.” Anh ngoảnh lại nhìn. “Đừng lo, Caroline, anh sẽ quay lại.”

Nói rồi anh gạt những cành cây sang một bên và bước ra ngoài trời đầy tuyết rơi.

Matt đi không lâu, nhưng với Caroline thì khoảng thời gian ấy dài như vô tận. Khi anh quay lại, giậm giậm chân cho tuyết rơi khỏi giày và cời mũ để giữ những bông tuyết xộp mịn, nàng thở phào nhẹ nhõm. Dĩ nhiên nàng biết Matt không phải là hạng người dễ dàng tự hủy hoại bản thân, anh là một người đàn ông cứng rắn, mạnh mẽ, kiên cường, nhưng nàng vẫn lo lắng bởi vì nàng biết rõ hơn ai hết những vết thương của anh đau đớn đến mức nào.

“Ngoài trời ra sao?” nàng hỏi khi giúp anh phủi những giọt tuyết đang tan chảy khỏi áo khoác, bởi vì nàng không muốn nói gì quá đỗi căng thẳng.

“Xấu lắm. Đây là cơn bão tuyết đầu tiên trong năm,” anh đáp, xếp lại những cành cây vào vị trí cũ để chặn lại gió gào rú và tiếng tuyết rơi lộp bộp. Qua giọng nói và vẻ mặt anh, nàng biết mình đã làm đúng khi chỉ nói trước những chuyện băng quơ. Ánh mắt anh lại tối sầm như trước, và nàng cảm giác anh đang khép mình với nàng.

“Ý anh là sẽ còn có những trận bão tuyết khác nữa?” nàng thất kinh. Không hiểu sao cơn bão tuyết có vẻ giống với một sự kiện kỳ quái, nó trút xuống khi hết tai họa này đến tai họa khác đổ ập lên đầu nàng.

“Một cơn bão tuyết mạnh xuất hiện vào tầm này là hơi sớm, nhưng bình thường tuyết vẫn rơi ở Connecticut từ tháng Mười tới tháng Hai mà.”

“Vậy chúng ta làm gì trong suốt mùa đông?”

“Ở trong nhà tránh tuyết khi nào có thể, và khi nào không tránh được nữa thì đành đội tuyết mà làm việc,” anh nhún vai đáp.

Nghĩ đến chuyện phải chôn chân trong nhà nhiều tháng trời như một con hải ly bị kẹt trong bẫy ngày này qua ngày khác, Tân Thế Giới, vốn chưa bao giờ được Caroline đánh giá cao, đã tụt xuống thêm một bậc nữa trong mắt nàng.

“Em bị lạnh rồi,” anh nói khi thấy nàng run cầm cập. Mặc dù lửa cháy sáng rực, không khí trong hang vẫn lạnh đến nổi mũi nàng đỏ nhừ.

“Không lạnh lắm mà,” Caroline đáp, nhưng đúng lúc nàng chối thì răng nàng bắt đầu va vào nhau lập cập. Nàng nghiêng chặt răng, khống chế âm thanh phản bội ấy, nhưng đã quá muộn. Vừa tự nguyện rửa sự vô tâm ngớ ngẩn của mình. Matt vừa bắt nàng nằm xuống cái chăn phủ lưng ngựa và cởi áo choàng để đắp lên người nàng.

“Nhưng anh sẽ chết rét mất,” Caroline phản đối, dợm ngồi dậy.

“Nằm xuống.” Matt quỳ xuống bên cạnh và đẩy nàng nằm trở lại. “Lẽ ra anh phải đưa nó cho em sớm hơn rồi. Tin anh đi, cái lạnh này chưa nhằm nhò gì với anh đâu.”

Nghe vậy, Caroline ngoan ngoãn nằm xuống. Cái áo choàng lông nặng nề này thật sự ấm áp. Nhưng hơi ấm ấy, nàng nghĩ, phần nhiều là từ cơ thể anh còn vương lại.

Đặt nàng nằm xuống xong xuôi rồi, anh kê cho nàng cái túi đeo bên yên ngựa để gối đầu và đắp lên trên cái áo choàng những tấm da mà anh mang theo để định chuộc nàng. Anh còn định cởi cả áo gi-lê len để đắp cho nàng. Nhưng tới lúc đó thì Caroline ngồi bật dậy, làm xô lệch tất cả những tấm chăn mà anh đã cẩn thận đắp lên người

nàng, kiên quyết bảo rằng nếu anh cởi áo thì nàng sẽ hất hết chăn ra và sẽ ngồi ngoài trời lạnh cho đến khi nào đông cứng lại.

Vì vậy anh mới giữ lại cái áo, và thật sự thì anh có vẻ không cảm thấy lạnh. Caroline nằm nghiêng về một bên, lặng lẽ quan sát anh, cảm thấy thỏa mãn lạ lùng. Mặc dù họ đang ở xa nhà, bị mắc kẹt trong một chỗ trú tạm bợ giữa cơn bão tuyết dữ dội, nhưng cái hang với những cành cây thay cho rèm cửa và đồng lửa cháy sáng rực rỡ ở lối vào này chẳng khác nào một vỏ kén an toàn.

Chắc là Caroline đã thiếp đi một lúc, bởi vì khi mở bừng mắt, nàng thấy Matt đang ngồi dựa lưng vào vách đá cách chỗ nàng không xa lắm. Đôi mắt anh đang gắn chặt vào vách đá đối diện với vẻ suy tư. Một chân co lên gần đến ngực trong khi cái chân bị tật duỗi ra cứng ngắc trước mặt. Hai cánh tay anh đặt trên cái đầu gối đang co lên. Bên cạnh anh là bình rượu, và anh nhấc nó lên, uống một hơi dài.

“Anh không nằm à?”

Câu hỏi của Caroline đột ngột phát ra từ trong bóng tối tĩnh lặng chỉ được thắp sáng bởi ánh lửa khiến Matt giật mình đến sắc cả rượu. Khi đã hồi lại, anh quệt mu bàn tay ngang miệng và quay sang nhìn nàng.

“Không.”

“Anh định ngồi đó suốt đêm hay sao?” Lời nàng nhuộm chút châm biếm nhẹ nhàng. Cái hang đã trở nên lạnh hơn, miệng nàng đang phả ra những luồng hơi băng giá, và nàng đoán rằng, dù có uống rượu rum hay không, anh hẳn đang rất lạnh.

“Ừ.”

“Tại sao?” Những câu trả lời nhát gừng của Matt khiến Caroline cúi kính ngồi bật dậy và trừng mắt nhìn anh. Đôi mắt anh quét khắp người nàng, rõ ràng nhận ra mái tóc nàng đã tuột hẳn khỏi ghim,

xõa xuống vai như một dải lụa đen ánh xanh, cùng với vẻ mặt ngái ngủ và đôi mắt lò dò của nàng.

“Tại sao không?” anh hỏi vặn lại khi tu một ngụm rượu nữa.

“Anh đang say hay bị ngó ngán rồi vậy?” Caroline hất tung những tấm chăn, con giận làm nàng nóng bừng cả người. Nàng bước tới chỗ anh và đứng chống nạnh nhìn anh cau có.

“Anh không say. Quay lại giường đi - em sẽ bị cồng đấy,” anh lẩm bẩm, đôi mắt lướt trên cơ thể nàng, từ đôi chân mảnh mai lộ ra đến đầu gối được bọc trong tất mỏng tới cái hông nở nang, vòng eo, đường cong của bộ ngực, tất cả được bao kín trong lớp vải thô màu xám, rồi đến cái cổ trắng ngần và khuôn mặt được viền quanh bởi sợi tóc đen tuyền của nàng. Đôi mắt anh lóe lên. Anh ngoảnh đi chỗ khác và tu một ngụm rượu nữa.

“Chính anh mới là người sắp chết cồng đấy, đồ ngốc vô trách nhiệm! Em ra lệnh cho anh nằm xuống đây mau, và em không nói suông đâu!” Nàng nói với anh bằng giọng la rầy đầy uy quyền mà nàng vẫn dùng với John hay Davey.

Anh đặt cái bình xuống, để tay lên đầu gối rồi nhìn nàng. “Liệu anh có phải nói: ‘Vâng, thưa dì Caroline’ và ngoan ngoãn làm theo lời em bảo không?”

Môi mím chặt vì thấy anh đọc được chính xác ý nghĩ trong đầu mình, nhưng Caroline vẫn bướng bỉnh gật đầu. “Có.”

Anh cười khẩy. “Tiếc là anh đã quá mười tuổi rồi, đúng không?”

Caroline nhìn anh chăm chú. Matt vẫn đang đội mũ, và phải ngửa đầu ra sau để nhìn nàng khi họ nói chuyện cùng nhau. Đôi chân đi giày của anh đặt vững chãi trên mặt đất, và có vẻ như anh sẽ giữ nguyên tư thế này suốt đêm. Anh quá to lớn so với nàng nên

nàng không thể dùng vũ lực để bắt anh nhúc nhích, còn lý luận với anh thì chẳng khác nào nước đổ lá khoai, vì vậy nàng sẽ phải dùng đến mưu mẹo nếu muốn lôi anh ra khỏi cái lạnh.

Nghĩ vậy, Caroline bèn ngồi xuống cạnh anh, bắt chước y hệt tư thế của anh. Matt quay đầu nhìn nàng

“Em đang làm cái quái gì vậy?”

Caroline mỉm cười ngọt ngào. “Ngồi cùng anh.”

“Anh không muốn em ngồi cạnh.”

“Thế thì,” nàng nói, “thật đáng tiếc.”

Nàng với lấy cái bình đá - nàng phải dùng cả hai tay vì nó nặng khủng khiếp - và đưa lên môi. Chất lỏng cay nồng gần như đốt cháy lưỡi nàng; nó chảy xuống cổ họng nàng như một ngọn lửa dữ dội khiến nàng chảy nước mắt. Vậy ra đây là cách anh giữ ấm mình! Rõ ràng nó rất có hiệu quả, cho dù sức nóng mãnh liệt mà nó gây ra là ảo.

“Rượu này nặng lắm đấy,” Matt thốt lên, đôi mắt nheo lại chờ đợi nàng bị sặc hay bị ho. Bằng nỗ lực phi thường, Caroline không phạm phải cả hai việc đó. Không những thế, nàng còn cố gắng chép môi và nở nụ cười nửa miệng với anh.

“Giờ thì,” nàng nói, “chúng ta sẽ nói về chuyện gì nhỉ?”

“Đi ngủ đi, Caroline.” Anh không mắc bẫy nàng.

“Em sẽ không để anh ngồi đây một mình ủ rũ và chết cứng đâu.”

“Anh cam đoan với em, anh không ủ rũ cũng chẳng chết cứng.”

“VẬY thì tốt.” Nghiến chặt răng trước sự quá quắt hết sức của người đàn ông này, Caroline không nói gì thêm. Thay vào đó nàng chỉ kiên quyết nhìn chăm chăm vào vách đá đối diện trong khi anh nhấp rượu rum và liếc sang nhìn nàng cân nhắc. Chừng mười lăm phút sau, Caroline bắt đầu run rẩy.

“Em đang bị lạnh đấy!” anh quả quyết.

“Vâng.”

“Đi ngủ đi.”

“Em không ngủ một mình đâu. Mà ngồi đây cả đêm thì thật là ngớ ngẩn! Chúng ta có thể nằm theo kiểu úp thìa, nằm như thế và đắp chung chăn sẽ ấm hơn nhiều.”

“Anh không thể chịu nổi những phụ nữ đánh đá, cứng đầu.”

“VẬY thì đừng có chịu đựng em, và chúng ta sẽ ngồi đây cho đến khi băng đóng dưới mũi.” Caroline chặc lưỡi giận dữ, chuẩn bị tinh thần cho một đêm dài lạnh lẽo.

Matt càu nhàu, uống một ngụm rượu nữa rồi đóng nút lại và đứng dậy. “VẬY thì đi,” anh nói, chìa tay cho nàng, với một vẻ quyết tâm kỳ lạ khiến giọng anh rần đánh lại.

Nén lại một nụ cười đắc thắng, Caroline để Matt kéo mình dậy, rồi nằm xuống cái chăn phủ lưng ngựa theo hướng dẫn của anh trong khi anh một lần nữa đắp những tấm chăn lên người nàng. Nàng gần như nín thở, chờ đợi, nhưng chỉ sau một thoáng do dự anh đã cởi mũ, di chuyển ra đằng sau, nhấc mép lớp chăn dưới cùng lên và nằm xuống.

Khi Matt đã nằm yên, cố gắng cách xa nàng hết mức, Caroline có thể cảm nhận cả chiều dài cơ thể rắn chắc của anh đang truyền nhiệt

qua từng lớp y phục của nàng để làm bỏng cháy da nàng. Giống như nàng, anh nằm nghiêng, đầu anh gối trên một cái túi đeo bên yên ngựa. Anh quyết tâm giữ một khoảng cách nhỏ giữa họ, nhưng sau lưng là vách đá nên anh không có nhiều không gian để dịch chuyển. Dần dần, Caroline cho phép cơ thể mình thả lỏng và nhích lại gần anh cho đến khi người nàng áp hoàn toàn vào người anh, lưng nàng dựa vào ngực anh và đầu nàng rúc dưới cằm anh. Một tay anh gối dưới đầu. Tay kia, vì không còn chỗ để, tìm đến eo nàng và nằm yên ở đó, cứng nhắc như một tấm ván. Anh không cho phép mình thư giãn khi nằm cạnh nàng.

Caroline càng nhích lại gần hơn. Matt kín đáo cố gắng dịch người ra xa khỏi nàng, nhưng vì lưng đã đụng vào vách đá nên anh chẳng còn lùi đi đâu được nữa. Nàng ngáp dài như thể buồn ngủ lắm khi cảm thấy cơ thể anh dần dần trở nên cứng nhắc. Trên đùi nàng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng tác động của sự gần gũi với nàng lên cơ thể anh. Anh gần như nín thở, cố gắng giảm thiểu sự đụng chạm giữa họ. Mặc dù Caroline đang nhắm mắt vờ như sắp ngủ, nhưng nàng có cảm giác anh đang nghiến chặt răng.

Nàng lâm bầm không thành tiếng rồi rúc mông vào thẳng bộ phận đàn ông đang căng cứng của anh và kéo cánh tay anh ôm chặt vòng eo mình hơn.

Matt ngồi bật dậy, hắt tung mấy lớp chăn và hít vài hơi thật sâu. Caroline quay lại nhìn anh với sự ngây thơ giả bộ.

“Anh biết đây là một sai lầm,” anh lâm bầm, trừng trừng nhìn nàng.

Tới lúc đó Caroline quyết định dẹp cái trò giả bộ. Dù sao chẳng nữa, anh là người đàn ông mà nàng muốn có trong đời, và nàng muốn cho anh thấy điều đó. Trái tim nàng đã thúc đẩy nàng.

“Không phải sai lầm đâu,” Caroline thì thầm. Nàng ngồi dậy, rướn người trên hai đầu gối và nhìn thẳng vào mắt anh, choàng hai

tay quanh cổ anh.

Anh giờ tay nắm lấy cổ tay nàng như thể muốn kéo chúng xuống. Nhưng rồi mắt họ gặp nhau, và bàn tay dừng sững lại. Những cảm xúc lóe lên trong mắt anh: đầu tiên là thứ ham muốn bị ý chí kiểm soát, rồi đến thứ ham muốn đầy nghi ngại, và cuối cùng chỉ còn ham muốn thuần túy. Đôi mắt xanh biếc đây vẻ thèm khát như mắt của một con mãnh thú, chúng mở to nhìn nàng trong khi hơi thở anh càng lúc càng trở nên gấp gáp và loạn nhịp. Caroline cho phép mình nhìn anh thêm một lúc nữa, say sưa ngắm nghía ánh lửa chiếu rọi làm ánh lên màu xanh trên mái tóc xoăn đen bù xù của anh, nhuộm màu quế lên khuôn mặt điển trai với đôi mắt bồng chồn và đám râu lởm chớm quanh hàm, nhảy múa lung linh trên bờ vai lớn và bộ ngực rộng của anh.

Rồi nàng ghé lại gần hơn, áp ngực vào ngực anh, chạm môi vào môi anh.

Matt run rẩy, và bàn tay anh siết chặt cổ tay nàng, mí mắt anh nhắm lại.

“Cầu Chúa tha tội cho con,” anh lầm bầm trên miệng nàng, rồi cánh tay anh đột ngột ôm vòng quanh người nàng và kéo nàng vào lòng. Anh xoay người nàng lại để đầu nàng tựa vào vai anh, và rồi chiếm đoạt miệng nàng.

Anh hôn nàng như thể anh đang thèm khát vị của miệng nàng, như thể anh đã bị bỏ đói cả đời và, bây giờ, sau khi được trao cho thứ mình tìm kiếm, anh quyết tâm phải ngấu nghiến thật no nê. Trước sự chiếm đoạt ngốn ngấu, mạnh mẽ ấy, Caroline chỉ có thể bám vào vai anh, mở miệng đón nhận và nhượng bộ anh. Miệng anh nóng bỏng, ướt át và nồng nàn vị rum. Anh hôn nàng dữ dội đến nỗi trong đầu nàng chẳng còn khoảng trống nào cho những ký ức tồi tệ, hay bất cứ ký ức hay ý nghĩ nào không phải về anh. Bàn tay anh tìm

kiếm ngực nàng qua lớp váy và áo lót. Sức nóng của nó thiêu đốt da thịt nàng, làm đầu vú nàng săn lại. Caroline rên lên và đó là tiếng rên đầy khoái lạc, chứ không phải hối tiếc.

Matt cứng người lại trước âm thanh nho nhỏ ấy, rồi rùng mình như thể bị sốt rét. Anh đẩy nàng xuống chiếc giường tạm bợ, tốc váy nàng lên, dò dẫm cởi quần mình, rồi đi vào bên trong nàng, khiến nàng chẳng thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn mở hai chân ra. Anh chiếm đoạt nàng, gấp gáp và mạnh mẽ, tuy không hề mang lại cho nàng chút cảm giác thích thú nào ngoại trừ niềm hạnh phúc được trao cho người mình yêu điều mà anh khao khát, nhưng anh cũng không khiến nàng đau đớn. Nàng bám chặt anh, nghĩ về cảm giác khi có người đàn ông này bên cạnh suốt quãng đời còn lại, thậm chí nàng còn khẽ mỉm cười khi anh rên rỉ và bùng nổ sau cú thúc cuối cùng dữ dội. Rồi sau đó, khi anh đổ gục xuống người nàng, thở hổn hển và kiệt sức, nàng vượt ngược tóc anh khỏi đôi lông mày lấm tẩm mồ hôi, nhẹ nhàng lướt hai bàn tay theo chiều rộng của bờ vai rắn chắc và dọc theo sống lưng anh với vẻ chiếm hữu.

Cuối cùng Matt ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chú. Caroline đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng. Matt lẩm bẩm điều gì nghe thật báng bổ, nhưng nàng không nghe rõ. Anh nhắm mắt vào rồi lại mở ra, lăn khỏi người nàng, kéo nàng sát vào bên cạnh mình và nhìn chằm chằm lên cái trần đá một lúc lâu trước khi quay sang nhìn nàng lần nữa.

“Anh có làm em đau không?” Matt rãi ròi hỏi.

“Không một chút nào,” Caroline trả lời với giọng khá vui vẻ. Đầu nàng nép vào ngực anh trong khi bàn tay ve vuốt trái tim anh. Ngay cả sự đụng chạm khẽ khàng đó cũng khiến tim anh đập rộn. Anh đã lại ham muốn nàng, nhưng lúc này nhu cầu của anh không còn dữ dội, gấp gáp như trước, do đó anh có thể bắt đầu dạy nàng một cách dịu dàng rằng việc làm tình không chỉ như những gì nàng vừa khám phá.

Anh xoay nghiêng người, chống một bên khuỷu tay lên, trầm ngâm nhìn nàng. Vì sự thay đổi tư thế này mà đầu nàng trượt xuống cái túi yên ngựa. Nàng đang mỉm cười với anh, nụ cười ngái ngủ ẻo oải, và đôi mắt màu vàng to tròn tối lại vì mệt mỏi. Khuôn mặt trái xoan trắng trẻo thanh tú vẫn còn lưu lại nhiều dấu vết của đám râu lởm chớm trên hàm anh. Matt thầm ghi nhớ trong đầu rằng khi nào đưa nàng về đến nhà an toàn, anh sẽ cạo râu vào mỗi tối cũng như mỗi sáng để không làm trầy xước da nàng.

“Em đẹp lắm,” Matt thì thầm, cúi xuống chạm môi vào môi nàng. Nàng nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của anh, làn môi hồng khêu gợi vẫn còn vương vị rum thật mềm mại và mịn màng.

Trước khi anh bị cảm dỗ nán lại trên miệng nàng lâu hơn và quên hẳn điều mình đang định làm, Matt đứng dậy và cài lại khuy quần. Nàng chăm chú quan sát anh khôi phục lại sự chỉnh tề tối thiểu, ánh mắt không tỏ chút ghê tởm.

Rõ ràng vết thương trong lòng nàng đang liên sẹo, và anh cảm ơn Chúa về điều đó, cả vì lợi ích của anh lẫn lợi ích của nàng. Nếu anh dịu dàng với nàng, và thật cẩn thận, thì có lẽ anh sẽ dạy được nàng rằng việc làm tình giữa một người đàn ông với một người đàn bà là một điều tuyệt vời. Nghĩ tới phần cơ thể mình đang căng cứng trong sự giam hãm của cái quần, anh phải ráng hết sức mới không buông người xuống chỗ nàng và bắt đầu bài giảng ngay lập tức.

“Matt?” Nàng uể oải hỏi, rõ ràng buồn ngủ lắm rồi. Matt cười thầm khi anh cúi xuống kéo nàng dậy.

“Chuyện gì... ?” Nàng bám chặt vào vai anh, chớp chớp mắt.

“Anh trải lại giường để chúng ta nằm thoải mái hơn,” anh dịu dàng nói với nàng rồi bắt tay vào việc. Nhưng thay vì để tấm chăn phủ lưng ngựa bồm xồm ở dưới, anh lại trải cái áo choàng lông lên lớp nệm lá dày. Rồi anh thận trọng ném vài cành cây to vào đồng lửa. Trong một thoáng, anh nhìn qua ngọn lửa ra ngoài màn đêm trong cơn bão tuyết, và khi những ngọn lửa bùng lên liếm vào những khúc củi mới, anh vội quay đi. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh nhắc bình rượu rum lên và quay về chỗ Caroline.

Nàng vẫn đứng cạnh cái nệm lá quan sát anh, đầu hơi nghiêng về một bên. Anh đặt cái bình xuống trong tầm với, mỉm cười với nàng, và giơ tay kéo nàng lại gần. Rồi anh cúi xuống nếm nấp môi nàng, bàn tay lần tìm hàng móc sau lưng chiếc váy đã bị rách toi tả.

“Matt?” Đó là một câu hỏi hơn là một lời phản đối, anh nghĩ, được thốt ra khi nàng phát hiện anh định làm gì.

“Sẽ ấm hơn nếu chúng ta cởi quần áo và nằm rúc vào nhau bên dưới những tấm chăn.”

Móc váy của phụ nữ đúng là thứ trời đánh, trong khi anh chẳng quen cởi chúng chút nào, nhưng không biết xoay xở thế nào mà anh vẫn tháo được chúng ra.

“Ý anh là nằm khóa thân bên nhau?” Nàng tỏ vẻ kinh hoàng, như thể chưa bao giờ nghĩ tới một hành động đồi bại như thế. Matt không nhìn được cười trước sự ngây thơ của nàng.

“Đúng vậy,” anh thừa nhận.

“Ồ,” nàng nói với vẻ trầm tư, và khi anh bắt đầu tuột chiếc váy xuống khỏi vai nàng, anh thấy nàng cau mày.

“Matt?”

“Hmmm?” Không thể cưỡng nổi lòng mình, anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên bờ vai trần mịn màng vừa lộ ra.

“Người ta... có hay làm thế này không?” Nàng đỏ dừ mặt khi hỏi câu đó, và đôi mắt nàng sụp xuống chăm chú quan sát mũi giày anh.

“Vài người thích như thế hơn,” anh nghiêm nghị nói, tuột cái váy xuống hai cánh tay nàng. Anh hài lòng khi thấy nàng giúp anh bằng cách rút cánh tay ra khỏi hai tay áo dài và bó, và rồi, khi cái váy tuột xuống đến quá hông, nàng ngoan ngoãn bước ra khỏi nó.

Đứng đó trong chiếc áo lót mỏng màu trắng và chiếc váy lót tã toi cụt ngắn, trông nàng hấp dẫn đến độ anh phải kiềm chế lắm mới không choàng hai tay quanh người nàng mà hôn nàng say đắm. Nhưng làn da mềm mại của nàng đang sần gai ốc, và anh biết rằng nàng đang lạnh. Một ngày nào đó anh sẽ có cơ hội cởi từng món đồ, hôn từng góc ngách trên cơ thể nàng trong lúc phô bày nó ra, nhưng rõ ràng không phải là tối nay. Anh kiên quyết ngăn chặn con

quỳ dục vọng, cởi đồ cho nàng nhanh và hiệu quả nhất có thể. Cuối cùng anh quỳ một bên gối xuống trước mặt nàng để cởi giày cho nàng, và rồi, nghiêng chặt răng tự tranh đấu với chính mình để không làm gì hơn ngoài nhiệm vụ cần thiết, anh đưa tay cởi đai bít tất của nàng và cuộn nó xuống dọc theo chân nàng.

Không đẩy nàng xuống giường và trút ham muốn của anh vào giữa hai chân nàng ngay lúc đó là điều khó khăn nhất anh từng làm trong đời.

Chạm vào cặp đùi thon thả trắng trẻo mát lạnh của nàng, trái tim Matt đập rộn rã. Anh tuột đôi tất qua hai đầu gối và đôi bấp chân cân đối của nàng, cảm thấy mình như nghẹt thở. Phải khó khăn lắm anh mới có thể gượng đứng dậy, để thấy nàng đỏ mặt và lại cúi xuống nhìn đôi giày của anh. Trong một thoáng giây anh nấn ná chiều chuộng đôi mắt mình.

Khi khóa thân, nàng là tạo vật xinh đẹp nhất anh từng thấy trong đời. Ngực nàng tròn đầy, săn chắc và trắng ngần, với đôi núm hoa nhỏ nhắn xinh xắn màu dâu tây. Chúng nhô lên khỏi lồng ngực hẹp một cách khéo gợi, nữ tính phía trên vòng eo thon nhỏ và bờ hông cong gợi cảm. Bụng nàng hơi tròn, ở chính giữa là cái rốn sâu. Đôi chân nàng dài và uyển chuyển làm sao.

Matt gắng nén lại thôi thúc trong lòng nhưng không thể. Thở hổn hển như vừa chạy hàng dặm đường, anh cúi xuống ngậm một núm vú xinh xắn vào miệng.

Nó không có vị dâu tây... mà tuyệt vời hơn rất nhiều.

Nàng rên khẽ và siết chặt tóc anh. Bàn tay anh đang đặt trên eo nàng, to lớn và rám nắng trên làn da mịn màng như satin. Ngọn lửa ham muốn trong lòng anh ngày một lớn dần, thiêu đốt anh dữ dội đến nỗi anh biết chỉ trong vài giây nữa anh sẽ không thể cưỡng lại

nổi - và từ đâu đó anh bỗng tìm được sức mạnh để rời miệng khỏi ngực nàng.

Nàng ngẩng lên nhìn anh khi anh đứng thẳng người dậy, đôi mắt nàng mở to và ánh lên màu hổ phách, đôi môi hé mở khẽ phát ra những tiếng hỗn hển. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng, bối rối, đầy thắc mắc của nàng, Matt siết bàn tay quanh eo nàng chặt hơn nữa. Anh chưa được phép mất kiểm soát.

Những nốt gai ốc trên cánh tay nàng một lần nữa ngăn anh lại. Nghiến chặt răng, anh bế xốc nàng lên và đặt nàng nằm xuống cái giường nệm lông êm ái, hôn tai và quai hàm nàng khi nàng choàng tay quanh cổ anh không chịu buông ra.

“Đến lượt em ngắm nhìn rồi, cưng,” Matt thì thầm vào tai nàng, gỡ tay nàng ra, và rồi, mặc dù vô cùng giãy vò khổ sở, anh phủ lên cơ thể trần trụi của nàng tấm chăn của người Da Đỏ để nàng không chết rét.

Khi nàng ngồi thu lu trong chiếc chăn ấm áp, anh bắt đầu cởi y phục trên người mình, đầu tiên là cái áo gi-lê len, sau đó là áo sơ mi rồi đến giày và tất. Cuối cùng, khi đã cởi trần và đi chân trần, anh cởi khuy quần, hy vọng rằng hình ảnh một người đàn ông đang cương cứng sẽ không khiến nàng khiếp hãi.

Nàng vẫn lặng lẽ quan sát anh nãy giờ, mặc dù đôi mắt đang nhìn qua mép chăn cứ mỗi lúc lại mở to thêm. Giờ thì anh lại cảm thấy hơi ngượng ngập, nhưng vẫn quyết tâm cho nàng thấy tất cả những gì có ở mình, vì thế anh tụt quần xuống, rồi dùng bàn chân gạt nó qua một bên và đứng trước mặt nàng, hoàn toàn khóa thân.

Đôi mắt nàng dán chặt vào bộ phận đàn ông to lớn và căng cứng của anh. Nàng há hốc miệng, mái tóc đen buông xõa hai bên gương mặt tái nhợt khiến nàng chẳng khác gì một đứa trẻ. Hình ảnh của anh đã làm nàng kinh hãi? Ghê tởm? Hay là hoảng hốt?

Nếu nàng thực sự quá đỗi ghê sợ khi nhìn thấy anh như vậy, liệu anh có thể để cho nàng yên không?

Có, Matt kiên quyết tự nhủ, anh sẽ làm được. Dầu cho điều đó có làm anh khó chịu muốn chết, anh vẫn phải cho nàng thời gian để làm quen với mẫu kiến thức mới mẻ về đàn ông này trước khi tiếp tục bài giảng.

Mặc dù cảm giác trong lòng anh lúc này thực sự có thể giết chết anh.

Matt lo lắng chờ đợi trong khi Caroline nuốt khan và ngược đôi mắt xoe tròn sẫm tối lên nhìn anh.

“Chỉ có thể thôi sao?” nàng hỏi như thể đang kinh ngạc trước sự tầm thường của một vật thể mà nàng đã sợ hãi từ lâu.

Trong một thoáng Matt không thể tin nổi vào tai mình. Rồi anh há hốc miệng với nàng như một gã ngốc. Cuối cùng anh bật ra một tràng cười. Đến tận lúc luồn vào dưới tấm chăn và ôm nàng vào lòng, anh vẫn còn cười khùng khục.

“Chuyện này chẳng có gì đáng cười cả! Anh đang cười cái gì vậy?”

Bực tức vì Matt tự dưng cười cợt vào một thời điểm như thế này, Caroline đấm thùm thụp vào vai anh. Matt nhăn nhó, tóm gọn nắm đấm của nàng và áp môi vào những khớp ngón tay siết chặt của nàng. Nhưng ngực anh vẫn phập phồng vì những tràng cười không thể kiềm chế khi anh ôm nàng sát vào mình.

“Chắc em đã hình dung ra nó hoàn toàn khác hả?” Câu hỏi của anh thật lịch sự. Quá đổi lịch sự. Caroline biết anh vẫn đang cực kỳ thích thú, mặc dù nàng không hiểu nổi vì sao.

“Qua cảm giác của em, em cứ tưởng nó phải lớn lắm,” nàng nói, phần nộ vì Matt lại cười rú lên. Anh cười nhiều đến nỗi ho sặc sụa, hai tay ôm chặt nàng như thể sợ nàng sẽ tự ái và bỏ đi. Nếu không phải nàng đang trần truồng như một đứa bé và xấu hổ vì điều đó thì nàng đã làm thế thật rồi.

“Nếu anh định cười nhạo em thì em đi ngủ đây,” nàng nói, giận dữ nằm quay lưng lại với anh, chỉ để xem anh sẽ làm gì. Anh lập tức nghiêng người sang theo nàng, cơ thể áp sát vào nàng bên dưới những lớp chăn. Nàng có thể cảm nhận cả chiều dài rắn chắc của cơ thể anh, từ bộ ngực rộng với đám lông dày rậm rạp tới những bắp thịt vạm vỡ trên chân và đùi, cả sức nóng mãnh liệt của thứ mà họ vừa nói đến đang áp vào cái mông căng tròn của nàng.

“Ôi, không, không được. Em chưa được ngủ.”

Anh luồn cánh tay qua eo nàng, bàn tay dò dẫm lần tới bầu ngực để trần. Caroline cảm thấy một con run rẩy khoái lạc bất ngờ lan xuống tận đầu ngón chân khi những ngón tay Matt vân vê nhũ hoa nàng. Bàn tay anh bao phủ bầu ngực mềm mại, siết chặt và vuốt ve, khiến nó săn lại. Nàng không ngờ sự tiếp xúc thân thể giữa đàn ông và đàn bà lại có thể dễ chịu đến thế. Rồi bàn tay anh lần sang bầu ngực bên kia, lặp lại những gì đã làm với bầu ngực đầu tiên, và nàng nghệt thờ vì sững sốt. Uốn cong cổ để Matt có thể áp sát hơn vào người mình. Caroline cảm thấy rạo rục và bủn rủn.

“Anh thích chạm vào da em. Từ rất lâu rồi anh đã thắc mắc liệu nó có mềm mại như vẻ ngoài không. Và câu trả lời là có.”

Chất giọng khàn khàn của anh có sức quyến rũ ghê gớm. Caroline run rẩy trước sự hợp lực tấn công của những lời nói, những nụ hôn và bàn tay rờ rẫm của anh. Anh đã gạt mớ tóc dày của nàng sang một bên và đặt những nụ hôn bỏng cháy gấp gáp lên cái gáy nhạy cảm của nàng, rồi lướt khuôn miệng ấm áp dọc theo bờ vai và quay trở lại môn man chỗ hõm mảh mai ngay bên dưới tai nàng. Bộ râu nam tính của anh chà xát trên da nàng căng mịn. Một tay anh vẫn tiếp tục ve vuốt và môn trớn bầu ngực, trong khi tay kia dò dẫm bụng nàng để khám phá cái rốn bằng ngón trỏ. Rồi bàn tay anh nhích dần xuống thấp hơn, ôm trọn phần cơ thể mà nàng chưa bao giờ dám gọi thẳng tên. Theo bản năng, nàng ngọ nguậy tỏ ý phản đối, cố gắng hất tay anh tới một chỗ khác ít nhạy cảm hơn, nhưng bàn tay Matt vẫn không chịu nhúc nhích.

“Hãy tin tưởng anh, em yêu,” anh thì thầm vào tai nàng. Caroline thoáng nghĩ tới Eve và con rắn, ắt hẳn nó đã từng thì thầm một điều tương tự như thế với bà ta. Nhưng rồi những ngón tay dài của anh lại di chuyển xuống thấp hơn nữa, luồn vào giữa hai chân nàng để chạm vào chỗ ấy, nhẹ nhàng đến nỗi ngọn lửa ham muốn trong lòng nàng bùng lên rạo rục khiến nàng xấu hổ, và nàng không

còn giữ được bất cứ ý nghĩ sáng suốt nào nữa. Nó giống như dòng dung nham ào ạt tuôn chảy khiến hơi thở nàng càng lúc càng trở nên gấp gáp, cho đến khi nàng hầu như chỉ còn hỗn hển. Cơ thể nàng quần quai trước bàn tay âu yếm và cơ thể đàn ông rắn chắc đang áp sát vào lưng

Tuy đang nhắm mắt nhưng Caroline vẫn cảm nhận được từng lỗ chân lông trên cơ thể Matt. Hơi thở anh càng lúc càng trở nên khàn đặc khi anh lướt cái miệng và bộ hàm chưa cạo dọc theo cần cổ nhạy cảm của nàng. Đôi tay anh bao bọc nàng, mặt trước cặp đùi rậm rạp áp vào mặt sau cặp đùi mịn màng, và đôi vai rộng nuốt trọn bờ vai nhỏ bé. Anh ôm nàng chặt đến nỗi nàng có thể cảm nhận rõ tầm vóc bộ phận đàn ông của anh khi nó cọ vào cặp mông tròn trặn trĩu của nàng. Anh âu yếm bầu ngực và khám phá điểm bí mật giữa hai đùi nàng cho đến khi người nàng rung lên với những cơn run rẩy không chủ định, chịu khuất phục trước một sự ngọt ngào bỏng cháy khiến nàng rên rỉ và quần quai trong vòng ôm của anh.

Caroline mở bừng mắt khi thấy mình sắp bị chìm đắm trong một thứ ham muốn giày vò mãnh liệt mà nàng chưa bao giờ cảm thấy. Nàng thở hỗn hển, cố gắng kìm nén nó một cách yếu ớt, và vặn vẹo người để thoát ra, nhưng nàng đã bị mắc kẹt giữa bàn tay anh ở đằng trước và cơ thể anh ở đằng sau. Với một tiếng kêu vừa như rên rỉ vừa như nức nở, nàng lại cảm thấy sự chuyển động không gì cản nổi của những ngón tay xấu xa kia. Và cuối cùng nàng đành đầu hàng với mí mắt nhắm lại và một tiếng thét nhỏ đáng xấu hổ trước cảm giác ngất ngây run rẩy ấy.

Khi cảm giác đó kết thúc, và nàng đã trở lại là chính mình, Caroline không dám mở mắt vì xấu hổ. Matt vẫn nằm bên ôm chặt nàng, bàn tay úp vào ngực và vùng tam giác sẫm màu giữa hai đùi nàng đầy chiếm hữu. Bây giờ, khi đã tỉnh táo lại, nàng thấy sự đụng chạm quá sức thân mật của anh thật đáng xấu hổ. Nhưng nó không

đáng ghét hay kính tởm. Khi nhận ra điều đó, Caroline mới có động lực để mở mắt ra.

“Thế nào, em nghĩ gì về chuyện vừa rồi?” Giọng anh vừa tự mãn vừa căng thẳng lạ lùng khi anh thì thầm câu hỏi đó vào tai nàng. Nhưng chính sự tự mãn ẩn dưới câu hỏi đó đã khiến nàng xoay người lại nhìn anh.

“Em nghĩ anh thật là tự phụ, ti tiện, và...” Caroline phẫn nộ nói khi nằm ngửa trên lớp nệm lông mềm mại, ngẩng lên nhìn khuôn mặt lỏm chòm râu đen của Matt. Nhưng bất chấp nụ cười mà nàng nghĩ là chế nhạo ấy, thứ nàng thấy trong đôi mắt anh khiến nàng không thốt nổi nên lời. Ẩn sâu trong đáy mắt màu xanh cô ban là sự dịu dàng, và có lẽ cả một chút đắc thắng, nhưng bao trùm tất cả là một tia khao khát mãnh liệt. Anh nhìn nàng chăm chăm như một người đàn ông đói bụng nhìn một miếng bánh, và Caroline nhận ra anh đang cần được đáp ứng.

“Em yêu anh, Ephraim Mathieson,” nàng buột miệng thì thầm, bàn tay giơ lên để vuốt ve gò má ram ráp của anh.

Matt tóm gọn những ngón tay nàng và áp chúng thật chặt, sức nóng từ làn da anh lan tới thiêu đốt lòng bàn tay nàng, suốt lúc đó ánh mắt anh không hề rời khỏi nàng. Đôi mắt anh bất chợt yếu đuối, y như đôi mắt của một đứa trẻ, và sự yếu đuối ấy làm nàng xúc động tới tận tâm can. Nàng chống một bên khuỷu tay, nâng mình dậy để đặt một nụ hôn lên vết sẹo vốn là huy hiệu danh dự của anh.

“Lạy Chúa trên thiên đường!” anh lầm bầm khi môi nàng mơn man vết sẹo trắng gồ ghề. Nụ cười của anh đã biến mất hoàn toàn, đôi mắt anh tối sầm lại. Rồi anh đẩy Caroline nằm xuống và hôn như muốn hút cạn linh hồn nàng. Bàn tay anh di chuyển khắp nơi, vuốt ve, kích thích và chiếm hữu, rồi anh nhấc chân nàng lên để chúng quặp quanh eo lưng anh khi anh chiếm đoạt nàng.

Lần này, khi Matt biến nàng thành của anh, Caroline đã hiểu rõ tại sao đàn ông lại thèm khát hành động này đến vậy, bởi vì một loạt phản ứng anh vừa khơi lên trong nàng trước đó cũng chẳng là gì nếu đem so sánh với cảm giác sung sướng ngất ngây bất ngờ bùng lên trong nàng khi anh dẫn thật sâu cú thúc cuối cùng, hét gọi tên nàng và gieo hạt giống vào trong nàng.

Sau đó, họ nằm quăn quýt bên nhau, Matt nằm ngửa còn Caroline nằm trên ngực anh, chăm chú lắng nghe nhịp đập chậm dần của trái tim anh.

“Nói gì đó với em đi,” nàng nũng nịu sau một hồi lâu im lặng, dùng đầu ngón tay vẽ những vòng tròn trên mảng lông ngực quăn rũ của anh. Một loạt những ý nghĩ hỗn độn xâm chiếm đầu óc nàng. Một câu hỏi mà nàng đã muốn có lời giải thích từ lâu lắm đột nhiên hiện lên khiến nàng tức tối. “Ý anh là gì khi anh nói Hannah Forrester và em là hai hạng người rất khác nhau?”

Matt ngẩng đầu lên nhìn nàng ngay khi nàng cúi xuống để nhìn vào mắt anh.

“Anh nói vậy khiến em bực mình sao?” Giờ đây, khi cảm xúc đam mê mãnh liệt đã lắng dịu, khiếu hài hước của Matt lại nổi lên. Quá lười biếng để mếch lòng trước việc bị cười nhạo - hơn nữa, khi nàng nghĩ về điều đó, nàng lại thấy hài lòng vì có thể làm anh cười - nàng chỉ lè lưỡi với anh.

“Cũng gần bằng cảm giác của anh khi Daniel hôn em ở buổi tụ họp bóc vỏ ngô,” nàng ngọt ngào đáp, bứt một sợi lông ngực loãn xoắn.

“Đến mức đó cơ à?” Vẻ thích thú trên mặt anh tiêu tan quá nửa và bị thay thế bởi một tia u ám. Anh giữ chặt những ngón tay nàng,

ấn chúng vào người mình để ngăn không cho chúng làm mình đau thêm nữa, và luồn một cánh tay xuống dưới đầu làm gối.

“Nào?” Nàng giục anh trả lời.

Anh nở nụ cười nửa miệng. “Đó là vì, cung à, em là hình ảnh quyến rũ nhất mà anh mơ được nhìn thấy ở chốn này của thiên đường - còn cô ấy thì không.”

“Và tốt hơn là anh nên nghĩ như vậy mãi.” Tuy hài lòng với câu trả lời của Matt, nhưng nàng vẫn nhìn anh nghiêm khắc. “Bởi vì ngài đã nộp mình cho tôi, thưa ngài, và tôi cảnh cáo ngài là tôi không chia sẻ ngài với ai khác đâu!”

“Em đang giao hẹn với anh đấy à, Caroline?” Nét cười trong mắt anh hoàn toàn tương phản với giọng nói khàn khàn.

“Nếu đúng là vậy thì sao?” Câu trả lời của nàng cũng khàn khàn.

“Vậy thì anh sẽ nói với em rằng giờ là đến lượt của anh.”

“Đến lượt của anh?”

“Giao hẹn với em. Nhưng hãy cân nhắc kỹ trước khi trả lời nhé. Em sẽ phải cai quản cả một nhóm người, và phải cai quản mãi mãi. Nếu em lấy anh, em sẽ phải chấp nhận cả Davey, John, James, Dan, Rob và Thorn, thậm chí cả con chó rắc rối. Và còn nhiều đứa trẻ vốn là sản phẩm của anh và em nữa. Tất cả bọn họ sẽ đem đến cho em một lượng công việc khổng lồ. Ngay cả một nô lệ cũng được trả tự do khi giao kèo hết hạn. Còn em, trái lại, sẽ phải hiến mình cho anh trọn đời trọn kiếp.”

Caroline mở to mắt rồi chống khuỷu tay nhôm dậy, chớp chớp mắt nhìn anh.

“Có phải anh đang cầu hôn em không?”

“Anh cho là vậy.”

“Lời cầu hôn của anh quá đỗi tiêu cực. Em có được phép hỏi điều gì đã thúc đẩy anh thốt ra nó không?”

Lông mày anh nhướng lên. Bàn tay mạnh mẽ lướt dọc theo tấm lưng trần của nàng rồi nán lại trên đường cong của cặp mông. Caroline lò đi sự bủn rủn kẽ khàng lan dọc theo từng đầu mút thần kinh để cau mày.

“Anh muốn em lên giường với anh.” Nàng không ngăn nổi giọng điệu đe dọa.

“Đúng vậy.” Những ngón tay anh siết chặt, áp nàng sát vào người mình. Nhờ thế mà nàng có thể cảm nhận sự căng cứng mới trời dậy ở anh.

“Đó là điều bỉ ổi nhất mà em từng nghe!” Không thể kiềm chế thôi thúc giáng cho anh một trận, nàng bắt đầu lồm cồm bò dậy, nhưng liền bị vòng tay anh chặn lại.

“Oa, kìa, Quý bà Nóng nảy, em hãy kiềm chế bản tính nóng như lửa của mình đi! Em muốn anh phủ nhận điều hiển nhiên sao? Anh đã muốn em ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, khi em chạy như bay ngang qua cánh đồng với cái áo choàng đỏ bay phấp phới đằng sau và Jacob đuổi theo sát gót. Anh đã tự nhủ rằng, một người phụ nữ có thể chạy như thế nhất định phải ăn đứt đám phụ nữ tầm thường khác.”

Nàng biết anh đang trêu mình, nhưng cảm xúc của nàng quá mong manh và nhạy cảm nên rất dễ bị tổn thương. Nàng không có tâm trạng đùa giỡn.

“Thả em ra, đồ thô lỗ!”

Nàng đẩy vai anh ra. Hẳn là Matt đã nhìn thấy nỗi đau thực sự trong mắt nàng nên nụ cười trên môi anh tắt lịm. Anh đột ngột lật người lại, kéo theo cả nàng, ghì chặt nàng xuống bên dưới anh.

“Không phải đâu, anh không có ý như vậy,” Matt khẽ nói. “Đúng hơn là, anh đã từng nghĩ như thế, nhưng bây giờ thì còn hơn thế nữa. Anh sẽ cưới em, vì anh yêu em, Caroline, hơn bất cứ ai hay bất cứ thứ gì trên đời này. Anh yêu em nhiều đến nỗi chỉ nghĩ đến chuyện đánh mất em thôi cũng khiến lòng anh ngập tràn sợ hãi. Anh yêu em nhiều đến nỗi, nếu em từ chối anh, có khi anh sẽ ngửa cổ hú lên với vầng trăng suốt quãng đời còn lại như một con sói bị điên mất.”

Ngược nhìn gương mặt làm ra vẻ hài hước của anh một cách dò xét, Caroline nhận ra anh đang nói thực lòng mình: anh yêu nàng. Con giận của nàng lập tức tiêu tan, và nàng đan hai tay vào nhau sau đầu anh.

“Em sẽ rất tự hào và vinh dự nếu được làm vợ anh,” nàng nói và mỉm cười, toàn bộ tình yêu mà nàng đã giữ trong lòng quá lâu giờ đang lấp lánh trong ánh mắt và giọng nói của nàng.

Matt nhìn chằm chằm xuống nàng trong một thoáng, đôi mắt anh tối lại. “Không, cưng à, chính anh mới là người cảm thấy vinh dự,” anh thì thầm, rồi cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn say đắm.

Đêm hôm đó, tiếng tuyết rơi bên ngoài chỗ trú ẩn của họ gần như đã biến thành một bản hòa âm của các tiểu thiên sứ trên thiên đàng, nhưng cả Caroline lẫn Matt đều không hề hay biết. Họ yêu nhau, thủ thỉ, cười đùa, rồi lại yêu nhau, và niềm hạnh phúc ấy khiến họ lâng lâng như đang ở trên thiên đường.

Mặc dù họ không ngủ gần như cả đêm, nhưng Caroline vẫn thức giấc ngay lúc tia nắng đầu tiên lọt vào. Bên trong hang sáng lạ lùng vì ánh phản chiếu từ lớp tuyết bên ngoài. Đống lửa vẫn cháy đều vì Matt vẫn tiếp lửa thường xuyên, nhưng nó hầu như không xua tan được giá lạnh. Tuy nhiên, do được quấn chặt trong chiếc áo lông và những tấm chăn, Caroline vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Dĩ nhiên, có một người đàn ông to lớn, vạm vỡ để chia sẻ thân nhiệt với nàng cũng giúp ích rất nhiều.

Cánh tay anh ôm eo nàng, một bàn tay đặt ngay bên dưới ngực, và chân anh gác lên đùi nàng đầy sở hữu. Nàng nằm cuộn tròn, lưng áp vào bụng anh, và phải cố gắng lắm nàng mới xoay được người để nhìn kỹ anh.

Khi ngủ, trông anh như một thiên thần tội lỗi bị đày xuống trái đất, mái tóc đen buông rủ lòa xòa trước mặt, hàng mi dày hình lưỡi liềm như lông chồn zibelin phủ rợp hai gò má râm nắng. Những đường nét của anh hoàn hảo như thể được tạc nên bởi một nghệ sĩ điêu khắc bậc thầy.

Mặt trần tục ở anh là bộ râu lởm chớm lâu ngày chưa cạo, và người tình của nàng nằm ngủ với cái miệng há hốc. Chưa kể, anh lại còn ngáy nữa. Tiếng ngáy không lớn, nhưng âm thanh khò khè phát ra giữa đôi môi đẹp cổ điển ấy hoàn toàn không thuộc về thiên đường.

Caroline muốn cảm ơn Chúa, hay Thượng đế, hay bất cứ ai chịu trách nhiệm, rằng tuy Matt có vẻ đẹp nam tính và lối sống trầm lặng của người Thanh giáo, nhưng anh không phải là thiên thần. Bởi vì nàng yêu chính con người trần tục của anh, có sẹo, có râu, ngủ ngáy và tất cả những điều tương tự.

Khi nhớ lại những điều Matt đã làm cho mình trong đêm ái ân cuồng nhiệt vừa qua, hai má Caroline bất giác ửng hồng. Nghĩ về những gì anh đã dạy nàng làm, màu hồng ấy càng đậm hơn nữa. Và khi hồi tưởng lại cuộc yêu cuối cùng trong số ít nhất nửa tá lần giao hoan nồng cháy, mặt nàng đỏ lựng như trái gấc chín.

Dưới sự dạy dỗ của anh, nàng đã khám phá ra khả năng làm tình mà nàng chưa bao giờ ngờ rằng đã nằm ngủ im lìm bên trong mình. Vào những giờ phút cuối cùng, nàng thậm chí không còn cần đến những lời thì thầm động viên của anh để sờ soạng, vuốt ve, nắm giữ và mon trón.

Nàng đã tự mình làm những việc đó.

Những gì nàng và Matt đã làm cùng nhau không liên quan gì đến nỗi kinh hoàng từng xảy ra với nàng trong quá khứ. Chuyện này là làm tình; chuyện kia là một vụ cưỡng bức ghê tởm. Sau đêm qua, cái bóng u ám của Simon Denker sẽ không còn đổ xuống cuộc đời nàng nữa. Nàng có thể quên hẳn đi để bắt đầu một cuộc sống mới. Matt đã giải thoát cho nàng.

Nàng sắp trở thành vợ của anh thật sao?

Nghĩ đến đây, Caroline suýt cười khúc khích như một cô nữ sinh ngốc nghếch. Chỉ vì sợ anh thức giấc nên nàng mới ngăn mình lại.

Đột nhiên nàng cảm thấy không thể đối mặt với anh trong bộ dạng này, khi nàng còn đang khóa thân và đầu tóc bù xù, với những dấu vết yêu đương vẫn còn hiện diện khắp người. Nàng sẽ ra khỏi giường, tắm tấp và mặc đồ trước khi anh tỉnh dậy. Hơn nữa, nàng cần phải giải quyết nhu cầu, và vấn đề đó đang càng lúc càng trở nên cấp bách.

Đứng lỏa thể bên cạnh cái nệm lộn xộn, Caroline nhận ra trời thực sự rất lạnh. Nàng vơ vội cái áo của Matt, mau chóng mặc lên người, thích thú khi thấy tay áo dài quá đầu ngón tay mình mấy chục phân và đuôi áo trùm quá đầu gối. Rồi nàng xỏ chân vào đôi giày của Matt. Chúng to đến mức có khi nàng nằm ngủ trong đó cũng được. Nhắc bình rượu rum vẫn còn đầy một nửa lên, nàng gạt vài cành cây sang bên và đi thẳng ra ngoài trời tuyết.

Mới đi được một, hai bước, Caroline đã nhìn mặt trước tiết trời giá lạnh khiến da dẻ buốt nhói như bị kim châm và ngay cả việc thở cũng đau rát. Mặt trời như một quả cầu nhạt lò mờ đang nhô lên ở phía sông, và gió đã dịu đi. Mặc dù tuyết vẫn rơi dày đặc, nhưng nó không còn như những viên đá ném vào da thịt nàng nữa. Tắm tắm tuyết lấp lánh trên mặt đất ngập tới đầu gối Caroline, nhưng trận bão tuyết đã tan. Trong nay mai thôi là họ chắc chắn có thể khởi hành về nhà.

Davey, John và những người còn lại sẽ nghĩ gì về chuyện của họ? Chiều hôm trước, ở trong làng, nàng và bọn trẻ đã rút ngắn được khoảng cách với nhau, nhưng sự yêu mến mới mẻ chúng dành cho nàng liệu có đủ lớn để khiến chúng chấp nhận chuyện nàng làm vợ của cha chúng?

Sau khi đã giải quyết xong việc cấp bách nhất, Caroline đổ phần rượu rum còn lại trong bình lên tuyết và mau chóng súc sạch bình trước khi nhét tuyết vào đó. Rồi, run lẩy bẩy, nàng mang chiến lợi phẩm của mình quay lại chỗ trú ẩn.

“Em đang làm cái quái gì thế?”

Nàng giật mình thấy Matt đã tỉnh giấc. Anh đang khóa thân hoàn toàn và không xấu hổ chút nào ở ngay bên cạnh cái nệm của họ. Hai tay chống trên cái hông hẹp, anh quắc mắt nhìn nàng. Với khuôn mặt của một tổng lãnh thiên thần trên một cơ thể tuyết vùi, Matt là một hình ảnh có thể làm ngừng đập trái tim căng tràn sự sống của bất cứ người phụ nữ nào. Caroline ngo ngẩn ngẩn nhìn vẻ đẹp của anh, hầu như không nhận ra đôi mắt anh cũng đang quét qua quét lại trên người mình.

“Đồ ngốc, ma xui quỷ khiến thế nào mà em lại ra ngoài trong bộ dạng như thế kia hả?” Anh cất giọng, câu kính hơn nhiều so với chất giọng nên có của một tình nhân, rồi với tay lôi cái áo choàng lông từ bên dưới những tấm chăn ra, băng qua khoảng không gian ngăn ngũi ngăn cách họ để choàng nó lên người nàng.

Lúc anh tới chỗ nàng, Caroline vừa cúi xuống đặt cái bình sát bên đồng lửa để làm tuyết tan chảy. Nàng cảm kích vì sự ấm áp bất ngờ ấy. Răng nàng vẫn còn va vào nhau lập cập, còn da thì ngứa ran khi nó tan giá, nhưng nàng biết nàng không ở bên ngoài lâu đến mức gây hại gì cho bản thân.

“Chúng ta c... cần nước để t... tắm rửa.”

“Em ăn mặc phong phanh ra ngoài chỉ để làm việc đó thôi ư?”
Matt gần như gầm lên.

Caroline lập tức cau mày với anh. “Anh dám to tiếng với em sao, Ephraim Mathieson!”

“Anh sẽ to tiếng nếu anh muốn, và đừng gọi anh là Ephraim.”

“Em sẽ gọi anh như thế nếu em muốn. Thật ra, em khá thích cái tên đó.”

“Ồ, thế à?”

“Vâng.”

“Anh thấy sáng nay em vênh váo quá đấy. Đừng nghĩ là anh không thể đối phó với những cô nhỏ xác xược.”

“Xi, em không sợ anh đâu! Cho dù anh to mồm thật nhưng có bao giờ em thấy anh động tay vào mông mấy đứa nhỏ đâu!”

“Chúng là những đứa trẻ ngoan nên anh không cần phải dùng đến hình phạt đó. Nhưng nếu em còn làm một việc ngu ngốc là ra ngoài trời lạnh giá trong tình trạng gần như khóa thân thể kia để lấy nước tắm rửa là anh sẽ đét đít em đấy!”

“Còn có... những lý do khác nữa,” nàng chống chế một cách yếu ớt.

Sự ngập ngừng của nàng đủ để cho Matt biết ý nàng là gì. Môi anh mím lại và lông mày hơi giãn ra. “Lần sau nhớ mặc đồ vào trước. Em chưa nghe nói tới chứng hoại tử vì tê cóng bao giờ à?”

“Anh nói thì hay lắm! Nhìn lại mình đi, anh đang trần như nhộng đấy!”

“Vì em đã mặc đồ của anh!”

“Không phải tất cả.”

“Cũng gần tất cả còn gì.”

“Anh vẫn còn quần, tất và...”

“Caroline, em thực sự muốn tranh cãi với anh cả buổi sáng đây à?”

“Không.”

“Tốt. Bởi vì anh còn vô số việc muốn làm hơn.” Matt mỉm cười, nụ cười thông thả ranh mãnh khiến lòng nàng xốn xang, rồi anh bước tới, nâng cằm nàng lên để hôn. Khi miệng anh chạm vào miệng nàng, Caroline liền choàng hai tay quanh cổ anh và kiễng chân lên đáp lại.

“Như thế tốt hơn đây.” Anh ngẩng đầu lên để búng mũi nàng. “Giờ thì trả lại anh đôi giày đi nào, anh cũng có việc phải ra ngoài.”

“Ồ.”

“Ồ gì mà ồ.”

Ở trong một chốn chật chội thế này đúng là cũng có những mặt bất tiện. Mặt nàng đỏ ửng đến tận mang tai khi nàng đưa trả anh đôi giày và áo choàng, rồi đi đôi tất dày dặn ấm áp của anh vào và quấn mình trong chiếc chăn của người Da Đỏ.

Trên người chỉ khoác chiếc áo choàng và đôi giày, Matt bước ra ngoài, chưa đầy vài phút đã trở vào ngay. Caroline vừa mới lấy được bình rượu đựng tuyết tan thành nước ấm ra xa khỏi đồng lửa. Đang lom khom bên cái nệm, định thấm ướt một mảnh vải lanh xé ra từ chiếc váy lót bị rách, nàng bỗng nhảy dựng lên như thể bị bắt

quả tang làm một chuyện gì đáng ghê tởm khi anh lặng lẽ bước vào trong.

“Không phải là em xấu hổ với anh đấy chứ?” anh hỏi khi thấy nàng giật mình và đỏ mặt.

“Em muốn tắm.”

“Vậy thì tắm đi.”

“Em cần chút riêng tư,” Caroline nhẹ nhàng nói, và không ngạc nhiên khi thấy anh nhìn mình với vẻ mất kiên nhẫn.

“Trên người em còn thứ gì mà anh chưa nhìn thấy sao?”

“Anh làm ơn lánh mặt một lúc được không?” Nàng cúi kính. Matt hừ mũi trước thứ mà anh coi là sự điên rồ của phụ nữ, nhưng sau khi lấy lại áo sơ mi và đòi đền bù từ hai bầu ngực nàng, anh mặc áo vào với tốc độ nhanh nhất rồi nhắc khẩu súng lên và đi ra ngoài.

Vừa để mắt canh chừng bức tường được làm từ những cành cây, Caroline vừa tắm tấp kỹ lưỡng nhất có thể, bất chấp cái lạnh và sự thiếu thốn tiện nghi. Từ đâu đó bên ngoài, Matt đang rống lên một bài thánh ca, ngừng lại một chút để lắng nghe, khước miệng nở nụ cười dịu dàng. Rồi, khi tiếng hát ngừng bật, nàng cũng tìm y phục của mình và bắt đầu mặc đồ. Đang đi nốt chiếc giày còn lại thì một tiếng súng nổ *bùm* khiến nàng cứng người.

Vội nhìn ra bên ngoài, nàng thấy anh đang đi về chỗ trú ẩn của họ, một tay cầm khẩu súng vẫn còn bốc khói, tay kia cầm một con thỏ mới bị giết. Nhìn thấy nàng, anh toe toét cười và cầm chân sau con vật giơ lên.

“Bữa sáng!” anh nói, và đi vào bên trong tìm dao. Trong nháy mắt, xác con vật đã được lột da, làm sạch và sẵn sàng chế biến.

“Chúng ta sẽ có một bữa tiệc.” Caroline mỉm cười đón lấy miếng thịt từ tay anh, xiên nó bằng một cái que sặc và đặt lên trên đồng lửa để nướng. Matt cởi áo khoác, rửa tay và rửa mặt bằng chỗ nước còn lại. Anh tiến tới đằng sau nàng, luồn tay quanh eo nàng. Đang mãi đứng nhìn những giọt nước thịt nhỏ xuống đồng lửa kêu xèo xèo, Caroline giật mình khi bàn tay anh lần lên ngực.

Nàng cứng người lại theo bản năng, và rồi, khi anh đặt môi lên chỗ hõm bên dưới tai, nàng liền thả lỏng người. Sau một thoáng, nàng xoay người lại, choàng hai cánh tay quanh cổ anh và thưởng cho anh một nụ hôn dài.

Tuy nhiên, khi cảm thấy bàn tay anh bắt đầu cởi hàng móc ở sau lưng váy, nàng hơi né người ra để cau mày nhìn anh.

“Anh đang làm gì thế?”

“Cởi váy của em.”

“Nhưng em vừa mặc vào mà!”

“Và trông em rất quyến rũ. Nhưng anh thích em không mặc gì hơn.”

Ý định tiêu khiển cả buổi sáng của anh chợt lóe lên trong đầu nàng như ánh nắng ở đường chân trời. Lúc này Matt đã cởi đến chiếc móc váy ở eo lưng, và anh đang tuột nó ra khỏi vai nàng.

“Nhưng giờ đang là ban ngày ban mặt!”

Lời phản đối thực sự hoảng hốt của nàng khiến anh vừa lột trần ngực nàng vừa cười toe toét.

“Càng tốt chứ sao,” Matt nói, và sau khi cởi hết quần áo trên người cả hai, anh lại đẩy nàng nằm xuống cái tổ yêu đương của họ. Anh xoay nàng nằm ngửa, hôn nàng để ngăn chặn những lời phản

đổi, rồi dùng tay, miệng và cơ thể chứng minh với nàng rằng ban ngày là một thời điểm rất thích hợp cho việc mà anh đang nung nấu trong đầu.

Một lúc lâu sau, Caroline choàng tỉnh sau giấc ngủ ngắn vì người thấy mùi thịt cháy. Nàng hét toáng lên, lao bắn ra khỏi vòng tay của anh.

“Cái quái gì... ?” Sẵn sàng đối đầu với bất cứ thứ gì đe dọa họ, Matt lập tức ngồi bật dậy, những tấm chăn tuột khỏi bộ ngực trần.

“Thịt bị cháy rồi!” Caroline rên rỉ, lấy một cái que cứu lấy miếng thịt thỏ.

“Vậy thì chúng ta sẽ cạo phần bị cháy đi và ăn những gì còn lại.”

Trong lúc tiếc của, Caroline không còn để ý gì đến tình trạng lỏa lồ của mình. Nàng quỳ gối và đặt miếng thịt cháy sém lên một mặt đá phẳng. Trước sự bức tức của nàng, Matt bắt đầu nhoén miệng và sau đó cười thành tiếng. Anh bước ra khỏi những tấm chăn để đưa nàng về.

“Em luôn là nguồn vui của anh, em yêu. Quay lại giường đi.”

“Nhưng thịt thỏ...”

“Đừng bận tâm tới miếng thịt thỏ chết tiệt đó. Em đang không mặc gì cả, mà trời thì lạnh, chúng ta chẳng có gì khác để làm ngoài việc vui vẻ bên nhau cả ngày. Chẳng biết đến bao giờ mới lại có một cơ hội như thế này nữa.”

“Vâng, nhưng...”

Không để cho nàng cất lời than vãn tiếc nuối miếng thịt thỏ, Matt bế thốc nàng lên và mang nàng quay lại cái nệm của họ. Phải

rất lâu nữa nàng mới lại có thể nghĩ đến thức ăn.

Cuối cùng, khi bóng cây bên ngoài chỗ trú ẩn của họ đổ dài về phía con sông, nàng cũng được ăn. Caroline quấn mình trong chiếc áo choàng lông và không mặc gì bên trong - Matt đã giành lấy chiếc chăn của người Da Đỏ vốn ít ấm áp hơn bất chấp lời phản đối của nàng. Họ ngồi bên nhau trên tấm nệm lá và ngẫu nhiên chỗ bánh mì, xúc xích và táo còn lại, nuốt trôi chúng bằng nước tan chảy từ tuyết trong bình rượu rum. Matt hóp một ngum từ bình còn lại, rồi họ nằm dài bên nhau, đầu nàng gối lên vai anh, thỏa mãn.

“Theo anh thì mọi người sẽ nghĩ gì?” Câu hỏi này đã gặm nhấm rìa chiếc bánh hạnh phúc của nàng như một con chuột phiền phức suốt một thời gian.

“Nghĩ về cái gì?” Anh chậm rãi lướt ngón tay trên hai bầu ngực căng mọng có nhũ hoa màu dâu tây của nàng.

“Về chúng ta. Lấy nhau.”

“Họ nghĩ gì nào? Đây là chuyện riêng của chúng ta chứ đâu liên quan đến ai khác.”

“Nhưng anh... em... em không được mọi người trong thị trấn yêu quý lắm, anh biết đấy.”

“Em đâu có lấy cả thị trấn.”

“Đúng vậy. Nhưng...”

“Trong hang có ai không? Matt, anh có trong đó không?” Một tiếng gọi bỗng vọng đến từ bên ngoài chỗ trú ẩn khiến họ giật nảy mình. Caroline thở gấp, loạng quạng kéo những tấm chăn lên tận mũi để che chắn mình kỹ càng hết mức có thể, còn Matt thì cứng đờ người và ngồi bật dậy.

“Là Daniel, đúng là đồ chết tiệt,” anh nghiêng rặng nói với nàng, rồi cất cao giọng đáp lại em trai.

“Mặc đồ vào đi.” Matt đứng dậy, xỏ chân vào quần trong khi Caroline tìm kiếm chiếc áo lót. Nàng trông nó qua đầu trong khi Matt mặc vội cái áo sơ mi.

“Matt! Ê!” Vừa gọi tiếp Daniel vừa lăm bằm chửi rủa. Có vẻ như anh ta đang gặp khó khăn khi tìm cách vào chỗ họ, nhưng vẫn cố thử.

“Quý tha ma bắt chú đi,” Matt lăm bằm, cố gắng vừa xỏ chân vào giày vừa cài cúc áo sơ mi.

Caroline cuống cuồng cài dây áo lót và vội lấy cái váy trong khi Matt, lúc này đã chinh tề ở mức tối thiểu, đi tới chỗ rào chắn bằng cành cây để chặn Daniel lại.

“Anh đây,” anh nói bằng một giọng cáu kỉnh mà Daniel không đáng phải gánh chịu sau bao nhiêu nỗ lực vì họ.

“Ôn Chúa! Em cứ sợ đám người Da Đỏ hoặc trận bão tuyết đã giết chết anh rồi. Cơ mà làm gì có thứ nào giết nổi một kẻ đáng gờm như anh chứ!”

Vì không nhìn thấy khuôn mặt Matt nên Caroline không biết anh có phản ứng với nỗ lực hài hước của Daniel hay không.

“Caroline có ở cùng anh không?” Rabert hỏi. Caroline giật mình, cài váy thật nhanh và đi tất vào, vừa làm vừa thắc mắc không biết có bao nhiêu người đang tới giải cứu họ. Mặc dù không một ai có thể

biết chính xác nàng và Matt đã làm gì đêm qua, nhưng chắc chắn họ sẽ suy đoán ra. Cài đai móc bút tất và vôi vàng thả váy xuống, Caroline cảm thấy mình giống hệt như Jezebel [1].

[1] Công chúa xứ Phénicie thế kỷ thứ 9 trước công nguyên, người đã du nhập tư tưởng tôn thờ thần tượng và bạo quyền vào Isarel. Cái tên của bà đã trở thành biểu tượng cho sự xảo trá và tội lỗi.

“Có.” Matt buông một câu trả lời cộc lốc khó chịu. “Các em tìm ra bọn anh nhanh gọn nhỉ.”

“Bọn em chỉ đi men theo dòng sông thôi, và rồi thấy khói bốc lên. Tránh sang một bên nào, anh trai. Ngoài này lạnh khiếp lên được, bọn em muốn sưởi ấm bên đống lửa của anh.”

Liếc nhanh ra đằng sau để chắc chắn rằng Caroline đã ăn mặc chỉnh tề, Matt bước lùi lại. Daniel theo sau gần như ngay lập tức, tiếp đến là Robert. Cả hai người đàn ông đều mặc áo choàng lông dài, đội mũ rộng vành và đi giày ống. Họ giậm giậm chân để giữ tuyết rồi mới bước vào.

Caroline vừa mới quấn chăn quanh người, và nàng biết rằng mình đang được che đậy kín đáo hết mức có thể. Tuy nhiên, nàng vẫn không thể ngăn đôi má bừng đỏ lúc Daniel và Robert gật đầu với nàng, sau khi quét mắt nhìn một lượt cái hang nhỏ. Daniel không nhìn vào mắt nàng, trong khi mắt Robert ánh lên vẻ thích thú.

“Rõ ràng bọn em đã lo lắng và vôi vàng vô ích,” Robert nói, nhìn thấy cái bình rượu rum thứ hai bên đống lửa. Anh ta bèn quỳ một chân xuống để mở nắp bình, rồi giơ nó lên cao và tự cho phép mình nốc một hơi dài.

“Em thấy anh có đủ mọi tiện nghi như ở nhà,” Daniel nhận xét, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cái nệm lộn xộn, không để ý chuyện

Robert huých tay và chuyển cho mình cái bình.

Ngay cả khi bị đánh lên ngực tấm phù hiệu tổ cáo là người đàn bà thông dâm thì Caroline cũng không thể cảm thấy xấu hổ hơn.

“Caroline và anh sẽ cưới nhau,” Matt đột ngột tuyên bố, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt đỏ bừng của Caroline để nhìn sang khuôn mặt ra vẻ hiểu biết của các em trai.

“Cưới ư!” Giọng Daniel có vẻ rưng rùi, ánh mắt đang nhìn Matt lập tức đổi hướng sang Caroline và nhìn nàng chăm chăm.

“Cưới ư! Ồ, tuyệt quá!” Phản ứng của Robert hồ hởi hơn. Anh ta đi tới chỗ Matt và vỗ vai anh, rồi nhoén miệng cười với Caroline. “Cô có chắc là cô muốn lấy anh cả của chúng tôi không? Theo tôi thì anh ấy không phải là người dễ chịu lắm đâu!”

“Coi chừng cái mồm, Rob,” Matt gầm gừ. Daniel cuối cùng cũng bước tới để chìa tay ra với anh trai.

“Chúc anh hạnh phúc, Matt,” Daniel lên tiếng, giọng nói vững vàng nhưng khuôn mặt thì tái nhợt. Caroline nhìn hai người họ bắt tay nhau, tim khẽ nhói lên đau đớn. Tình cảm giữa họ, hay đúng ra là giữa tất cả những người nhà Mathieson, quá lớn lao, đến nỗi đôi lúc nàng cứ mơ hồ cảm thấy rằng mình vẫn chỉ là một người ngoài cuộc.

“Cảm ơn, Dan.” Matt nhoén miệng cười khi anh liếc nhìn Caroline. “Thà kết hôn còn hơn bị bốc cháy, em biết đấy, và người anh đã nóng rùng rục suốt hơn nửa năm nay rồi.”

Nghe thấy thế, nàng cứng người lại vì phần nộ, còn cánh đàn ông phá lên cười hô hố.

“Em đã đón được bác sĩ từ New London về chưa?” Matt vừa thu xếp đồ đạc vừa hỏi Daniel.

“Bọn em đã đưa ông ấy về, ông ấy giỏi lắm. Quả là may mắn, bởi vì khi về nhà bọn em phát hiện ra đã có thêm nửa tá người nữa bị nhiễm bệnh, trong đó có cả Mary.”

“Mary ư!” Caroline đưa tay lên cổ. Matt đứng thẳng người dậy và cau mày. Daniel gật đầu nghiêm nghị.

“Vâng. Chị ấy không ốm nặng như mấy người khác, nhưng em đã hứa với James sẽ đưa Caroline tới chỗ chị ấy sớm nhất có thể. Bác sĩ đã đến thăm bệnh cho chị ấy, nhưng James không muốn mạo hiểm tính mạng của vợ.”

“Vậy thì chúng ta nên đi ngay thôi. Em có mang ngựa theo không?” Matt mau chóng mặc áo gi lê, đội mũ lên đầu, rồi với tay lấy cái áo choàng khoác lên vai Caroline.

“Anh cứ mặc nó đi. Em quán chẵn là được rồi,” nàng phản đối, cố gắng hất cái áo ra.

“Cung à, nếu lúc nào em cũng cãi lại anh như thế này, anh có thể thấy trước một cuộc hôn nhân sóng gió đang chờ đợi chúng ta đấy.” Matt nhét tay nàng vào trong tay áo và vòng ra đằng trước để cài cúc cho nàng. “Anh cần phải nói với em rằng anh muốn làm chủ nhân trong ngôi nhà của mình. Em phải nghe lời anh, nếu không em sẽ phải đối mặt với những hậu quả khủng khiếp đấy.”

“Hứ!” Caroline vênh mặt, nhưng nàng vẫn để yên cho anh cài chiếc áo lông lên tới tận cằm.

“Hãy cho anh ấy biết thế nào là lễ độ, Caroline. Anh ấy cần được dạy cho một bài học,” Robert nói, đôi mắt ánh lên vẻ thích thú.

“Em dám cá cô ấy sẽ không phải là một người vợ dễ bảo đâu,” Daniel chậm rãi xen vào, lông mày nhíu lại. Ý nghĩ đó có vẻ an ủi anh ta, và khi họ hất tuyết vào đống lửa, anh ta đã có vẻ vui lên đôi chút.

Có bốn con ngựa đang đợi bên ngoài, tuyết ngập đến đầu gối. Chúng giậm giậm chân về sốt ruột, khua lạch cạch dây cương và bàn đạp, hơi thở dường như đông cứng lại trong không trung.

Mãi đến khi chuẩn bị bước vào trong tuyết, Caroline mới nhận ra nó ngập quá giày nàg. Cánh đàn ông đều đi giày ống. Nàng đang động viên mình đừng để ý đến lớp bùn tuyết lạnh giá thì Matt đã phát hiện ra tình thế tiến thoái lưỡng nan của nàng, anh lập tức tiến đến đằng sau bế nàng lên yên ngựa trước khi nàng kịp phản đối. Rồi anh quán chẵn quanh người mình, và ba người đàn ông chia nhau buộc những món đồ lấy từ trong hang vào các con ngựa.

Chuyến đi của họ thật chậm chạp vì lũ ngựa phải lê từng bước nặng nề trong tuyết, và không khí càng lúc càng lạnh giá. Màn đêm đã buông, chỉ có ánh sáng từ mảnh trăng lưỡi liềm mảnh mai phản chiếu trên thảm tuyết dày rọi đường cho họ. Gió nổi lên, từ đâu đó không xa lắm vọng đến tiếng sói hú. Không chỉ một, mà cả bầy, Caroline rùng mình nghĩ. Lũ ngựa đi hàng một xuyên qua rừng, Daniel ở đằng trước và Matt ở đằng sau nàng. Nàng lạnh cóng dù đang đội mũ và mặc áo choàng của Matt. Chắc anh còn cảm thấy rét hơn cả nàng. Nhưng chẳng còn cách nào khác ngoài việc kiên trì. Di chuyển trong thời tiết thế này là một điều khó có thể chịu đựng nổi, nhưng dừng lại thì càng tồi tệ hơn.

Cuối cùng, tới gần trưa ngày hôm sau, Robert cũng trông thấy khói lơ lửng tỏa lên trên những ngọn cây.

“Về tới nhà rồi,” anh ta reo lên, và Caroline cảm thấy tinh thần rệu rã của mình hào hứng hẳn. Nếu có thể, nàng sẽ thúc con ngựa

phi hết tốc độ, nhưng khi di chuyển trong tuyết, chúng chỉ có thể đi với tốc độ chậm rãi, cẩn thận mà chúng vẫn duy trì từ lúc rời khỏi chỗ trú ẩn của họ.

Khi nhìn thấy ngôi nhà qua những rặng cây, nàng lão đảo trên yên ngựa. Nàng mệt muốn chết, lạnh khủng khiếp, đói rã rời và...

“Cha!” Davey và John lao ra từ cửa chính với Thomas theo sau khi đoàn người đi vào khu đất trống. “Cha!”

Lũ trẻ nhảy nhót trong tuyết, chẳng bận tâm tới chuyện mình không mặc đủ ấm và đang tự làm mình ướt đến tận thắt lưng. Raleigh chạy theo sau chúng, vừa nhảy tung tung qua tuyết như một con thỏ hoang không lồ vừa sửa mừng ầm ĩ. Caroline lắc đầu mỉm cười trước sự chào đón đầy phấn khích này.

“Cha!”

Matt ghì dây cương, nhảy xuống bế thốc các con lên tay khi chúng nhào tới. Anh ôm chúng thật chặt và chúng cũng ghì siết lấy anh.

“Sao các con không đi học?” anh nghiêm giọng hỏi, đẩy chúng ra.

“Trường học đóng cửa vì dịch sốt!” John nói.

“Tuyệt quá cha nhỉ?” Davey hùa theo, và Caroline không nén nổi tiếng cười trước sự ích kỷ ngộ nghĩnh của thằng bé. Có vẻ như cả thế giới có biến mất cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nó, miễn là nó không phải đến trường.

“Tuyệt lắm. Giờ thì vào trong nhà đi để cha đi nốt ngựa. Caroline, em đi với chúng nhé.”

Matt đặt bọn trẻ lên yên ngựa và dẫn ngựa tới trước nhà, những người còn lại theo sau. Khi tới nơi, anh nhắc các con xuống rồi bước sang chìa tay đón Caroline. Với một lời phản đối không thành tiếng, nàng trườn vào vòng tay anh, cảm thấy mình được yêu chiều khi giao phó bản thân cho sức mạnh của Matt. Anh không đặt nàng xuống nền tuyết mà bế nàng tới tận bậc thềm, đến lúc đó mới đặt nàng xuống. Vì nàng đứng trên bậc thềm cao nên đôi mắt họ ngang tầm nhau. Tia sáng đột ngột lóe lên trong đôi mắt xanh chiếu thẳng vào mắt nàng là dấu hiệu báo trước duy nhất mà Caroline nhận được trước khi anh rướn người đặt một nụ hôn vội nhưng mạnh mẽ lên đôi môi nàng.

Rồi anh lẳng lặng quay đi và leo lên lưng ngựa, để mặc nàng bối rối với đôi má ửng hồng, đối diện với hai đứa trẻ đang tròn xoe mắt và ông chú đang há hốc miệng của chúng.

“Cha đã hôn dì!” Lời Davey nói gần như một lời buộc tội.

“Cha yêu dì à, dì Caroline?” Đôi mắt John cũng tròn xoe như mắt Davey.

Thomas, dù không nói gì, cũng có vẻ chờ đợi câu trả lời của nàng với sự chăm chú hết như hai thằng bé.

Hậm hực liếc mắt về phía người yêu đang đi khuất dần về phía chuồng gia súc, Caroline đẩy bọn trẻ vào trong nhà rồi đóng cửa lại.

Nàng tựa vào cửa một lúc, mệt đến nỗi gần như không đứng vững. Sự ấm áp của ngôi nhà khiến toàn thân nàng đau rát, và nàng nhớ khi những ngón tay ngón chân tê cóng bắt đầu râm ran hồi phục. Lúc này nàng chỉ muốn xoa dịu cơn đói và sự mệt mỏi ngay lập tức, để mặc vị hôn phu của mình tự trả lời các con và cậu em trai. Nhưng vẻ mặt đầy hoài nghi cùng đôi mắt mở tròn thắc mắc của Davey và John đã ngăn nàng lại.

“Dì đang đội mũ của cha!” Davey nói khi nàng cởi mũ ra.

“Cả áo choàng của cha nữa!” John như bị xúc phạm.

“Ngoài trời đang lạnh, mà dì thì không có cả mũ lẫn áo choàng.” Khi Caroline chọn xử lý vấn đề ít nhạy cảm này trước, trông nàng hẳn đã rã rời lắm rồi, bởi vì Thomas, người này giờ cũng nhìn nàng chằm chằm với vẻ mặt giống hệt hai thằng cháu trai, bắt đầu toét miệng cười.

“Nhưng tại sao cha lại hôn dì?” Davey khẳng khẳng. “Cha chỉ hôn cháu với anh John, và cũng chỉ làm vậy khi bọn cháu bị đau hay bị ốm nặng thôi. Cha chẳng hôn ai khác cả. Đúng không anh John?”

John gật đầu. Caroline thở dài, mở miệng... và cuối cùng cũng nhận ra nàng không đủ can đảm để nói với chúng.

“Cho dì một phút để thở đã, rồi chúng ta sẽ nói về chuyện này,” nàng trì hoãn, rồi khỏi cánh cửa để đi về phía nhà bếp.

Đuôi áo choàng của Matt quét trên sàn, và khi đã ấm áp hơn, nàng bèn cởi nó ra. Millicent nhồm dậy từ chỗ ngủ ấm cúng của nó bên lò sưởi, vươn mình, và kêu meo meo chào nàng. Có thứ gì đó đang sôi ùng ục trên lò sưởi – ngửi mùi thì có vẻ là cháo bột ngô – và con đoi bất chợt dâng lên làm dạ dày nàng co thắt. Những người khác ắt hẳn cũng đói rồi, và nàng cần nghĩ tới chuyện nấu cơm. Rồi họ còn phải tới thăm Mary nữa chứ, sau bữa ăn nàng nhất định phải chạy ngay tới bên cô bạn. Tất cả những mẫu ý nghĩ này vụt hiện lên trong đầu nàng lúc Caroline treo áo khoác lên mắc.

Quay lại, nàng thấy ba chú cháu đang nhìn chăm chú cái váy bị rách của mình. Nàng đảo tròn mắt, và đi về phòng.

Nàng mất khoảng mười lăm phút để tắm rửa, thay váy và chải đầu. Đúng lúc nàng ra khỏi phòng, cánh đàn ông cũng bước vào nhà, giậm giậm chân để giữ tuyết trên giày và lấy tay phủi tuyết trên quần áo.

“Thorn, em đã nấu ăn ư!” Robert thốt lên với vẻ kinh ngạc đầy tán thưởng.

Thomas lườm anh trai một cái rồi tiếp tục khuấy cháo.

“Em và bọn trẻ cần ăn mà, đúng không? May cho các anh là em đã đong nhầm và nấu nhiều hơn hẳn đấy.” Nghe giọng anh ta có vẻ phòng thủ, và Caroline đoán anh chàng này đang sợ bị trêu chọc.

“Cha, tại sao cha lại hôn dì Caroline?” Davey đi thẳng vào vấn đề đang làm nó bứt rứt khi Matt cởi cái chăn quấn quanh người ra và ngồi xuống để cởi giày.

“Lại đây, John, và giúp cha nào,” Matt bảo John. Thằng bé bèn tới chỗ Matt và ngồi giạng chân trên chân cha, lưng quay về phía cha. Matt đặt chân kia lên hông John và đẩy. Chiếc giày tuột ra.

“Cha! Cha chẳng chú ý gì đến câu hỏi của con cả!” Davey than vãn.

John đang lặp lại động tác vừa rồi trên chiếc giày còn lại của Matt trong khi Robert và Daniel làm việc đó cho nhau. Caroline xua Thomas ra khỏi chỗ chiếc nồi và tiếp quản việc nấu nướng đúng lúc nồi cháo sắp sủi vón cục do bị quên bưng quá lâu.

“Có, cha có chú ý mà, Davey.” Matt đã cởi giày xong, đang bắt đầu cởi khuy áo gi lê.

“Vậy tại sao cha lại hôn dì ấy?”

“Bởi vì cha sắp lấy dì ấy, nhóc ạ.” Matt nói với giọng bông đùa, nhưng bọn trẻ thì nghe như sét đánh bên tai. John hốc miệng nhìn cha, trong khi môi dưới Davey run run như sắp khóc.

“Như thế có nghĩa là dì ấy sẽ trở thành mẹ của bọn con?” John hốt hoảng.

“Con không muốn có mẹ!” Davey bắt đầu òa khóc nức nở.

Vậy là việc thu hẹp khoảng cách giữa nàng và bọn trẻ đã đi tong. Phản ứng của chúng còn tệ hơn những gì Caroline đã hình dung. Lòng nàng dấy lên nỗi đau đón trước sự cự tuyệt rõ ràng của bọn trẻ, nhưng nàng cố gắng kìm nén nó, cố gắng nhìn nhận vấn đề dưới góc nhìn của chúng. Suy cho cùng, chúng từng có một bà mẹ tồi tệ, và chắc hẳn chúng muốn giữ Matt làm của riêng. Có lẽ chúng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cha mình sẽ lấy một người vợ khác.

“Dì không bao giờ làm mẹ các cháu được,” nàng điềm tỉnh xen vào, quay lại khuấy nồi cháo, mặc dù sự chú ý của nàng đang dồn hết vào cuộc tranh cãi nhỏ nhỏ sau lưng. “Sau khi lấy cha các cháu, dì vẫn sẽ là dì Caroline.”

“Không!” Davey nức nở chạy ra khỏi phòng. John, do lớn hơn và kiềm chế tốt hơn, chỉ mím môi và có vẻ căng thẳng. “Con nên đi theo nó,” thằng bé nói và rời khỏi phòng. Rồi cuối cùng sự kiềm chế rõ ràng cũng rời bỏ nó. Caroline nhăn mặt khi nghe tiếng bước chân nó giậm huỳnh huých trên cầu thang và sàn nhà bên trên.

“Anh xử lý ‘khéo’ lắm,” Daniel cau mày với Matt.

“Đáng lẽ anh nên thông báo tin này với chúng thật nhẹ nhàng,” Robert hứa theo.

“Mấy thằng nhóc tội nghiệp,” Thomas lầm bầm.

Matt neo mắt, gườm gườm nhìn các em. “Chúng sẽ đổi ý ngay thôi,” anh nói, và đứng dậy đi theo các con.

“Làm ơn đừng ép chúng chấp nhận em,” Caroline nói với sau lưng Matt, nhưng cho dù có nghe thấy lời nàng chẳng nữa, anh có vẻ cũng chẳng đoái hoài.

Chưa đầy mười phút sau, khi cháo đã chín, ba cha con họ quay lại. Matt đẩy hai đĩa nhóc đi trước mình, đôi mắt đầy nghiêm nghị.

“Chúng cháu rất vui vì dì sắp lấy cha chúng cháu, thưa dì Caroline,” John rầu rĩ nói, vẻ mặt già dặn lạ lùng so với một đứa trẻ ở độ tuổi này khi nó nhìn nàng với vẻ giận dữ gần như không được che đậy.

“Cảm ơn cháu nhé, John,” Caroline đáp nhẹ nhàng hết mức có thể, cảm thấy cổ họng tắc nghẹn trước lòng kiêu hãnh quá lớn của thằng bé. Nàng muốn ôm chúng và trấn an chúng rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Nhưng bản năng mách bảo nàng phải kiềm chế, phải cho chúng thời gian để chấp nhận tin tức này. Sự phản đối của chúng chủ yếu là do bị sốc, nàng nghĩ, hơn là ác cảm cá nhân.

Matt thúc vào lưng Davey. “Cháu cũng vậy,” Davey nói theo anh trai, rõ ràng là bị cha ép buộc. Vẻ mặt nó tỏ rõ sự chống đối, bờ môi vẫn chực run run.

Caroline mỉm cười với nó.

“Đồ ăn xong rồi,” nàng nói, cảm thấy tốt hơn hết là đổi chủ đề. “Cả nhà ngồi xuống và ăn đi.”

Bọn trẻ vui mừng thấy rõ khi được giải thoát khỏi một nhiệm vụ nặng nề, chúng lập tức chạy tới bàn. Robert, Thomas, Daniel vào ngồi với chúng. Matt nán lại, mỉm cười với Caroline.

“Chúng sẽ chấp nhận chuyện này thôi, đừng lo,” anh thì thầm hứa với nàng. Caroline lắc đầu.

“Anh không thể ra lệnh cho chúng thích chuyện chúng ta lấy nhau,” nàng cảnh cáo, nhưng Matt chỉ mỉm cười, day nhẹ cằm nàng và đi tới bàn.

Ăn xong, Caroline muốn tới nhà Mary ngay lập tức, nhưng Matt bắt nàng phải nghỉ ngơi trước đã. Anh cất giọng đanh thép: “Một, hai tiếng nữa em đến thì cũng có gì khác biệt đâu chứ, giờ em đi còn không vững nữa kia. Vói lại, James đã mời được một bác sĩ thực thụ để chữa cho cô ấy từ lâu rồi.” Caroline phải công nhận rằng anh nói có lý. Nàng mệt đến nỗi gần như không mở nổi mắt. Vừa leo lên giường là nàng thiếp đi ngay, và Matt không cho ai đánh thức nàng cả. Do đó sớm tối họ mới lên đường tới nhà James.

Matt chở Caroline bằng xe trượt tuyết, quấn quanh người nàng một cái áo choàng lông dày dặn và đặt một cục gạch nóng dưới chân nàng. Lúc này anh đã cạo râu, khuôn mặt tái nhợt vì thiếu ngủ. Caroline nép sát vào người anh khi họ lướt về phía thị trấn.

Thị trấn vắng vẻ như bị bỏ hoang, chìm trong một sự yên tĩnh lạ lùng mà Caroline đoán là vì tuyết. Mặt trời đang lặn nhuộm màu cam lên vạn vật, khiến cho ngay cả vịnh nước cũng có màu của lửa. Trên ô cửa sổ của các nhà có ánh đèn hắt ra, nhưng chỉ có một người đàn ông đơn độc mặc toàn đồ đen vội vã đi bộ dọc theo con đường dẫn tới nơi James và Mary sống.

Ngay khi Matt dừng ngựa trước cửa ngôi nhà, cánh cửa mở ra và James đứng sừng sững trên khung cửa, ánh sáng từ bên trong hắt ra bao phủ xung quanh người anh ta. Matt giơ tay chào, đi vòng sang phía bên kia chiếc xe và nhắc Caroline xuống. Suốt thời gian đó James chẳng hề nhúc nhích, chỉ nhìn họ chằm chằm như thể anh ta đã bị đóng băng tại chỗ.

Chỉ tới khi Caroline bước lên bậc thềm, nàng mới nhìn rõ mặt James. Nó trắng bệch và hốc hác, đôi mắt đỏ mọng, trông James đau buồn đến mức Caroline cảm thấy trái tim mình thất lại.

Anh ta chẳng đoái hoài đến nàng, đờ đẫn nhìn qua nàng về phía Matt.

“Cô ấy mất rồi. Mary mất rồi,” James nói rời rạc, rồi òa khóc nước nở.

Caroline kêu lên kinh ngạc, còn Matt xô qua người nàng để ôm lấy em trai.

Hai ngày sau, ở đám tang của Mary, hình ảnh duy nhất hiện ra trước mắt Caroline là từng giọt, từng giọt tuyết đang tan chảy. Nàng đứng bên cạnh Matt, lớp bùn tuyết màu xám ngập đến mắt cá chân. Trông anh nghiêm trang hơn bao giờ hết với y phục đen tuyền, mũ cầm trong tay. Anh cúi đầu cầu nguyện theo hiệu lệnh của viên linh mục.

“Lạy Cha chúng con ở trên trời...” Những lời lẽ quen thuộc của bài kinh thốt ra từ miệng Caroline khi nàng hòa giọng cùng những người khác. Ở phía bên kia của Matt, James đứng thần thờ như mê mụ, vấp vấp hàng tá lần trong bài kinh cầu nguyện mà anh hẳn phải thuộc nằm lòng. Matt thi thoảng lại liếc sang anh ta trong suốt buổi lễ vôi vàng đỏ (còn hai nạn nhân nữa của cơn sốt đang chờ được an táng sau Mary). Vẻ mặt anh cũng rầu rĩ gần bằng vẻ mặt em trai. Daniel đứng ở phía bên kia James, còn Robert và Thomas đứng ngay đằng sau, mặt trắng bệch và lộ rõ vẻ buồn thương cho người anh trai góa vợ và người chị dâu vắng số.

Ôi, và còn cả bé Hope nữa chứ! Những giọt nước mắt lăn dài trên má Caroline khi nàng liếc nhìn đứa trẻ tội nghiệp mồ côi mẹ. Vì còn quá nhỏ nên chẳng biết gì về bi kịch của mình, Hope bám chặt ngực James, vui vẻ bập bẹ những từ vô nghĩa và thi thoảng giơ tay sờ mũi sờ miệng cha. Đôi mắt xanh nhạt của cô bé sáng lấp lánh, và nó cười toe toét khi thấy xung quanh lúc này có quá nhiều người. Niềm vui ngây thơ của nó làm tan nát trái tim tất cả những người chứng kiến.

Cỗ quan tài của Mary đã được đặt xuống cái huyệt ở dưới chân họ. Mọi người chờ James ném xuống cục đất đầu tiên, nhưng James dường như không nhận ra điều đó, cứ ngây ra nhìn cái huyệt với đôi mắt thất thần.

Miệng mím chặt, Matt cúi xuống vốc một nắm đất rồi nhét vào tay em trai. James nhìn xuống bàn tay mình, rồi đau khổ nhìn Matt.

“Ném đi,” Matt lầm bầm.

Khuôn mặt James trông như một chiếc mặt nạ vô hồn. Miệng mím chặt, anh ta làm theo lời Matt.

Nắm đất được ném xuống cỗ quan tài. Một tiếng “thịch” khô khốc vang lên, và cả Caroline lẫn James đều rùng mình.

“Vâng mệnh Chúa, tới cõi vĩnh hằng. Amen.”

Khi viên linh mục ngân nga những lời cuối cùng, Caroline tình cờ bắt gặp ánh mắt ông ta. Nó dành cho nàng nhiều cảm phần đến nỗi khiến nàng giật mình kinh ngạc. Miệng ông ta nhếch lên khinh bỉ. Mắt mở to, nàng lùi lại một bước theo bản năng. Nhưng buổi lễ đã kết thúc, Matt và Daniel đang dẫn James đi. Davey và John theo sau, cả hai đưa trông đều nghiêm trang và buồn bã.

Bạn bè và những người thân khác của Mary rẽ ra nhường đường cho cánh đàn ông nhà Mathieson, đôi mắt họ ánh lên vẻ thương cảm, miệng lầm bầm những lời an ủi. Nhưng khi Caroline đi qua, nàng ngạc nhiên vì thấy những đôi mắt từng nhìn mình với vẻ hiền hòa bỗng trở nên gay gắt. Đàn ông nhìn nàng khinh bỉ, còn những người phụ nữ mà nàng chưa bao giờ làm gì tổn hại hất váy bỏ đi.

Hannah Forrester đứng khóc thổn thức với em gái là Patience, khăn tay đưa lên che mắt hết sức duyên dáng. Cô ta ngược mắt nhìn

theo Matt khi anh đi qua, và khi thấy anh không để ý gì đến mình, đôi mắt cô ta liền nhìn sang Caroline đầy hằn học. Khi Caroline gật đầu, Hannah cố tình quay lưng đi, và Patience bắt chước theo sau.

Khi bắt đầu nhận ra mình đang bị tẩy chay, cả người nàng nóng bừng. Phải chăng họ đã biết được điều mà họ chắc chắn coi là tội lỗi của nàng với Matt?

“Chính cô ta! Chính cô ta là phù thủy! Đừng để cô ta nhìn vào bà! Đôi mắt cô ta... bà có thấy màu sắc của chúng không? Nếu cô ta nhìn bà, bà cũng sẽ bị sốt đấy, và chắc chắn sẽ chết như phu nhân Mathieson tội nghiệp. Cô ấy đã kết bạn với con người đáng sợ đó mà,” Caroline bỗng nghe thấy một người phụ nữ thì thầm với một người khác. Nàng ngạc nhiên quay sang nhìn họ, liền thấy họ lùi lại và giơ tay xua nàng đi.

Họ thực sự tin nàng là phù thủy sao? Sợ hãi và nhục nhã, Caroline rời mắt khỏi hai người phụ nữ đó và gần như chạy đuổi theo cánh đàn ông. Đằng sau nàng, những tiếng rì rầm bàn tán lớn dần và càng lúc càng độc địa.

“Cô ta là quý dữ, hồi những người dân lương thiện,” một giọng nói rít lên, Caroline nghĩ đó là giọng của viên linh mục. “Nhân tình của Ephraim Mathieson, kẻ thành thạo thuật giả kim. Có khi đó không phải là cô em mà chính là người vợ đầu của anh ta đội mồ sống dậy dưới một hình hài mới để trả thù chúng ta vì đã tống cô ta xuống hỏa ngục. Cô ta đã nguyện rửa tội trần của chúng ta, dùng thần chú gieo rắc cái chết cho những lương dân ngoan đạo! Nhưng chúng ta sẽ không bị lừa! Không, chúng ta sẽ không bị lừa!”

Có những tiếng lầm rầm tán thành, và một cục gì đó mềm mềm trúng vào giữa lưng nàng. Một cục tuyết! Caroline quay ngoắt lại và thấy rất nhiều người đang cười cợt đằng sau bàn tay che miệng, trong khi những người khác ngoảnh đi khỏi ánh mắt nàng. Nhưng

nàng không thể tìm ra thủ phạm, và thấy quá đổi xấu hổ khi trở thành tâm điểm của sự kỳ thị. Tuy nhiên, Caroline không hét toáng lên với đám đông mà quay người vội vã đuổi theo cánh đàn ông đang lê bước về phía nhà James.

Trước nỗi đau của James, nàng cảm thấy không nên nhắc tới sự sỉ nhục mà mình vừa phải chịu đựng, do đó nàng im lặng nấu cơm cho họ, trong khi các anh em trai của James thay phiên nhau ngồi cùng anh ta trong căn phòng mà trước đây hai ngày còn là chốn riêng tư ấm áp giữa anh ta và vợ.

“Tinh thần cậu ấy không ổn chút nào,” Matt nói với nàng sau đó, khi James cuối cùng đã ngủ và họ đang sửa soạn ra về. Daniel sẽ ở lại với James qua đêm, còn mẹ của Mary, từ Wethersfield tới đây từ hôm trước, trông nom Hope. Bà chỉ có thể ở lại vài ngày, nên sau đó James sẽ phải tự mình chăm sóc cô con gái nhỏ, dù Caroline quyết định nàng sẽ sẵn sàng đảm đương việc đó nếu anh ta cho phép. Nàng vốn yêu quý cô bé xinh xắn ấy, và quyến luyến chia tay nó bằng một cái ôm siết chặt và một nụ hôn đầy nước mắt.

Trên đường về nhà, cả hai thằng bé đều im lặng khác thường. Caroline cho rằng đám tang vẫn còn ảnh hưởng đến tâm trạng chúng, khiến chúng không còn mồm miệng liến thoắng như trước nữa.

“Cha, chú James cũng sẽ tìm một người vợ mới ă?” Davey thốt lên, lúc này nó đang ngồi giữa Matt và Caroline.

“Một ngày nào đó, có lẽ chú ấy sẽ làm vậy. Tìm vợ mới là một việc khó khăn,” Matt nói sau một thoáng ngừng, và xoa đầu con trai. Davey không nói gì thêm nữa, nhưng nó dựa vào người Matt. Caroline nhận ra nó đang so sánh tình cảnh của bé Hope với tình cảnh của mình và John. Có vẻ nó đang dần chấp nhận chuyện nàng sẽ trở thành vợ của cha mình.

Đêm đó, sau khi mọi người đã đi ngủ và ngôi nhà trở nên yên tĩnh, Caroline vẫn ngồi trước lò sưởi trong bếp. Nàng không ngủ được, nghĩ đến Mary tội nghiệp cùng Hope và James, và giàn giụa nước mắt. Nàng nghĩ cuộc đời này thật tàn nhẫn, khắc nghiệt khi nữ chia lìa gia đình họ.

Một tiếng ken két vang lên sau lưng khiến Caroline giật nảy mình và quay đầu nhìn quanh. Matt đang đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng, một cánh tay chống lên thanh dọc trên khung cửa. Khuôn mặt anh thật nghiêm nghị, đôi mắt thất thần vì mệt mỏi sau mấy đêm giúp em trai vượt qua nỗi đau. Đây là đêm đầu tiên anh được ngủ ngon kể từ lúc đi cứu nàng trong tay những người Da Đỏ.

“Anh dậy làm gì vậy?” Nàng hỏi với vẻ quở trách.

“Anh nghe thấy có người ở dưới này và anh đoán là em.” Matt rời khỏi cánh cửa và đứng nhìn xuống nàng. Anh đang đi chân trần, mặc mỗi cái quần màu đen. Bộ ngực và bờ vai trần của anh càng trở nên lực lưỡng trong bóng tối mờ mờ của căn bếp. Cái quần của anh trễ xuống hông và bên trên chúng là những múi cơ bụng cuộn cuộn, săn chắc.

“Anh cần đi ngủ.” Nhưng nàng lại giơ tay nắm lấy tay anh và đưa lên môi mình.

“Em cũng vậy.” Đôi mắt anh thật khó dò, anh kéo nàng đứng dậy bên cạnh mình và luồn tay quanh eo nàng. Caroline choàng tay ôm cổ anh, đột nhiên vui mừng khôn xiết vì anh đã đến chia sẻ nỗi buồn với nàng, và kiễng chân để đặt môi lên môi anh.

Matt kéo nàng lại gần, hôn nàng thật mãnh liệt. Caroline nhắm mắt lại và gạt hết những phiền muộn ra khỏi đầu để tập trung vào

anh. Bàn tay anh lướt dọc xương sống nàng, kéo theo chiếc váy ngủ bằng vải batít mỏng manh.

“Cha ơi! Cha!” Đó là John, nó đang sấp sấp ngựa ngựa chạy xuống cầu thang, chực ngã mấy lần. Tới chân cầu thang, nó nhìn thấy hai người vẫn đang quấn quýt trong vòng tay nhau dù họ đã bỏ dở nụ hôn để quay lại nhìn nó, nhưng bước chân nó không chùn lại chút nào. “Cha! Dì Caroline! Davey! Nó bị ồm nặng lắm!”

Trong hai ngày tiếp theo, mạng sống của Davey như ngàn cân treo sợi tóc. Matt suốt ngày quanh quẩn bên giường thằng bé. John cũng vậy, rõ ràng nó lo sợ em trai mình sẽ chết, cho đến khi Matt cấm nó đặt chân vào phòng vì sợ nó sẽ bị lây bệnh. Những người còn lại cũng ở bên ngoài theo lệnh Matt, trừ Caroline. Nàng chăm sóc Davey tận tụy như thể thằng bé là con đẻ của mình.

Ông bác sĩ, một người đàn ông thông thái có tên là Samuel Smith, đã tới khám bệnh rồi lắc đầu trước tình trạng của thằng bé. Sau khi đã làm tất cả những gì có thể, ông ta nói thẳng với Matt và Caroline rằng những trường hợp như thế này thường chỉ biết dựa theo ý Chúa, rồi bỏ đi. Matt cầm tay Davey, vừa cầu nguyện vừa lật giở các trang của cuốn Kinh Thánh để tìm kiếm sức mạnh trong thời khắc khẩn thiết này. Trái tim Caroline như tan nát vì biết nếu mất con, anh sẽ vô cùng suy sụp.

“Dì Caroline, dì sẽ không để cho Davey chết chứ ạ? Dì đã cứu mạng cha mà.” John chẳng biết làm gì hơn ngoài lo lắng. Trái tim Caroline dấy lên nỗi thương cảm đối với thằng bé khi nàng rót thêm nước lúa mạch vào một cái bình cho Davey – nó đang nôn mửa gần như liên tục.

“Dì sẽ làm hết sức,” nàng vừa nói với John vừa xoa đầu thằng bé. Trước sự ngạc nhiên của nàng, John nhảy lên và ôm chầm lấy nàng.

“Davey và cháu, chúng cháu yêu dì, dì Caroline ạ,” nó tha thiết nói với nàng, vùi đầu vào ngực nàng. “Dì lấy cha cháu cũng không

sao đâu.”

“Ôi, John, dì cũng yêu cháu và Davey.” Tay vẫn cầm chiếc bình, Caroline choàng tay ôm nó và đặt một nụ hôn vội lên mái tóc mượt như lụa của nó. “Rồi bốn người chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau.”

Mặc dù nàng thực sự nghĩ rằng Davey sẽ không qua khỏi, nhưng nàng sẽ không nói với John điều đó. Thay vào đó, nàng cố gắng vẽ ra một bức tranh tươi sáng cho thằng bé càng lâu càng tốt.

“Đây là nếu Davey không chết,” nó nói toạc ra, đầu lại gục xuống khi buông tay khỏi người nàng và ỉu xìu quay lại ghế của mình.

“Tất cả chúng ta phải cầu nguyện để em ấy không chết,” Caroline gắng hết sức để nói thật vững vàng, rồi nhìn qua đầu John về phía Thomas với ánh mắt đầy ẩn ý. Thomas nhướng mày, thầm hỏi về tình trạng của Davey. Caroline lắc đầu.

Trong phòng bệnh, Matt đang cầu nguyện. Sau khi thử mọi biện pháp từ nhúng chân vào nước lạnh đến những loại thuốc mà nàng còn lại, Caroline chẳng biết làm gì cho Davey ngoài việc vắt thuốc nước lên người nó và tắm cho cơ thể bỏng giãy của nó. Số mệnh của Davey thực sự nằm trong tay Chúa trời, và nó đã ốm hơn hai ngày rồi.

Hầu hết các nạn nhân đều chết trong vòng ba ngày.

Khi kim đồng hồ chậm chạp bò đến nửa đêm, Davey vẫn nằm bất động đến nỗi có vài lần Caroline sợ rằng thằng bé đã chết. Matt ngồi bên cạnh giường, cầm tay con trai, và nàng ngồi bên kia giường, chỉ thi thoảng mới nói với anh vài lời.

Nàng sợ rằng họ sẽ mất Davey khi bình minh ló dạng.

“Chúa là người dẫn dắt con, con sẽ không muốn...”

Dịu dàng cầm bàn tay nhỏ bé của Davey trong bàn tay to lớn của mình, Matt nhắm mắt và lặp lại bài kinh cầu có từ thời xa xưa. Phía bên kia giường, Caroline cũng nắm chặt tay thằng bé và cùng cầu nguyện.

“Vâng, cho dù có đi qua thung lũng của những bóng ma, con cũng sẽ không sợ loài quỷ nào cả...”

Những lời lẽ ấy an ủi nàng, và nàng mong Matt cũng cảm thấy như vậy. Còn Davey, nàng sợ rằng nó đã không còn nghe thấy gì nữa.

Và rồi, trước sự ngạc nhiên của Caroline, đôi mắt thằng bé chớp chớp rồi mở ra. Nó nhìn nàng, rồi nhìn sang Matt.

“Cha,” nó nói, vẻ nhẹ nhõm khi thấy Matt ở đó. “Con đói quá, cha ơi.”

Nói đến đó, đôi mắt nó lại nhắm nghiền, và hai bàn tay họ đang nắm bỗng nhiên mềm oặt.

“Davey, ôi, không, ôi, làm ơn, Chúa ơi, không...”

Những giọt lệ dâng đầy trong mắt Matt khi anh cúi xuống ôm con trai. Caroline cũng cúi xuống, tay đặt lên trán nó, đôi mắt nàng mở to.

“Không phải đâu, Matt, thằng bé không chết!” nàng reo lên vui mừng sau khi kiểm tra Davey. “Thằng bé sẽ không chết! Con sốt đã hạ, và nó bị đói! Khi còn biết đói thì người ta không chết được đâu!”

Phải mất một lúc Matt mới nghe ra những lời đó. Anh ngả người ra ghế, nhắm mắt lại.

“Đội ơn Chúa!” anh lẩm bẩm. Trái tim Caroline như vỡ òa khi nàng nhìn thấy một giọt nước mắt rỉ ra từ bên dưới hàng mi đen dày và lăn xuống gò má rúm nắng.

“Matt! Matt, anh yêu, anh có nghe em nói không? Davey sẽ không chết!” Xúc động tới tận tâm can khi thấy Matt khóc, Caroline đi vòng quanh giường và choàng hai tay quanh vai anh, kéo anh lại gần.

“Anh nghe thấy rồi.” Cánh tay Matt cũng choàng lấy người nàng, và anh ôm nàng thật chặt, vùi đầu vào ngực nàng như John đã làm lúc nãy ở trong bếp.

Caroline vuốt ve mái tóc đen dày, hôn lên nó, lẩm bẩm những câu an ủi không thành lời mà nàng cho rằng phụ nữ luôn nói với người họ yêu thương trong những thời điểm xúc động.

“Ôi, Chúa ơi, con yêu Người,” anh nói với giọng run rẩy lạ lùng. Bây giờ tình trạng của con trai đã khá lên, sức khỏe của Matt bỗng chốc suy sụp. Caroline có thể cảm nhận sự mệt mỏi đang bao trùm anh, cơ thể anh bắt đầu mềm rũ và nặng nề trên người nàng. Thế là nàng nửa nâng, nửa thúc anh đứng dậy.

“Davey sẽ ổn thôi, và anh cần đi ngủ,” nàng kiên quyết nói với Matt khi anh không cho nàng dẫn về phòng.

“Anh không muốn bỏ mặc thằng bé một mình.” Mệt rã rồi nhưng Matt vẫn cứng đầu.

“Nó sẽ không phải ở một mình đâu. Em sẽ quay lại với nó khi nào lo cho anh ngủ xong.”

“Anh không ốm, cũng không phải là trẻ con.”

“Em biết. Nhưng em muốn đưa anh về tận giường. Em sẽ nhờ Daniel ở bên Davey cho đến khi nào em quay lại.”

Khi họ đi qua phòng Daniel, nàng gõ cửa, và lặp lại yêu cầu vừa nói.

“Dĩ nhiên tôi sẽ ở bên Davey,” Daniel khẽ đồng ý.

Anh ta liền đi dọc theo hành lang trong khi Caroline dẫn Matt về phòng. Tới nơi, nàng thấp nển, đóng cửa, và giúp anh cởi quần áo như thể anh là một đứa trẻ. Nàng cởi khuy áo sơ mi cho anh, tháo móc quần anh, lột tất khỏi chân anh. Khi Matt chẳng còn gì trên người, nàng ấn anh xuống giường, và trong khi nàng đang kéo những tấm chăn đắp cho anh thì anh giờ tay chạm vào nàng.

“Ở lại với anh một lát,” anh lẩm bẫm, đôi mắt và đôi bàn tay anh hướng đến ngực nàng. Nàng chột hiểu ra, cho dù mệt mỏi, anh vẫn khao khát nàng, khao khát cái hành động truyền sinh khí cho họ như một loại thuốc trừ tà xưa đuổi thần chết. Không nói một lời, nàng cởi áo váy và trườn lên giường anh.

“Anh cần em,” Matt lẩm bẫm tìm đến miệng nàng, rồi anh dùng tay và miệng chứng minh với nàng điều đó, cho đến khi sức nóng bùng cháy lên giữa họ đủ để xua tan bóng tối đã đến rất gần.

Chập tối ngày hôm sau, họ đến tìm nàng. Caroline đang ở trong phòng bệnh thì một tiếng gõ cửa rất lớn vang lên ở cửa trước. Nàng lấy làm lạ khi thấy khách đập cửa chủ nhà dữ dội như thế, nhưng khi ra tìm lời giải đáp cho thắc mắc ấy, nàng thực sự không ngờ tai họa sắp giáng xuống đầu mình. Bữa tối đang sôi ùng ục trong bếp, và cánh đàn ông vẫn đang ở cánh đồng phía nam để chặt cây lấy củi.

Nàng cứ ngỡ cánh đàn ông sẽ về bất cứ lúc nào, và sau đó tất cả bọn họ sẽ ngồi ăn tối cùng nhau. Mặc dù nỗi đau buồn vì mất Mary vẫn còn đó, nhưng bữa tối nay sẽ là dịp để họ chúc mừng Davey qua cơn nguy hiểm. Nàng đã nấu những món ăn ưa thích của cánh đàn ông, lại còn làm một cái bánh nhỏ từ bột ngô, trứng, mật ong rừng và sữa.

Vì vậy, khi ra mở cửa mà chẳng nghi ngờ gì, nàng thấy mình đang đối mặt với cả một đám đông có lẽ đến hơn hai mươi người đàn ông, vài phụ nữ, mang theo những cây đuốc làm từ gỗ thông cháy rùng rục và lầm rầm với nhau.

“Ồ, chào mọi người. Tôi có thể giúp gì cho quý vị?” Dù ngạc nhiên nhưng Caroline vẫn lịch sự. Đám đông đột nhiên yên lặng vì nhận ra nàng đã xuất hiện. Thấy cửa mở, Millicent liền nhồm dậy từ chỗ nằm trên lò sưởi để tới quẩn quýt bên chân nàng.

“Chính là cô ta! Đồ phù thủy!” một giọng nói rít lên từ phía cuối đám đông. Tâm nhìn của Caroline bị ngăn trở bởi những ánh đuốc lập lòe nên nàng không thể nhìn rõ từng khuôn mặt. Tuy nhiên, ẩn náu ở phía cuối, nàng nghĩ mình trông thấy chiếc áo chùng của viên

linh mục bay phấp phới, và gần trung tâm đám đông hơn, cái đầu hói chỉ còn lơ thơ vài sợi tóc của ông Williams hiện ra trong ánh đuốc mà ông ta cầm.

“Phù thủy ư?” nàng hỏi lại, bối rối.

“Trông kìa, cô ta có đồng bọn đấy! Coi chừng con mèo!”

“Bắt lấy cô ta! Con tôi sắp chết, và chính cô ta đã gây ra chuyện đó!” Giọng một phụ nữ cất lên đầy kích động.

“Bắt lấy mụ phù thủy!”

Đột nhiên hoảng sợ, Caroline lùi lại một bước và bám tay vào cánh cửa, định đóng nó lại. Nhưng vấp vào Millicent, nó kêu ré lên và lao bắn ra ngoài bóng tối. Vài người trong đám đông hét lên, vài người khác chạy nháo nhác. Nhưng hình như sự rút lui của nàng chỉ càng tiếp thêm can đảm cho họ, phần lớn trong số họ xông về phía trước, tóm lấy tay Caroline và lôi nàng ra ngoài.

Caroline hét lên.

“Dì Caroline!” Joun đang làm tính trong bếp liền chạy ra xem chuyện gì. Đôi mắt nó mở to, mặt tái nhợt, hai nắm tay siết chặt. Caroline nhận thấy nó đang định chạy tới giúp nàng chống trả đám đông.

“John, không!” nàng hét lên. “Chạy đi! Đi tìm người giúp!”

Một bàn tay vươn ra bịt chặt miệng nàng.

“Bắt lấy thằng bé! Bắt lấy thằng bé!”

Một tiếng súng nổ vang lên, và máu trong người Caroline đông cứng.

“Quý tha ma bắt, Will, ông làm tôi bắt chệch rồi!”

“Tôi cố tình làm vậy đấy, đồ ngốc! Chúng ta không phải làm hại thằng nhóc! Nó không có tội gì cả!”

“Nhưng nó sẽ đi gọi thằng bố chết tiệt của nó và cả những người còn lại nữa. Chúng ta sẽ phải đổ máu!”

“Tới lúc nó gọi được họ về đây, chúng ta đã xong việc rồi. Nhanh lên nào, bắt đầu thôi.”

Vừa tranh cãi, họ vừa lôi Caroline đi, hai tay nàng bị trói quặt ra sau, mắt bị bịt chặt. Nàng khua chân đá và thấy rằng mình bị nhấc lên. Rồi, nghe thấy tiếng lá xào xạc, tiếng vải cọ vào những thân cây xù xì và tiếng hú của những con vật sống về đêm, nàng nhận ra mình đang bị mang vào rừng.

Rõ ràng nhóm người này đang định thực hiện một tội ác.

“Ôi, làm ơn,” Caroline van vỉ, nỗi sợ hãi khiến giọng nàng khản đặc. “Làm ơn, tôi không phải là phù thủy! Xin đừng làm hại tôi!”

“Im nào! Này, nhét thứ gì đó vào miệng cô ta đi.”

Một cái khăn len được nhét vào miệng nàng, gần như làm nàng ngộp thở và buồn nôn.

“Chúng ta nên nhanh lên...!”

“Vâng.”

“Giương đuốc của anh lại đây. Có phải là cái cây này không?”

“Đúng rồi, là nó đấy, chính là cái cây mà cô ta đã khắc những dòng chữ quỷ quái lên! Cần thận đừng chạm vào chữ viết của cô ta

nhé!”

“Đặt cô ta xuống đó đi.”

Caroline lại được đặt xuống, và cảm thấy lưng mình chạm vào một thân cây xù xì. Nàng cố gắng vùng vẫy, nhưng chỉ trong vài giây họ đã trói được nàng vào cái cây.

Họ đang chắt những thứ gì đó xung quanh chân nàng.

“Khẩn trương lên!”

“Nhanh nữa đi!”

“Cô ta được kết liễu ở chính cái cây mà cô ta đánh dấu những lời lẽ ma quỷ. Thật hợp lý! Cô ta có thể mang những lời ma quỷ ấy xuống Địa Ngục!”

“Chúng ta có nên bỏ chiếc khăn bịt miệng ra để cho cô ta cầu nguyện không?”

“Bọn phù thủy có bao giờ cầu nguyện đâu!”

“Có lẽ lửa sẽ thanh tẩy linh hồn cô ta trước khi Quỷ dữ chiếm đoạt nó! Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ cho cô ta cơ hội để cầu nguyện!”

Lửa ư? Toàn thân Caroline lạnh toát khi nàng nhận ra họ định làm gì: thiêu sống nàng trên giàn lửa!

“Cô có muốn cầu nguyện không, cô gái?”

Caroline yếu ớt gật đầu. Tấm khăn bịt miệng được bỏ ra, và nàng đưa lưỡi liếm quanh khoang miệng khô khốc.

“Tại sao các người lại làm thế này với tôi?” nàng hỏi đầy ai oán. Sợi dây trói quá chặt, chĩa vào cánh tay, ngực và đùi nàng. Nàng vặn

vẹo, nhưng những nút thắt quá chắc chắn, và nàng biết mình sẽ không thể cởi được nó. Những giọt lệ dâng lên trong mắt nàng, chảy qua chiếc khăn bịt mắt, tràn xuống hai gò má. Chẳng lẽ đời nàng sẽ kết thúc như thế này sao? Không thể như vậy được, bữa tối vẫn đang nấu dở trong nhà bếp, những người đàn ông của nàng sẽ về nhà bất cứ lúc nào để ăn và...

“Tôi đã nói là cô ta sẽ không cầu nguyện mà!”

“Đừng có nghĩ đến chuyện dùng nước mắt để lay chuyển chúng tôi!”

“Đây chỉ là một trò ma mãnh để khiến chúng ta nghi ngờ thôi! Bằng chứng đã rõ ràng ra đây!”

“Đừng nói nữa, châm lửa đi! Cú đà này chúng ta sẽ phải ở đây cả đêm mất!”

“Tôi không phải là phù thủy! Tôi xin các người, các người phải tin tôi!” Caroline sợ hãi khóc nức nở.

“Đừng để ý tới những lời van vỉ của cô ta! Ai chả biết cô ta luyện thuật giả kim, và dấu tích bùa chú của cô ta còn được khắc rành rành ra đây!”

“Khi một con chó dại chạy vào làng, cô ta đã dùng ánh mắt để đuổi nó đi!”

“Cô ta đã nhìn con bé Faith nhà tôi, và ngày hôm sau con bé bị bệnh luôn!”

“Ban đêm cô ta thổi hồn mình vào con mèo, để đi lang thang trong rừng làm những việc xấu xa!”

“Châm lửa đi!”

“Con mèo chính là linh hồn của cô ta đấy! Nó giống hệt cô ta!”

“Châm lửa đi!”

“Cô ta là phù thủy, chị em nhà cô ta đều là phù thủy!”

“Châm lửa đi!”

“Không, làm ơn, các người phải nghe tôi...!”

“Ahhh!” Đám đông thốt lên một âm thanh thỏa mãn, như thể họ được thấy một con dã thú to lớn vừa bị thương và nhỏ giọt máu đầu tiên.

“Làm ơn...!”

Caroline gần như điên loạn. Tiếng lửa lách tách vọng đến tai nàng. Mùi nhựa thông cháy xốc vào mũi nàng. Cảm giác nóng rực lan tới chân nàng, và nàng biết lửa đã được châm. Còn bao lâu nữa thì ngọn lửa bén tới váy nàng? Khi điều đó xảy ra, đời nàng coi như chấm dứt...

Caroline hét lên thất thanh, đầu nàng ngửa ra sau, đập vào thân cây. Đám đông vừa nhìn vừa bắt đầu tụng kinh.

“Thieu sống, phù thủy, thieu sống!”

“Lạy Chúa chúng con ở trên trời...” Caroline giãy giụa trong vòng dây trời, trước sức nóng đang tăng dần theo từng giây, trước nỗi đau đớn mà nàng biết mình sắp phải gánh chịu, trước cái chết khủng khiếp đang hiện diện trước mắt.

“Thieu sống, phù thủy, thieu sống!”

“Tên Người thật thiêng liêng...”

Đầu nàng cọ vào thân cây, và chiếc khăn bịt mắt bị xô lệch. Bây giờ nàng có thể nhìn thấy những ngọn lửa đang nhảy nhót ngày một gần lại, tí tách vui vẻ, chuẩn bị liếm vào nàng, con mồi của chúng...

Đám đông hân hoan vui sướng, vừa đọc kinh vừa lắc lư, đôi mắt lén nhìn Caroline như mắt của những loài thú dữ trong đêm tối. Họ hau háu nhìn nổi hốt hoảng của nàng. Họ thích thú chứng kiến nàng bị thiêu sống...

Ngọn lửa lan tới bàn chân nàng, liếm vào mép váy nàng và bén vào đó. Chiếc váy vải thô màu xanh thẫm bùng lên như ngọn đuốc. Khói xộc vào phổi nàng làm chúng như muốn nổ tung. Những ngọn lửa bốc cao tới quá mặt nàng, và Caroline mở miệng để hét lên một tiếng thất thanh hãi hùng lần cuối.

Bỗng có tiếng súng nổ vang lên trong đêm tối. Đám đông hét lên, chạy toán loạn. Caroline chẳng biết gì hơn ngoài những ngọn lửa đang ngẫu nhiên nàng, cho đến khi một cơ thể to lớn màu đen cầm dao xông vào ngọn lửa để cắt đứt sợi dây thừng trói nàng và kéo nàng ra. Lão đảo tiến về phía trước, chiếc váy vẫn bén lửa, nàng ngã xuống mặt đất ẩm ướt, lăn qua lăn lại. Chiếc váy bị cháy của nàng được xé ra. Suốt thời gian đó nàng không ngừng la hét.

“Caroline!” Cuối cùng nàng cũng nghe thấy giọng Matt, khuôn mặt anh hiện ra trước đôi mắt vẫn đỏ vì sợ hãi của nàng, đôi tay anh ôm chầm lấy nàng.

“Matt!” Nàng nhận ra anh rồi òa khóc. Nàng úp mặt vào ngực anh, run rẩy và nức nở gọi tên anh.

“Ôn rồi cưng, anh cứu được em rồi.” Anh thủ thủ với nàng khi bế nàng sai bước dọc theo con đường dẫn qua rừng về nhà họ. Daniel, Robert, Thomas và John theo sau bảo vệ với khuôn mặt dữ

dần, tay mang súng. Đám đông đã tản mát vào trong rừng như những hồn ma bị tan biến, và Caroline nhận ra rằng nàng sẽ không bao giờ biết được những kẻ muốn nàng phải chết là ai.

Lúc đó nàng chỉ nghĩ đến việc Matt đã làm gì để cứu nàng.

“Đống lửa,” nàng nghẹn ngào lắm lắm, giọng khản đặc vì khói, “anh đã xông qua ngọn lửa.”

Matt đã đương đầu với nỗi sợ hãi lớn nhất trong đời anh chỉ vì nàng.

Chương cuối

Một tháng sau, Matt và Caroline làm lễ kết hôn trong phòng khách nhà James, dưới sự ban phép của một mục sư lưu động. Nàng mặc chiếc váy lụa màu xanh mà Matt thích nhất, trong khi anh mặc bộ đồ đen kiểu Thanh giáo nhã nhặn. Một chiếc khăn voan tinh tế của mẹ nàng ngày xưa được gài lên tóc, và trong tay nàng là quyển kinh của Mary.

James đã đưa nó cho nàng, nói rằng Mary sẽ muốn nàng giữ nó. Ngày hôm đó, Caroline cảm thấy linh hồn của bạn mình như đang ở rất gần.

James, Daniel, Robert, Thomas, John và Davey đứng bên họ. Khi Matt đeo chiếc nhẫn vào ngón tay Caroline và nàng ngẩng mặt lên đón nhận nụ hôn của anh, những tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

“VẬY là đã xong,” Matt nói như thể được giải thoát. Các em trai vỗ vai anh và viên mục sư cúi đầu chào ra về sau khi nhận tiền từ Daniel.

“Bây giờ dì đã là mẹ của chúng cháu rồi, phải không dì Caroline?” Davey hỏi, có vẻ lo lắng.

“Chỉ khi nào cháu muốn như vậy,” Caroline trả lời dứt khoát.

“Chúng cháu muốn vậy,” John nói và ôm nàng. Nàng liền quỳ xuống để ôm lại nó mà chẳng cần nghĩ đến chuyện chiếc váy của mình có bị ảnh hưởng hay không, rồi ôm cả Davey khi thằng bé cũng choàng tay quanh người nàng.

“Dì yêu cả hai cháu,” Caroline thì thầm với chúng, và mỗi đứa đón nhận một nụ hôn rồi bối rối chạy đi.

Chúng chơi với Hope, còn cánh đàn ông thì quay sang trọc ông anh mới cưới, để mặc cô dâu quan sát gia đình mới của mình. Nhìn năm người đàn ông cao ráo, điển trai, Caroline cảm thấy một nụ hoa hạnh phúc bé nhỏ bất giác nở rộ trong lòng nàng.

Nàng biết mình được yêu thương. Đêm đó, khi Matt dám đương đầu với thứ anh sợ nhất trên đời vì nàng, anh đã chứng minh được tình yêu của anh với nàng. Sau khi cứu nàng, anh đã chăm sóc nàng thật dịu dàng trong lúc các em đi mời bác sĩ. Ông ta bảo rằng những vết bỏng của nàng chỉ ở ngoài da và dễ dàng lành lại. Đúng là chúng đã lành, và da nàng lại nhẵn nhụi mịn màng như trước.

Nhưng những ngọn lửa đã nung nấu một mối ác cảm của nàng dành cho Saybrook.

Matt đã kể cho nàng nghe về những phù thủy thực hiện nghi lễ trong rừng, và cách họ cố gắng chiêu dụ Elizabeth điên rồ tội nghiệp. Anh đã nghiên cứu chữ viết trên cái cây mà nàng bị trói vào, chữ viết mà nàng đã nhận thấy ngay trước khi bị những người Da Đỏ bắt cóc, và tuyên bố rằng nó được soạn ra từ một bảng mẫu tự có nguồn gốc Celtic, gọi là chữ “rune [1]”. Chữ của các phù thủy.

[1] Một bảng chữ cái cổ của người Đức, được sử dụng trong thư tín, bói toán, phép thuật.

Thế nên đám đông đến bắt nàng mới tức điên lên như vậy. Bởi vì ở Saybrook thực sự có phù thủy. Chỉ có điều họ đã làm đối tượng.

Tuy nhiên, nàng và những người còn lại trong nhà Mathieson không thể yên tâm khi biết rằng một chuyện tương tự rất có thể sẽ

xảy ra lần nữa. Vì vậy họ quyết định rời đi, tất cả bọn họ, không chỉ Matt, nàng, John và Davey mà còn cả Daniel, Robert, Thomas, James và Hope. Trang trại được bán cho ông Peters với số tiền lớn đến mức Caroline phải chớp mắt ngạc nhiên mỗi khi nghĩ về nó. Đám gia súc cũng được bán cùng với phần lớn đồ đạc. Ba cỗ xe ngựa chất đầy những thứ mà họ mang theo đang đợi bên ngoài. Raleigh được xích vào cỗ xe cuối cùng, trong khi Millicent nằm đợi trong cái giỏ của nó, cạnh chỗ Caroline sẽ ngồi.

Họ sẽ đi về miền Nam, có lẽ là Maryland hoặc xa hơn nữa. Một nơi nào đó mà tất cả bọn họ có thể sống yên ổn, không bị quá khứ quấy rầy.

“Chà, nếu chúng ta định đi thì hãy khởi hành thôi.” James nói, có vẻ đã phần nào bình tâm lại sau cái chết của Mary.

Hai thằng bé reo hò chạy ào ra ngoài, phấn khích trước cuộc phiêu lưu đang đợi chúng. Cánh đàn ông theo sau, từ tốn hơn, nhưng Caroline cảm thấy họ cũng rất háo hức. Chỉ có Matt là nán lại. Anh kéo tay nàng.

“Anh có quà cưới cho em,” anh nói, lấy ra từ trong túi áo choàng một cái hộp và đưa cho nàng. Trong một thoáng, Caroline không nhìn món quà mà chỉ nhìn anh, nụ cười lộ rõ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, tình yêu lấp lánh trong đáy mắt.

“Mở đi.”

Nàng làm theo lời anh. Khi nhìn thấy thứ bên trong, đôi mắt nàng mở to. Đó là một cái trâm, gần như là bản sao hoàn hảo của cái trâm hình con công may mắn của cha nàng. Chỉ có điều lần này những viên đá quý không phải là giả.

“Nó là đồ thật đấy,” anh nói, khẳng định lại phán đoán của Caroline khi nàng chăm chăm nhìn nó mà không thốt nên lời. “Em không định nói gì sao?”

Nhắc vật tinh xảo đó ra khỏi hộp, Caroline gio nó lên ánh sáng. Những màu sắc ánh lên lấp lánh, màu đỏ ruby, màu xanh sa phia và màu ngọc lục bảo.

“Anh kiếm được nó ở đâu vậy, và anh lấy đâu ra tiền mà mua chứ?” nàng thốt lên kinh ngạc, vì một vật như vậy không thể nào được làm ở Saybrook, và chỉ riêng những viên đá quý đã tốn cả một khoản tiền ketch xù rồi.

“Anh đã nhờ Tobias mua giúp ở Boston,” Matt trả lời. “Và anh đã đổi con bò tốt Jacob để lấy nó. Tobias mừng rơn.”

Nghĩ đến việc con bò to lớn bị đổi để lấy một món đồ trang sức nhỏ xíu, Caroline bật cười khúc khích. Matt nhìn nàng như thể nàng vừa mọc thêm một cái đầu nữa, rồi anh cũng nhoẻn miệng cười.

“Cũng đáng nhỉ,” Caroline thốt lên, ngã vào vòng tay anh.

“Đáng lắm chứ,” Matt lẩm bẩm, và chặn lại tiếng cười của nàng bằng miệng anh.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers